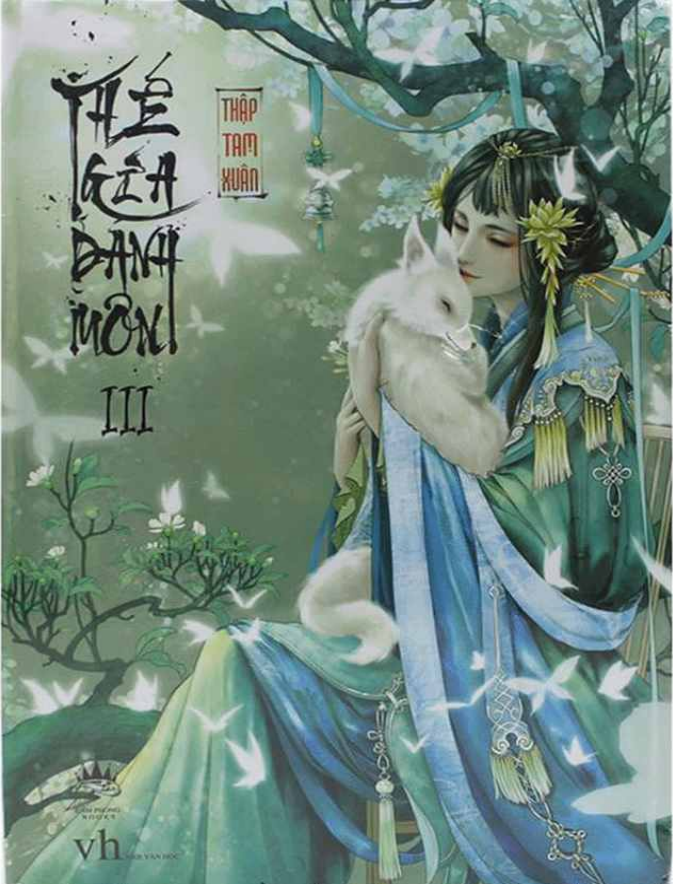

THẾ GIẢ DANH MÔN

III

THẬP
TAM
XUÂN

vh

TRUYỆN VĂN HỌC

Thế gia danh môn

Tập 3

THẾ GIỚI ĐANG MƠI

III

THẬP
TAM
XUÂN

vh

TRƯỜNG SÁCH

Thế gia danh môn (Tập 3)

Tác giả: Thập Tam Xuân

Người dịch: Đỗ Mai Dung

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 478

Ngày xuất bản: 02/08/2014

Giá bìa: 102.000 đ

Công ty phát hành: Cẩm Phong Books

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: hyuganatsume

Type

silvery snow: 9-10

lily nguyen: 11-12

Bùi Ngọc: 13-14

Beta: kararoxbee

Tạo prc: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Nguồn ebook: [Đào Tiểu Vũ eBook - dtv-ebook.com](http://Đào%20Tiểu%20Vũ%20eBook%20-%20dtv-ebook.com)

DTV

Giới thiệu

Người ta xuyên không về làm đệ nhất mỹ nhân quốc sắc thiên hương vạn người si mê, trăm người sủng ái. Tưởng Nhược Nam nàng lại xuyên không về làm một cô nàng đánh đá người người ghét bỏ, làm một nàng dâu thất sủng chẳng ai ưa, bảo nàng phải làm sao đây?

Bảo nàng nhìn để người khác ức hiếp?
Không bao giờ!

Tìm cách ly hôn? Đây là hôn nhân được dương kim Thánh thượng ban! Nàng chưa muốn mất cái đầu này.

Phải chung chồng với kẻ khác, phải nhìn mặt “hắn” để tìm sự sung hạnh? Không đòi nào!

Tưởng Nhược Nam nàng không tin không có cách tồn tại ở thế giới này, nàng sẽ sống, thậm chí sống tốt, rất tốt cho hắn, cho những người từng ghét bỏ, hãm hại “cơ thể” này phải chống mắt lên xem!

Mục lục

Chương 9

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

Chương 9

Khu giả sơn xung quanh tỉnh mạch, chỉ nghe thấy tiếng Hoàng công công quát đám thái giám mau bịt miệng Tưởng Sính Đình lại và những tiếng “um um” phát ra từ cái miệng đã bị nhét giẻ của cô ta.

Còn Cảnh Tuyên Đế đứng cạnh Tưởng Nhược Nam, lại trầm mặc tới đáng sợ.

Tưởng Sính Đình ra sức chống chọi, hai chân không ngừng giãy giụa, hai thái giám túm chặt lấy cô ta, chẳng buồn quan

tâm nhiều mà xềnh xệch kéo đi. Đường như trong mắt họ, Tướng Sính Đình không còn là con người nữa, đó chỉ là một thứ đồ vật vô giá trị.

Tướng Sính Đình thấy giăng co không hiệu quả, cuối cùng bèn đưa mắt về phía Tướng Nhược Nam. Cô ta mở to mắt, nhìn nàng chăm chăm, lắc đầu, nước mắt lã chã rơi xuống, không ngừng nức nở nghẹn ngào, ánh mắt bộ dạng đều thể hiện sự cầu khẩn.

Tướng Nhược Nam bị ánh mắt ấy làm cho giật cả mình, sắc mặt nàng nhợt đi, quay đầu lại nhìn Cảnh Tuyên Đế: “Hoàng thượng, người định đưa cô ta đi

đâu?”

Cảnh Tuyên Đế chấp tay sau lưng, vẻ mặt vô cảm nhìn Tưởng Sính Đình đang giãy giụa, điềm đạm đáp: “Nhược Lan, có nhớ tới những lời mà ta từng nói với nàng không?”

Hắn quay đầu lại nhìn nàng, sắc mặt lạnh lẽo, toàn thân toát ra vẻ nguy hiểm: “Kẻ nào nhìn thấy ta giết kẻ ấy diệt khẩu! Cô ta đã thấy cái không nên thấy, nghe điều không nên nghe, chẳng có lý do gì để sống tiếp cả!”

“Diệt... diệt khẩu...” Sắc mặt Tưởng Nhược Nam càng trắng bệch. Từ ngày

đầu tiên xuyên không về đây, nàng đã biết chốn này là một thế giới lạnh lùng không giống với thời hiện đại. Nơi này, quyền lực của Hoàng đế là tối cao, vô nhân quyền, pháp chế yếu, lúc nào cũng có thể mang họa sát thân. Nhưng từ xưa tới nay, mặc dù gặp khá nhiều trắc trở, thần chết vẫn chưa tìm tới nàng.

Hiện tại, sắp có một người vì nàng mà mất mạng, nàng đã ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoảng rồi! Tuy rất ghét Tưởng Sính Đình, chỉ một khắc trước, nàng còn đang tính xem làm cách nào để cô ta bị đuổi ra khỏi cung, còn đang vui sướng trước sự xui xẻo của cô ta, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng có thể

đứng nhìn cô ta chết!

Hơn nữa, nguyên nhân lại chỉ là đã nhìn thấy nàng và Cảnh Tuyên Đế đứng với nhau, chính bởi vậy... Nàng sao có thể bình tĩnh đứng nhìn cô ta bị diệt khẩu?

“Khoan đã.” Tưởng Nhượng Nam buột miệng kêu lên. Hoàng Quý nghe thấy, ngẩng đầu nhìn Cảnh Tuyên Đế, thấy hắn không có động tĩnh gì nên im lặng, hai thái giám kia vẫn tiếp tục làm việc.

Tưởng Nhượng Nam quay người nhìn Cảnh Tuyên Đế: “Hoàng thượng, cô ấy là đường muội của thần phụ, nhất định là cô

ấy tới tìm thần phụ chứ không phải cố ý nghe lén. Lẽ nào chỉ vì như thế mà Hoàng thượng muốn giết cô ấy?”

Cảnh Tuyên Đế giơ tay lên, Hoàng Quý vội vàng bảo hai thái giám dừng tay. Hai thái giám buông Tượng Sính Đình ra, cô ta lập tức ngã nhào xuống đất, rồi lại cố gắng bò dậy, quỳ xuống, nức nở nghẹn ngào, dập đầu liên tục, không lâu sau trán bắt đầu rỉ máu.

Cảnh Tuyên Đế chẳng thèm liếc cô ta lấy một cái, hẩn sầm mặt lại nói với Tượng Nhược Nam: “Nhược Lan, nàng có biết những lời chúng ta vừa nói nếu bị truyền ra ngoài thì sẽ có hậu quả thế nào

không? Nàng sẽ bị chụp lên người tội danh không giữ đạo làm vợ, cho dù không chết cũng sẽ bị ép xuất gia, cả đời này đừng mong hoàn tục!”

“Nhưng rõ ràng chúng ta không...”
Tưởng Nhược Nam lẩm bẩm, mặc dù nói thế nhưng trong lòng nàng hiểu, ở thời đại mà thân phận của người phụ nữ thấp kém hơn tất cả này, cho dù chỉ là những chuyện vu vơ đồn thổi cũng khiến danh dự của người ấy bị nhuốm bẩn. Cho dù nàng có chứng minh được sự trong sạch của bản thân, nhưng chỉ dựa vào những lời Hoàng thượng thốt ra, rằng sẽ giúp nàng ly hôn, đã khiến nàng trăm miệng khó biện giải. Người phụ nữ đã có chồng

mà còn qua lại với người đàn ông khác, hơn nữa đối tượng lại là Hoàng thượng, đủ để văn võ bá quan trong triều kích động.

Tướng Sính Đình quỳ dưới đất nghe tới đây chẳng thiết gì nữa, giật phắt miếng vải nhét trong miệng, bò về phía Hoàng đế mà gào khóc: “Hoàng thượng, tiểu nữ... tiểu nữ sẽ không nói một lời nào đâu, tiểu nữ không nhìn thấy gì cả, không nghe thấy gì cả, tiểu nữ sẽ không nói gì hết! Hoàng thượng, xin hãy tha cho cái mạng nhỏ này của tiểu nữ, hãy nể mặt đường tử, xin hãy tha mạng cho tiểu nữ!”

Cảnh Tuyên Đế nghe thế sắc mặt càng

thêm nham hiểm: “Tại sao trẫm phải nể mặt đường tử người mà tha cho người! Ai cũng biết kẻ sắp chết luôn hứa bừa để giữ mạng sống. Giữ lại cái mạng của người, không chừng tới ngày nào đó người lại gây họa!” Dứt lời bèn khoát tay: “Hoàng Quý, còn không mau lôi ra!”

“Hoàng thượng, xin tha mạng! Hoàng thượng, tiểu nữ sẽ không nói gì cả!”
Tướng Sính Đình vừa khóc vừa gào, thấy Cảnh Tuyên Đế không có phản ứng gì lại nhìn sang Tướng Nhược Nam, nước mắt nước mũi tèm lem, “Đường tử, đường tử, xin hãy cứu mạng! Dù thế nào chúng ta cũng đều là tử muội thân thích, cho dù trong lòng tử có oán hận gia đình muội

thì tử cũng đã lớn lên ở đó. Đường tử, chúng ta đã cùng nhau lớn lên, cùng nhau vui đùa, có đồ gì ngon muội cũng để dành cho tử một phần! Đường tử, hãy cứu muội...”

“Hoàng Quý, người chết rồi hả? Còn không mau bịt miệng ả cho ta!” Cảnh Tuyên Đế tức giận hét lên.

Hoàng Quý vội nhét giẻ vào miệng cô ta, các thái giám lại lôi cô ta đi. Tưởng Sính Đình sống chết lắc đầu, hai tay khua loạn, hai chân đá đạp, giày cũng văng mất từ lâu, tất trên chân thì rách bươm, máu rỉ ra. Hoàng Quý sợ Hoàng thượng không đủ kiên nhẫn để nhìn cảnh ấy, vội

vàng chạy đến đánh ngất cô ta. Tưởng Sính Đình gục đầu, không còn gào khóc nữa, tay chân kéo lê trên đất, để lại hai vệt máu.

“Nhược Lan, nàng không cần phải lo lắng, đường muội của nàng không thận trọng bị ngã xuống nước chết đuối, đến khi ấy ta sẽ truy phong cho cô ta làm phi, hậu táng cô ta. Như vậy, cô ta chết cũng không quá thiệt thòi. Nàng không cần phải bất an vì chuyện này!” Cảnh Tuyên Đế thần nhiên, giống như đang nói chuyện thời tiết bữa nay vậy thôi.

Tưởng Nhược Nam nhìn Cảnh Tuyên Đế, rồi lại nhìn Tưởng Sính Đình đã ngất

đi kia. Như thế này nàng có thể thật sự yên tâm hay sao, thật sự có thể lừa mình gạt người mà nói rằng đó là do bản thân cô ta xui xẻo, chẳng liên quan gì tới nàng? Không thể, nàng không máu lạnh được như thế. Nếu không làm gì mà để mặc chuyện này xảy ra thì cả đời nàng sẽ không bao giờ quên được ánh mắt hoảng sợ tuyệt vọng kia, cả đời sẽ không quên được hai vết máu kéo lê trên đất ấy.

Tướng Nhược Nam lao lên trước, đẩy hai thái giám ra, rồi giăng Tướng Sính Đình từ tay họ.

“Nàng đang làm gì thế?” Cảnh Tuyên Đế khẽ gầm lên sau lưng nàng.

Tưởng Nhược Nam đỡ Tưởng Sính Đình nằm xuống, quay người lại, quỳ trước mặt Cảnh Tuyên Đế: “Hoàng thượng, thần phụ cầu xin người hãy tha cho đường muội! Thần phụ đảm bảo, đường muội tuyệt đối không tiết lộ dù chỉ một lời, tuyệt đối không làm tổn hại đến sự uy nghiêm của người. Hoàng thượng nhìn xem giờ đường muội đã sợ tới mức này rồi, sao còn có gan làm mấy việc đó nữa!”

Cảnh Tuyên Đế cúi đầu nhìn nàng: “Nhược Lan, nàng tưởng ta sợ cô ta sẽ làm gì ta sao? Trẫm là thiên tử, văn võ bá quan cùng lắm cũng chỉ có thể khiến

trách trăm vài câu, làm gì được trăm chứ? Người phải hứng chịu mọi búa rìu chỉ trích chính là nàng. Vừa rồi ta đã nói, nàng không chết cũng bị ép phải xuất gia. Chuyện bung ra, trăm không thể bỏ mặc thể diện Hoàng gia để bảo vệ nàng được!”

“Nếu đã như vậy, tại sao Hoàng thượng phải làm thế?” Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên hét lên.

Hoàng Quý đứng phía sau chỉ tay, danh giọng: “To gan, dám vô lễ với Hoàng thượng!”

Cảnh Tuyên Đế siết chặt nắm tay, nghiêm mặt quát Hoàng Quý: “Hỗn xược! Mau cút đi cho trẫm!”

Hoàng Quý cúi đầu, vội vàng mang theo đám thái giám rời đi.

Bàn tay nắm chặt của Cảnh Tuyên Đế nơi lỏng, hắn cúi đầu nhìn nàng, trầm giọng: “Chuyện này nàng đừng quản nữa, lui ra đi.”

Tướng Nhược Nam vẫn quỳ nguyên dưới đất, nàng giơ tay ra, chỉ vào Tướng Sính Đình ở sau mình: “Hoàng thượng, đường muội mới mười lăm tuổi, tại sao lại muốn một cô gái còn trẻ như thế phải

lấy tính mạng của mình ra trả giá cho sai lầm của người?”

“Sai lầm của trẫm?” Cảnh Tuyên Đế mím chặt môi, lửa giận bùng bùng trong mắt.

Tưởng Nhược Nam làm như không nhìn thấy, nàng từ từ đứng dậy, bình tĩnh nhìn hắn, hai mắt đỏ hoe: “Lẽ nào không phải ư? Nếu không phải Hoàng thượng hết lần này tới lần khác có những hành động vượt khuôn phép với thần phụ thì đường muội có bắt gặp cảnh ấy không? Sao đường muội có thể bị Hoàng thượng giết người diệt khẩu? Lần này là đường muội của thần phụ, lần sau, lần sau sẽ là

ai đây? Nếu Hoàng thượng không dừng những hành động ấy lại, cuối cùng rồi cũng sẽ có người phát hiện ra! Hoàng thượng định giết thêm bao nhiêu người? Tại sao thần phụ phải gánh chịu những chuyện này cùng Hoàng thượng? Xin người đừng bao giờ tới tìm thần phụ, cũng đừng bao giờ hỏi thăm chuyện của thần phụ nữa. Lần này, mong Hoàng thượng hãy tha cho đường muội, đường muội sẽ không dám nói lời nào đâu!”

Cảnh Tuyên Đế chỉ vào Tướng Nhược Nam đang quỳ dưới đất: “Nàng nhất thời mềm lòng mà tha cho cô ta, cho dù cô ta không dám mở miệng, nhưng ngày nào đó cô ta uống say hoặc nói mơ, những lúc

như thế, rất có thể cô ta sẽ tiết lộ chuyện này. Khi ấy nàng sẽ phải trả giá cho sự nhân từ của mình hôm nay!”

“Hoàng thượng, đây là một mạng người. Cho dù thế nào thì tội của cô ấy cũng không đến mức phải chết, càng không thể chết chỉ vì muốn đảm bảo sự an toàn cho thần phụ. Hoàng thượng, hãy cứ coi như thần phụ mềm lòng đi, kết quả ra sao cũng là chuyện của thần phụ. Nếu thật sự có ngày như người nói, thì kẻ tạo ra bi kịch cho thần phụ tuyệt đối không phải là cô ấy!”

“Nàng...” Cảnh Tuyên Đế trừng mắt, gân xanh trên trán nổi lên.

Tưởng Nhược Nam thất kinh, cảm thấy mình đã quá kích động, nói năng thiếu thận trọng. Nhưng nghĩ đến việc hẳn biết rõ hậu quả mà vẫn phớt lờ, hết lần này tới lần khác tìm nàng gây phiền phức, nàng cũng chẳng quản nổi cái miêng của mình nữa.

“Hoàng thượng, thần phụ không thể ngăn được quyết định của người. Nếu Hoàng thượng nhất định muốn dùng tính mạng của đường muội hòng lấp liếm sai lầm của mình, thần phụ cũng chẳng còn cách nào...”

“Nhưng trong lòng nàng sẽ coi thường

ta, sẽ hận ta, đúng không?” Cảnh Tuyên Đế lạnh lùng.

Tướng Nhược Nam cúi đầu: “Thần phụ không dám.”

Cảnh Tuyên Đế quay đầu đi, khẽ hừ một tiếng, “Miệng thì nàng nói là không dám, nhưng trong lòng chắc chắn nghĩ như thế.”

Tướng Nhược Nam cúi đầu thấp hơn, không tiếp lời.

Cảnh Tuyên Đế lại hừ thêm một tiếng, “Nàng lui trước đi.”

Tướng Nhượng Nam quay lại nhìn Tướng Sính Đình một cái rồi hành lễ với Cảnh Tuyên Đế, lui xuống.

Những gì có thể làm nàng đã làm cả rồi, Tướng Sính Đình chết hay sống, đành trông cậy vào quyết định của Cảnh Tuyên Đế thôi.

Tướng Nhượng Nam đi rồi, Cảnh Tuyên Đế đứng đó ngẩn ngơ mất một lúc.

Hắn lớn lên trong cung, quen thấy những cảnh nghi ngờ lừa bịp lẫn nhau, người chết ta sống, vì lợi ích cá nhân, đừng nói là một tính mạng, cho dù nhiều hơn thì đối với người trong cung thì đó

cũng chỉ là cái chớp mắt. Giống như chuyện ngày hôm nay, đổi lại là bất kỳ ai cũng chẳng cần suy nghĩ nhiều, diệt khẩu là việc đương nhiên, mà diệt khẩu rồi vẫn còn sợ chưa được sạch sẽ gọn gàng ấy chứ!

Nhưng Tưởng Nhược Lan, rõ ràng biết hậu quả lại chẳng thể nhẫn tâm hại một mạng người vô tội. Đây rốt cục là sự ngu xuẩn, ngây thơ hay nhân từ? Cảnh Tuyên Đế không thể phân biệt được.

Hoàng công công đứng từ xa thấy Tưởng Nhược Nam đã lui đi bèn bước tới, nhìn Tưởng Sính Đình nằm dưới đất một cái, khẽ lên tiếng hỏi: “Hoàng

thượng, cô nương này phải xử lý thế nào?”

“Lôi đi!” Cảnh Tuyên Đế lạnh giọng.

Hoàng Quý hiểu ý, gọi thái giám tới, Tưởng Sính Đình bị lôi đi. Mới được vài bước thì giọng Cảnh Tuyên Đế lại vang lên: “Khoan!”

Hoàng Quý quay đầu, thấy sắc mặt Cảnh Tuyên Đế lộ vẻ do dự. Một lát sau, hắn như bất lực mà xua xua tay: “Giám cô ta vào lãnh cung đã, cho người quản chặt vào, đừng để cô ta tiếp xúc với bất kỳ ai!”

Hoàng Quý có chút bất ngờ nhìn hần, sau đó cúi đầu đáp vâng, rồi nhận lệnh lui đi.

Cảnh Tuyên Đế dõi theo hướng Tường Nhược Nam vừa đi, cười khỏ.

“... Thần phụ chỉ muốn giữ cho mình một trái tim thanh thản, không hổ thẹn...”

Không phải ngu ngốc, không phải ngây thơ, cũng không phải nhân từ. Chỉ là một sự kiên định, một sự kiên định đầy nguyên tắc.

Về đến Hầu phủ, nàng phát hiện ra trong phủ treo đèn kết hoa rất náo nhiệt. Tướng Nhượng Nam biết, nhất định là tin tức Cận Yên Nhiên được chỉ hôn cho Ninh Vương đã truyền về phủ rồi. Khi nàng đến Tùng Hương viện, Thái phu nhân đang tươi cười phát hồng bao cho đám người dưới. Có lẽ do tâm trạng bà đang rất vui, nên hôm nay khi Tướng Nhượng Nam thỉnh an, bà còn phá lệ mỉm cười và nói với nàng vài câu.

Do ảnh hưởng bởi chuyện ở trong cung, tâm trạng nàng nặng nề nên cũng không ở lại lâu, ngồi một lát rồi cáo từ

về Thu Đường viện.

Sau khi về, nàng bèn ngồi trước cửa sổ mà ngẩn ngơ, nhìn mặt trời từ từ lặn về phía Tây, cả khu viện chìm dần trong một màu vàng cam.

Đầu óc nàng vẫn rất hỗn loạn.

Lúc này Tưởng Sính Đình sống hay chết? Đối với Hoàng đế, giết một người thật hết sức dễ dàng, như giết chết một con kiến vậy.

Hắn nói sẽ giúp nàng ly hôn, nhìn thì giống như một cơ hội, nhưng nàng lại

luôn có cảm giác không thực tế, không an toàn, luôn cảm thấy hẫng không đơn giản chỉ vì muốn giúp mình. Thời gian này, thái độ của hẫng đối với nàng, những lời nói, ánh mắt luôn khiến nàng bất an. Trái tim nàng bỗng có một suy đoán, mặc dù chẳng thể tin nổi, nhưng suy nghĩ ấy càng lúc càng mãnh liệt. Nếu suy đoán của nàng là thật thì việc để Hoàng thượng giúp đỡ tuyệt đối không phải lựa chọn hay.

Hơn nữa, bản thân nàng có thật sự muốn ly hôn không? Nghĩ lại, lúc đầu nàng đúng là rất nỗ lực để tìm cách ly hôn, chỉ có điều thời gian này nàng mới nghĩ thôi chứ chưa hề hành động, thật

chẳng giống tính cách của nàng gì cả. Nếu nàng thật sự quyết tâm ly hôn, chắc chắn nàng sẽ tìm mọi cách để thực hiện! Tưởng Nhược Nam thở dài, lắc lắc đầu, tạm thời không muốn nghĩ đến những chuyện ấy nữa.

Sắc trời tối dần, Liên Kiều bước vào, hỏi nàng đã có thể bày cơm canh chưa, “Phu nhân, không còn sớm nữa...” Liên Kiều nhìn nàng khẽ nói.

“Dọn cơm đi.” Tưởng Nhược Nam cười đáp.

Tôi nay hẳn sẽ không tới đâu...

Vì sự lạnh nhạt của nàng, đã năm ngày nay Cận Thiệu Khang không đến Thu Đường viện rồi. Cũng đúng, hẳn là ai chứ, sao có thể hết lần này tới lần khác dung túng cho nàng được. Thời gian đầu, nàng biết hẳn vẫn đang nhẫn nại chờ đợi, đợi nàng thay đổi, đợi nàng đón nhận hẳn, nhưng sự kiên nhẫn của đàn ông có giới hạn. Bản thân nàng không phải quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành gì, vì đâu hẳn lại phải dung túng cho nàng mãi? Có thể chịu đựng lâu như thế cũng đã quá tốt rồi.

Cơm canh được dọn lên, Tưởng Nhược Nam lại thấy chẳng muốn ăn, chỉ cầm đũa gảy gảy. Nàng thích ăn thịt bò,

bữa nào nhà bếp cũng làm một món có thịt bò đưa tới.

Nàng vừa gắp một miếng, bên tai bỗng vang lên giọng nói: “Ngày nào nàng cũng ăn thịt bò, cẩn thận có ngày cũng sẽ kêu như bò đấy.”

Nàng cười: “Hầu gia cũng ăn có ít đâu, đến khi ấy chàng chẳng thoát được...” Lời vừa dứt, nàng giật mình. Nàng đang làm gì thế này? Tự nói chuyện với chính mình ư?

Nàng buông đũa, miếng thịt bò trên đũa rơi xuống bàn.

“Phu nhân...” Ánh Tuyết đứng bên cạnh khẽ lên tiếng. Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn, thấy ánh mắt cô ta đầy lo lắng, bèn cười cười, “Ta không sao.”

“Phu nhân, người hà tất phải khổ thế, để nô tỳ tới mời Hầu gia, được không?”

“Không cần...” Tưởng Nhược Nam lại cười cười, nhưng cảm thấy miệng mình đắng ngắt.

Nàng vẫn luôn muốn hấn coi mình như không tồn tại, đây chẳng phải chính là ý muốn của nàng hay sao? Tốt quá rồi, nào cần lo lắng bị người khác lợi dụng, cũng chẳng cần lo lắng tìm cách kháng cự từ

chối hẩn nữa.

Tốt quá rồi, nàng cần gì phải mời hẩn đến.

“Phu nhân...” Ánh Tuyết nhìn nàng thăm dò, “Mấy hôm nay Hầu gia không đến Cẩm Tú viện, cũng không gọi Thanh Hoa, Nhược Lâm hầu hạ. Nghe Mặc Hương nói thời gian này tính khí Hầu gia rất tệ, thường xuyên nổi nóng vô cớ.”

“Ánh Tuyết, ta có hỏi người những chuyện ấy không?” Nhưng khi nghe hẩn không gọi người vào hầu hạ, trái tim nàng khẽ đập nhanh hơn bình thường.

Sau bữa tối, Tường Nhược Nam ngồi đọc sách, ánh nến nhảy nhót khiến trái tim nàng càng phiền muộn. Nàng úp sách xuống bàn, ngẩng đầu nhìn căn phòng trống vắng, lạnh lẽo.

“Nhược Lan, không sớm nữa, còn không đi nghỉ đi?”

Tường Nhược Nam cười quay đầu lại, “Đến rồi...” Nhưng vẫn nhìn thấy chiếc giường trống, chẳng thấy người đâu.

Nàng đứng dậy, đến bên giường, ngồi xuống, cúi đầu.

Thật vô dụng... Tưởng Nhược Nam, mày thật vô dụng! Những ngày như thế sau này còn dài lắm, mày phải thích ứng dần đi thôi.

Tưởng Nhược Nam nằm xuống, lấy chăn đắp kín mít, nhưng vẫn cảm thấy rất lạnh. Nàng ngồi dậy, kéo cả chăn của hấn lại, đắp hết lên người mình. Chiếc chăn vẫn còn lưu lại chút hơi ấm của hấn, trái tim nàng bỗng thấy bình tĩnh hơn.

Sẽ qua thôi, tất cả sẽ qua thôi, dẫu sao nàng ở cùng hấn lâu như vậy, đã thích ứng với sự tồn tại của hấn rồi, giờ hấn đột nhiên bỏ đi, đương nhiên nàng thấy không quen. Nhưng yên tâm, tất cả rồi sẽ

qua thôi. Nàng phải giữ thật chặt trái tim mình, như vậy mới không bị tổn thương.

Nàng nhắm mắt, từ từ chìm vào mộng mị.

Nàng thấy mình đi giữa một biển hoa, đỏ có, vàng có, trắng có, tím có... đủ màu sắc. Rất nhiều loài hoa mà nàng không biết tên, những cánh hoa nhiều màu sắc ấy nhảy múa trong không trung, xa xa là cầu vồng bảy màu, đẹp như tiên cảnh.

Nàng vui vẻ xoay người trong biển hoa, những cánh hoa sắc màu đó cũng nhảy múa bên nàng. Nhưng dần dần, khi

nàng dừng lại, xung quanh tĩnh lặng, ngoài hoa ra cũng vẫn chỉ có hoa. Ngoài nàng ra thì không có bất kỳ ai khác.

Nàng cảm thấy rất cô đơn.

Lúc này, ở đầu bên kia biển hoa, một bóng người bước tới, cao lớn, chững chạc, ông tay áo phấp phới, mái tóc dài bay bay.

Nhìn mãi nhìn mãi, khóe miệng nàng nhoẻn cười, vẫy tay với hắn, “Thiếp ở đây! Thiếp ở đây!”

Bóng người dừng lại, đi về phía nàng,

càng lúc càng gần, khuôn mặt anh tuấn cũng dần rõ nét.

Vàng trán rộng, chiếc mũi cao, gương mặt cương nghị, đôi mắt sâu thăm thẳm; khi hấn cười, những đường nét đó mềm mại và dịu dàng hơn rất nhiều.

“Nhược Lan, nàng ở đây à, ta tìm nàng rất lâu rồi.”

Hắn cười rồi bước tới, ôm lấy nàng, cầu vồng bảy sắc in trong đôi mắt màu nâu hun hút, tạo ra một cảnh sắc vô cùng đẹp đẽ.

Hắn nhìn nàng, cười hỏi: “Sao, lại si mê rồi à?”

Nàng cũng nhìn hắn cười, hắn ôm nàng chặt hơn, nói tiếp: “Nhược Lan, ta rất nhớ nàng, nàng có nhớ ta không?”

Nàng dựa vào lòng hắn, “Có, khi bình tâm lại, lúc nào thiếp cũng nhớ chàng.”

“Vậy tại sao nàng không đến tìm ta?”

“Bởi vì thiếp sợ, thiếp sợ khi thiếp tới tìm chàng, thiếp sẽ không bao giờ từ bỏ được nữa.”

“Vậy thì hãy ở cùng ta.”

“Những chuyện khiến thiếp lo sợ quá nhiều, thiếp không sao an tâm được.”

Đột nhiên hắc buông nàng ra, “Nhược Lan, nàng còn không chịu lựa chọn, ta sẽ rời bỏ nàng.” Dứt lời, hắc bổng quay người, rồi nhanh chóng biến mất trong biển hoa.

Tưởng Nhược Nam thất kinh tỉnh dậy, trước mặt một màu u ám, nào có biển hoa... thì ra là nàng mơ.

Trái tim trong ngực vẫn đang đập rất

nhanh. Nàng dựa vào đầu giường, ôm chần ngồi ngẩn ngơ. Tận tới khi trời sáng.

Hôm sau, Kiều thị bỗng dưng tìm tới Thu Đường viện.

Bà ta tìm Tưởng Nhượng Nam, thần sắc tiều tụy. Tưởng Nhượng Nam nhìn sắc mặt bà mà giật thót, lẽ nào Hoàng thượng đã giết Tưởng Sính Đình rồi ư?

Kiều thị kéo tay nàng, lo lắng muốn khóc, “Nhượng Lan, hãy giúp bá mẫu một

việc, giúp bá mẫu vào cung nghe ngóng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Chuyện gì là chuyện gì?”

Kiều thị đáp: “Sính Đình không tham gia ngự tuyến, lẽ ra thẻ bài của nó phải bị gạt bỏ, nhưng tối hôm qua, trong cung có người tới nói, Sính Đình do sức khỏe không tốt, thái y bảo không được ra gió, vì vậy phải ở lại trong cung một thời gian. Như thế cũng không sao, nhưng thẻ bài của Sính Đình vẫn bị người ta giữ lại.”

Tưởng Nhược Nam cũng thấy lạ: “Thẻ bài của Sính Đình bị giữ lại?”

“Nhược Lan, con cũng biết đấy, Sính Đình năm nay mười lăm tuổi rồi, nếu bị ghi tên như thế sẽ không thể bàn tới chuyện hôn nhân. Ba năm sau Sính Đình mười tám, cũng qua tuổi tuyển tú nữ, không thể được tái tuyển, như vậy chẳng phải cố ý muốn Sính Đình cả đời này không được xuất giá ư?” Nói tới đây, Kiều thị lau khóe mắt, rồi lại nắm chặt tay Tưởng Nhược Nam: “Ta chỉ lo Sính Đình không hiểu phép tắc, đã đắc tội với quý nhân nào đó trong cung nên mới gặp phải cảnh này. Nhược Lan, con hãy giúp bá mẫu vào cung nghe ngóng xem nào, để chúng ta còn biết đường lo liệu.”

Tướng Nhượng Nam vừa nghe đã biết ngay là hành động của Thái hậu. Vốn nàng chỉ muốn Thái hậu gạt thẻ bài của Tướng Sính Đình để cô ta hết mơ mộng chuyện vào cung, không ngờ Thái hậu lại tuyệt tình như thế, muốn cô ta cả đời không thể xuất giá!

Thật là... Người trong cung quả nhiên không ai đơn giản.

Nhưng, giờ điều nàng quan tâm nhất vẫn là sự an nguy của Tướng Sính Đình. Nàng nói với Kiều thị: “Bá mẫu đừng lo, để con vào cung xem sao.”

Đầu tiên nàng tới Từ Ninh cung, Thái

hậu thấy nàng bèn cười: “Hôm nay sao đến sớm thế, có phải nghe thấy tin gì rồi không?”

Tướng Nhượng Nam ngồi xuống cạnh Thái hậu, vừa xoa bóp vai cho bà vừa đáp: “Thái hậu biết con muốn hỏi gì rồi ạ?”

Thái hậu cười đáp: “Đương nhiên là hỏi việc Tướng Sính Đình bị giữ thẻ bài rồi.” Nói xong, bà không cười nữa, “Chuyện này là chủ ý của ta, con không phải quan tâm. Ta làm như vậy đương nhiên là có lý do, ta chỉ muốn con gái họ cả đời này không thể xuất giá thôi!”

Tướng Nhược Nam lén lè lưỡi sau lưng Thái hậu, rồi lại nghe bà tiếp tục: “Nếu họ tới cầu xin con, con không được mềm lòng, cứ nói không biết gì là được!”

Tướng Nhược Nam gật đầu nhận lời.

Ra khỏi Từ Ninh cung, Tướng Nhược Nam vốn định tới chỗ Hoàng hậu để nghe ngóng chuyện của Tướng Sính Đình, nhưng vừa được hai bước nàng đã từ bỏ ý định đó. Những gì phải nói nàng đã nói, những gì cần làm nàng đã làm, giờ nàng không thể quản được số mệnh của cô ta nữa, có đi nghe ngóng cũng được ích lợi gì? Hơn nữa, sau này vẫn nên ít tiếp xúc với Hoàng hậu thì hơn.

Đúng lúc Tưởng Nhược Nam quyết định từ bỏ việc này thì sự việc lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ, vượt ngoài dự tính của tất cả mọi người.

Ba ngày sau, Tưởng Sính Đình không qua ngự tuyến, không qua thời kỳ thị sát, nhưng lại được Cảnh Tuyên Đế sắc phong là quý nhân! Phong hiệu “Lệ”, là tú nữ được sắc phong sớm nhất trong đợt tuyển tú lần này.

Tưởng Nhược Nam cảm thấy rất lạ, hôm ấy có thấy Hoàng thượng để ý tới cô ta đâu, lẽ nào chỉ trong hai ngày Hoàng thượng lại thấy cô ta thuận mắt? Nhớ lại

diện mạo yếu điệu kiều diễm của Tưởng Sính Đình, Tưởng Nhược Nam cảm thấy cũng không thể không có khả năng ấy.

Cuối cùng cô ta vẫn được thỏa nguyện, nhưng việc cô ta vào cung đối với nàng cũng là một chuyện tốt. Ở bên cạnh Hoàng thượng, cô ta tuyệt đối không dám ăn nói linh tinh. Bản thân nàng cũng yên tâm mà sống.

Sau việc đó, Thái hậu có nhắc tới chuyện này với nàng, “Tưởng Sính Đình cũng thật may mắn, không ngự tuyền mà chỉ gặp Hoàng thượng bên ngoài Trữ Tú cung, Hoàng thượng đã nói với ai gia muốn sắc phong cho cô ta, ai gia tức tới

mức không còn gì để nói. Nhưng thái độ của Hoàng thượng rất kiên quyết, ai gia chẳng còn cách nào.” Nói xong bà còn hừ một tiếng, “Không ngờ Tưởng Sính Đình kia lại thủ đoạn đến thế, ai gia đã thật sự coi thường cô ta rồi! Cũng tốt, vào cung, cuộc đời còn dài. Ai gia phải xem xem, cô ta có thể đi được đến đâu!”

Trong cung đều đồn đại rằng Lê quý nhân mới sắc phong rất được sủng ái, không những được Hoàng thượng ban tặng cung điện riêng, mà đến thái giám cung nữ hầu hạ bên cạnh nàng ta cũng do Hoàng công công đích thân điều chọn.

Ngay cả Thục quý phi từng được sủng ái nhất cũng chưa bao giờ được Hoàng thượng chăm sóc chu đáo tới như vậy.

Đám phi tần trong cung hễ nhắc tới Lệ quý nhân là vừa đổ kị vừa ngưỡng mộ.

Nhưng, Lệ quý nhân Tưởng Sính Đình, thân mặc áo gấm, trang điểm điểm lệ rục rỡ, ở trong Trường Xuân cung được vạn người ngưỡng mộ, lúc này lại đang run lẩy bẩy quỳ dưới đất. Cách đó không xa, bóng người cao lớn mặc triều phục màu vàng đang đứng xoay lưng lại với nàng ta, toàn thân người ấy toát ra một thứ không khí lạnh lẽo chết người, khiến nàng ta phải run sợ.

“Hoàng... Hoàng thượng...” Tưởng Sính Đình run lẩy bẩy đập đầu, từ sau ngày hôm ấy cho tới giờ, hễ nhìn thấy hấn, Tưởng Sính Đình lại không kìm được mà run lên như thế.

Cảnh Tuyên Đế quay người lại nhìn Tưởng Sính Đình đang quỳ dưới đất, sắc mặt hấn âm trầm, lạnh lùng cất tiếng: “Lê quý nhân, nay trăm tha mạng cho nàng, chỉ cần nàng biết giữ bốn phận thì nàng vĩnh viễn sẽ là phi tần của trăm, những thứ thuộc về nàng, quyết không thiếu dù chỉ một phân!”

Trở thành cung phi của Hoàng thượng

là việc mà Tưởng Sính Đình đến năm mơ cũng muốn, nhưng khi mộng đẹp trở thành hiện thực, trong lòng nàng ta lại không thấy vui sướng gì, chỉ có sự sợ hãi vô hạn.

“Đa... đa tạ ân điển của Hoàng thượng, thần thiếp... thần thiếp biết nên làm thế nào.” Tưởng Sính Đình rất muốn ép mình phải bình tĩnh, nhưng ngay đến cả rằng nàng ta cũng không khống chế được mà run lên lập cập.

“Nàng hiểu được thì tốt!” Cảnh Tuyên Đế cười nhạt, “Nhưng trăm vẫn phải nhắc nhở nàng, đừng vọng tưởng giờ bất kỳ trò gì, tốt hơn cả là nàng nên cầu trời

khẩn phát đề chuyện đó không bị truyền ra ngoài. Nếu có ngày đó thật, thì dù liên quan tới nàng hay không...” Hắc khê cúi đầu xuống, giọng sắc như lưỡi dao: “Người đầu tiên trầm lấy mạng vẫn là nàng!”

Tướng Sính Đình sợ tới mức toát mồ hôi hột, liên tục đập đầu thề thốt: “Sẽ không đâu, thần thiếp sẽ không hé môi dù chỉ một từ!”

“Cả đời này nàng nên cảnh giác, đừng uống say, cũng đừng nói mớ, bằng không trong lúc hồ đồ nàng sẽ khiến bản thân mất mạng!”

Tướng Sính Đình lại dập đầu bồm bộp: “Thần thiếp hiểu, thần thiếp nhất định sẽ ngày đêm tự nhắc nhở mình!”

Cảnh Tuyên Đế “ừm” một tiếng, khoát tay áo, quay người rời khỏi Trường Xuân cung.

Cho đến tận khi bóng áo màu vàng biến mất hoàn toàn khỏi tầm mắt, Tướng Sính Đình mới thở phào nhẹ nhõm, khuyu xuống mà nước mắt tuôn như suối. Nàng ta cắn chặt môi dưới, đến khóc cũng không dám lớn tiếng, vì nàng ta biết xung quanh đều là người của Hoàng thượng. Nàng ta ngẩng đầu nhìn cung điện hoa lệ, nước mắt chảy càng nhiều hơn.

Lần tuyên tú nữ náo nhiệt này cuối cùng cũng đã kết thúc. Chẳng mấy chốc lại tới mừng Một Tết, trời dần chuyển lạnh, sáng sớm và tối muộn còn có cảm giác thấu xương.

Bệnh của Thái phu nhân lại tái phát, những hôm thời tiết như thế này đặc biệt khó chịu.

Trước hôm thời tiết có biến đổi, Thái phu nhân bị nhiễm lạnh, cơ thể bắt đầu đau nhức. Trước kia bà đều được Tưởng

Nhược Nam xoa bóp, sau này nàng có dạy lại phương pháp đó cho Liễu Nguyệt, để Liễu Nguyệt thường xuyên giúp Thái phu nhân khai thông các huyết đạo. Nhưng lần này Thái phu nhân lại rất đau, Liễu Nguyệt xoa đi xoa lại vẫn không thấy có hiệu quả. Thái phu nhân phải chịu đau cả buổi tối, uống xong thuốc do Lưu thái y kê cũng chẳng đỡ bao nhiêu.

Liễu Nguyệt thấy vậy, bèn đề nghị: “Thái phu nhân, hãy mời phu nhân đến đi, có lẽ phu nhân sẽ có cách giúp người.”

Thái phu nhân nằm trên giường, đau

tới mức khế tiếng rên rĩ, nhưng vẫn
nghiến răng đáp: “Không được gọi! Bao
nhiều năm nay ta đều chịu đựng được. Ta
không tin lần này mình lại bất lực, cứ gì
nhất định phải cầu cứu nó!”

Quan hệ với con dâu giờ căng thẳng
tới mức này, Thái phu nhân ưả thể diện,
đương nhiên sẽ không chịu xuống nước.

Huynh muội Cận Thiệu Khang ngồi
bên giường rất lo lắng, chỉ hận không thể
chịu đựng thay mẫu thân. Cận Yên Nhiên
ngồi bên, lau nước mắt khuyên: “Mẹ,
việc gì mẹ phải cố chấp như thế, khiến
mình phải chịu khổ. Tẩu tẩu là con dâu
của mẹ, có nhờ tẩu ấy làm chút việc cũng

là bình thường. Để con cho người qua mời tàu ấy!”

Nói rồi quay lại định bảo a hoàn của mình tới gọi Tướng Nhượng Nam, nhưng Thái phu nhân đã vội vã kéo nàng ta lại: “Thôi thôi, đừng gọi tàu tàu con, làm vậy chẳng phải càng khiến tàu tàu con tự mãn, cho rằng Cận gia ta không có nàng không được. Con xem thái độ huênh hoang gần đây của nàng đã khiến đại ca con thành ra bộ dạng thế nào rồi...”

Cận Yên Nhiên quay đầu lại nhìn Cận Thiệu Khang một cái, chỉ thấy vẻ mặt hẩn tiều tụy, mắt quầng thâm, người gầy rộc hẩn đi, lòng bỗng dưng khó chịu: “Sao

mọi việc lại thành ra thế này, trước kia rõ ràng tầu ấy đòi được gả vào Cận gia, giờ lại giày vò hành hạ ca ca.”

Cận Thiệu Khang không kìm được phải lên tiếng: “Yên Nhiên, đừng nói như thế, thời gian này ta bận công vụ...”

Còn chưa nói xong, Thái phu nhân đã tức tới mức cầm gối ném con trai: “Con nghe xem, con nghe xem! Hầu gia, con thật sự là con trai ta sao? Đến giờ còn nói đỡ cho người phụ nữ ấy? Cô ta có hậu thuẫn vững vàng, ta không thể làm gì cô ta. Nhưng Hầu gia, con hãy tỉnh táo cho ta được không hả? Lần này hai đứa không ai được tới cầu cạnh cô ta, cho dù

ta đau đến chết cũng sẽ không cúi đầu trước người phụ nữ ấy!”

Tính cách của Thái phu nhân mọi người đều biết, một khi bà đã tức giận thì không ai có thể khuyên nhủ được. Đúng lúc mọi người còn đang bối rối không biết làm gì thì ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo:

“Mẫu thân, người có giận con tới thế nào cũng không nên để mình phải chịu âm ức chứ!”

Cận Thiệu Khang nghe thấy giọng nói này, tim bỗng giật thót một cái, vội vàng quay đầu lại. Ở cửa, Tưởng Nhược Nam

khoác chiếc áo ngoài màu hoa tường vi, tay cầm hộp gỗ, đứng đó rất sổng động.

Tính ra đã mười ngày rồi chưa gặp, nhìn nàng như gầy đi nhiều, bọn a hoàn hầu hạ nàng kiêu gì thế này? Cận Thiệu Khang khẽ chau mày.

Giống như cảm nhận được ánh mắt hắt, Tưởng Nhược Nam cũng nhìn lại, đôi mắt vẫn sáng ngời trong veo, ánh mắt nàng còn chứa đựng một tâm tư không thể nói rõ bằng lời, khiến trái tim hắt thắt lại.

Bên này, Thái phu nhân thấy Tưởng Nhược Nam bèn quay sang, lạnh lùng

hỏi: “Con đến đây làm gì?”

Cận Yên Nhiên đứng lên, do dự một lát rồi cúi đầu chào: “Tầu tầu.”

Tướng Nhượng Nam đi đến hành lễ với Thái phu nhân, sau đó nói: “Nghe tin mẫu thân không khỏe, con đến để thăm người, xem có thể giúp được gì không.”

Thái phu nhân hừ khế một cái, vẫn lạnh giọng: “Không cần đâu, con về đi, ta không sao.”

Đổi lại là người khác, Tướng Nhượng Nam nhất định sẽ quay đầu bỏ đi, cần gì

phải mặt dày tới tận đây lấy lòng người ta. Nhưng nàng biết, Thái phu nhân vẫn đang giận mình. Đứng trên lập trường của bà mà xét, thì bà hoàn toàn có lý do, hiện giờ bà đang đau đớn tới mức này, nàng sao có thể phủi áo bỏ đi?

Huống hồ, trước kia Thái phu nhân đối với nàng vẫn rất tốt, hơn nữa, bà còn là mẫu thân của hắn...

Tưởng Nhược Nam bước lên phía trước, đặt hộp gỗ trong tay lên giường, cũng chẳng màng tới sắc mặt của Thái phu nhân, quay sang sai Liễu Nguyệt: “Đốt thêm một lò sưởi trong phòng đi, đợi lát nữa ta sẽ cởi áo cho Thái phu

nhân, chắc sẽ lạnh đấy.” Liễu Nguyệt biết bản lĩnh của nàng nên lập tức lĩnh mệnh làm ngay.

Thái phu nhân đáp: “Ta đã nói con không cần phải lo, con ra ngoài đi!”

Tưởng Nhược Nam coi như không nghe thấy, lại đi đến bên cạnh Hầu gia.

Thấy người mình ngày nhớ đêm mong ở ngay trước mắt, trái tim Cận Thiệu Khang đập nhanh tới mức không thể khống chế. Những ngày này, hắn không phải không giận, không phải không oán trách. Thậm chí hắn còn thề không bao giờ bước chân tới Thu Đường viện nữa,

nhất quyết phải cho nàng vào quên lãng, không để nàng kiểm soát. Nhưng giờ phút này đây, nhìn đôi mắt đen láy như hắc ngọc của nàng, tất cả mọi oán giận đều chạy biến đi đâu mất.

Có điều, những tâm tư ấy bị hấn vùi sâu trong lòng, ngoài mặt không để lộ bất kỳ biểu cảm gì.

Trái tim Tưởng Nhược Nam cũng chẳng bình tĩnh hơn hấn là bao. Mười ngày không gặp, dường như hấn đã bỏ cuộc hoàn toàn, ánh mắt lạnh lẽo khôn cùng.

Giọng nàng có chút khô khốc: “Hầu

gia, lát nữa khi thiếp trị liệu cho mẫu thân, cần phải thay áo rộng cho người, Hầu gia hãy tránh mặt một lát.”

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, trong ngực như có thứ gì án ngữ, căng tức tới khó chịu. Hắn gật gật đầu, quay người rời đi.

Bên này, Thái phu nhân do cơ thể đau nhức, tức tới mức muốn nổ tung cả lồng ngực, bà tiếp tục hét lên: “Liễu Nguyệt, ngươi là a hoàn của ta hay của phu nhân, tại sao lại nghe lời cô ta như thế? Ngươi có cần tận tụy vậy không?”

Liễu Nguyệt nước mắt tuôn rơi, nhưng

vẫn làm theo lời của Tướng Nhượng Nam đốt thêm một lò sưởi nữa.

Nhiệt độ trong phòng dần tăng cao.

Tướng Nhượng Nam đứng rửa tay chuẩn bị, dù Thái phu nhân có nói gì nàng cũng mặc kệ, cũng không giận.

Rửa tay xong, Tướng Nhượng Nam đi đến bên giường, sai Liễu Nguyệt cùng mình giúp Thái phu nhân cởi áo. Thái phu nhân ngang bướng như trẻ con hờn dỗi, nói thế nào cũng không chịu phối hợp.

“Ta đã nói không cần người lo, không cần người phải vờ vịt! Nếu người thật sự coi trọng ta thì sao lại làm ra những việc như thế, khiến Hầu gia hết lần này tới lần khác trở thành trò cười cho thiên hạ!”

Sau đó vung tay cho Liễu Nguyệt một cái tát, chỉ vào nàng ta mà mắng: “Nô tài đáng chết, người còn không nhìn rõ ai là chủ nhân của mình, ngay ngày mai ta sẽ đuổi người đi!”

Cận Yên Nhiên chưa từng thấy mẫu thân nổi giận như vậy, vội quỳ xuống bên giường mà khóc.

Tưởng Nhược Nam không thể nhẫn

nhìn thêm được nữa, nàng dừng tay, nhìn Thái phu nhân lạnh lùng nói: “Mẫu thân, giờ người làm như vậy là vì sao chứ? Vì muốn bản thân phải khổ sở, khiến Yên Nhiên khổ sở, khiến Hầu gia khổ sở hay là muốn con phải khổ sở? Con cho người hay, dù con có khổ sở tới thế nào cũng không thể bằng Yên Nhiên, bằng Hầu gia. Người nhìn Yên Nhiên đi, Thái phu nhân, vì muốn trút giận lên con mà người không còn quan tâm tới cảm nhận của các con mình sao? Nếu người thật sự không cần con nữa, con sẽ đi ngay! Đến khi đấy xem người lo lắng đau buồn là ai!”

Thái phu nhân chỉ vào nàng, tức tới ngón tay cũng run run: “Hỗn xược, người

dám nói với trưởng bối những lời như thế?”

Cận Yên Nhiên kéo Tưởng Nhược Nam, khóc: “Tẩu tẩu, tẩu tẩu bớt lời đi.” Rồi lại quỳ thụp xuống cạnh Thái phu nhân, khóc lóc: “Mẫu thân, Yên Nhiên còn ở nhà được bao lâu chứ? Yên Nhiên chỉ muốn thấy mẫu thân mạnh khỏe, mẫu thân, người hãy để tẩu tẩu trị liệu đi, để Yên Nhiên trước khi rời phủ được thấy mẫu thân khỏe mạnh, như thế Yên Nhiên mới yên tâm!”

Thái phu nhân không kìm được nước mắt, bà xoa đầu con gái rồi khe khẽ gật đầu.

Lúc này Tưởng Nhược Nam mới cùng Liễu Nguyệt tiến đến thay y phục cho Thái phu nhân. Tưởng Nhược Nam bôi dầu thuốc lên người bà, xoa hai tay vào nhau cho lòng bàn tay nóng lên, bắt đầu xoa bóp cho Thái phu nhân. Liễu Nguyệt đứng bên cạnh nói: “Nô tỳ cũng vẫn thường làm vậy cho Thái phu nhân nhưng hoàn toàn chẳng có tác dụng.”

Tưởng Nhược Nam vừa làm vừa đáp: “Đầu tiên phải xác định chính xác huyết vị, nếu không đúng thì đương nhiên sẽ không có tác dụng. Tiếp đến, lực phải thích hợp, mạnh quá cũng không được mà nhẹ quá cũng không được. Có điều, lần

này cơn đau của Thái phu nhân khá nghiêm trọng, chỉ riêng xoa bóp thôi chắc khó khỏi, cũng không thể trách người.”

Nghe tới đây, Thái phu nhân lạnh lùng hừ một tiếng, “Để ta xem xem người còn có bản lĩnh gì nữa!”

Cận Thiệu Khang vì lo lắng cho mẫu thân, cũng vì Tưởng Nhược Nam nên không bỏ đi ngay. Hắn đứng ngoài cửa, từng đợt gió lạnh quất vào người, nhưng lại như không còn cảm giác, im lặng bất động.

Trong phòng, lửa lò sưởi càng lúc càng cháy mạnh, nhiệt độ cũng ngày một cao hơn.

Tướng Nhượng Nam massage cho Thái phu nhân liên một canh giờ, làm đến mức đầu nàng mướt mồ hôi.

Thủ pháp của Tướng Nhượng Nam, Liễu Nguyệt sao có thể so bì, Thái phu nhân dễ chịu hơn rất nhiều. Nhưng cho dù là thế, nổi oán hận của bà dành cho Tướng Nhượng Nam cũng không vì vậy mà giảm bớt.

Cận Yên Nhiên thấy sắc mặt mầu thân đã khá hơn cũng dần dần ngừng khóc, lẳng lặng đứng một bên nhìn.

Massage xong, Tưởng Nhược Nam ngồi thẳng người, cảm thấy lưng và tay mỗi vô cùng, nàng thở hắt ra một hơi dài.

Liễu Nguyệt đứng bên cạnh đưa cho nàng một chiếc khăn mặt: “Phu nhân lau mồ hôi đi!”

Tưởng Nhược Nam đón lấy, lau lau mồ hôi, Cận Yên Nhiên đứng bên nhìn thấy, bước lên khẽ nói: “Tẩu tẩu, thật vất vả cho tẩu quá.”

Thái phu nhân nghe vậy lạnh lùng hừ một tiếng rồi quay đầu lại, đang định thốt ra mấy câu chế giễu nhưng lại thấy hai bên trán Tưởng Nhược Nam mồ hôi bết tóc, sắc mặt trắng nhợt, khế mở miệng ra để thở. Rõ ràng việc massage vừa rồi đã tiêu hao không ít sức lực của nàng, môi bà khế mấp máy nhưng không nói gì cả, quay đầu trở lại.

Liễu Nguyệt hỏi: “Phu nhân, bây giờ đã có thể mặc y phục cho Thái phu nhân chưa?”

Tưởng Nhược Nam lắc đầu: “Nếu xoa bóp không thôi thì cũng chỉ đỡ đau được một lúc, tối nay e rằng vẫn không thể ngủ

ngon!”

Cận Yên Nhiên nghe vậy bèn hỏi: “Vậy phải làm thế nào? Có cạo gió được không?” Trong mắt nàng ta, cạo gió là món mà Tưởng Nhược Nam giỏi nhất.

Tưởng Nhược Nam không nhịn được cười, “Bệnh phong hàn, giác hơi tốt hơn cạo gió nhiều.”

“Giác hơi?” Cận Yên Nhiên không hiểu. Thái phu nhân cũng tò mò quay đầu lại.

Tưởng Nhược Nam cười cười, cầm

chiếc hộp gỗ bên cạnh lên, rồi lấy từ đó ra mấy chiếc ống giác bằng trúc mà nàng đã nhờ Phương ma ma làm trước đó.

Cận Yên Nhiên và Thái phu nhân đều tò mò nhìn nàng.

Tướng Nhượng Nam bảo Thái phu nhân nằm sấp, một tay cầm ống giác, một tay cầm môi lửa, ném môi lửa vào trong ống giác, rồi nhanh chóng úp ống giác vào lưng, vai, eo Thái phu nhân, làm liên tiếp tám ống giác như thế.

Lửa trong ống giác tắt, ống giác hút chặt vào da thịt Thái phu nhân, khiến Thái phu nhân có cảm giác da mình bị

kẹp chặt. Bà chưa từng nhìn thấy người ta giác hơi bao giờ nên cũng có chút hoảng hốt, lập tức kêu lên: “Đau quá, Nhược Lan, người cố ý làm như vậy, người muốn hành hạ bà mẹ chồng già này phải không?”

Cận Thiệu Khang đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng hét của mẫu thân vốn định chạy vào, nhưng rồi lại lập tức dừng bước, bởi hắn biết Tưởng Nhược Nam quyết không phải loại người ấy. Mặc dù trong quá khứ nàng có rất nhiều nhược điểm, nhưng hiện tại, nàng tuyệt đối sẽ không làm ra những việc như thế.

Trong phòng, Cận Yên Nhiên nghe

thấy tiếng kêu của mẩu thân thì cũng lo lắng, nàng ta sờ sờ vào ống giắc, cảm thấy những ống giắc đó như đang bám chặt lên da mẩu thân, chạm vào cũng không thấy động đậy, bất giác hốt hoảng.

“Tẩu tẩu, tẩu đang làm gì thế, những cái này rốt cuộc là gì, mẩu thân tại sao lại kêu đau?”

Tưởng Nhược Nam thấy mẹ con Thái phu nhân lo lắng, nàng khẽ đáp: “Mẩu thân, Yên Nhiên, con biết thời gian này trong lòng hai người rất ghét con, nhưng mọi người thử nghĩ xem, con vào phủ lâu như vậy, đã từng thật sự làm tổn thương đến ai chưa? Tưởng Nhược Lan con dù

có ngang tàng bướng bỉnh thể nào cũng quyết không làm những việc bất hiếu như hành hạ giày vò mẫu thân đâu!” Nàng dừng lại rồi nói tiếp: “Lực hút này chính là nét đặc sắc của việc giác hơi, như thế mới hút hết được hàn khí trong cơ thể ra. Mẫu thân hãy tin con, tối nay người sẽ nhận thấy ngay hiệu quả của nó.”

Những lời này khiến Cận Yên Nhiên ngượng ngùng cúi đầu, nhưng một lúc sau lại ngẩng đầu lên nhìn Tưởng Nhược Nam, “Tẩu tẩu, lẽ nào tẩu không cảm thấy mình đã làm tổn thương ca ca ư?”

Tưởng Nhược Nam im lặng, trong mắt họ đương nhiên là nàng sai. Ngay từ đầu

nàng đã lựa chọn con đường này, hậu quả của nó nằm trong dự liệu của nàng, nên chẳng có gì phải oán thán cả. Nàng ngồi xuống giường, vờ như chăm chú quan sát tình trạng giấc hơi của Thái phu nhân.

Có lẽ do sự đau đớn đã được giảm bớt rất nhiều, mà cũng có thể vì những lời mà vừa rồi Tưởng Nhược Nam nói, tâm trạng của Thái phu nhân cũng bình tĩnh trở lại. Bà nằm sấp trên giường, không quay đầu nhìn nàng, chỉ khẽ hỏi: “Nhược Lan, con còn định tùy tiện tới khi nào nữa? Ta cũng là phụ nữ, không phải ta không hiểu suy nghĩ của con. Nhưng chúng ta là phụ nữ, phụ nữ thì phải chấp nhận. Ta có thể nhận ra Hầu

gia đã quan tâm tới con, mà đối với một người phụ nữ thì còn yêu cầu gì hơn thế nữa? Con nhìn Thiệu Đường đi, Quế Cầm^[1] còn phải chiều theo mà cung phụng nó hơn bảo bối. Hầu gia đâu chỉ tốt hơn Thiệu Đường một vài điểm, đúng không? Con xem, Hầu gia đã từng đau mày cuối mắt với a hoàn trong phủ chưa, Thanh Hoa và Nhược Lâm đều là ta sắp xếp. Nhược Lan, con cứ tiếp tục thế này sẽ khiến Hầu gia nguội lạnh thôi. Tính cách của Hầu gia ta hiểu, một khi lòng đã lạnh rồi thì con không thể tìm lại được sự quan tâm của nó. Đến khi ấy, con hối hận thì đã muộn!”

[1] Quế Cầm: Tên của Vương thị.

Tướng Nhược Nam lẳng lẳng lẳng lẳng nghe, không nói bất kỳ điều gì.

Cận Yên Nhiên cũng lên tiếng: “Tàu tàu, trước kia nếu không phải do tàu cầu xin Hoàng thượng ra thánh chỉ, có lẽ bây giờ ca ca và Thu Nguyệt tàu tàu đã đang sống rất vui vẻ. Nhưng tàu lại nhất định đòi gả cho ca ca, giờ tàu còn gây chuyện tới mức này. Độc sủng? Thân là phụ nữ ai chẳng muốn độc sủng, nhưng ai dám kỳ vọng vào điều ấy? Cũng giống như Ninh Vương, giờ đã có ba trắc phi, bốn thị thiếp rồi, nếu muội cũng nghĩ như tàu thì chỉ còn nước chết mà thôi.” Nói đến đây, Cận Yên Nhiên buồn bã cúi đầu, “Nếu Ninh Vương có thể đối với muội

tốt bằng một nửa ca ca đối với tầu, muối cũng rất thỏa mãn rồi, sao nỡ để huynh ấy buồn bã đau khổ. Tầu tầu, tầu còn thể này nữa thì muối thật sự không thể tha thứ cho tầu.”

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Sau khi làm xong mọi việc cần làm cho Thái phu nhân, Tướng Nhượng Nam ra khỏi Tùng Hương viện, đi về phía Thu Đường viện của mình.

Liên Kiều cầm đèn lồng đi trước, chút ánh sáng lập lòe trên đường mờ mờ ảo ảo như không biết đang đi về hướng nào.

Tướng Nhược Nam đi mãi đi mãi, đột nhiên có cảm giác hoang mang. Con đường nàng đi sẽ dẫn đến đâu?

Đây là thời cổ đại, suy nghĩ của Thái phu nhân và Cận Yên Nhiên mới là đúng đắn, phải luôn tâm niệm như vậy mới có thể sinh tồn được. Kể ra, bản thân nàng vẫn được coi là may mắn, gặp được Cận Thiệu Khang, lại có Thái hậu làm hậu thuẫn, nên mới có thể kiên trì được tới tận hôm nay. Nếu nàng gặp phải những người như Cận Thiệu Đường thì nhất định đã sút đầu mẻ trán rồi.

Nàng cứ nghĩ mãi đến việc ly hôn, nhưng chưa từng nghĩ tới tình cảnh sau ly

hôn. Ở thế giới trọng nam khinh nữ này, nếu nàng không thể tin Cận Thiệu Khang thì còn có thể tin ai nữa đây? Ai sẽ là người trong mộng của nàng? Nam tử ở thế giới này đều tảo hôn, bản thân nàng sau khi ly hôn rồi, những người đàn ông cùng tuổi mấy ai chưa có thiệp thất, thông phòng. Lẽ nào lại chấp nhận gả cho một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi?

Tưởng Nhược Nam nghĩ tới đây, bất giác rung mình ớn lạnh. Thái hậu quyết không cho phép nàng đi tìm những người dân đen bình thường không lấy nổi vợ kia. Lẽ nào cả đời này nàng sẽ không lấy chồng? Nếu như vậy chẳng thà ở lại Hầu phủ sống đời quả phụ còn hơn. Ít ra cũng

không phải đối mặt với áp lực dư luận, mà dù thế nào đi nữa, Hầu gia cũng sẽ không làm tổn thương nàng.

Thế thì còn ly hôn gì nữa?

Tưởng Nhược Nam buồn bã lắc đầu, nghĩ đi nghĩ lại vẫn quay về điểm xuất phát.

“Nhược Lan.” Từ phía sau bỗng vang lên giọng nói quen thuộc.

Tưởng Nhược Nam dừng bước quay đầu lại, thấy bóng dáng cao lớn của Cận Thiệu Khang đang đứng trong bóng đêm

mặt mừng.

“Hầu gia.”

Nghe tiếng Tưởng Nhược Nam, Cận Thiệu Khang chậm chậm đi về phía nàng, cho tới tận khi đến gần, Tưởng Nhược Nam mới nhìn rõ gương mặt hắn.

“Vừa rồi ta tới thăm mẫu thân, mẫu thân đã ngủ rồi. Mấy hôm nay người chẳng được ngủ yên giấc hôm nào, thật khổ cho nàng.” Cận Thiệu Khang nói, giọng hắn điềm đạm, không nhận ra có tâm sự gì trong đó.

Tướng Nhượng Nam cúi đầu: “Hầu gia không cần khách khí với thiếp, đây là việc Nhượng Lan nên làm.” Hắn vội vàng đuổi theo chỉ vì muốn cảm ơn nàng thôi ư?

Hai người bỗng dưng chẳng còn gì để nói, cả hai đều không biết phải làm sao cho phải.

Liên Kiều cầm đèn lồng đứng từ xa thấy sốt ruột thay.

Xung quanh tĩnh mịch, đúng lúc này ngay cả gió cũng ngừng thổi, tĩnh lặng đến đáng sợ, tĩnh lặng tới gượng gạo.

“Hầu gia, không có chuyện gì nữa, thiếp về trước đây.” Tưởng Nhược Nam quay người đi trước, nàng đã đọc được trong một quyển sách nào đó rằng, nhìn theo bóng lưng người thì thà để người nhìn theo ta, người quay đầu đi trước mới là người thắng cuộc.

Nhưng giờ nàng là người thắng cuộc ư, tại sao nàng không cảm thấy thế?

Lòng hắn đã nguội lạnh rồi? Hay giống như lời Thái phu nhân, hắn đã từ bỏ? Vì vậy hắn mới nói với nàng bằng giọng điệu bình thản thế.

Tưởng Nhược Nam bỗng cảm thấy

buồn bã.

Đột nhiên, phía sau vang lên tiếng bước chân, ngay sau đó, hắn đã áp sát nàng, kéo cánh tay nàng, rất chặt, giống như dồn toàn bộ sức mạnh vậy.

Nhưng nàng lại không cảm thấy đau.

“Nhược Lan, nàng ghét ta như vậy, không muốn nói với ta dù chỉ một lời ư?” Hắn hạ giọng hỏi, cánh tay đang túm lấy tay nàng khẽ run lên.

Cách đó không xa, Liên Kiều tay cầm đèn lồng còn vẻ mặt thì bối rối không

biết phải làm gì, Cận Thiệu Khang nhìn cô ta nói lớn: “Còn không mau lui đi.”

Liên Kiều như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, vội vàng rời đi, mang theo cả đèn lồng.

Xung quanh bỗng dung sập tối, hai người chìm vào màn đêm. Bóng cây trùng điệp, gió thổi lao xao.

Giọng hần trầm âm vang lên: “Nàng thật sự ghét ta? Nàng chỉ cần nói một câu, sau này...” Hần gần như hạ quyết tâm: “Sau này ta sẽ không tới làm phiền nàng nữa!”

“Không, thiệp chưa bao giờ ghét Hầu gia!” Tưởng Nhược Nam cuống lên, buột miệng đáp.

Tay hắn siết chặt, kéo nàng lại gần hơn, giọng nói cũng trở nên gấp gáp: “Thật không?” Rồi lại như không dám tin vào tai mình, “Vậy tại sao thời gian này nàng lại như thế?”

Sắc đêm tĩnh lặng tựa chiếc ô bảo vệ tốt nhất. Đúng lúc này, Tưởng Nhược Nam đột nhiên không còn thấy do dự nữa, bỗng có quyết tâm phá bỏ tất cả.

“Hầu gia, bởi vì thiệp luôn thấy mâu thuẫn. Những lời chàng nói tối hôm đó,

thực ra thiệp đều nghe cả...”

“Vậy tại sao...” Cận Thiệu Khang ngẫm nghĩ, đột nhiên hiểu ra: “Thì ra tối đó nàng vờ ngủ, nhưng nàng mâu thuẫn điều gì?”

“Trước kia Hâu gia từng nói trái tim của Nhược Lan băng giá, rất lạnh lùng. Thỉnh thoảng thiệp nghĩ, nếu trái tim thiệp lạnh thật thì tốt biết bao. Thiệp có thể coi như không thấy tất cả những việc mà Hâu gia từng làm, giờ thiệp cũng chẳng cần phải buồn bã nữa.”

Cận Thiệu Khang có cảm giác trái tim như ngừng đập, toàn tâm toàn ý để chờ

đợi điều mà hắn vẫn chờ đợi, sự chờ đợi ấy khiến trái tim hắn đau đớn. Giọng hắn run run: “Nhược Lan... Nàng... nói gì, ta chưa hiểu...”

Trời rất tối, tất cả đều bị che phủ, nhưng lại không giấu được tâm trạng đang trào dâng của hai người.

Đêm rất lặng, mọi tiếng động dù là nhỏ nhất cũng trở nên rõ ràng, rõ tới mức như có thể nghe được cả tiếng đập của trái tim đối phương.

Tưởng Nhược Nam cử động nhẹ nhẹ cánh tay, nói nhỏ: “Hầu gia, buông thiếp ra trước được không, chàng nắm tay

thiếp đau quá.”

Cận Thiệu Khang vội vàng buông tay, giọng hối lỗi: “Ta không cố ý.”

“Thiếp biết, sống cùng Hầu gia lâu như vậy còn không hiểu cách cư xử của Hầu gia?” Tưởng Nhược Nam cười cười.

Câu này khiến Cận Thiệu Khang cảm thấy rất gần gũi thân thiết, hắn không kìm được giơ tay ra, tìm tay nàng nắm lấy.

Lần này, Tưởng Nhược Nam không giằng ra nữa. Nàng nhìn tay hắn, “Hầu

gia, từ nhỏ Nhược Lan luôn sống một mình, thiếp vẫn chỉ mong sau này lớn lên, tìm được ai đó dắt tay mình đi hết cuộc đời. Ừm... giống như cha mẹ thiếp vậy.” Nàng ngẩng đầu lên, nói tiếp: “Lần đầu tiên khi nhìn thấy Hầu gia, Nhược Lan đã rất thích chàng, thiếp tưởng Hầu gia chính là người ấy, vì vậy mới ngang ngược cầu xin thánh chỉ, ép Hầu gia lấy thiếp. Nhưng sau này, xảy ra một số chuyện... Nhược Lan nhận ra, Hầu gia còn có những người phụ nữ khác, Hầu gia như vậy không phải là người mà trái tim Nhược Lan chờ đợi, vì vậy Nhược Lan quyết định không thích Hầu gia nữa. Mà đã quyết định thế rồi, Nhược Lan sẽ không còn có bất kỳ hy vọng gì ở Hầu

gia.”

Cận Thiệu Khang nắm tay nàng chặt hơn, vội vàng nói: “Nhược Lan, ta đã nói, sau này sẽ không...”

Tưởng Nhược Nam khẽ khàng cắt ngang lời hắn: “Hầu gia, hãy nghe thiếp nói xong trước đã, Nhược Lan không muốn cứ tiếp tục không rõ ràng như thế này, Nhược Lan muốn nói cho hết những lời trong lòng.”

“Nàng nói đi, ta đều nghe cả.”

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, chậm

chậm cất lời: “Nhưng Hầu gia, tại sao Hầu gia vẫn cứ ở bên Nhược Lan? Khi thiếp nói với Hầu gia, muốn chàng coi thiếp như không tồn tại, chàng nên mặc kệ thiếp, đừng quan tâm tới thiếp, mặc cho thiếp vấp phải chông gai, mặc cho thiếp gây tội lỗi, dù sao thiếp cũng chuẩn bị để đối mặt với những tình huống ấy rồi. Khi Thái phu nhân muốn thiếp động phòng với chàng, chàng cứ nói thẳng với Thái phu nhân, nói rằng thiếp không biết tốt xấu, không muốn động phòng với chàng là xong, tại sao còn giúp thiếp che giấu tất cả? Tại sao còn muốn đóng kịch cùng thiếp? Khi Từ Uyển Thanh sỉ nhục thiếp, chàng chỉ cần đứng bên lặng lẽ xem trò vui, nhìn thiếp tự tìm xui xẻo là

được, tại sao lại còn đứng ra giúp thiếp gánh vác? Khi Thái phu nhân trừng phạt thiếp, khi bọn người dưới coi thường thiếp, chàng có thể khoanh tay đứng nhìn để thiếp chịu khổ, hà tất phải đứng ra nói đỡ cho thiếp, lập lại uy nghiêm cho thiếp làm gì? Khi thiếp nóng nảy với chàng, làm chàng giận, khiến chàng khó chịu, chàng khoát tay bỏ đi là xong, bên chàng còn bao nhiêu ngọc ẩm hương mềm, chàng hoàn toàn có thể vứt bỏ thiếp, để người trong phủ cười nhạo thiếp. Nhưng tại sao lần nào chàng cũng phải chạy đến nhìn sắc mặt thiếp làm gì? Hầu gia, tại sao chàng lại làm nhiều như thế? Nếu chàng không làm những việc ấy, có phải tốt hơn rất nhiều không?”

Cận Thiệu Khang nghe một loạt các câu hỏi của nàng, trầm mặc hồi lâu, sau đó mới cười khỏ một tiếng: “Nhược Lan, người nàng đang nói là ta ư? Ta là An Viễn Hầu, sao có thể vì một người con gái mà làm tới mức ấy? Nếu phụ hầu còn sống, thấy ta vì một người phụ nữ mà phá bỏ mọi phép tắc, nhất định sẽ đánh gãy chân ta...” Tay hắn bỗng siết mạnh, kéo nàng vào lòng, ôm thật chặt, lẩm bẩm: “Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

Tưởng Nhược Nam dựa vào lòng hắn, nhịp tim quen thuộc, sức mạnh quen thuộc, hơi thở quen thuộc, trái tim nàng dần bình tâm trở lại.

“Nếu ta có thể đứng nhìn nàng chịu tội, nhìn nàng chịu khổ, nhìn nàng buồn bã, thì hôm nay ta đâu tới mức...” Hắn đột nhiên dừng lại, không nói thêm nữa.

Tưởng Nhược Nam bỗng thấy lòng âm ập, trái tim như có gì đó cuộn sôi sùng sục, như muốn trào lên, như muốn thoát khỏi cơ thể.

“Hầu gia, thời gian này thiếp rất buồn, ngày nào thiếp cũng nhớ chàng.” Nàng khẽ thổ lộ.

Cận Thiệu Khang ngẩn người, cúi đầu nhìn nàng, giống như muốn nhìn rõ vẻ mặt nàng qua màn đêm dày đặc: “Nhược

Lan... Nàng đang nói gì thế?”

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu lên nhìn hấn: “Hầu gia, trái tim Nhược Lan không lạnh, tấm lòng Hầu gia dành cho Nhược Lan, sao Nhược Lan có thể không biết chứ. Trước kia thiếp còn cho rằng thiếp nhất định sẽ giữ được trái tim mình, nhưng tới gần đây thiếp mới hiểu, thì ra trong vô thức, Nhược Lan đã thích Hầu gia rồi...”

“Nhược Lan...” Cậ Thiệu Khang ngẩn ngơ, không biết nên phản ứng thế nào. Nhưng ngay lập tức lòng hấn vui ròn ràng, sự kích động mãnh liệt ấy suýt nữa khiến hấn mất bình tĩnh.

“Nhưng Hầu gia, chính vì như thế Nhược Lan mới buồn bã khó chịu...”

Tưởng Nhược Nam quay người đi, xoay lưng về phía hắn khẽ nói: “Nhược Lan cho dù có thích Hầu gia cũng không cách nào chấp nhận được việc Hầu gia còn có những người phụ nữ khác. Mặc dù Hầu gia nói sau này sẽ không động vào họ, nhưng thiếp không biết có nên tin chàng không. Đặc biệt là Vu Thu Nguyệt, nàng ta mang thai con của chàng, cuộc sống sau này còn dài, làm sao thiếp biết liệu Hầu gia còn giữ lời hứa hay không? Thiếp không biết nên làm thế nào, vì vậy mới cố tình phớt lờ, không quan tâm tới chàng.”

Cận Thiệu Khang xoay nàng lại, có chút khấn thiết: “Nhược Lan, phải làm thế nào thì nàng mới tin ta?”

Tướng Nhược Nam nhìn hấn mỉm cười: “Hầu gia, ngay vừa rồi Nhược Lan đã hiểu, thích Hầu gia là lựa chọn của Nhược Lan, nếu Nhược Lan không thể từ bỏ chàng thì phải có dũng khí để đối mặt với tất cả những chuyện sau đó. Nếu không, dù Hầu gia có hứa thế nào Nhược Lan cũng không thể yên tâm.”

Trước mắt có hai con đường, hoặc là tìm cách để ly hôn, cắt đứt tơ tình, rời khỏi Hầu phủ; hoặc tin hấn, chấp nhận

hắn, nỗ lực sống những ngày sau này.

Bất luận con đường nào cũng không đơn giản. Bất luận chọn con đường nào đều sẽ không thuận buồm xuôi gió. Bất luận là con đường nào, nàng cũng không thể trông chờ vào người khác.

Nhưng trái tim nàng muốn ở lại. Nàng cũng hy vọng có được người thật lòng với mình, nàng hy vọng có được một cuộc sống ổn định. Nếu bên cạnh đã có một người đàn ông chịu thật lòng với nàng, tại sao nàng còn phải bỏ thời gian ra để tìm kiếm, hoang mang?

Sau này, có thể sẽ gặp rắc rối, cũng có

thể Vu Thu Nguyệt sẽ gây chuyện, nhưng nàng đã có niềm tin với bản thân, nàng cũng dành niềm tin cho hắn. Nếu nàng đặt niềm tin nhầm người, nàng cũng sẽ dửng dưng cảm mà đối mặt với tất cả. Cho dù ở bất kỳ thời đại nào thì lòng người vẫn là thứ khó đảm bảo nhất, ai cũng thế thôi.

Vì vậy, khi nàng đưa ra quyết định này, bản thân đã có sự chuẩn bị để gánh chịu hậu quả của nó. Nhưng nàng nhất định sẽ toàn tâm toàn lực sống tốt cuộc sống của mình.

Hạnh phúc của nàng phải đến từ sự tự tin của chính nàng, chứ không phải đến từ lời hứa của hắn.

Cận Thiệu Khang chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, các loại tâm trạng phức tạp cùng trào dâng, đắng cay chua ngọt, năm vị bảy mùi, muốn nói gì đó, nhưng cổ họng như bị chặn lại, không thể thốt nên lời. Đến cuối cùng, hắn khẽ “ừm” một tiếng, ôm nàng vào lòng, cúi đầu, hôn lên môi nàng.

Nụ hôn này giống như núi lửa phun trào, giải phóng tất cả nhiệt tình trong người hắn. Hắn ôm chặt nàng, giữa hai người gần như không có một khe hở. Môi và lưỡi hắn quấn chặt lấy nàng, quyến luyến tham lam, như muốn nuốt lấy tất cả.

Tướng Nhược Nam như đứng trong biển lửa, hơi thở của hắn, cơ thể của hắn đều hùng hực cháy, châm ngòi cảm xúc, thiêu đốt nàng, khiến huyết mạch toàn thân nàng cũng sôi lên. Lần này nàng không giãy giụa, không kháng cự nữa, để mặc cho mình tan vào nhiệt tình của hắn.

Cũng không biết bao lâu đã trôi qua, đôi môi của Cận Thiệu Khang mới lưu luyến rời khỏi môi nàng, còn nàng giống như đã bị hắn hút cạn, toàn thân không chút sức lực nào nữa, phải dựa hắn vào người hắn mới có thể đứng vững.

Nàng níu cổ hắn, lúc này đây nàng rất vui, rất thoải mái. Nàng biết, lựa chọn

của mình không sai.

Thu Đường viện.

Trong phòng, ánh nến hồng nháy nhót, ánh sáng yếu ớt đó lặng lẽ chiếu rọi khắp căn phòng.

Hai người co ro trong chăn, nằm đối mặt với nhau, Tưởng Nhược Nam mãi không nhìn được cười.

Cận Thiệu Khang khẽ thở dài một tiếng, “Được rồi, đừng cười nữa.” Nàng

không cười hắc cũng đủ thấy thảm rồi.

“Lần này không trách thiếp được, là do chàng xui thôi!”

Hai người về đến Thu Đường viện, Cận Thiệu Khang đâu còn kiềm chế được nữa, đương nhiên là hắc muốn... này kia, nhưng Tưởng Nhược Nam lại xấu xa nói với hắc rằng, hôm nay nàng đến tháng.

Cảm giác đó giống như bị người ta đâm vào mặt, bực tức không sao tả được.

Cận Thiệu Khang giơ tay ra, kéo nàng ôm vào lòng, nghiêm túc nói: “Ta không

trách nàng, Nhược Lan, ta chưa bao giờ trách nàng. Trước kia là ta không tốt với nàng nên nàng từ chối cũng là đương nhiên. Tốt thôi, chúng ta sẽ cùng qua một đêm động phòng hoa chúc nữa, được không?”

“Một lần nữa? Không hợp quy củ, mẫu thân sẽ không đồng ý đâu.”

Cận Thiệu Khang thơm lên má nàng, cười đáp: “Không sao, ta sẽ tới gặp và nói chuyện với mẫu thân. Những chuyện không hợp lễ nghi phép tắc đủ nhiều rồi, thêm chuyện này nữa cũng không hơn là bao đâu!”

Tướng Nhược Nam cười: “Thiếp thật không dám tin đây là lời mà An Viễn Hầu nói. Nhớ lại thời gian đầu, là ai luôn miệng nhắc tới lễ nghi phép tắc chứ?”

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm dịu dàng, miệng cười, lúm đồng tiền bên má trái lại thoát ẩn thoát hiện, “Nhược Lan, những lúc ở bên nàng, ta cảm thấy mọi quy tắc trên đời đều không còn quan trọng nữa, chỉ cần nàng vui là được.”

Cận Thiệu Khang siết chặt, mũi hít ngửi hương thơm từ người nàng, bất giác thỏa mãn thở hắt một tiếng.

“Có thể được ôm nàng như thế này thật tốt!” Nói rồi, lại vờ tức giận cắn nhẹ vào mũi nàng một cái, khiến nàng kêu lên oai oái.

“Sao chàng lại cần thiết?” Tưởng Nhược Nam trách móc.

“Đây là tròng phạt, ai bảo trước kia nàng không chịu để ta ôm, còn bắt ta ngủ riêng một chỗ. Dưới gầm trời này cũng chỉ có mình nàng đối xử với phu quân như vậy!”

Tưởng Nhược Nam cọ cọ chân mình vào bàn chân ấm nóng của hắn, bực bội đáp lời: “Chẳng phải chàng cũng lừa

thiếp, nói gì mà bị bệnh mãn tính, khiến thiếp cứ lo sợ mãi.”

Cận Thiệu Khang vội vàng giơ chân, kẹp chặt chân nàng, cười: “Khi ấy nàng thương ta lắm phải không?”

“Còn lâu thiếp mới thương.” Tưởng Nhược Nam bĩu môi.

Cận Thiệu Khang cười đắc ý, “Ta nhận ra mà, khi đó nàng rất xót thương ta, lúc đó đã thích ta rồi phải không?”

“Đừng mơ, ai thích chàng!”

“Lại còn dám không thừa nhận, bốn hâu phải trừng phạt nàng mới được!” Nói rồi, hắn lại phủ lên người nàng, hôn nàng, hôn cho tới lúc y phục của cả hai đều xộc xệch, suýt không thể kiềm chế nổi, lúc ấy Cận Thiệu Khang mới nghiêng răng đẩy nàng ra.

Hai người họ nằm ngửa trên giường, thở dốc, không dám ôm ấp quần quýt.

Một lúc sau, Tưởng Nhược Nam vì muốn đánh lạc hướng sự chú ý của hắn nên tìm đề tài để nói.

“Hầu gia, không, sau này thiếp không gọi chàng là Hầu gia nữa được chứ?”

Xung hô như thế nghe xa lạ lắm.”

“Vậy nàng muốn gọi ta là gì?”

Tưởng Nhược Nam mắt lấp lánh,
“Khi ở bên nhau, thiếp gọi chàng là
Thiệu Khang nhé?”

“Thiệu Khang?” Cận Thiệu Khang
ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn
lên mắt nàng: “Được, vậy gọi Thiệu
Khang.”

“Thiệu Khang.”

“Ừm.”

“Thiệu Khang.”

“Ừm.”

...

Sáng sớm hôm sau, khi Ninh An đứng ngoài gọi Cận Thiệu Khang dậy, trời còn chưa sáng hẳn.

Tưởng Nhược Nam bỗng cảm thấy quan lại thời cổ đại cũng thật đáng thương, cả năm chẳng được ngủ một giấc

đầy đủ.

Nàng nhúc nhích người, nhưng thấy mình đang nằm gọn trong lòng Cận Thiệu Khang, không thể cử động được.

Có lẽ thời gian này Cận Thiệu Khang không được nghỉ ngơi đủ, tối hôm qua tâm trạng thả lỏng nên mới ngủ ngon và sâu như vậy, Ninh An gọi mấy tiếng cũng không thấy hấn dậy.

Nàng ngẩng đầu lên, thận trọng luôn khỏi vòng tay hấn. Lúc này nàng mới nhận ra, vòm ngực hấn rất rộng, hai cánh tay vô cùng rắn rỏi, ôm như thế khiến nàng không sao cử động được.

Nàng giờ tay dí dí vào ngực hấn, cảm giác vòm ngực rất săn chắc, khiến Tưởng Nhược Nam rất muốn cởi y phục của hấn ra để nhìn rõ hơn.

Vừa mới sáng sớm nàng đã nghĩ gì thế này? Tưởng Nhược Nam nhìn hấn mà mặt nóng bừng.

“Thiệu Khang, Thiệu Khang, sâu lười, dậy đi thôi, không nhanh Hoàng thượng sẽ đánh đòn chàng đấy!”

Cận Thiệu Khang “ừm” một tiếng, nhưng lại đổi sang tư thế khác thoải mái

hơn, ngủ tiếp. Tưởng Nhược Nam bắt đầu lo lắng, lên triều không phải chuyện đùa, đến muộn sẽ bị đánh đòn thật.

Nàng đảo đảo mắt cười xấu xa, sau đó thò tay xuống eo hắn, cù hai cái.

Cận Thiệu Khang cuộn người, phì cười thành tiếng, ngay sau đó hắn nhanh chóng không chế tay nàng.

“Xấu xa, vừa mới sáng sớm đã không ngoan rồi, nàng xem nàng đã gây họa gì...” Nói rồi, hắn cầm tay nàng đặt vào giữa hai đùi mình.

Tay vừa chạm phải, một vật cứng rắn đã ngóc cao ngạo nghễ...

Toàn thân nàng như nổ ầm một tiếng, lửa bốc bùng bùng, tay bật ra như chạm phải điện.

“Chàng mới xấu!” Tưởng Nhược Nam đỏ mặt mắng.

Cận Thiệu Khang phá lên cười ha hả, lật người đè nàng xuống dưới, cúi đầu hôn ngấu lầy nàng. Lần này, nụ hôn của hắn không chỉ dừng lại ở đôi môi, mà trượt dần trượt dần, rồi quyến luyến dừng lại ở ngực nàng, mơn trớn đôi gò bồng đảo khá lâu, thỉnh thoảng lại cắn,

lại mút, khiến nàng thở gấp, toàn thân run lên.

“Thiệu Khang... Thiệu Khang... không còn sớm nữa, đừng vậy...”

Cận Thiệu Khang hít một hơi thật sâu rồi gục xuống ngực nàng, sau đó tức giận mút chặt môi khiến nàng không thể thở được, cuối cùng mới ngẩng đầu lên.

Mái tóc dài của hắn đổ xuống ngực nàng, có vài sợi còn vừa khéo vắt ngang nơi mẫn cảm, khiến nàng không kìm được mà khẽ rên lên. Tiếng rên ấy càng khiến hắn hôn nàng cuồng nhiệt hơn...

Rất lâu sau, hấn mới dừng lại.

“Nàng thật xấu xa vô lương tâm...”
Cận Thiệu Khang thì thầm bên tai Nhược Nam, “Thật không nỡ rời xa nàng.”

“Thiệu Khang, sắp sáng rồi, chàng còn không mau lên!” Tưởng Nhược Nam cũng cười khẽ.

“Buổi tối đợi ta về cùng ăn cơm.”

“Chàng muốn ăn gì?”

Cận Thiệu Khang cúi đầu ghé tai nàng thì thầm câu gì đó, Tưởng Nhược Nam

xấu hổ đấm hấn một cái, mắng: “Xấu xa!”

Cận Thiệu Khang cười lớn, bật người đứng dậy. Tướng Nhượng Nam cũng đứng dậy theo, gọi a hoàn vào hầu hấn rửa mặt.

Hoa Anh hầu Tướng Nhượng Nam mặc y phục, Liên Kiều và một nha đầu khác hầu Cận Thiệu Khang. Hai người lúc thì chàng nhìn thiếp cười, lúc lại thiếp nhìn chàng cười, bọn a hoàn xung quanh đều thấy hết, muốn cười nhưng không dám, thấy chủ nhân ân ái như thế cũng mừng thay cho họ.

Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam cùng dùng bữa sáng. Trước khi đi, Cận Thiệu Khang còn tới bên nàng dặn dò: “Mấy hôm nay nàng không khỏe, đừng có chạy linh tinh nữa.” Tưởng Nhược Nam cười cười đồng ý.

Cận Thiệu Khang đi rồi, Tưởng Nhược Nam tới thỉnh an Thái phu nhân. Thái phu nhân vì chuyện giấc hơi tối qua, lại được nghỉ ngơi một đêm dễ chịu, sự đau đớn cũng giảm quá nửa, tinh thần hồi phục không ít. Có lẽ chính vì nguyên nhân ấy, thái độ của bà với Tưởng Nhược Nam cũng dịu đi nhiều, còn sai Liễu Nguyệt mang ghế cho nàng ngồi.

Giờ Vu Thu Nguyệt đã mang thai được ba tháng, nhìn vẫn chưa rõ lắm, cô ta được a hoàn dìu vào hành lễ với Thái phu nhân. Thái phu nhân nói: “Chẳng phải đã miễn lễ cho con rồi sao? Con đang mang thai, đi lại không tiện, không cần phải tới thỉnh an nữa.”

Vu Thu Nguyệt dịu dàng đáp lại: “Đây là bốn phen của Thu Nguyệt, hưởng hồ hiện giờ thai nhi còn nhỏ, cũng không bắt tiện lắm.”

Thái phu nhân nói tiếp: “Quả mơ xanh lần trước con có thích ăn không?”

Vu Thu Nguyệt cười: “Nói ra chỉ sợ

Thái phu nhân cười, quả mơ xanh con đã ăn hết từ lâu rồi, giờ cứ nghĩ đến lại thèm!”

Nghén chua là con trai, nghén cay là con gái, Thái phu nhân cười vui vẻ, thần sắc của bà đối với Vu Thu Nguyệt cũng thân thiện hơn vài phần: “Nếu con thích ăn thì ở chỗ ta còn một ít, lát nữa con mang về mà dùng.”

Vu Thu Nguyệt tỏ ra vui mừng, “Đa tạ Thái phu nhân.”

Tướng Nhược Nam mỉm cười ngồi lắng nghe. Người phụ nữ trước mặt đang mang thai con của chồng nàng. Trước kia

nàng còn có thể không để ý, nhưng bây giờ nói không để ý là giả. Chỉ có điều, nàng không ngừng nhắc nhở bản thân: nếu đã lựa chọn con đường này, có những việc phải học cách phớt lờ, nếu không sẽ khiến bản thân thêm buồn nản.

Chỉ cần Cận Thiệu Khang không quan tâm tới cô ta nữa, nàng cũng chẳng bận tâm việc Hầu phủ nuôi thêm hai người. Còn con cái, sau này họ cũng sẽ có.

Thái phu nhân nói chuyện một lát liền cảm thấy mệt, hai cô con dâu cùng đứng lên cáo từ. Trước khi đi, Vu Thu Nguyệt còn nói với Thái phu nhân: “Lần này Thu Nguyệt có chuyện muốn thỉnh cầu Thái

phu nhân.”

“Là chuyện gì?”

“Giờ Thu Nguyệt đã mang thai ba tháng, Thu Nguyệt muốn nhân lúc người chưa nặng nề về thăm nhà, báo với cha mẹ một tiếng.”

Thái phu nhân cười: “Cũng nên như thế, lát nữa hãy mang thêm người cùng đi, xe của ta rộng rãi dễ chịu hơn, ngồi xe của ta mà về.”

“Đa tạ Thái phu nhân!”

Cả hai người bọn họ rời khỏi Tùng Hương viện cùng lúc.

Thời gian này, việc Cận Thiệu Khang thường xuyên nghỉ lại Sở Thiên các ồn ào khắp phủ. Nhưng chuyện tối qua hẳn nghỉ lại Thu Đường viện thì chưa được truyền ra, nên đám người dưới vẫn lén lút thì thầm với nhau rằng Tưởng Nhược Nam đã thất sủng. Chỉ có điều vẫn còn sợ do lần trước lắm mồm mà có kẻ bị đòn, nên không ai dám nói ra mà thôi.

Vu Thu Nguyệt đi trước, Tưởng Nhược Nam đi sau, Vu Thu Nguyệt bỗng dừng bước chậm lại, không lâu sau hai người họ đi song song.

Vu Thu Nguyệt lấy mơ xanh được Thái phu nhân ban ra, nhón lấy một quả bỏ vào miệng, rồi lại giơ chỗ mơ xanh tới trước mặt Tưởng Nhược Nam, cười hỏi: “Tỷ tỷ, có muốn ăn một quả không?”

Tưởng Nhược Nam liếc mắt một cái, cười đáp: “Di nương thích ăn, hãy ăn thêm đi.”

Vu Thu Nguyệt thu tay về, cười đáp: “Cũng phải, món này chua quá, chỉ thích hợp với thai phụ thôi.”

Tưởng Nhược Nam đột nhiên chỉ tay

về phía trước: “Cẩn thận, trước mặt có hố!”

Vu Thu Nguyệt sợ hãi giật nảy mình, vội vàng dừng chân, suýt nữa bị nghẹn quả mơ đang ngậm trong họng, phải cố gắng lắm mới nhổ được ra.

Khi ngẩng đầu lên, sắc mặt cô ta đã trắng bệch.

Tưởng Nhược Nam đi tới bên Vu Thu Nguyệt, cười nhạt: “Di nương đang mang thai, phải chú ý chăm sóc bản thân mình, đừng quan tâm tới những việc không liên quan. Đến lúc ấy có hối hận cũng muộn rồi!” Dứt lời, nàng đi lướt qua người cô

ta.

Đi được một quãng, Ánh Tuyết khẽ nói với nàng: “Phu nhân hà tất phải nhắc nhở cô ta, để cô ta vấp ngã, không chừng đứa con sẽ không còn nữa...”

Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu: “Giờ Thái phu nhân đang rất coi trọng đứa trẻ trong bụng kia, vừa rồi chúng ta và cô ta lại cùng đi, nếu đứa bé có chuyện, chúng ta cũng không tránh khỏi liên lụy.” Còn một điểm Tưởng Nhược Nam không nói ra, sau này cô ta cũng sẽ không được can dự vào chuyện giữa nàng và Cận Thiệu Khang nữa. Đứa trẻ này, để cô ta giữ đi.

Tướng Nhượng Nam đi rồi, Vu Thu Nguyệt vẫn còn thất kinh, nhưng rồi lại thấy tức giận vì bị Tướng Nhượng Nam chỉ trích. Cô ta vung tay cho Lê Châu một cái bạt tai, gào lên: “Đồ vô dụng, nếu đứa con trong bụng ta có chuyện gì, ta nhất định sẽ lột da đấm nô tài ngu ngốc các ngươi!”

Buổi chiều, Vu Thu Nguyệt về tới Vu phủ. Vào phủ xong, cô ta len lén kéo tay mẫu thân là Vu phu nhân, “Mẹ, việc con nhờ mẹ đã làm xong chưa?”

Vu phu nhân gật đầu đáp: “Người đã

mời tới rồi, đang ở trong nội đường.”

Hai người vào nội đường, một ông lão râu tóc bạc phơ hành lễ với họ, sau đó bèn ngồi xuống chần mạch cho Vu Thu Nguyệt. Một lát sau, ông lão buông tay cô ta ra.

Vu Thu Nguyệt vội hỏi ngay: “Đại phu, là trai hay gái?”

Đại phu vuốt chòm râu bạc, “Phu nhân, lão phu đã xem mạch rất kỹ rồi, qua mạch tượng thì có lẽ phu nhân đang mang thai thiên kim!”

Sắc mặt Vu Thu Nguyệt lập tức trắng bệch, “Đại phu, đại phu hãy xem kĩ giúp ta, đại phu không nhầm đây chứ?”

Ông cụ râu trắng lập tức đứng dậy cúi người: “Lão phu bắt mạch đã nhiều năm, rất ít khi có sai sót, nếu phu nhân không tin có thể mời cao minh khác!”

Vu phu nhân đưa bạc cho ông ta, rồi lại dặn dò mấy câu, sau đó cho gia đình đưa ông ta về. Đại phu vừa đi, tâm trạng Vu Thu Nguyệt bỗng trở nên tuyệt vọng, cô ta nhào vào lòng mẹ, “òà” một tiếng khóc nức nở, “Con đã biết mà, con biết ngay mà, người ta thường nói thích ăn chua là trai thích ăn cay là gái, con

không thích ăn chua chỉ thích ăn cay, đã biết nhất định mình mang thai con gái. Thái phu nhân cho con mơ xanh, chua tới mức toàn thân run lên bần bật, con vẫn phải giả vờ là thích ăn... Mẹ, sao số con lại khổ thế này, tại sao lần này ông trời lại không giúp con! Đang yên đang lành, từ chính thê biến thành thiếp thất, giờ ngay cả cơ hội để vùng lên cũng không có. Mẹ, con nhất định phải sinh được con trai, con nhất định phải sinh con trai!”

Vu phu nhân cũng lau nước mắt. Bản thân bà bỏ không ít tâm tư công sức cho con gái, khó khăn lắm mới nuôi được đứa con tài mạo song toàn, sắp được gả

vào Hầu phủ làm chính thất lại bị người ta chen ngang. Con gái không cam lòng, thà về làm thiếp thất trong Hầu phủ chứ quyết không buông tay. Chẳng ngờ, An Viễn Hầu kia như bị ma đưa lối quỷ dẫn đường, lại thích một ả đàn bà danh đá chua ngoa chứ không thèm ngó ngang tới con gái bà. Mãi mới có thai, lại mang thai một đứa con gái vô dụng.

Nhưng bà vẫn phải an ủi con gái: “Thu Nguyệt, đừng lo lắng, giờ mới ba tháng, có lẽ chưa chính xác đâu. Mà nhờ đại phu nhằm thì sao, chúng ta hãy tìm đại phu khác để bắt mạch.”

Vu Thu Nguyệt tuyệt vọng lắc đầu:

“Vô ích thôi, vô ích thôi... Con thích ăn cay như thế, nhất định là con gái. Không bao lâu nữa Thái phu nhân nhất định sẽ triệu Lưu thái y đến bắt mạch cho con, khi ấy thì hết thật rồi!”

Cô ta vừa khóc, vừa đâm vào bụng mình: “Đồ vô dụng, đồ vô dụng!”

Vu phu nhân cũng vừa khóc vừa kéo tay con gái: “Con đang làm gì thế này, cho dù là con gái cũng là cốt nhục của Hầu gia!”

“Con gái thì có ích gì, con gái thì có ích gì...” Vu Thu Nguyệt gào lên như người điên, “Con gái có thể kế thừa tước

vị không? Con gái có thể kế thừa tài sản không? Nó chỉ là thứ nữ, sau này gán thêm ít nữ trang hồi môn rồi gả phắt đi! Nó có thể giúp được gì!” Cô ta khóc như xé gan xé phổi, “Toàn bộ hy vọng của con, hết rồi, hết rồi... Con còn giữ nó lại làm gì, sinh ra cũng chỉ là trò cười thôi! Không muốn sinh, không muốn sinh nữa!” Nói rồi lại điên cuồng đâm vào bụng.

Vu phu nhân giữ chặt tay con gái, hai mẹ con khóc thút thít.

Đúng lúc ấy, Vương ma ma đứng hầu bên cạnh bỗng bước lên trước, “Tiểu thư đừng lo, lão nô có một cách có lẽ sẽ

giúp được tiểu thư!”

Vương ma ma là bồi phòng của Vu phu nhân, bao năm nay vẫn theo hầu bên cạnh, có thể nói là tâm phúc của bà, nên mới có cơ hội đề lên tiếng vào lúc này.

Vu Thu Nguyệt đang đau buồn tuyệt vọng, nghe thấy vậy thì ngẩng phắt lên, nhanh nhẹn bước tới cạnh Vương ma ma, “Ma ma, ma ma có cách gì, mau nói đi. Chỉ cần giúp ta sinh được con trai, ta nhất định sẽ trọng thưởng!”

Vu phu nhân cũng mang vẻ mặt tràn đầy hy vọng đến bên Vương ma ma.

Vương ma ma vội đáp: “Lão nô luôn nhận được đại ân của phu nhân, cũng chứng kiến tiểu thư trưởng thành, đương nhiên lão nô hy vọng tiểu thư được hạnh phúc, hoàn toàn không phải vì muốn được trọng thưởng!”

Vu Thu Nguyệt thấy bà ta nhiều lời thì rất sốt ruột, nhưng vì việc chính vẫn phải nhẫn nại, “Thu Nguyệt biết ma ma thương Thu Nguyệt, Thu Nguyệt sẽ ghi nhớ những gì ma ma làm cho Thu Nguyệt, ma ma hãy nói mau đi!”

Lúc này Vương ma ma mới lên tiếng: “Năm ngoái lão nô về thăm nhà, nghe nói ở quê lão nô có một pháp sư vô cùng lợi

hại, bắt ma trừ yêu đôi với ông ta là chuyện hết sức đơn giản. Nhưng điều khiến thiên hạ kinh ngạc hơn cả là ông ta có thể giúp người ta muốn sinh con trai sẽ sinh được con trai, muốn có con gái sẽ sinh được con gái. Chỉ cần làm theo lời chỉ bảo của ông ta, hàng ngày tham bái trước tượng thần, sau đó uống nước thần ông ta cho, khi khai hoa nở nhụy nhất định được như ý nguyện!”

Vu phu nhân nghe xong bất giác chau mày: “Có chuyện đó sao? Nghe quá tà dị... Không phải lừa đảo đấy chứ?”

Hai mắt Vu Thu Nguyệt sáng rực, nhìn chăm chăm Vương ma ma.

Vương ma ma vội vã xua xua tay, quả quyết vô cùng: “Phu nhân, có việc thần kỳ như thế đây! Nghe họ hàng nhà nô tỳ kể, ở quê rất nhiều người nhờ uống nước thần của pháp sư mà sinh được con trai. Đương nhiên không phải là ai cũng linh nghiệm, pháp sư giải thích, những người không linh nghiệm là những người kiếp trước nghiệp chướng đa đoan, vì vậy kiếp này phải bị trừng phạt. Nhưng cho dù là thế thì khy sinh con thứ hai chắc chắn sẽ là trai! Rất linh! Năm nào cũng có rất nhiều người đến chỗ pháp sư để lễ tạ.”

Vu Thu Nguyệt nghe xong mà tim đập

thình thịch, cô ta động lòng rồi, quay đầu lại nắm tay mẫu thân, kích động nói: “Mẹ, mẹ cho người đưa Vương ma ma về quê nghe ngóng xem sao, nếu thật như thế, con sẽ thử!”

Vu phu nhân vẫn không yên tâm, “Chỉ nghe thôi mẹ cũng thấy mơ hồ rồi, không biết có nguy hiểm gì không. Ngộ nhỡ bị Hầu phủ phát hiện...”

Sự lo lắng của Vu phu nhân không phải vô lý, việc thay đổi giới tính của thai nhi chỉ nghe thôi cũng thấy làm trái đạo trời, lại thuộc diện mê tín dị đoan. Nhỡ đâu để Hầu phủ phát hiện, đây sẽ không còn là chuyện nhỏ nữa!

Vu Thu Nguyệt ngẩn người, do dự một lát, nhưng ngay sau đó nghiêng chặt răng như đã hạ quyết tâm: “Mẹ, giờ con đã không còn sự lựa chọn nào khác nữa rồi! Dù thế nào con cũng phải sinh được con trai, dẫu chỉ có một tia hy vọng con cũng không thể bỏ qua! Nếu là con gái, sinh ra cũng vô dụng, chỉ bằng chịu mạo hiểm, đặt cược một lần!”

Vu phu nhân thấy con gái nói cũng có lí, bèn gật đầu: “Lát nữa ta sẽ cho người đi điều tra!”

Hai mẹ con chuyện trò thêm một lúc, Vu Thu Nguyệt có kể việc thời gian gần

đây phải chịu lạnh nhạt, nước mắt lại tuôn rơi. Vu phu nhân thở dài: “Đều tại cha con địa vị thấp kém, lời nói không có trọng lượng nên mới bị người ta coi thường...” Nói tới đây, bỗng bà đổi giọng: “Nhắc mới nhớ, suýt nữa quên không hỏi con chuyện này.” Bà gọi a hoàn vào, lấy một chiếc hộp gỗ nhỏ trong rương ra.

Vu Thu Nguyệt nhìn chiếc rương trước mặt: “Đây là gì thế ạ?”

Vu phu nhân đáp: “Đây là tạ lễ của cậu con. Lần trước việc nhờ con thủ thi cầu xin An Viễn Hầu đã thành rồi. Lệnh điều chuyển cậu con đã có, giờ cậu con

được vào trong cấm vệ quân của Hoàng thượng, có điều chỉ là một chức quan không lớn không nhỏ. Nhưng cậu con có nói, trong triều đình phải có người nâng đỡ mới làm quan được, tâm nguyện bao năm của cậu thành hiện thực nhờ một lời của An Viễn Hầu! Cậu con rất cảm kích!”

Vu Thu Nguyệt liếc nhìn tạ lễ của cậu mấy cái, khẽ hừ một tiếng, “Thế này đã là gì, đợi khi con sinh được con trai, không những cậu, mà huynh đệ tỷ muội con cũng sẽ sắp xếp cho thỏa đáng!” Như thế, sau này họ mới trở thành hậu thuẫn vững chắc cho cô ta được, giúp cô ta không bao giờ bị lật đổ!

Buổi tối, Tưởng Nhược Nam vẫn đợi Cậ Thiệu Khang về cùng dùng bữa, rõ ràng đã nói sẽ về sớm mà cho tới tận khi trời tối mịt mới về.

Tưởng Nhược Nam vừa giúp hắn thay y phục rửa mặt, vừa hỏi: “Sao hôm nay Hầu gia về muộn thế?”

Cậ Thiệu Khang đón lấy chiếc khăn đã được a hoàn vắt kiệt, vừa lau mặt vừa cười đáp: “Hôm nay trên triều có chút chuyện nên mới về muộn. Phải rồi, lát

nữa còn một tin tốt lành muốn báo cho nàng, nghe xong chắc hẳn nàng sẽ vui!”

“Tin tốt lành gì?” Tưởng Nhược Nam bỗng thấy tò mò trước lời úp mở của hắn. Thấy lúc hắn rửa mặt, phía dưới tai còn vết bẩn nhỏ mà không lau đến được, nàng bèn bước tới, đón lấy chiếc khăn trong tay hắn, cười nói: “Đến rửa mặt cũng không sạch.” Dứt lời, nàng nhón chân, giơ tay giúp hắn lau sạch vết bẩn.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng đứng gần ngay trước mắt, hình như đây là lần đầu tiên nàng chủ động tiếp cận hắn mà không hề phòng bị, không hề kháng cự. Nàng thận trọng, động tác rất nhẹ nhàng giúp

hắn lau mặt, thỉnh thoảng lại ngược mắt nhìn vào hắn, đôi mắt đen như hắc ngọc tràn ngập sự dịu dàng. Nàng mỉm cười, đôi môi đầy đặn cong lên thành một đường tuyệt đẹp, vô cùng quyến rũ...

Hắn nhìn nàng chăm chăm với đôi mắt màu nâu sâu như biển, lúm đồng tiền trên má như đóa hoa đêm, chậm chậm hé mở.

Hắn không kìm được mà vươn tay ôm lấy eo nàng, rồi kéo thân hình mềm mại của nàng áp sát vào mình.

Tướng Nhược Nam đỏ mặt, dịu giọng: “Hầu gia, trong phòng còn a hoàn mà.”

Khi nàng quay đầu lại nhìn mới phát hiện đám a hoàn làm bộ như không thấy gì, lần lượt tự giác lui ra ngoài. Chỉ có Hoa Anh nhỏ tuổi nhất là lén che miệng cười trước khi bước ra khỏi cửa, bắt gặp ánh mắt của Tưởng Nhượng Nam, vội vàng rút cổ, lè lưỡi, rồi nhanh nhẹn rút đi.

“Giờ đã không còn nữa rồi!” Cận Thiệu Khang cúi đầu, chiếc mũi cao khế cọ cọ vào mũi nàng, thì thầm.

“Vừa về đã chẳng nghiêm túc gì cả...” Tưởng Nhượng Nam dùng chiếc khăn chặn giữa mình và hắn. Hắn kéo khăn mặt ra, chẳng buồn nhìn mà ném

luôn ra phía sau. Chiếc khăn thuận theo đường ném, rơi chính xác vào chậu rửa mặt, không lệch không chệch, cứ như hẳn có mắt phía sau lưng vậy.

“Thật lợi hại!” Tưởng Nhược Nam bất giác tán thưởng.

Được người mình thích cất lời khen, Cận Thiệu Khang đắc ý nhướn mày, nụ cười mở rộng, lúm đồng tiền cũng sâu hơn ma mị hơn. Khuôn mặt anh tuần sáng hồng dưới nền bồng như có vài phần không thực.

Tưởng Nhược Nam nhìn tới quên cả chớp mắt.

“Nhược Lan, nàng có biết không, bộ dạng này của nàng...” Khuôn mặt Cận Thiệu Khang bỗng trầm hẳn xuống, đôi mắt sâu thẳm như cơn lốc, như muốn hút nàng vào trong. Hắn cúi đầu, ôm nàng chặt hơn, thân nhiệt cao hơn, đôi vai rắn chắc siết lại, tựa muốn khảm nàng vào cơ thể hắn.

Vứt bỏ sự cảnh giác trong lòng, đối mặt với sức hấp dẫn đầy nam tính này, nàng hoàn toàn không còn sức phản kháng.

“Nàng lại si mê rồi...” Hắn nhìn nàng, khẽ cười, nụ cười dịu dàng khiến

toàn thân nàng mềm nhũn. Giọng nói của
hắn khàn khàn đầy quyến rũ, làm trái tim
nàng ngửa ngáy như bị mèo cào.

Nàng cũng cười, hai mắt sáng như hai
vì sao, đôi môi đầy đặn hé mở, hình ảnh
đó vô cùng hấp dẫn.

“Thiếp si mê tướng công của mình,
không được sao?” Ba từ cuối, nàng thay
đổi ngữ điệu, tựa chiếc lưỡi câu nhỏ móc
chặt lấy trái tim hắn.

“Được, tiểu yêu tinh... Ta thích...
Nàng biết không, nhìn nàng lúc này rất
quyến rũ, khiến ta muốn...”

Hắn mỉm cười, lúm đồng tiền hiện ra, đôi môi cũng ép xuống, đặt lên môi nàng. Nụ hôn nóng bỏng nồng nàn khiến trời diên đất đảo, sự dịu dàng tràn ngập căn phòng...

Hai cơ thể áp chặt lấy nhau, nụ hôn dài miên man, sự toàn tâm toàn ý của họ đổi lại niềm hạnh phúc cùng vui sướng cực độ. Hai người quán quýt mãi không rời, hắn vẫn quán chặt eo nàng, nàng vòng tay ôm cổ hắn, trán tì trán, lặng lẽ cười.

“Thiệu Khang, không còn sớm nữa, chúng ta mau ăn cơm, rồi còn phải đi thỉnh an mẫu thân.”

“Thật không muốn rời xa nàng...”

“Đừng gây chuyện nữa, ngoan.”

Cận Thiệu Khang khóc không được cười không xong, “Tiểu yêu tinh!” Mắng xong, hắn mới lưu luyến buông nàng ra.

Tưởng Nhược Nam đứng trước gương chỉnh lại y phục và đầu tóc, sau đó giúp Cận Thiệu Khang, trong lúc đó còn bị hắn thơm trộm mấy lần. Một lát sau, Tưởng Nhược Nam mới gọi a hoàn mang cơm vào.

Khi ăn cơm, Tưởng Nhược Nam hỏi chuyện: “Chẳng phải chàng nói có tin tốt lành cho thiếp ư, là chuyện gì thế?”

Cận Thiệu Khang chọn mấy miếng thịt bò ngon mà nàng thích, gấp vào bát nàng rồi mới đáp: “Nhược Lan, có muốn đi săn không?”

“Săn?” Mắt Tưởng Nhược Nam sáng lên. Trong ký ức của nàng, Tưởng Nhược Lan không phải là một thực nữ yếu ớt, cưỡi ngựa bắn cung đều rất giỏi. Đến thời cổ đại lâu như vậy mà nàng chưa một lần đi chơi thật sự, nghe hẳn nói được đi săn, đương nhiên nàng rất vui!

“Bao giờ đi, chỉ hai chúng ta sao?”

Cận Thiệu Khang cười đáp: “Nàng vội gì chứ, cứ từ từ đã nào. Vào buổi chiều sớm sáng nay, mọi người bàn tán một tin, họ nói rằng phát hiện một con cáo tuyết ở bãi săn!”

“Cáo tuyết?”

“Đúng, loại cáo tuyết này rất hiếm, rất linh, toàn thân một màu trắng như tuyết, không có sợi lông tạp nào, bản tính gian xảo, động tác lại nhanh nhẹn. Đối với người thợ săn mà nói, cả đời chỉ cần bắt được một con cáo tuyết thì đã đạt được một thành tích lớn. Hoàng thượng rất

thích săn bắn, vừa nghe thấy tin này đã vô cùng vui sướng, lập tức quyết định năm ngày nữa sẽ đến bãi săn!”

Tướng Nhược Nam tò mò hỏi: “Năm ngày? Hoàng thượng xuất hành không phải chuyện nhỏ, chỉ chút thời gian thế làm sao mà kịp?”

“Vốn là không kịp, nhưng cáo tuyết thường không ở một nơi lâu, nếu đến muộn, nó sẽ chạy tới nơi khác! Hoàng thượng đã hạ lệnh, không kịp cũng phải kịp! Thời gian này bộ Lễ bận lắm. Hôm nay bộ Binh phải bố trí cấm vệ quân tùy hành hộ giá nên ta mới về muộn.”

Tướng Nhược Nam càng nghe càng thấy lạ: “Hoàng đế xuất hành đi săn, thiếp cũng có thể theo ư?” Hoàng đế đương nhiên có thể mang theo nữ quyến, nhưng lễ nào quan viên tùy hành cũng được phép?

Nói đến đây, Cận Thiệu Khang cũng lộ vẻ thắc mắc: “Lần này có lẽ do tâm trạng Hoàng thượng khá tốt, nên đặc biệt khai ân, cho phép quan viên tùy hành mang theo nữ quyến. Nói là cáo tuyết là con vật chẳng mấy khi xuất hiện, muốn trên dưới cùng vui.” Rồi hắn cười, “Khi ấy ta đã nghĩ ngay, nhất định nàng sẽ thích.”

Nghe tới bốn chữ “đặc biệt khai ân”, Tưởng Nhược Nam có chút khó chịu, nhưng nàng lại phủ nhận ngay, cho rằng mình quá đa nghi. Bao nhiêu người như thế, Hoàng thượng có thể làm gì? Có lẽ hẳn muốn trên dưới vua tôi cùng vui thật.

“Sao thế Nhược Lan, nàng không thích à?” Cận Thiệu Khang thấy sắc mặt nàng thoáng trầm xuống thì lấy làm lạ.

Tưởng Nhược Nam vội cười: “Không, đương nhiên thiếp rất vui, lâu lắm rồi không được ra ngoài chơi! Khi ấy chúng ta hãy cùng tỷ thí, xem ai săn được nhiều thú hơn nhé!”

Cận Thiệu Khang cười “ha ha” hai tiếng, chẳng coi là thật, trên mặt hắn như viết rõ ràng rằng, nàng muốn tỷ thí với hắn chẳng phải không biết tự lượng sức mình?

Dùng xong bữa tối, hai người cùng tới Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân.

Họ bước chậm chậm, song song với nhau trên đường.

Mặc dù mỗi khi ở trong phòng riêng,

Cận Thiệu Khang thường có biểu hiện rất giống... lưu manh, nhưng chỉ cần bước chân ra khỏi phòng, nơi có những người ngoài, hắn sẽ lại biến thành một quân tử, vô cùng thủ lễ, đến ngón tay cũng không chạm vào nàng. Chỉ những lúc ở trước mặt Tưởng Nhược Nam, hắn mới không giữ bộ mặt lạnh lùng ấy nữa, luôn nở nụ cười dịu dàng. Điều này khiến Tưởng Nhược Nam có cảm giác, phải cùng hắn đi như thế này tới tận chân trời góc bể cũng là một chuyện hết sức hạnh phúc.

“Lát nữa ta sẽ nói với mẫu thân về chuyện động phòng hoa chúc.” Nhân lúc không có ai, Cận Thiệu Khang cúi đầu nói với nàng.

Tưởng Nhược Nam nhìn ngó xung quanh, ngưng ngưng: “Hầu gia, không cần vội như thế đâu!”

Cận Thiệu Khang cười đáp: “Cũng phải bắt đầu chuẩn bị chứ, đợi khi chúng ta đi sẵn về, có lẽ mọi thứ đã sẵn sàng!”

Lúc này, a hoàn đi đến từ phía đối diện, Cận Thiệu Khang thôi không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ khẽ nói: “Tất cả cứ giao cho ta, ta sẽ sắp xếp thỏa đáng, nàng yên tâm.”

Tưởng Nhược Nam cũng cười, trong

lòng bỗng cảm thấy rất vui, rất yên tâm.

Đến Tùng Hương viện, Vu Thu Nguyệt đã ngồi ở đó. Cô ta vừa từ nhà mẹ đẻ quay về chưa lâu, đang trò chuyện với Thái phu nhân, đem lễ vật mà mẫu thân cô ta gửi tặng cho Thái phu nhân.

Đứng bên cạnh là Vương thị và Cận Yên Nhiên.

Nàng nghe Thái phu nhân cười đáp: “Vu phu nhân cũng thật khách khí, mỗi lần con về nhà đều gửi rất nhiều đồ.”

Vu Thu Nguyệt cười nói, “Dạ, có

nhiều nhận gì đâu ạ” mà thoáng chạnh lòng. Thái phu nhân gọi mẫu thân cô ta là Vu phu nhân, nhưng cô ta lại nghe bà xưng hô với bá mẫu của Tưởng Nhược Nam là thông gia. Cô ta là thiếp, không phải là chính thê.

Bọn a hoàn thông báo Hầu gia tới, mắt Vu Thu Nguyệt sáng ngời lên, quay đầu lại. Thấy Hầu gia và Tưởng Nhược Nam cùng bước vào, dù người trước kẻ sau, nhưng Vu Thu Nguyệt dấy lên cảm giác, giữa họ có gì đó khác thường.

Thái phu nhân và những người có mặt trong phòng cũng có cùng cảm giác như vậy. Họ quay sang nhìn nhau, ánh mắt lộ

vẻ tò mò. Theo như họ biết, hai người hình như đã gây sự tới mức tuyệt giao rồi mà...

Thái phu nhân dựa vào đầu giường, ngạc nhiên hỏi: “Sao hai con lại cùng đến thế này?”

Liễu Nguyệt đứng bên cúi người thì thầm vào tai Thái phu nhân câu gì đó, sắc mặt Thái phu nhân bỗng giãn ra, quay đầu khẽ trách: “Sao không nói sớm?”

Liễu Nguyệt cười đáp: “Nô tỳ cũng vừa nghe được tin này, còn chưa kịp hồi báo.” Đương nhiên là tin tới qua Cận Thiệu Khang nghỉ lại Thu Đường viện.

Thái phu nhân quay lại nhìn hai người cười cười, Tưởng Nhược Nam có chút ngượng ngùng, đỏ mặt cúi đầu, Cận Thiệu Khang nhìn nàng, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

Vương thị và Cận Yên Nhiên cũng biết được tin từ Liễu Nguyệt, đương nhiên hiểu chuyện. Cận Yên Nhiên mỉm cười, Vương thị lại không kìm được mà liếc Vu Thu Nguyệt một cái.

Vu Thu Nguyệt đứng bên hết nhìn Thái phu nhân lại nhìn Cận Thiệu Khang lúc này đang hoàn toàn chẳng quan tâm tới sự tồn tại của mình, trái tim cô ta lạnh

dần lạnh dần, rồi cứ thế rớt xuống.

Cô ta gắng giữ bình tĩnh, bước lên hành lễ với hai người họ: “Hầu gia, phu nhân!”

Cận Thiệu Khang nghe thấy giọng cô ta, vẻ dịu dàng trên mặt dần dần biến mất, quay đầu lại, nhìn cô ta, điềm điềm hỏi: “Có khỏe không?”

“Thu Nguyệt vẫn khỏe, con cũng rất khỏe, đa tạ Hầu gia quan tâm.” Vu Thu Nguyệt chậm chậm ngẩng lên, hai mắt long lanh, đầy sự ai oán và khản cầu.

Cận Thiệu Khang bất giác thềm thờ dài. Nhờ Tướng Nhược Nam, hắn biết thế nào là thích, là yêu. Đây là thứ tình cảm ngọt ngào chảy vào tận trong tim, thứ tình cảm hắn chưa bao giờ cảm nhận được ở Vu Thu Nguyệt. Vu Thu Nguyệt gả cho hắn với trái tim nhiều tính toán vụ lợi, nhưng hắn vẫn có thể hiểu cho nàng ta. Có điều giữa nàng ta và Tướng Nhược Lan, nếu buộc phải lựa chọn, không còn cách nào, hắn chọn Nhược Lan. Sự đau lòng của Thu Nguyệt sẽ

khiến hấn thấy hổ thẹn, nhưng nếu làm Nhược Lan đau lòng, trái tim hấn cũng đau.

Dù sao Vu Thu Nguyệt cũng chỉ là thiếp thất, xét về địa vị hay tình cảm cũng không thể bì với Nhược Lan được.

Nhưng nói thế nào thì Vu Thu Nguyệt cũng đã được gả cho hấn với thân phận của một đích nữ. Cả đời này, hấn sẽ không bạc đãi nàng ta, sẽ cho nàng ta một cuộc sống đầy đủ, an nhàn. Sau này đưa trẻ ra đời, dù là nam hay nữ, hấn cũng sẽ cố gắng hết sức để cho nó một tiền đồ tốt đẹp. Ngoài những việc ấy ra, hấn không thể cho Vu Thu Nguyệt nhiều hơn. Cũng

may, những thứ nàng ta cần chỉ có vậy mà thôi.

“Cố gắng giữ gìn sức khỏe. Cần gì cứ nói.” Cậ Thiệu Khang dặn.

“Đa tạ Hầu gia.” Giọng Vu Thu Nguyệt nghẹn ngào.

Tưởng Nhược Nam đứng một bên nhìn, đương nhiên không vì mấy lời quan tâm của Cậ Thiệu Khang mà nổi cơn ghen. Dù gì Vu Thu Nguyệt cũng đang mang thai con của hắn, tất hắn không thể bỏ mặc, thiếu quan tâm. Mức độ này nàng vẫn có thể nhẫn nhịn được.

Vu Thu Nguyệt ngẩng đầu lên, muốn nói thêm với Cận Thiệu Khang mấy câu nhưng hắt đã đi qua, cùng Tưởng Nhược Nam tới chỗ Thái phu nhân.

Vu Thu Nguyệt nhìn theo mà lòng dậy lên cảm giác oán hận, tức giận.

Bên này, hai người hành lễ xong, hỏi thăm Thái phu nhân một lúc. Sau đó, Cận Thiệu Khang nói với Thái phu nhân về chuyện năm ngày nữa mình sẽ tháp tùng Hoàng thượng tới bãi săn, “Con đi khoảng một thời gian, Hoàng thượng cho phép mang theo nữ quyến. Nhược Lan sẽ đi cùng con, chuyện trong phủ nhờ mẫu thân chăm lo.”

Cận Yên Nhiên nghe thấy thế cũng rộn ràng đòi đi, Thái phu nhân vội vàng nạt con gái, chỉ một câu “ngoan ngoãn ở nhà đợi gả” đã khiến nàng ta mặt đỏ ửng, không dám lên tiếng nữa.

Thái phu nhân dặn dò Cận Thiệu Khang phải cẩn thận, Tướng Nhược Nam không được gây họa, không được khiến Cận gia mất mặt, đại loại là những lời như thế.

Thái phu nhân nói xong, Cận Thiệu Khang đột nhiên quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân, “Xin mẫu thân hãy cho phép nhi tử làm một việc.”

Tướng Nhượng Nam không ngờ hẳn trịnh trọng như thế, lại còn đề cập tới việc này trước mặt bao nhiêu là người, nàng bỗng thấy ngượng, khẽ giật giật áo hẳn: “Hầu gia...” Mặt nàng đỏ rực, lộ rõ vẻ ngượng ngùng nữ nhi.

Mọi người chưa từng thấy bộ dạng này của Tướng Nhượng Nam, bất giác liếc mắt nhìn nàng không ngớt.

Thái phu nhân càng tò mò hơn: “Hầu gia muốn nói chuyện gì?”

Cận Thiệu Khang quay đầu nhìn

Tưởng Nhược Nam mỉm cười trấn an nàng, mặt Tưởng Nhược Nam càng đỏ hơn, nhưng nàng không ngăn hấn nữa. Động tác rất nhỏ giữa hai vợ chồng khiến mọi người có mặt trong phòng đều ngẩn ra, còn Vu Thu Nguyệt bất giác đứng dậy, sắc mặt tái dần.

Cận Thiệu Khang quay đầu nhìn Thái phu nhân, nghiêm túc nói: “Mẫu thân, xin hãy cho phép con và Nhược Lan được động phòng hoa chúc lại.”

Chỉ một câu nói hết sức nhẹ nhàng ấy thôi mà như tiếng sấm giữa trời quang, khiến mọi người kinh động ngẩn hết cả ra.

Một lúc sau, Cận Yên Nhiên chẳng giữ được phong thái của thực nữ, hét lên: “Động phòng hoa chúc? Hai người... hai người muốn động phòng ư?”

Tưởng Nhược Nam có cảm giác mặt mình đang bốc cháy. Nhưng, nàng lại ngẩng đầu, nhìn Thái phu nhân khẽ gật đầu xác nhận.

Thái phu nhân lập tức mỉm cười, Cận Yên Nhiên vui tới mức chạy lại nắm tay Tưởng Nhược Nam, liên thoắng: “Tốt quá, tốt quá rồi!”

Vương thị khẽ quay đầu nhìn sắc mặt trắng nhợt của Vu Thu Nguyệt, thầm thở dài.

Thái phu nhân giơ tay kéo Tưởng Nhược Nam, cười nói: “Nghĩ thông rồi là tốt, con hãy ngoan ngoãn sinh con đẻ cái, nối dõi tông đường cho Cận gia. Làm thêm một lần động phòng hoa chúc nữa mặc dù không đúng phép tắc, nhưng ta cũng không phản đối, chỉ là không thể mở tiệc thiết khách như lần trước. Dù sao chuyện này mà truyền ra ngoài cũng sẽ khiến người ta chê cười.

Chỉ cần Tưởng Nhược Nam chịu thay đổi thì một đêm động phòng hoa chúc có

là gì? Nói cho cùng, nàng dâu này, dù xét về nhân thể hay cách đối nhân xử thế, bà cũng vô cùng hài lòng.

Cận Thiệu Khang không ngờ lại thuận lợi như vậy, lập tức dập đầu: “Nhi tử biết, đa tạ mẫu thân tác thành.”

Tưởng Nhược Nam mặc dù không thoả mái với câu “nói dối tông đường” chút nào, nhưng cũng hiểu việc này vô cùng quan trọng ở thời cổ đại. Nàng quý xuống dập đầu tạ ơn theo Cận Thiệu Khang.

Thời gian còn lại, mọi người đều vui vẻ nói về chuyện này, Vương thị mặc dù

rất thông cảm cho hoàn cảnh mà biểu muội đang rơi vào, nhưng tình hình bây giờ thế nào chứ? Tưởng Nhược Nam nếu thật sự động phòng với Hầu gia rồi thì vương quyền của Cận gia hiển nhiên thuộc về nàng. Biểu muội cho dù có sinh được thứ trưởng tử đi nữa, thế lực đứng sau Tưởng Nhược Nam mạnh mẽ như vậy, rồi sẽ sinh đích tử, lúc ấy thứ trưởng tử cũng chẳng là gì. Sau này bản thân cô ta phải ăn cháo hay được ăn cơm đều phải nhìn sắc mặt Tưởng Nhược Nam. Vì vậy Vương thị cũng tỏ ra vui mừng phấn khởi, không còn quan tâm tới biểu muội của mình nữa.

Vu Thu Nguyệt biết, lúc này cô ta nên

tỏ ra vui mừng, nhưng cô ta thật sự không thể nào cười nổi.

Tưởng Nhược Nam chịu động phòng, cũng có nghĩa là không lâu nữa nàng sẽ sinh đích tử! Cô ta sẽ bị coi là gì đây? Con của cô ta sẽ thế nào? Cho dù cô ta hao tâm tổn trí nghĩ cách sinh con trai, nhưng rồi cũng vô ích thôi.

Cô ta cúi đầu, hai tay nắm chặt, bất giác không kiềm chế được mà run lên. Vu Thu Nguyệt nghiêng chặt răng, cố gắng hết sức mới không để nước mắt rơi xuống.

Ra khỏi Tùng Hương viện, Tưởng Nhược Nam nói với Cận Thiệu Khang: “Sao chàng lại nói chuyện đó trước mặt bao nhiêu người vậy?” Hơn nữa, lại còn có cả Vu Thu Nguyệt.

Cận Thiệu Khang hiểu ý nàng, cười đáp: “Cho dù ta không nói thì không lâu nữa họ cũng sẽ biết. Hơn nữa ta với vợ ta động phòng, có gì mà không nói được? Hà tất phải che giấu kiêng kị.”

Cũng đúng. Nàng thân là chính thất, nàng động phòng với hắn cũng là việc hết sức bình thường, Vu Thu Nguyệt là thiếp thất, có gì phải bất mãn đây. Cái ngày cô ta tình nguyện gả cho Cận Thiệu Khang

làm thiệp, chẳng phải cô ta đã hiểu rõ mọi chuyện rồi sao?

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, không bàn luận gì thêm nữa, hai người cùng đi về phía Thu Đường viện.

Ngày hôm sau, tin Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang sắp động phòng đã lan truyền khắp Hầu phủ. Thái phu nhân cũng bắt đầu chuẩn bị các thủ tục cho đêm động phòng hoa chúc. Chuyện này nói đi nói lại vẫn thấy hơi hoang đường. Nào ai đã thành thân rồi mà còn làm động phòng hoa chúc lần hai? Thái phu nhân sợ chuyện truyền ra ngoài sẽ làm trò cười cho thiên hạ nên hạ nghiêm lệnh

cho khắp trên dưới trong phủ, không ai được lan truyền tin này ra, chuyện động phòng chỉ tiến hành âm thầm là được.

Thời gian này, Cận Thiệu Khang bận chuyện cấm vệ quân, mấy ngày liền đều đi sớm về muộn. Hôm nay, hắn khó khăn lắm mới về sớm hơn mọi ngày một chút, hai vợ chồng cùng ăn tối, Tưởng Nhược Nam thấy trăng đẹp, bèn đề nghị cùng đi dạo.

Cận Thiệu Khang đương nhiên không phản đối, hai người ra khỏi Thu Đường viện, đi về phía Hậu hoa viên.

Cùng lúc này, Vu Thu Nguyệt vì lòng

buồn bã, cũng một mình dạo đến Hậu hoa viên.

©DTV

Không khí ban đêm mát lành như nước, trắng sáng như gương, ngàn sao lấp lánh.

Vì đêm đã khuya, trong Hậu hoa viên ít người qua lại, Cận Thiệu Khang phóng túng hơn bình thường một chút. Hắn nắm tay nàng, chậm chậm bước đi trên con đường nhỏ. Ánh trăng lẳng lẳng rót lên người họ, tạo ra bầu không khí vô cùng lãng mạn, nhẹ nhàng.

Hai người vừa đi dạo vừa trò chuyện, nghĩ gì nói nấy, thời gian dường như trôi rất nhanh. Chẳng mấy chốc, họ đã đi được một vòng quanh Hậu hoa viên.

Cận Thiệu Khang sợ nàng mệt, bèn đề nghị: “Trước mặt có một cái đình nghỉ chân, chúng ta qua đó ngồi nghỉ một lát rồi quay về nhé.”

Tưởng Nhược Nam cũng hơi mệt thật, bèn gật đầu nhận lời, hai người cười nói đi về phía đình nghỉ chân trước mặt.

Ở một chỗ cách đình không xa, Vu Thu Nguyệt đang đứng trước một khóm hoa, buổi tối tâm trạng buồn chán nên cô

ta cùng a hoàn Lê Châu đi dạo hít thở không khí trong lành. Lúc dừng ở đình, thấy khóm hoa đang nở rộ bên cạnh, nghĩ đến thân mình vạn sự không thuận, trong lúc tức giận bỗng nảy ý phá hoại, cô ta bước ra ngoài, giật từng khóm hoa rồi ném xuống đất chà giẫm. Lê Châu đứng bên nhìn hành vi điên cuồng đó mà sợ sệt, nhưng biết tính khí chủ nhân nên không dám khuyên can.

Đúng lúc này, hai chủ tớ họ nghe thấy tiếng Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang trò chuyện từ xa vọng lại. Vu Thu Nguyệt giật mình, nhìn đồng hoa cỏ dập nát xung quanh, chẳng nghĩ ngợi gì, giật lấy chiếc đèn lồng trên tay Lê Châu thổi

tắt, sau đó nhanh nhẹn kéo tay Lê Châu
nấp sau hòn giả thạch.

Không lâu sau đã nghe thấy tiếng
bước chân hai người đi ngang qua vào
đình nghỉ chân.

Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu
Khang ngồi xuống ghế đá, lúc quay đầu
lại thấy đồng hoa cỏ dập nát dưới đất.
Tưởng Nhược Nam vội vàng chỉ cho
Cận Thiệu Khang xem: “Liệu có phải
chó hoang vào vườn?”

Cận Thiệu Khang đáp: “Nô tài trong
phủ càng ngày càng chẳng ra sao.”

Tướng Nhượng Nam tiếc nuối: “Hoa đẹp thế mà, thật đáng tiếc...”

“Nếu nàng thích, ngày mai ta cho người trồng lại.”

Tướng Nhượng Nam dựa vào lòng hắt, Cận Thiệu Khang ôm lấy nàng: “Có lạnh không?”

Tướng Nhượng Nam lắc đầu: “Không lạnh.” Rồi lại chỉ lên trăng: “Thiệu Khang, chàng xem trăng càng ngày càng tròn rồi, đợi khi chúng ta đi săn về, có lẽ cũng chuẩn bị tới tết Trung Thu.”

Cận Thiệu Khang siết chặt vòng tay, tỉ mỉ cầm lên đầu nàng: “Nàng sai rồi, đợi khi quay về chính là đêm động phòng hoa chúc của hai ta!”

“Háo sắc!” Tưởng Nhược Nam cười mắng, “Chỉ nghĩ đến động phòng.”

Cận Thiệu Khang cúi xuống thơm lên má nàng một cái, “Nhược Lan, nàng nói thế thật oan uổng cho ta quá. Ta muốn động phòng là bởi vì sau khi động phòng nàng mới chính thức trở thành vợ ta, nàng không biết ta đã đợi ngày này từ rất lâu rồi.”

Vu Thu Nguyệt nấp sau hòn giả thạch,

sắc mặt trắng bệch. Cô ta không biết rằng, thì ra hẳn cũng có thể nói những lời tình ý nồng nàn bằng thứ giọng dịu dàng như vậy. Trước kia, những lúc hai người bên nhau, họ không nói nhiều, cách thể hiện cũng chẳng thân mật nhiệt tình lắm. Cô ta vẫn tưởng đó là điều bình thường, ai chẳng biết An Viễn Hầu nổi tiếng thủ lễ? Nhưng bây giờ mới biết, thì ra hẳn cũng có lúc buông lời bản thân, chỉ có điều, đối tượng không phải là cô ta mà thôi.

Tưởng Nhược Nam khẽ ngẩng đầu lên: “Thiệu Khang, thực ra có một chuyện thiếp mãi vẫn chưa hiểu.”

Cận Thiệu Khang cười, dịu giọng:
“Chuyện gì?”

“Thiệu Khang”? Vu Thu Nguyệt run
rẩy, hai mắt mở to. Tiện nhân, người dựa
vào cái gì, dựa vào cái gì?

“Rốt cuộc chàng thích thiếp ở điểm
gì?” Tưởng Nhược Nam khẽ hỏi. Thực
ra, bây giờ câu hỏi này đã không còn
quan trọng nữa, nhưng nàng vẫn không
kìm được tò mò. Bản thân nàng không
xinh đẹp, cũng không dịu dàng, chẳng có
tài năng khí chất gì, hẳn thích nàng ở
điểm nào chứ?

“Nhược Lan, tự dung nàng hỏi thế, ta

chẳng biết phải nói thế nào. Cũng có thể vì nàng đẹp, nàng lương thiện, hiếu thuận, nỗ lực, dũng cảm, thông minh, lanh lợi...” Cậ²n Thiệu Khang chậm chậm đắ²p, ngữ khí khẳng địn²h, dường như hắ²n cho rằng dùng mọi từ ngữ tốt đẹp nhất trên đời này dành cho nàng cũng không có gì là quá đắ²ng. Trong lòng hắ²n, nàng cái gì cũng tốt.

Nhưng nói mãi nói mãi, hắ²n bỗng hoang mang: “Hình như không chỉ có thế, như thế vẫn chưa đủ, để ta nghĩ thêm...”

“Đủ rồi, không cần nói nữa...” Nàng quay người, bỗng thấy hối hận vì mình đã hỏi câu ngốc nghếch kia. Nàng nhìn hắ²n,

“Vớ vẩn, thiếp đâu tốt như vậy, chỉ riêng khoản chàng nói thiếp đẹp... Thiếp đâu có đẹp.”

Cận Thiệu Khang áp tay lên khuôn mặt nàng, “Ai bảo vậy? Trong mắt ta, chẳng ai đẹp bằng nàng.”

Tưởng Nhược Nam nghe mà thấy vô cùng ngọt ngào, nàng cười cười ngả hẳn vào lòng hắn. Hai tay vòng qua ôm lấy eo hắn, rất thỏa mãn, rất hạnh phúc.

Một lát sau, Cận Thiệu Khang lên tiếng: “Không sớm nữa, chúng ta về thôi.”

Tưởng Nhược Nam “ừm” một tiếng, rồi hai người tay cầm tay rời khỏi đình.

Cho tới khi chắc chắn họ đã đi xa, Vu Thu Nguyệt mới ra khỏi hòn giả thạch, sắc mặt cô ta trắng như mặt quỷ, âm trầm đáng sợ. Cô ta nhìn theo hướng họ đi, đột nhiên bật ra tiếng cười sắc lạnh.

Hay cho một đôi tình chàng ý thiếp, hay cho mối tình sâu như biển. Tưởng Nhược Lan, người đã cướp đi của ta tất cả, giờ người đặc ý lắm phải không? Những thứ này lẽ ra phải thuộc về ta, tình cảm của Hầu gia, vị trí chủ mẫu, vinh quang của Hầu phu nhân, đều là của ta! Ta sẽ không buông tay chịu thua đâu! Ta

quyết không ngồi chờ chết!

Lệ Châu đứng bên cạnh nhìn gương mặt cô ta mà bất giác rùng mình.

Cả tôi, Vu Thu Nguyệt không ngủ được.

Nay trái tim Hầu gia đã dành hết cho tiện nữ kia, việc tiện nữ đó sinh đích tử chỉ là chuyện sớm muộn! Cho dù bản thân có sinh được thứ trưởng tử cũng chẳng thể thay đổi được tất cả. Lẽ nào sau này, cứ như thế bị tiện nữ đó đè đầu cưỡi cổ? Lẽ nào cô ta phải đứng nhìn tiện nữ Tưởng Nhược Lan chiếm hết mọi vinh quang của mình? Vu Thu Nguyệt ta

tài mạo song toàn, nếu có thể cam tâm chịu để người khác áp đặt, cam tâm sống đời nhu nhược thì đã không tui nhục bước vào Hào phủ với thân phận thiếp thất!

Nhưng bây giờ còn cách nào, phải làm sao mới vùng lên được? Phải làm thế nào mới giành lại tất cả những thứ thuộc về mình?

Ánh mắt Vu Thu Nguyệt sắc như dao, khóe miệng dần nhếch lên thành nụ cười nhạt.

Sáng hôm sau, khi Tưởng Nhược Nam đi dạo ở Hậu hoa viên lại gặp Vu Thu Nguyệt cũng đang tản bộ ở đó. Tưởng Nhược Nam không muốn để ý tới cô ta nên quay người bỏ đi.

Vu Thu Nguyệt nhìn thấy, nhớ lại những lời nghe được tối qua, lửa giận bốc lên, cô ta không kìm nén được mà buột miệng khiêu khích: “Tỷ tỷ, tại sao nhìn thấy muội lại bỏ đi, lẽ nào tỷ chột dạ ư?”

Tưởng Nhược Nam cười nhạt một tiếng, dừng bước, quay lại nhìn cô ta, đáp: “Di nương nói vậy cũng thật kỳ lạ, tại sao ta lại chột dạ?”

Tướng Nhược Nam bỗng phát hiện ra, Vu Thu Nguyệt hôm nay có chút khác lạ. Bình thường khi gặp nàng, dù không cam tâm tình nguyện thế nào thì bề ngoài cô ta vẫn vờ cung kính. Nhưng hôm nay, dường như cô ta đã bị thứ gì đó kích thích, hoàn toàn vứt bỏ mặt nạ của mình, để lộ bộ mặt thật vốn có.

Vu Thu Nguyệt từ từ bước về phía nàng, khóe miệng nhếch lên cười khó hiểu, “Đầu tiên, xin chúc mừng tỷ tỷ, chẳng bao lâu nữa sẽ động phòng cùng Hầu gia, và cũng chẳng bao lâu nữa sẽ sinh đích tử. Sau đó tiếp quản gia quyền từ tay Thái phu nhân, trở thành chủ mẫu

thực sự của Hầu phủ, uy phong lẫm liệt một đời!”

Tướng Nhược Nam lạnh lùng nhìn cô ta, “Ta là chính thất, tất cả những việc đó là đương nhiên thôi! Cũng chẳng có gì phải chúc mừng cả.”

Nụ cười của Vu Thu Nguyệt vụt tắt, hai tay nắm chặt, trừng mắt nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi đáp trả: “Nhưng người đừng quên, cái danh ‘chính thất’ ấy người đã cướp từ tay ta. Nếu không phải vì người thì ta mới là chính thất, ta mới là chủ mẫu của Hầu phủ! Giờ người đã cướp của ta tất cả, còn không cho phép Hầu gia tới thăm ta. Tướng Nhược Lan,

người không cảm thấy hổ thẹn, cảm thấy tội lỗi khi đứng trước ta? Sao người có thể đường hoàng, nghiêm nhiên như thế, người thật quá vô sỉ!”

“Vu Thu Nguyệt, tại sao ta lại phải cảm thấy có lỗi, cảm thấy hổ thẹn với người?” Tưởng Nhược Nam cũng nhìn thẳng vào mắt cô ta, nói từng câu từng chữ rõ ràng, rất điềm đạm: “Người có thể thích Hầu gia, muốn được gả cho Hầu gia, tại sao ta không thể? Khi ấy người còn chưa được gả về Hầu phủ cơ mà. Nếu như vậy, tại sao ta không thể lấy Hầu gia chứ?”

Thế giới này vốn là thế giới đặt quyền

lợi lên hàng đầu, quyền lợi quyết định tất cả. Cách làm của Tưởng Nhưộc Lan là ngang ngược, nhưng đối với thế giới mà Tưởng Nhưộc Lan sống, cách làm đó không hề sai! Chỉ là Nhưộc Lan đã lựa chọn con đường này, hậu quả Nhưộc Lan cũng có thể gánh chịu. Nhưộc Lan đã phải trả giá vì sự lựa chọn của mình rồi.

Tưởng Nhưộc Nam nói tiếp: “Ngay khi bắt đầu cạnh tranh, người hơn ta về diện mạo tài năng, nhưng gia thế của ta lại mạnh hơn người nên ta thắng! Người không nhận thua, được! Người hạ thấp thân phận đích nữ của mình, tình nguyện vào Hầu phủ làm thiếp, bắt đầu vòng cạnh tranh thứ hai. Người dùng đủ mọi

cách để nhận được sự ủng hộ và thương xót của tất cả mọi người trong Hầu phủ, còn ta bị mọi người cười nhạo và khinh thường vì hành động ép hôn của mình. Do đó Hầu gia vô cùng căm ghét ta, hận ta. Ta là chính thất, nhưng chàng đã bỏ mặc ta vào đêm tân hôn mà chạy đến với người, cùng người động phòng hoa chúc, còn đánh ta bị thương. Trận chiến thứ hai này, người đã thắng!”

Nghĩ đến chiến thắng lấy lòng của mình vào đêm động phòng hoa chúc, Vu Thu Nguyệt bất giác hát cảm tự đắc: “Những điều đó đều do người tự chuốc lấy!”

Tướng Nhược Nam cười lạnh, tiếp tục nói: “Người nói vậy cũng không sai, mỗi người đều phải chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của mình. Vì vậy ta đã thua và ta thừa nhận. Suốt một thời gian dài sau đây, ta thất sủng, bị người đời cười chê, bị người ta lườm nguýt. Mà thế thôi cũng chưa đủ, người còn không ngừng giở thủ đoạn, nhằm đạp ta xuống bùn đen, vĩnh viễn không có ngày vùng lên.”

Vu Thu Nguyệt nhìn trái ngó phải, thấy không có ai, bèn đáp: “Không sai, chính ta đã giở trò với người, nhưng cũng chỉ là vì ta muốn lấy lại những thứ vốn thuộc về mình. Chẳng phải người đã nói chúng ta đang cạnh tranh sao? Nếu đã như vậy,

tại sao ta không thể làm thế?”

“Vu Thu Nguyệt, ngươi phải hiểu cho rõ, thế nào là thứ vốn thuộc về ngươi? Bắt đầu từ ngày ta được gả về Hầu phủ, ta đã là thê tử của Hầu gia, dù cho khi ấy Hầu gia có thích ta hay không cũng không thể thay đổi được sự thật: Ta mới là thê tử của chàng, là thê tử duy nhất! Còn ngươi...” Tưởng Nhược Nam giơ tay lên, chỉ thẳng vào ngực cô ta: “Ngươi mới là người tranh cướp! Ngươi hạ thấp bản thân để giành lấy cơ hội tranh cướp thứ thuộc về ta, tạo ra sự cạnh tranh lần này, ngươi có lý do để làm vậy, nhưng...” Tưởng Nhược Nam trừng mắt, đột nhiên cao giọng: “Chỉ ngươi mới

được giờ thủ đoạn ư? Người định không cho ta trả đũa?”

“Ta và Hầu gia có ngày hôm nay, không phải nhờ vào những trò nham hiểm. Để có ngày hôm nay, chúng ta đã phải nỗ lực rất nhiều. Bây giờ người Hầu gia thích là ta, ta cũng thích chàng. Chàng là phu quân của ta, còn ta là thê tử của chàng, tại sao ta không thể dàng hoang, nghiêm nhiên thể hiện điều đó? Tại sao ta lại phải cảm thấy tội lỗi, hổ thẹn với kẻ thua cuộc là người?”

Nếu nàng có chút cảm giác tội lỗi hổ thẹn thì sẽ không đi được tới tận hôm nay. Con người Vu Thu Nguyệt dựa vào

cái gì mà cho rằng mọi thứ đều thuộc về cô ta?

Tưởng Nhược Nam nói mỗi lúc một cao giọng, từng bước từng bước áp sát Vu Thu Nguyệt. Sự đặc ý và huênh hoang ban đầu của cô ta dần tiêu tan, sắc mặt trở nên trắng bợt.

“Vu Thu Nguyệt, ngươi có gì mà không cam tâm chứ? Vào giây phút ngươi quyết định về Hầu phủ làm thiếp, ngươi phải nghĩ tới ngày mình sẽ bị thất sủng. Thiếp thất không thể bì được với chính thất, chính thất thất sủng thì vẫn là chính thất, thiếp thất thất sủng thì chẳng còn là gì nữa. Ngươi đã từng nghĩ tới

việc này chưa? Người đã có sự chuẩn bị cho mình chưa? Người không có. Người chỉ nghĩ rằng Hầu gia ghét ta, người chỉ nghĩ dung mạo của mình xinh đẹp hơn ta, người cho rằng ta thô bỉ, ngu xuẩn, ngang ngược, độc ác, ta không phải là đối thủ của người, sẽ có ngày người lật đổ ta mà bước vào vị trí ta đang đứng! Người chưa từng nghĩ mình sẽ thua, người tiến thẳng về phía trước, không hề giữ lại cho mình một con đường lùi. Người đánh cược cuộc đời mình vào lần cạnh tranh này. Sao, giờ thua rồi lại oán trời trách người? Vu Thu Nguyệt, người vô liêm sỉ chính là người!”

Sắc mặt Vu Thu Nguyệt trắng bệch

như tờ giấy, cả cơ thể run lên: “Ta không thua, ta không thua...”

Tưởng Nhược Nam khẽ cười một tiếng, “Người có thể không nhận, nhưng Hầu gia vẫn ở đây. Người nói ta không cho chàng tới gặp người? Lời đó thật nực cười. Ta có trói chàng không, có nhốt chàng không? Nếu cảm thấy không cam tâm thì người cứ thử một lần nữa đi. Nhưng tâm người không sạch, thủ đoạn bỉ ổi; người thua, mãi mãi vẫn là người thôi!”

“Hãy cố gắng mà giữ gìn sức khỏe, sau này ta và Hầu gia tuyệt đối không đối xử tệ bạc với mẹ con người.” Nói đến

đây, Tướng Nhượng Nam khẽ hừ một tiếng, “Nếu giờ đổi vị trí cho nhau, liệu người có nói với ta những lời như ta vừa nói với người không? Chỉ e người lại tìm đủ mọi cách để giết chết đứa con trong bụng ta ấy chứ!” Dứt lời, Tướng Nhượng Nam nhìn cô ta thêm lần nữa rồi quay người bỏ đi.

Vu Thu Nguyệt nhìn theo bóng nàng, tức tới mặt mày méo mó, hận đến mức toàn thân run rẩy. Cô ta nghiến chặt răng, thốt từng từ từng chữ một bằng cái giọng mà chỉ mình cô ta nghe được: “Không sai, ta đã dốc cạn vốn liếng rồi, chẳng còn đường lui nữa, nhưng ta chưa thua, Tướng Nhượng Lan, ta chưa thua. Chỉ cần

người không tồn tại nữa, tất cả sẽ lại là của ta!”

Chỉ cần Tưởng Nhược Lan chết thì với đứa bé trong bụng, cô ta sẽ được lên làm chính thất. Đến khi ấy, đương nhiên cô ta có thể giành lại được trái tim của Hầu gia! Tất cả sẽ lại trở về trong vòng tay của Vu Thu Nguyệt này mà thôi.

Chỉ cần người chết!

Tưởng Nhược Nam bản lĩnh cao cường, trước kia cô ta không thể làm gì được nàng. Nhưng bây giờ, có một cơ hội lớn đang bày ngay ra trước mắt.

Buổi tối, Vu Thu Nguyệt mua chuộc mấy kẻ canh cửa, len lén quay về Vu phủ gặp mẫu thân.

Vừa gặp Vu phu nhân, Vu Thu Nguyệt đã quỳ sụp xuống: “Mẹ, lần này nhất định mẹ phải giúp con. Chỉ cần mẹ chịu giúp con lần này, con sẽ có cơ hội giành lại được tất cả!”

Vu phu nhân bị vẻ mặt điên cuồng của cô ta dọa, vội vàng đỡ con dậy: “Thu Nguyệt, từ từ hẵng nói. Rốt cuộc là chuyện gì, con làm mẹ sợ quá!”

Vu Thu Nguyệt túm chặt lấy cánh tay của Vu phu nhân, sắc mặt trắng nhợt, hai

mắt sáng tới mức khiến người khác phải giật mình: “Mẹ, mau đưa con đi gặp cậu, ngay bây giờ hãy đưa con đi gặp cậu!”

Trong một tiểu viện nhỏ ba gian ở phía Bắc hoàng thành, đột nhiên vọng ra tiếng kêu kinh hãi: “Cái gì?”

Ngay sau đó là giọng của một nữ tử: “Đại ca, nói nhỏ một chút, cẩn thận tai vách mạch rừng!”

Trong phòng, một người đàn ông với khuôn mặt đăm chiêu suy nghĩ đang chấp

tay đi đi lại lại. Lát sau, ông ta đứng im, nhìn người con gái sắc mặt trắng bợt nhưng vẫn không mất đi vẻ thanh tú trước mắt, “Thu Nguyệt, không phải cậu không chịu giúp cháu, nhưng chuyện này quá mạo hiểm!”

Vu Thu Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn ông cậu Vương Quang, lạnh lùng nói: “Cậu, đây không chỉ là giúp cháu mà cũng là để cậu giúp mình. Săn bắn bao giờ cũng là một thú vui nguy hiểm, lần nào chẳng có kẻ bị trúng tên lặc, lần nào chẳng có người bị dã thú cắn chết. Năm nay đương nhiên cũng không phải ngoại lệ. Cậu là cận vệ của Hoàng thượng, việc đó đối với cậu đâu phải việc khó.”

Vương Quang liên tục lắc lắc đầu: “Không được, chuyện này nguy hiểm lắm. Ngộ nhỡ bại lộ thì cả nhà ta từ bé đến lớn đều sẽ mất mạng!”

Vu Thu Nguyệt đáp: “Cậu giúp cháu lần này, chỉ cần cháu trở thành phu nhân An Viễn Hầu, nhất định sẽ không quên đại ân đại đức của cậu. Từ xưa tới nay phải mạo hiểm mới nên phú quý. Cậu cũng nên biết, là ai đã giúp cậu trong lần thăng tiến này. Lẽ nào cậu không muốn leo lên vị trí cao hơn? Dựa vào khả năng của mình thì cậu không thể được điều về hoàng thành, nhưng cháu có thể dễ dàng giúp cậu toại nguyện. Cháu chỉ là thiếp

thất thôi mà còn làm được tới bước ấy, nếu cháu trở thành chính thất, nhất định cậu sẽ không dừng lại ở vị trí hiện tại...” Cô ta liếc mắt nhìn quanh căn phòng được bài trí sơ sài, khẽ hừ một tiếng, “Cũng không phải ở cái nơi rách nát thế này nữa!”

Vương Quang bị thuyết phục có chút động lòng, đối với đàn ông, làm gì có thứ gì hấp dẫn hơn công danh lợi lộc? Ông ta nhìn Vu phu nhân này giờ vẫn ngồi im, “Nhị muội, chuyện này muội thấy thế nào?”

Vu phu nhân nhìn ông ta, đáp rất rành rọt: “Không độc ác không phải trượng

phu. Thu Nguyệt là quý thiếp, lại đang mang thai, chỉ cần chính thất chết, Thu Nguyệt sẽ thuận lợi kế vị. Chẳng qua chỉ là một Hầu phu nhân thôi mà, cái chết của cô ta đâu có thể gây ra sóng to gió lớn gì? Đại ca không cần phải lo lắng như thế.”

Vương Quang lại chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng mấy vòng nữa. Đột nhiên ông ta dừng bước, sắc mặt trầm hẳn xuống: “Được, cậu sẽ tùy cơ ứng biến. Nếu thời cơ không đến, Nhị muội cũng đừng trách ta!”

Vu Thu Nguyệt vui mừng bước tới, quỳ xuống trước mặt Vương Quang, lạy

một lay: “Cậu, cháu tin cậu, cậu nhất định sẽ không khiến cháu phải thất vọng. Sau này cháu cũng sẽ không khiến cậu phải thất vọng!”

Bãi săn của Hoàng gia ở phía Bắc hoàng thành, cách hoàng thành tầm mười ngày đi đường.

Mặc dù Hoàng thượng hạ chỉ khai ân, cho phép quan viên tùy hành mang theo gia quyến. Nhưng quan viên bình thường đều biết, cuộc đi săn lần này Hoàng thượng mới là nhân vật chính, họ chỉ tháp tùng, phụ trách việc đảm bảo an toàn và

giúp Hoàng thượng được tận hứng, chứ đi theo không phải để chơi. Vì vậy những quan viên tùy hành bình thường hoặc không mang theo gia quyến, hoặc có mang theo thì cũng là những người khỏe mạnh, gan dạ, tránh đến khi vào cuộc lại run run rẩy rẩy, loạng chà loạng choạng khiến Hoàng thượng mất hứng.

Bản thân Hoàng thượng mang theo rất nhiều phi tần, Hoàng hậu ở lại hậu cung, Thục phi đang có thai đương nhiên cũng không thể đi theo. Trong đoàn phi tần tùy giá lần này có Đức phi, Hiền phi, cả vài phi tần khác tương đối được sủng ái nữa. Những phi tần vừa mới được tấn phong có Lệ quý nhân Tưởng Sính Đình, Hòa

Dung quý nhân Lâm Đan Phụng, có thể thấy hai người này là hai người được sủng ái nhất trong số tú nữ được tuyển chọn vào cung lần đó.

Quan viên tùy hành đa phần là võ tướng, nếu là quan văn thì cũng là những người có khả năng cưỡi ngựa bắn tên, sau đó là ba nghìn cấm vệ quân, năm trăm cận vệ. Thêm cả thái y, cung tỳ, mã phu tạp dịch... tổng cộng cũng gần năm nghìn người.

Tướng Nhượng Nam bị thanh thế trước mặt làm cho chấn động, không ngờ Hoàng thượng xuất hành đi săn lại ồn ào đến thế.

Lúc này, nàng đang ngồi trong xe dành cho gia quyến của quan viên tùy hành. Bên ngoài, đoàn người rầm rộ cờ quạt phấp phới hút mắt, khung cảnh thành trấn giờ chuyển thành vùng ngoại ô thoáng đãng, núi non trùng điệp, lúa chín vàng hai bên đường, thỉnh thoảng còn gặp nông dân đang gặt, các chú bé chăn trâu. Trời thu trong lành, tạo nên một bức tranh đồng quê tuyệt đẹp.

Nhưng cảnh sắc có đẹp tới đâu mà phải ngắm suốt cả bốn ngày rông thì cũng chán.

Tưởng Nhược Nam vừa phải chịu

đựng sự rung lắc của xe ngựa vừa nhớ
nhưng các phương tiện thời hiện đại như
xe hơi, tàu hỏa.

“Nghe nói Hầu phu nhân rất có tài săn
bắn, lần này được tận mắt chứng kiến tài
năng của phu nhân, thật vinh hạnh cho
ta.”

Tướng Nhược Nam thôi không nhìn ra
ngoài cửa xe nữa, quay lại nhìn Tống phu
nhân đang ngồi cùng xe với mình. Tống
phu nhân chỉ tầm hai mươi tuổi, hai má
đỏ hồng, nhìn rất khỏe mạnh. Tống phu
nhân là thê tử của Hình bộ Lang trung
Tống đại nhân.

Tướng Nhược Nam cũng biết mình có tài bắn cung cưỡi ngựa, nhưng lúc này vẫn phải khiêm tốn đáp: “Tài bắn cung cưỡi ngựa của ta có là gì đâu, sao bì được với phu nhân. Nghe nói phu nhân từng săn được một con sói?”

Lời nói trúng việc đặc ý nhất của Tổng phu nhân, khiến Tổng phu nhân bắt đầu mặt mày tươi rói kể về trải nghiệm của mình.

Cuộc hành trình kéo dài vô vị, được nghe câu chuyện của Tổng phu nhân cũng giúp không khí bớt buồn chán hơn.

Đang nghe, bên ngoài cửa sổ vọng lại

tiếng vó ngựa, sau đó là giọng Cận Thiệu Khang gấp gáp: “Nhược Lan, Nhược Lan.”

Tưởng Nhược Nam thò đầu ra ngoài, cười đáp: “Hầu gia.”

Cận Thiệu Khang cúi đầu xuống để nhìn rõ khuôn mặt nàng, miệng hắn cười rất tươi: “Có mệt không?”

“Không mệt lắm, rung lắc nhiều quá nên thiếp hơi đau đầu thôi.” Tưởng Nhược Nam khẽ oán thán.

“Chỗ này đường mấp mô nên hơi xóc,

nàng cố chịu đựng một lát. Vừa rồi Hoàng thượng đã hạ chỉ, nửa canh giờ nữa sẽ dừng lại cắm trại bên bờ sông, sắp được nghỉ ngơi rồi.”

Tướng Nhượng Nam cười gật đầu.

Cận Thiệu Khang khom lưng xuống thấp hơn nữa, hạ giọng tới mức thấp nhất: “Bên con sông nhỏ có một vạt rừng, cảnh sắc rất đẹp, lát nữa sau khi hạ trại ta sẽ đưa nàng đi dạo.”

Tướng Nhượng Nam mắt sáng lên, gật đầu như gà mổ thóc. Cận Thiệu Khang cười, ánh mắt tràn ngập sự yêu chiều. Hắn vẫy vẫy tay với nàng rồi thúc ngựa

đi lên trước. Những ngày này, hẳn phải thường xuyên túc trực bên Hoàng đế.

Tướng Nhượng Nam quay vào, gặp ngay ánh mắt ngưỡng mộ của Tổng phu nhân: “Hầu phu nhân thật có phúc, An Viễn Hầu quan tâm tới phu nhân như vậy, đâu giống tướng công nhà ta, từ sáng đến tối cũng chẳng thấy hỏi han ta xem có mệt hay không.” Nói rồi thở dài.

Tướng Nhượng Nam cười đáp: “Tổng đại nhân chắc da mặt không dày như phu quân nhà ta, không chừng lúc này Tổng đại nhân đang nhớ nhung phu nhân đây, chỉ là ngượng ngùng không tới hỏi thăm mà thôi.”

Những lời nàng nói khiến Tổng phu nhân dễ chịu, nét mặt lại giãn ra tươi cười.

Nửa canh giờ sau, đại đội hùng dũng dừng xe lại, vang lên những tiếng hò ngựa. Các nữ quyền lần lượt xuống xe, đứng lui sang một bên. Bọn cung tỳ, nô tài bắt đầu dựng lều trại. Táp dịch nổi lửa nấu cơm.

Tướng Nhược Nam và các nữ gia quyền khác ngăn người đứng đó nhìn đám người bận rộn, những nóc lều được dựng lên. Nóc lều màu vàng rực ở giữa, thêu rồng vàng ngũ trảo nhe nanh múa

vuốt, chính là lều trưởng của Cảnh Tuyên Đế.

Tướng Nhượng Nam nhìn quanh, tìm kiếm bóng dáng Cận Thiệu Khang, thấy hắn đang cưỡi ngựa đi đi lại lại như con thoi kiểm tra tình hình của cấm vệ quân. Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng nghiêm khắc, lời nói động tác đều đầy khí thế, nhìn hắn thế này thật không giống với bộ dạng dịu dàng, nho nhã thường ngày, khiến nàng có cảm giác là lạ.

Cận Thiệu Khang quay đầu lại bắt gặp ánh mắt Tướng Nhượng Nam, khóe miệng thoáng cong lên, lúm đồng tiền bên má lại thấp thoáng, sau đó hắn lập tức quay

đi, tiếp tục công việc của mình.

Tưởng Nhược Nam không kìm được nụ cười.

Cho tới tận nửa canh giờ sau, công tác chuẩn bị mới kết thúc. Lúc này, Cảnh Tuyên Đế mới xuất hiện cùng những cận vệ tháp tùng xung quanh. Những người có mặt đều quỳ cả xuống, tiếng thỉnh an vang lên rộn rã. Cảnh Tuyên Đế đi qua họ, tiến thẳng về phía lều trưởng của mình, trước khi bước vào lều, đột nhiên quay đầu lại như đang tìm kiếm gì đó.

Ánh mắt Cảnh Tuyên Đế từ từ quét qua đám người, cuối cùng dừng lại chỗ

tập trung nữ gia quyến một lát, sau rồi mới quay đầu bước vào trong lều trưởng.

Một lúc sau, đám cung tì lại dẫn các nữ gia quyến đi về lều trưởng được dựng cho họ.

Sắp xếp mọi việc xong xuôi, Cận Thiệu Khang cho một cung tì gọi Tưởng Nhượng Nam ra. Nàng biết hẳn muốn đưa mình đi chơi, nên vui vẻ đi theo cung tì ra ngoài.

Cận Thiệu Khang đợi nàng ở một chiếc lều cách đó không xa. Tưởng Nhượng Nam đi tới, cười hỏi: “Đi bây giờ ư?”

Cận Thiệu Khang đáp: “Đúng, bây giờ đi, lát nữa mới về kịp giờ cơm tối.” Nói rồi chỉ tay về phía trước, ra hiệu cho Tưởng Nhược Nam nhìn theo: “Chính là bên đó. Trước kia mỗi lần tới bãi săn cũng đều nghỉ ngơi dựng trại tại đây, ta đã phát hiện ra một khung cảnh rất đẹp. Ở đó có một con suối, trong vạt thấy cả đá, thời trẻ khi Hoàng thượng vẫn còn là Thái tử, bọn ta thường qua đó bắt cá.” Dứt lời, hắn kéo tay Tưởng Nhược Nam đi vào vạt rừng nhỏ.

Trong rừng chỗ nào cũng thấy rất nhiều những loại cây mà nàng không biết tên. Cây nào cũng cao to lừng lững,

chẳng biết đã bao nhiêu tuổi. Trên mặt đất lá rụng thành lớp, rất dày. Khi bước lên, tấm thảm lá đỏ kêu lạo xạo thật vui tai.

Trong rừng rất yên tĩnh, chẳng có ai khác ngoài họ, Cận Thiệu Khang nắm tay nàng, dắt nàng đi về phía trước, vừa đi vừa dịu dàng dặn dò: “Cẩn thận một chút, dưới lớp lá cây có nhiều hố nhỏ, đừng để vấp ngã...” Lời còn chưa dứt, Tưởng Nhược Nam đã hụt chân, cả người ngã nhào sang một bên. Cận Thiệu Khang nhanh tay nhanh mắt kéo nàng vào lòng. Tưởng Nhược Nam còn chưa hết kinh hãi, ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang một lúc lâu mới hoàn hồn.

Cận Thiệu Khang ôm nàng cười: “Ta đã nói là nàng phải cẩn thận rồi mà.” Lại hỏi: “Có bị thương ở đâu không?”

Tướng Nhược Nam cười đáp: “Thiếp không sao, chỉ giật mình thôi.”

“Để ta đỡ nàng đi tiếp.” Hấn vòng tay ôm lấy eo nàng.

“Bị người khác nhìn thấy thì không hay...”

“Không sao, lúc này chẳng có ai vào đây đâu.”

Cận Thiệu Khang ôm nàng đi tiếp về phía trước, gặp phải chỗ đất lồi lõm, hần bèn xốc nàng lên, nhảy qua. Không lâu sau, không gian trước mắt được mở rộng, con suối trong vắt xanh như màu ngọc lỏng lánh dưới ánh nắng mặt trời hiện ra.

Bốn bề hoa cỏ vô danh ngào ngạt, sương đọng trên cánh hoa ngọn cỏ theo gió lay động, đón được ánh nắng mặt trời thì lấp lánh như những viên trân châu.

Tưởng Nhược Nam ngẩn người trước cảnh đẹp trước mắt: “Nơi này đẹp quá!”

Cận Thiệu Khang kéo nàng tới một phiến đá to ngồi xuống, “Mấy hôm nữa là sẽ tới bãi săn. Lúc săn bắn nàng đừng có chạy lung tung, trong bãi săn có rất nhiều thú dữ, ngộ nhờ nàng gặp chúng sẽ rất nguy hiểm. Tốt nhất nàng nên ở bên cạnh ta.”

Mặc dù Tưởng Nhược Lan biết săn bắn, nhưng Tưởng Nhược Nam vẫn vô cùng sợ hãi đám mãnh thú mà hấn nhắc tới, đương nhiên nàng chẳng dám tự ý di chuyển. Nghe Cận Thiệu Khang dặn dò như thế, nàng vội nhận lời ngay. Trước đó Cận Thiệu Khang còn e nàng nổi tính ngang bướng, sợ nàng sẽ gặp nguy hiểm, giờ lại thấy nàng chịu nghe lời, hấn bỗng

thấy yên tâm hơn.

Trong lòng thoải mái, Cận Thiệu Khang chỉ cho nàng xem đám cá nhỏ bơi tung tăng trong suối.

Con suối nhỏ nước trong vắt thấu đáy, nàng thấy hết mọi thứ trong đó. Cận Thiệu Khang chỉ hai con cá đang đuổi nhau, “Nàng xem, hai con cá kia nhất định là một cặp vợ chồng.”

Tưởng Nhược Nam phì cười: “Làm sao chàng biết?”

Cận Thiệu Khang nghiêm túc đáp:

“Nàng xem chúng cứ đánh lấy nhau thế kia...” Nói rồi, hắn đột nhiên vòng tay ôm lấy nàng kéo nàng áp sát vào người hắn, rồi nhìn nàng cười: “Giống như chúng ta vậy, nhất định là vợ chồng.”

Tưởng Nhược Nam đẩy hắn ra, đứng dậy, chạy được hai bước, cười đáp: “Ai đánh chặt lấy chàng, thật không biết xấu hổ.”

Cận Thiệu Khang cũng đứng dậy, vừa xắn tay áo vừa cười: “Nàng lại dám mắng phu quân không biết xấu hổ, xem ta trị nàng!” Dứt lời hắn chạy về phía nàng, Tưởng Nhược Nam phá lên cười, chạy về phía trước, chẳng được mấy bước đã

bị hấn túm được nhấc bổng lên, rồi nhanh chóng quay nòng mấy vòng, khiến nòng kinh hãi cuống quýt.

Cận Thiệu Khang xoay nòng lại, để mặt nòng đối diện với mình, nhìn hai má đỏ bừng, đôi mắt trong veo lóng lánh của nòng, trái tim hấn reo vui.

“Nhược Lan, được nhìn nòng thế này, được ôm nòng thế này, ta rất hạnh phúc.”

Tưởng Nhược Nam cũng thấy ngọt ngào ngây ngất, vòng tay ôm eo hấn, ép sát vào lòng hấn.

Tiếng suối róc rách, gió thổi lá cây lao xao. Vào lúc này, những âm thanh ấy dường như đều biến thành những nốt nhạc lay động lòng người. Đúng lúc đó, trong rừng bỗng vang lên một âm thanh kỳ lạ, hai người vội buông nhau ra. Cận Thiệu Khang quay đầu nhìn, rồi lập tức quỳ xuống hành lễ:

“Vi thần khấu kiến Hoàng thượng.”

Tướng Nhược Nam thất kinh, ngẩng đầu thấy Cảnh Tuyên Đế mình mặc áo gấm, đang chấp tay sau lưng, chậm chậm tiến về phía họ.

Sắc mặt hân trầm tĩnh, ánh mắt lạnh

lẽo, khóe miệng nhếch lên như cười như không. Vẻ mặt gây cho người ta một áp lực vô hình.

Tướng Nhược Nam cũng hành lễ thỉnh an hắn.

“Bình thân.” Cảnh Tuyên Đế điềm đạm lên tiếng.

Cận Thiệu Khang đứng dậy, nhìn về phía sau Cảnh Tuyên Đế, rồi mới nói: “Sao Hoàng thượng lại tới đây một mình?”

Cảnh Tuyên Đế nhìn hắn, vẫn trả lời

bằng giọng điệu nhàn nhạt: “Xung quanh có tới ba nghìn cấm vệ quân, lẽ nào trẫm còn nguy hiểm? An Viễn Hầu lo lắng quá rồi.” Nói xong, mắt liếc Tường Nhược Nam rồi mới nói tiếp: “Nhưng phải nói An Viễn Hầu cũng húng trí thật đấy.”

Tường Nhược Nam nhìn Cảnh Tuyên Đế, vô thức giật lùi về phía sau một bước, đứng sau lưng Cận Thiệu Khang.

Hai mắt Cảnh Tuyên Đế khẽ nheo lại. Cận Thiệu Khang lại nghĩ Tường Nhược Nam xấu hổ nên không để ý, hắn cười đáp: “Trước kia khi tới đây, vì thần phát hiện ra chỗ này cảnh sắc đẹp đẽ nên lần này có cơ hội, bèn đưa thê tử tới thưởng

ngoạn.”

Hai chữ “thê tử” này nghe thật nhức tai, nhức tới mức Cảnh Tuyên Đế thấy khó chịu. Nhưng ngoài mặt hắn vẫn không để lộ bất kỳ biểu cảm nào, vẫn điềm đạm cười đáp: “Nhắc ra mới nhớ, chỗ này do trẫm và An Viễn Hầu cùng phát hiện.”

Cận Thiệu Khang cũng cười: “Không ngờ Hoàng thượng còn nhớ.”

Cảnh Tuyên Đế di chuyển, ánh mắt lại quét về phía Tưởng Nhược Nam một cái: “Có những việc, đương nhiên sẽ không thể quên.”

Sau đó, hắn quay người, nói với Tưởng Nhược Nam: “Mời Hầu phu nhân hãy tạm lui đi, trẫm có chuyện muốn bàn với An Viễn Hầu.”

Tưởng Nhược Nam cầu còn không được, từ sau khi Hoàng thượng xuất hiện, ánh mắt hắn, vẻ mặt hắn, giọng nói hắn... tất cả đều như tảng đá lớn đè lên ngực nàng, khiến nàng nghẹt thở, chỉ mong được tránh thật xa. Nghe lệnh, nàng bèn hành lễ, rồi lui đi.

Trước khi nàng đi, Cận Thiệu Khang khẽ nói với nàng: “Khi ra khỏi rừng phải cẩn thận đấy, không ai đỡ nàng nữa đâu.”

Những lời quan tâm này chợt khiến Tưởng Nhược Nam tủi thân. Nàng ngẩng đầu nhìn hẩn cười, khẽ “vâng”. Cảnh Tuyên Đế nhìn nụ cười của nàng, sắc mặt lập tức sầm hẩn xuống.

Tưởng Nhược Nam đi rồi, Cảnh Tuyên Đế khôi phục lại vẻ mặt điềm tĩnh trước đó, đi tới bên dòng suối nhỏ, nhìn nước suối trong vắt, rồi lại nhìn lũ cá đang bơi lội tung tăng vui vẻ, khẽ cười, “Trẫm còn nhớ, đó là khi theo phụ hoàng đi săn, cùng người tới nơi này bắt cá, kết quả bị ngã xuống nước, ướt như chuột lột. Người bèn cời y phục của mình cho trẫm mặc, nhưng lại không dám mặc y

phục đã ướm sũng của trẫm, đành phải để trần ngời hong khô y phục cho trẫm, rồi mới đưa cho trẫm thay. Kết quả trẫm chẳng sao, còn người lại ốm mất mấy ngày.”

Cận Thiệu Khang cảm thấy kỳ lạ, sao Cảnh Tuyên Đế đột nhiên lại có hứng ôn lại chuyện cũ việc xưa, nhưng không thể hiện gì, chỉ đáp: “Vi thần chỉ làm bổn phận của mình thôi.”

Cảnh Tuyên Đế quay đầu lại nhìn hần cười: “Trẫm biết, người thật lòng quan tâm trẫm. Vì vậy trong lòng trẫm, người không giống những người khác. Trong lòng trẫm, người là bạn trẫm!”

Cận Thiệu Khang cúi đầu nghiêm giọng: “Thần không dám.”

Cảnh Tuyên Đế đi đến bên hắn, vỗ vỗ vai hắn, cười: “Thiệu Khang đừng căng thẳng, chúng ta chỉ ôn lại chuyện cũ thôi mà, không cần phải thận trọng thế.” Nói rồi, Cảnh Tuyên Đế thở dài: “Thực ra trăm cũng có chút hổ thẹn với ngươi. Gần đây, trăm nghe được vài lời bàn ra tán vào, mới biết vì sự sơ suất của mình, mà ngươi phải chịu khổ!”

Cận Thiệu Khang vội phủ nhận: “Thần vạn phần không dám, chỉ là không biết Hoàng thượng đang nói tới việc gì...”

Cảnh Tuyên Đế quay người đi, chậm rãi đáp: “Trẫm biết khi xưa trẫm hạ chỉ ban hôn cho người là quá vội vàng. Nghe nói trước đó người đã tìm được cô nương tâm đầu ý hợp, trẫm lại ép ban Tưởng Nhược Lan cho người làm chính thất, khiến người con gái người yêu thương phải tủi nhục làm thiếp thất. Chắc người buồn phiền lắm.”

Cận Thiệu Khang nhớ lại cảm giác của mình khi ấy, vào thời khắc hân tiếp nhận thánh chỉ, trong lòng ngoài sự tức giận còn là cảm giác ám ức bất lực. Nếu không phải sau đó Vu Thu Nguyệt tới tìm hân khóc lóc sụt sùi, nói rằng tình nguyện

về làm thiếp, hắn cũng sẽ không đưa ra đề nghị lấy nàng ta làm bình thê. Quyết định này phần lớn là do giận dữ, phần còn lại có lẽ hắn cũng muốn bù đắp cho Vu Thu Nguyệt.

“Hoàng thượng, đã là chuyện quá khứ rồi, giờ thần sống rất tốt, Hoàng thượng không cần phải lo lắng cho thần.”

“Nhưng trong lòng trẫm không sao yên được. Trẫm nghe nói Tưởng Nhược Lan gây chuyện khiến nhà cửa náo động, trẫm mới biết rằng, khi ấy trẫm đã đưa ra một quyết định sai lầm biết bao.”

Hắn đột nhiên quay lại nhìn Cận

Thiệu Khang, ánh mắt sắc lẹm: “Nay, trăm muốn bù đắp cho người. Lần đi săn bắn này trăm sẽ tạo cơ hội cho người lập công. Khi ấy, người hãy thừa cơ nói rằng muốn bỏ vợ, hành động của Tưởng Nhược Lan đã phạm một trong thất xuất, trăm hoàn toàn có lý do để chuẩn tấu. Sau khi chuyện này qua đi, người muốn đưa thiệp thất mà người yêu thương lên làm chính thất hay muốn cưới một thực nữ danh môn nào khác về làm chính thất cũng được, trăm nhất định sẽ thỏa mãn tất cả các yêu cầu của người.”

Mặc dù là thánh chỉ, nhưng nếu người con gái phạm vào “thất xuất”, chỉ cần người đàn ông có gan đưa ra, thì dù

Hoàng thượng có phải chịu mất mặt tới đâu vẫn phải nhận lời cho hấn bỏ vợ. Đương nhiên, từ xưa tới nay, trong các cuộc hôn nhân được ban, dù người con gái có không ỏn tới đâu thì người đàn ông cũng không dám đưa ra yêu cầu, làm vậy chẳng khác nào tát vào mặt Hoàng thượng, chỉ trích rằng Hoàng thượng đã phạm sai lầm. Hoàng thượng ngoài mặt thì đồng ý, ngộ nhỡ lại ghi hận trong lòng thì cái mạng nhỏ của người yêu cầu bỏ vợ khó giữ. Cùng lắm cưới thêm vài tiểu thiếp nữa rồi lạnh nhạt người con gái được thánh chỉ ban cho là xong.

Về phần Hoàng thượng mà nói, thánh chỉ do mình ban ra tất không thể ngang

nhiên thu về, trừ phi người trong cuộc có yêu cầu. Đương nhiên, quyền yêu cầu thường giới hạn ở bên nam, xin được bỏ vợ là cách làm đơn giản nhất, trực tiếp nhất. Nhưng nếu Tưởng Nhược Nam đòi bỏ chồng thì e rằng sẽ sóng gió và khó khăn sẽ nhiều hơn.

Lúc này, Cảnh Tuyên Đế lại đưa ra một kiến nghị làm chính bản thân mình phải mất mặt như vậy khiến Cận Thiệu Khang rất băn khoăn. Hắn có nghĩ thế nào đi nữa cũng không ngờ rằng Hoàng đế trong tay có vô số mỹ nhân ấy lại đang nhắm vào vợ mình, mà người con gái đó lại còn là người mà Hoàng thượng từng chán ghét không cần. Hắn lại tưởng

Hoàng thượng thật sự hối hận vì hành vi của mình nên sống chết đòi bồi thường, bù đắp cho hắn, trong lòng vô cùng cảm động.

Hắn quỳ xuống, dập đầu trước Cảnh Tuyên Đế, đáp: “Đa tạ thánh ân của Hoàng thượng. Chỉ là những lời Hoàng thượng nghe được đều là những lời bịa đặt. Thời gian đầu, vi thần chưa rõ thể tử nên đã hiểu lầm nàng. Sau một thời gian tiếp xúc, vi thần đã nhận ra thể tử hoàn toàn không phải là người như vi thần nghĩ. Nàng là một người con gái tốt hiếm có, vi thần không hề âm ức, không hề hối hận. Ngược lại...” Cận Thiệu Khang ngẩng đầu, nhìn Cảnh Tuyên Đế, nở nụ

cười tràn trề hạnh phúc: “Ngược lại, vì thần còn vô cùng tạ ân thánh chỉ ban hôn của Hoàng thượng. Nếu không nhờ Hoàng thượng, e rằng vì thần và thê tử chỉ có thể đi lướt qua nhau mà thôi.”

Chứ sao được vui vẻ và hạnh phúc như bây giờ?

Dưới ánh nắng mặt trời, nụ cười hạnh phúc thỏa mãn của Cận Thiệu Khang khiến Cảnh Tuyên Đế nhúc nhích mắt. Đôi tay đang chấp sau lưng của hắn nắm lại rất chặt, gân xanh trên mu bàn tay nổi rần rần. Nhưng ngoài mặt hắn vẫn không thể hiện bất kỳ điều gì.

Hắn nhìn Cận Thiệu Khang, giọng vẫn đều đều: “Những lời trăm nghe thấy thật sự đều là những lời đồn đại thôi ư? Nghe nói, vì chuyện này, Thái hậu đã từng triệu người và mẫu thân người vào cung, cuối cùng cũng không có kết quả.” Ngữ điệu mặc dù điềm đạm, nhưng trong đó toát ra sự uy nghiêm khó cưỡng.

Cận Thiệu Khang lén giật mình, vội vàng đáp: “Hoàng thượng, chuyện đó đã là quá khứ rồi. Ban đầu, quan hệ giữa vi thần và thê tử đúng là có chút hiểu lầm, không vui vẻ, nhưng giờ đã ổn, giữa vi thần và thê tử không còn vướng mắc gì nữa.”

“Không còn vướng mắc gì nữa?”
Cảnh Tuyên Đế nặng nề nhắc lại, nhớ tới cảnh ôm ấp thân mật trước đó nhìn thấy trong rừng, ghen tuông nổi lên. Hắn không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, buột miệng nói: “Nghe nói hai người còn chưa động phòng, vậy mà ngươi dám khẳng định không có bất kỳ vướng mắc vào nữa?”

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Cảnh Tuyên Đế. Sao Hoàng thượng lại hỏi tới chuyện này?

Cảnh Tuyên Đế cũng nhận ra mình đã lỡ lời, sắc mặt dịu xuống, giọng cũng dịu hơn: “Thiệu Khang, ta luôn coi ngươi như bạn, nghe được chuyện đó nên mới

không kìm được mà muốn can thiệp, lại càng thêm hối hận vì quyết định vội vã ban đầu của mình, cho nên hôm nay ta mới nói với người những lời như thế.”

Cận Thiệu Khang hiểu, “Hoàng thượng không cần lo lắng cho vi thần, bây giờ...” Phải nhắc đến chuyện này trước mặt một người ngoài, quả thật không phải là phong cách của người luôn thủ lễ như Cận Thiệu Khang. Nhưng, nó liên quan đến hôn sự của hần và Tưởng Nhược Lan, đương nhiên hần phải nói ra sự thật, phải gạt bỏ suy nghĩ đó trong đầu Hoàng thượng.

Hần cúi đầu, khẽ nói: “Trước kia giữa

thê tử và vi thần có chút không vui, nhưng giờ thê tử đã tiếp nhận vi thần, sau khi chuyến đi săn này kết thúc, chúng thần sẽ... sẽ động phòng. Vì vậy mong Hoàng thượng yên tâm, quyết định trước kia của Hoàng thượng không sai, vi thần cũng không có ý định bỏ vợ.”

Nếu lúc này Cận Thiệu Khang ngẩng đầu lên, sẽ nhìn thấy phản ứng bất thường và sắc mặt trắng bợt của Cảnh Tuyên Đế.

Vừa nghe tin họ chuẩn bị động phòng, Cảnh Tuyên Đế hoàn toàn không thể khống chế được tâm trạng của mình nữa.

Quyết định ban đầu của hắn không

sai? Cảnh Tuyên Đế thật muốn ngựa cồ lên trời mà cười lớn. Sai rồi, đã sai lại càng sai!

Chính tay hắn đã đẩy nàng vào lòng một người đàn ông khác!

Sai rồi! Sai rồi!

Cảnh Tuyên Đế bỗng nhiên có cảm giác như trái tim mình bị ai đó chích cho một cái, nhói lên đau đớn. Hắn quay người đi, cố không chế tâm tư, gắng giữ giọng điệu bình thản nhất: “Xem ra trẫm đã hiểu lầm thật, nếu đã như vậy thì những lời vừa rồi cứ coi như trẫm chưa từng nói. Người hãy lui trước đi.”

Cận Thiệu Khang hành lễ, rời đi, không để tâm tới chuyện này nhiều.

Sau khi Cận Thiệu Khang đi rồi, Cảnh Tuyên Đế vẫn đứng mãi bên bờ suối, hai mắt nhìn chăm chăm vào một điểm phía trước, như đang nhìn gì đó, lại như chẳng nhìn gì cả. Sắc mặt hần lúc trắng lúc xanh, cho tới tận khi Hoàng Quý đến tìm hần mới rời đi.

Về phần Tưởng Nhược Nam, sau khi thận trọng ra khỏi vạt rừng, chưa đi được bao lâu đã gặp Tưởng Sính Đình từ trong lều ra ngoài hóng mát.

Tướng Sính Đình ăn mặc hoa lệ, dung mạo vẫn xinh đẹp trang nhã như thế, nhưng vẻ mặt lại chẳng chút tươi vui, thần sắc còn có phần tiêu tụy.

Lẽ nào thời gian này đi đường liên tục nên cô ta mệt? Theo lí mà nói, được như nguyện rồi thì cô ta phải vui mới đúng, Tướng Nhược Nam thầm nghĩ. Nhưng đối với việc của cô ta, nàng không hứng thú.

Giờ Tướng Sính Đình đã là cung phi, có điều chỉ là quý nhân, cấp bậc không cao; còn Tướng Nhược Nam là nhất phẩm phu nhân, vì vậy khi gặp mặt Tướng Sính Đình, Tướng Nhược Nam

chỉ cần nhún gối hành lễ mà thôi.

Suốt quá trình đó, Tưởng Sính Đình vẫn lạnh lùng nhìn nàng.

Tưởng Nhược Nam hành lễ xong bèn rời đi, hoàn toàn không muốn trò chuyện. Chỉ là vừa quay người, Tưởng Sính Đình bèn lên tiếng gọi giật nàng lại: “Đường tử.”

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn cô ta: “Quý nhân có việc gì cần dặn dò thần phụ ư?”

Tưởng Sính Đình nhìn nàng, nói rõ

ràng từng câu từng chữ, “Đường tử, mọi thứ mọi có được ngày hôm nay đều nhờ tử ban tặng, đại ân đại đức của tử, mọi xin khắc cốt ghi tâm.”

Nhờ nàng ban tặng? Cô ta muốn ám chỉ điều gì? Tưởng Nhược Nam thầm thắc mắc, vừa định hỏi cho rõ thì Tưởng Sính Đình đã quay người bỏ đi mất.

Lẽ nào cô ta cho rằng nàng đã cứu cô ta nên bản thân mới có cơ hội được vào cung? Tưởng Nhược Nam cảm thấy khó hiểu, nhưng lại lắc đầu, cô ta mà nghĩ như thế mới lạ!

Nàng nhún nhún vai, không muốn băn

khoản thêm về chuyện này nữa, bước về phía lều mình.

Một lát sau cung tì đưa cơm đến. Sau đó Cận Thiệu Khang cho người đến chuyển lời, hỏi nàng có được bình an khi quay về không. Tưởng Nhược Nam biết hấn lo cho mình, bèn sai cung tì chuyển lời lại rằng nàng đã an toàn ra khỏi rừng, không bị thương tích gì.

Nhìn theo bóng cung tì rời đi, trái tim Tưởng Nhược Nam bỗng thấy âm áp, cảm giác có người quan tâm thật là tốt.

Sau bữa cơm tối, lửa được đốt lên trên khu đất trống, đám quan viên tùy

hành đều tập trung quanh đó uống rượu tán chuyện, vài quan võ còn cởi áo bào đòi tỉ thí với nhau. Lửa cháy bập bùng khiến khuôn mặt họ sáng hồng, tiếng nói nụ cười khiến không khí bỗng trở nên náo nhiệt, những âm thanh vui vẻ ấy lan truyền đi rất xa.

Nữ quyền đi theo không tiện lại gần, nhưng cũng không muốn bỏ qua không khí vui vẻ ấy, bèn đứng túm năm túm ba bên ngoài lều trướng, nhìn về phía họ với vẻ mặt hào hứng, nụ cười đọng trên môi, vừa trò chuyện vừa tìm bóng dáng người thân lẫn trong đám đông.

Tướng Nhược Nam cũng đứng trong

đó, bên cạnh là vài vị phu nhân nữa, Vương phu nhân đang kéo tay Tưởng Nhưộc Nam nói lời cảm ơn.

“Hầu phu nhân, thật sự rất cảm tạ phu nhân, từ sau lần phu nhân giúp mẹ chồng ta chữa bệnh, căn bệnh đau lưng mười mấy năm nay của mẹ chồng ta đã đỡ rất nhiều. Nay cứ cách mấy hôm ta lại dùng phương pháp xoa bóp mà phu nhân chỉ dạy để xoa bóp cho bà, bà cũng đổi xử với ta tốt hơn, không còn nhắc đến việc cưới thêm thiếp cho phu quân ta nữa. Hầu phu nhân, phu nhân không những cứu mẹ chồng ta, mà còn cứu cả ta! Ta thật không biết phải làm thế nào mới có thể cảm tạ phu nhân đây.”

Tướng Nhượng Nam hào phóng đáp: “Chỉ là chuyện nhỏ thôi, Vương phu nhân không cần bận tâm, sau này có việc gì cứ tới tìm ta.”

Lần tới thăm bệnh đây của nàng cũng không hoàn toàn miễn phí. Tạ lễ của Vương phủ là một chiếc vòng tay bằng ngọc phỉ thúy nạm vàng sáng lấp lánh, tính ra không biết bao nhiêu là bạc.

Nghe Tướng Nhượng Nam nói vậy, Vương phu nhân lòng càng thêm cảm kích, “Sau này Hầu phu nhân cần giúp đỡ cứ tới tìm ta.”

Tưởng Nhược Nam cười cười, nói thêm vài lời khách sáo nữa. mấy hôm nay, những lời cảm kích giống như thế này nàng được nghe không ít.

Đang trò chuyện, đột nhiên một cung tì bước tới, mời Tưởng Nhược Nam đứng riêng sang một bên rồi ghé tai nàng thì thầm, “Mời người đến con suối nhỏ trong rừng cây.”

Tưởng Nhược Nam nghe vậy bèn cười, tưởng Cận Thiệu Khang tìm mình bèn quay đầu lại nói vài câu với các vị phu nhân khác, sau đó đi về phía vạt rừng nhỏ kia.

Cầm đèn lồng, nàng thận trọng đi xuyên qua rừng cây. Lạ nhỉ, theo lí thì muện thế này rồi, Cận Thiệu Khang chắc chắn sẽ không yên tâm để nàng đi một mình vào rừng mới phải. Nhưng con suối nhỏ gần ngay trước mắt, lại nghĩ bên ngoài bao nhiêu người thế kia, ngộ nhớ gặp nguy hiểm thì nàng chỉ cần kêu một tiếng sẽ lập tức có người tới ứng cứu ngay, hơn nữa nàng cũng không phải hạng nữ tử trời gà không chặt. Nghĩ đến đây, lòng nàng bỗng thấy yên tâm hơn, đi một lát đã tới chỗ hẹn.

Đêm nay trăng vừa tròn vừa sáng, soi bóng dưới nước như có hai vàng trắng vậy, khiến quang cảnh xung quanh được

chiếu sáng lung linh. Con suối nhỏ trở nên đặc biệt yên tĩnh, thanh bình vào buổi tối, vì vậy mà đẹp hơn so với ban ngày.

Tưởng Nhược Nam nhìn quanh, không thấy bóng dáng Cận Thiệu Khang đâu. Nàng khẽ gọi: “Thiệu Khang, Thiệu Khang.”

Một giọng nói dày, trầm ấm vang lên từ phía sau: “Sao, nàng tưởng An Viễn Hầu gọi nàng ra đây ư?”

Tưởng Nhược Nam thất kinh, vội vàng quay lại, đứng sau lưng là thân hình cao lớn của Cảnh Tuyên Đế. Hắn mặc áo

bào bằng gấm, những sợi chỉ vàng trên chiếc áo sáng lấp lánh dưới trăng, vừa tôn quý vừa anh tuấn.

Tướng Nhượng Nam run rẩy, chiếc đèn lồng trên tay rơi xuống đất, lấp lóe vài lần rồi tắt hẳn. Xung quanh chìm vào màn đêm, mà thân hình cao lớn của Cảnh Tuyên Đế bỗng lại mang tới cho người khác cảm giác bức bách hơn trong bóng tối thế này.

Tướng Nhượng Nam giật lùi về phía sau một bước: “Hoàng thượng, sao lại là người?”

Dần dần, khi ánh mắt quen với bóng

tối, khuôn mặt anh tuần của Cảnh Tuyên
Đế trở nên rõ ràng hơn dưới ánh trăng.
Đôi mắt hấn chăm chăm dõi vào nàng, và
đang chăm chăm lại gần nàng hơn.

“Là ta gọi nàng ra thì đương nhiên
người nàng gặp sẽ là ta rồi.”

Tưởng Nhược Nam lại giật lùi thêm
một bước, trong lòng cảm thấy vô cùng
hối hận, sao nàng không nghĩ đến hấn cơ
chứ? Nàng sớm phải nghĩ đến khả năng
này mới phải! Nhưng ai mà ngờ, Hoàng
đế lại dám gọi nàng ra ngoài trước con
mắt của bao người.

“Hoàng thượng, đã muộn thế này rồi,

có chuyện gì để sáng mai hãy nói.” Dứt lời, Tưởng Nhược Nam muốn vòng sang đường khác, rời khỏi nơi này.

Bất chợt, Cảnh Tuyên Đế lao tới trước mặt nàng nhanh như một mũi tên, đứng chặn giữa đường. Tưởng Nhược Nam sợ hãi, lại vội vàng giật lùi, không ngờ phía sau chính là dòng suối. Thấy nàng chỉ cần bước hẫng một bước sẽ ngã xuống suối ngay, Cảnh Tuyên Đế đột nhiên vươn tay ra, ôm lấy eo nàng, kéo nàng quay lại, khiến nàng nép sát vào ngực hắn.

Mùi Long Diên hương nhàn nhạt bao quanh.

“Cẩn thận.” Cảnh Tuyên Đế toét miệng cười, hàm răng trắng bóng dưới ánh trăng màu bạc, “Biến thành con gà bị nhúng nước thì không đẹp lắm đâu.”

“Hoàng thượng, mau buông thần phụ ra!” Tưởng Nhược Nam cuống lên. Hắn điên rồi ư? Đây là đâu chứ, đây là nơi nào chứ, sao hắn dám nổi điên lên ở chỗ như thế này?

“Nhược Lan, nàng đừng sợ. Chỉ cần nàng không lên tiếng sẽ không có ai đến đây đâu. Nhưng nếu nàng lên tiếng thì sẽ gây chú ý cho người khác, kết quả thế nào nàng biết rồi đấy.” Cảnh Tuyên Đế

nhìn nàng, khẽ nói.

Tưởng Nhược Nam cố hết sức cũng không sao thoát khỏi sự khống chế của hắn. Nàng kiệt sức, trong cơn khủng hoảng cực độ, mũi bắt giác thấy cay cay, “Hoàng thượng, người đang làm gì thế này? Rốt cuộc người muốn làm gì? Tại sao không chịu buông tha cho thần phụ? Người làm thế này thấy thích thú lắm sao? Nhìn thần phụ hoảng loạn đau khổ, người vui lắm sao? Rõ ràng là người đã nhận lời với thần phụ không như thế nữa, vua không nói chơi, nhưng sao giờ người lại thế này?”

Những lời của nàng không những

khiến Cảnh Tuyên Đế buông tay, ngược lại còn khiến hắn ôm nàng chặt hơn, ép nàng áp sát vào mình hơn.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, khoảng cách giữa họ thật gần, chỉ cần hắn cúi đầu thêm chút nữa là có thể chạm vào môi nàng. Tưởng Nhược Nam quay ngoắt đầu đi, nhưng hắn giơ tay kéo nàng lại, khiến nàng không thể không nhìn vào mắt hắn.

Đôi mắt hắn in rõ khuôn mặt tức giận của nàng.

Chương 10

Suốt buổi tối, mặc dù Cận Thiệu Khang rất muốn đi gặp Tưởng Nhược Nam nhưng lại bị đám đồng liêu xung quanh giữ lại uống rượu tán chuyện, hắn không nghĩ được cách nào để thoát thân.

Có mấy kẻ uống say muốn qua vạt rừng tiểu tiện, nhưng vừa đến gần đã có thái giám ngăn lại: “Hoàng thượng có chỉ, tối nay dù là bất cứ ai cũng không được vào đây!”

Đám quan viên này sao không hiểu chứ, nhất định là Hoàng thượng và mỹ

nhân nào đó đang ở trong rừng, đương nhiên không muốn bị người khác làm phiền. Họ lập tức quay về, còn bàn tán cảnh cáo nhau, đừng tới gần vạt rừng kia.

Trong rừng cây, Cảnh Tuyên Đế đang ôm chặt Tưởng Nhược Nam, chèn ép mọi phản kháng của nàng.

Tưởng Nhược Nam không thể cử động, tức giận trùng trùng hấn nhằm thể hiện sự phẫn nộ.

“Nhược Lan, tại sao lại nhìn ta như thế? Ta khiến nàng chán ghét tới vậy sao?” Ánh mắt của Tưởng Nhược Nam khiến hấn muốn nổi điên. Tại sao khi đối

diện với Cận Thiệu Khang nàng lại cười ngọt ngào đến vậy?

Tưởng Nhược Nam cười nhạt một tiếng, còn phải hỏi nữa ư? Chẳng phải nàng đã tỏ thái độ rất rõ ràng rồi? Khi bị người khác coi thường khinh bạc, ai còn có thể tươi cười cho nổi? Nàng không nói gì, vẫn lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Cảnh Tuyên Đế có chút luống cuống. Vào buổi chiều, sau khi Cận Thiệu Khang nói cho hắn biết rằng họ sắp động phòng, trái tim hắn không sao bình thản được. Lúc nào hắn cũng như ngồi trên đồng lửa, đồng lửa ấy khiến hắn bất an, khiến hắn tức giận bực bội.

Nay đối diện với vẻ mặt lạnh lẽo của Tưởng Nhược Nam, hắn càng không thể khống chế nổi tâm trạng. Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra, hắn không thể khống chế nổi bản thân.

“Nàng có biết tại sao ta lại cho phép quan viên mang theo gia quyến không?” Hắn nhìn nàng, hai mắt như hai bó đuốc, sáng đến rợn người, “Bởi vì thời gian này nàng không vào cung. Bởi vì ta muốn gặp nàng. Bởi vì ta mong có thể nhìn thấy nàng từng phút từng giây trong chuyến đi săn lần này!”

Tưởng Nhược Nam tròn tròn mắt.

Tâm tư của Cảnh Tuyên Đế đối với mình, mặc dù nàng cũng loáng thoáng đoán ra, song không ngờ hẳn lại dám mạnh miệng như vậy.

“Hoàng thượng!” Tưởng Nhược Nam bất giác cao giọng, “Người có biết người đang nói gì không? Sao người lại nói với thần phụ những lời như thế? Người là Hoàng thượng, còn thần phụ là thê tử của thần tử. Người đang làm gì thế này! Rốt cuộc là người muốn thế nào?”

“Muốn nàng quay về bên ta!” Hắc nhìn nàng, hạ giọng đáp, “Khi muốn nhìn thấy nàng, ta có thể thấy nàng ngay. Ta muốn thấy nàng cười với ta, muốn nàng

nói chuyện với ta. Ta muốn ôm nàng, muốn nàng sinh con đẻ cái cho ta!”

“Điên rồi, điên rồi!” Tưởng Nhược Nam run lên, ra sức giãy giụa. Nàng dồn hết sức, cuối cùng cũng thoát khỏi vòng tay hắn. Vừa thoát được, nàng lập tức chạy ra khỏi vạt rừng.

Cảnh Tuyên Đế như phát điên chạy đuổi theo nàng, chỉ mấy bước chân đã đuổi kịp, hắn ôm nàng từ phía sau. Tưởng Nhược Nam điên cuồng chống trả, tay nắm chân đạp, hai người cùng ngã lăn ra đất. Cảnh Tuyên Đế nhân cơ hội ấy mà ép nàng xuống, khống chế chân tay nàng, sau đó cúi đầu xuống, điên

cuồng tìm kiếm môi nàng.

Tướng Nhượng Nam hể mở miệng là cắn, nhưng đầu lưỡi của hắn vẫn sống chết tách miệng nàng ra, khiến nàng không thể được như ý nguyện. Tay hắn bắt đầu cởi dây lưng của nàng, áo ngoài nhanh chóng bung ra, để lộ chiếc áo trong màu trắng. Dưới ánh trăng bàng bạc nó càng trở nên tinh khiết.

Tướng Nhượng Nam không thể cử động chân tay, miệng lại không thể kêu. Sự nhục nhã, phẫn nộ và khủng hoảng trong lòng nàng đã dâng lên cực độ, nước mắt trào ra.

Cảnh Tuyên Đế đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn nàng dưới ánh trăng, thân mặc áo trắng đẹp như một tiên tử. Đây là cảnh tượng thường xuyên xuất hiện trong những giấc mơ của hắn.

Tối nay hắn vốn chỉ định gặp nàng một lúc, sự lo lắng bồn chồn trong lòng khiến hắn không thể không gặp nàng. Hắn không định đẩy sự việc đi tới tận bước này. Nhưng chuyện đã phát triển tới đây, hắn đột nhiên cảm thấy như thế này cũng rất tuyệt. Trước khi bọn họ động phòng, hắn muốn biến nàng thành người phụ nữ của mình. Khi nàng đã thành người của hắn rồi thì trái tim nàng đương nhiên cũng sẽ thuộc về hắn. Đến khi ấy hắn sẽ

cho phép nàng hủy hôn, mặc dù hơi phiền phức. Có điều hấn là thiên tử, chẳng gì làm khó được hấn.

Trái tim Cảnh Tuyên Đế bất giác trở nên dịu dàng hơn, hấn lau nước mắt cho nàng, khẽ an ủi: “Đừng sợ, Nhược Lan, qua tối nay ta sẽ bố trí mọi thứ, ta sẽ giải quyết hôn sự của nàng và An Viễn Hầu, ta sẽ đón nàng vào cung. Sau này ta sẽ đối xử tốt với nàng, không ai có thể bì được nàng. Ta sẽ khiến nàng trở thành người phụ nữ khiến thiên hạ phải ngưỡng mộ!”

Biết bao nhiêu người phụ nữ vì muốn có được sự sủng ái của hấn mà tranh

nhau tới sát đầu mỗ trán? Thứ mà hấn có thể cho nàng chính là thứ mà tất cả nữ tử trên thế gian này có nằm mơ cũng không được. Nàng có lý do gì để từ chối chứ?

Chỉ cần qua được đêm nay, nàng sẽ là người phụ nữ của hấn!

Tay hấn từ từ trượt xuống, định cởi nút chiếc áo trong của nàng. Nhưng còn chưa chạm vào, đã nghe nàng lạnh lùng lên tiếng: “Nếu người chạm vào, thần phụ sẽ kêu to lên!”

Tay hấn dừng lại, đồng thời hấn cũng ngược mắt lên. Nàng cũng đang nhìn hấn chăm chăm, vẻ mặt rất quyết liệt.

Cảnh Tuyên Đế chau mày: “Nàng mà kêu sẽ có người xông vào. Nhìn thấy tình cảnh này của chúng ta, nàng biết hậu quả sẽ thế nào rồi đấy. Ta là thiên tử, ta không sai, người sai chính là nàng!”

Tướng Nhượng Nam lạnh lùng hừ một tiếng: “Thần phụ biết, cùng lắm là chết thôi mà, đúng không? Nhưng sau khi thần phụ chết, dù ngoài mặt mọi người không dám nói gì, nhưng trong lòng đều sẽ khinh bỉ coi thường người. Người có thể chặn được miệng của thế gian, nhưng không khống chế được suy nghĩ của họ.”

“Nhượng Lan, ta rất nghiêm túc. Ta thật

sự thích nàng, không phải đùa cợt, không phải trêu chọc, lẽ nào nàng thà chết cũng không muốn ở bên ta?” Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế dần trắng bệch.

Tướng Nhược Nam nhìn hắn, nói rõ ràng từng từ một: “Nhưng thần phụ không thích người. Trước kia không thích, bây giờ càng không thích, sau này cũng không thể thích được!” Nói với hắn về lễ nghi đạo đức đều vô ích, nếu hắn thật sự quan tâm tới những chuyện tầm phào ấy thì tối nay đã không gây ra chuyện này.

Cảnh Tuyên Đế nổi giận, đứng phắt dậy, chỉ tay vào nàng, quát: “Dù nàng có thích hay không, trẫm là thiên tử, từ xưa

tới nay, thứ mà trẫm muốn không bao giờ là không có được! Tưởng Nhược Lan, nàng vốn thuộc về trẫm. Trẫm chỉ lấy lại thứ đồ của mình mà thôi. Không ai có thể trách cứ trẫm!”

Tưởng Nhược Nam cũng từ từ bò dậy, mặc lại y phục, sau đó nhìn hắn, nói rành mạch: “Nếu ngày nào đó Hoàng thượng thật sự có được thần phụ, thì khi ấy thần phụ chỉ còn là một xác chết mà thôi. Nếu không tin, Hoàng thượng có thể thử.”

“Tưởng Nhược Lan!” Cảnh Tuyên Đế trừng mắt nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Tướng Nhược Nam chẳng hề sợ hãi, tiếp tục: “Nếu từ nay về sau Hoàng thượng còn có bất kỳ hành động thất lễ nào nữa với thần phụ, thần phụ sẽ không chịu đựng. Ngay cái chết thần phụ đã không sợ nữa thì thần phụ còn cần sợ gì đây?” Tướng Nhược Nam nhìn hấn, đưa tay lên cài lại tóc, sau đó quay người bỏ ra khỏi rừng ngay trước mắt hấn.

Cảnh Tuyên Đế cuống lên, giơ tay kéo nàng lại. Sao hấn có thể để nàng rời khỏi mình như thế, để mặc nàng và Cận Thiệu Khang chàng chàng tiếp tiếp, để mặc nàng trở thành người phụ nữ của một người đàn ông khác!

Tướng Nhượng Nam dừng bước, quay lại nhìn hắ, lạnh lùng thốt ra hai từ: “Buông tay!”

Cảnh Tuyên Đế cười nhạt: “Từ xưa tới nay trẫm không biết thế nào là buông tay...”

Lời còn chưa dứt, đã thấy Tướng Nhượng Nam mấp máy môi kêu: “Người...” Vừa được một từ, Cảnh Tuyên Đế nhanh tay nhanh mắt bịt chặt miệng nàng lại.

Cảnh Tuyên Đế vừa tức vừa hận: “Nàng dám kêu thật? Nàng không thiết sống nữa?”

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng nhìn hần, mím chặt môi không nói gì, nhưng vẻ mặt nàng đã tỏ rõ tất cả.

Khó khăn lắm nàng mới gạt bỏ mọi khúc mắc trong lòng, bắt đầu cuộc sống mới của mình ở thời cổ đại, bắt đầu cuộc sống mới với người mà nàng thích, dù là ai đi nữa cũng đừng nghĩ tới việc phá hoại! Ở thời cổ đại, trinh tiết đối với phụ nữ có nghĩa gì, sao nàng lại không hiểu chứ. Nếu nàng để mặc mọi chuyện xảy ra và để Hoàng đế đưa vào cung, sau này phải đối mặt với thứ gì nàng càng hiểu hơn ai hết. Nàng không thể để bản thân rơi vào tình cảnh ấy!

Hơn nữa, tên cầu Hoàng đế này có thật lòng thích nàng không? Không hề, nếu hắn thật sự thích nàng, hắn tuyệt đối không làm cái việc khiến nàng rơi vào tình thế nguy hiểm như vậy! Chẳng qua chỉ là tâm lý chiếm hữu mà thôi. Nếu hắn dám cưỡng bức nàng, nàng sẽ làm cho việc này bung bét, thà chết chứ không để hắn được như ý nguyện.

Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng, không thể nói được cảm giác lúc này trong lòng. Lớn bằng từng này rồi, đây là lần đầu tiên hắn gặp được người con gái mà đến nằm mơ cũng nghĩ tới. Lúc nào hắn cũng khắc ghi hình ảnh nàng trong tim. Nhưng

giờ người con gái ấy lại vô cảm nói với hắn rằng, nàng thà chết cũng không muốn ở bên hắn.

Hắn rất khó chịu, chưa bao giờ hắn thấy khó chịu như thế này. Ngực hắn như có thứ gì đó chặn lên, đến hít thở cũng vô cùng khó khăn.

Hắn là thiên tử, hắn luôn đứng ở vị trí độc tôn, cao nhất, chưa bao giờ phải hao tâm tổn trí để nghĩ cách lấy lòng một người con gái như thế. Những người con gái mà hắn biết đều tự động dâng trái tim lên cầu xin hắn thương hại, chỉ mong hắn được vui.

Nhưng, nếu đôi phương hoàn toàn không quan tâm tới thân phận cao quý của hấn thì hấn thực sự không hiểu, thứ gì mới có thể khiến người con gái đứng trước mặt mình đây nở nụ cười. Hấn không biết phải làm thế nào mới có được nàng.

Tưởng Nhược Nam hất tay hấn ra, quay người bỏ đi. Cảnh Tuyên Đế muốn ngăn nàng lại, nhưng tay giờ ra nửa chừng lại buông xuống.

Không thể ép nàng, nàng thật sự dám làm mọi việc.

Có lẽ nàng không tin, hấn còn quan

tâm tới an toàn tính mạng của nàng hơn chính bản thân nàng.

Hắn đứng đó, nhìn mãi theo bóng nàng, cho đến khi bóng dáng yêu kiều mất hút trong rừng cây.

Hắn quay người, chậm chậm bước tới bên bờ suối. Dòng nước như dải lụa lấp lánh ánh bạc, mặt nước in bóng dáng cô độc của hắn.

Hắn nhìn bóng mình, cười cười, nụ cười chua xót. Hắn lẩm bẩm tự nói với chính mình: “Lý Văn Chiêu ơi là Lý Văn Chiêu, thì ra trên thế giới này cũng có thứ mà người không thể có được...”

Tưởng Nhược Nam bước vào rừng, gió lạnh xuyên qua lớp y phục trên người khiến toàn thân nàng run lên. Thì ra không biết tự lúc nào, y phục bên trong đã ướt đầm mồ hôi. Nàng bất giác run rẩy, không biết là vì lạnh hay vì sợ hãi. Bỗng nàng hẫng chân, cơ thể nghiêng ngả, cũng may kịp thời dựa được vào một thân cây nên mới không ngã.

Rõ ràng cơ thể nàng không đau, nhưng không biết tại sao lệ lại tuôn rơi như mưa. Một lát sau, nàng lau khô nước mắt, nói với chính mình: Tưởng Nhược Nam,

không được yếu đuối, chỉ có kiên cường mới đối mặt được với mọi chuyện, như trước kia mỗi lần gặp khó khăn vậy. Tưởng Nhược Nam, người chưa bao giờ là người yếu ớt!

Khi sắp ra khỏi rừng, không biết Hoàng Quý bỗng từ đâu xuất hiện cạnh nàng, dẫn nàng vào một con đường bí mật. Ra ngoài rồi, Tưởng Nhược Nam mò mẫm trong bóng tối đi về phía lều của mình. Tắm rửa xong nàng đi nghỉ. Lúc này, nàng thật không muốn gặp Cận Thiệu Khang nữa, bởi vì nàng sợ mình không kìm được mà nói hớ ra điều gì đó. Nhưng nàng hiểu, dù Cận Thiệu Khang biết chuyện thì hẳn cũng có cách nào

chứ? Chỉ khiến hấn thêm phiền muộn mà thôi. Ngộ nhớ hấn nhất thời xúc động mà làm Hoàng thượng nổi giận, kết quả thật khó dự liệu.

Tướng Nhược Nam nghĩ lại chuyện xảy ra buổi tối, cuối cùng Cảnh Tuyên Đế vẫn cứ buông nàng ra, có thể thấy hấn không phải là kẻ ngông cuồng, bỏ mặc tất cả. Giống như nàng sợ chết vậy, hấn cũng sợ mất thể diện mất uy nghiêm. Sau này còn gặp phải tình huống tương tự, nàng nhất định phải mang thái độ cứng rắn, quyết không để hấn dắt mũi nữa. Đương nhiên, vẫn nên tránh hấn càng xa càng tốt, không được để xảy ra sơ suất như tối nay.

Nghĩ miên man hồi lâu, nàng dần chìm vào giấc ngủ.

Mấy ngày liền sau đó, Tưởng Nhược Nam luôn tỏ ra thận trọng, không bao giờ đi đâu một mình, cũng không dễ dàng nghe theo lời của người tới đưa tin nữa. Nhưng đột nhiên thời gian này Cận Thiệu Khang rất bận rộn, thỉnh thoảng cả ngày trời nàng cũng không gặp được hấn lần nào. Buổi tối sau khi dựng lều, hấn cũng chẳng rảnh rồi, lúc thì bị Hoàng thượng triệu tới nói chuyện, khi lại bị Hoàng thượng sai đi làm việc gì đó, khiến những quan viên tùy hành khác rất ngưỡng mộ, ai cũng tưởng Cận Thiệu

Khang được thánh sủng vô biên.

Chỉ mình Tưởng Nhược Nam biết chuyện gì đang xảy ra. Nàng bực tức nghĩ, “ngươi” không thể bá chiếm thời gian cả đời Cận Thiệu Khang được!

Cũng may là Hoàng đế không có bất kỳ động tĩnh nào khác, thời gian này, tối nào hắn cũng triệu phi tần thị tẩm. Nghe đám cung tì hầu hạ bên cạnh mấy phi tần xì xào, vào hầu Hoàng thượng, người đều yêu cầu mặc y phục trắng, chỉ cần phi tần nào mặc y phục trắng là sẽ khiến Hoàng thượng vui. Một buổi tối, Dung quý nhân to gan chỉ mặc độc chiếc áo trong màu trắng đi vào lều Hoàng thượng, kết quả

nhận được sự sủng ái của hắ³n, ba ngày liền hắ³n đều vờ⁴i nà⁵ng ta vào th⁶ị tắ⁷m, ban thườ⁸ng vô số ngọc ngà châu báu, khiến các phi tần kia tức đỏ mặt, lần lượt bắt chươ⁹c Dung quý nhâ¹⁰n.

Còn Lê quý nhâ¹¹n Tưở¹²ng Sín¹³h Đìn¹⁴h thì dườ¹⁵ng như vô cù¹⁶ng đắ¹⁷c sũ¹⁸ng, có lúc trên đườ¹⁹ng đi còn đượ²⁰c gọi vào ngò²¹i cù²²ng xe, khiến đắ²³m phi tần kia vô cù²⁴ng ghen tị, nói bóng nói gió không ít. Chỉ có Tưở²⁵ng Sín²⁶h Đìn²⁷h mang nổi khỏ²⁸ mà không đượ²⁹c tổ cù³⁰ng ai. Nào biế³¹t khi Hoằ³²ng thườ³³ng triệ³⁴u cô ta tới, thứ ngườ³⁵i muố³⁶n hỏi, thứ ngườ³⁷i muố³⁸n nghe đều là chuyệ³⁹n hoi Tưở⁴⁰ng Nhượ⁴¹c Lan khi còn ở nhà. Trướ⁴²c mặt cô ta, Hoằ⁴³ng đế⁴⁴ hoàn toàn không che

giấu tình cảm của mình dành cho Tưởng Nhược Lan, hỏi rõ ngọn ngành mọi sở thích thói quen của nàng. Khi nghe kể tới những chuyện thú vị, hắn còn cười rất tươi, thỉnh thoảng bình luận: “Thì ra nàng không chỉ đeo mặt nạ với một mình ta...”

Chỉ duy nhất một lần họ nói chuyện liên quan đến Tưởng Sính Đình, đó là sau khi hoan lạc xong, hắn nói với cô ta rằng: “Chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời, thận trọng trong lời nói và hành động, với thân phận là đường muội của Tưởng Nhược Lan, trăm cũng sẽ không bạc đãi nàng. Sau này nàng mang thai cốt nhục của trăm, trăm sẽ tấn phong nàng làm phi. Vinh hoa phú quý sẽ không thiếu

phần nà'ng. Nhưng nếu nà'ng dám tiết lộ dù chỉ một chút manh mối thì đừng trách trầ'm trở mặt vô tình!”

Nghe đến câu này, tâm trạng của Tưởng Sính Đình thật không biết phải diễn tả thế nào.

Bảy ngày sau, cả đoàn người ngựa rầm rộ đến đích, bãi săn Hoàng gia.

Bãi săn của Hoàng gia rất rộng, bên trong cỏ cây rậm rạp, chim muông mẫnh thú, loại nào cũng có.

Vừa tới bãi săn, Cảnh Tuyên Đế lập

tức thay y phục, mang người đi săn cáo tuyết.

Hoàng đế đi săn, cảnh tượng thật hoành tráng. Đầu tiên là cấm vệ quân chia nhau ra, đuổi đám chim muông cầm thú xung quanh về hết trước mặt hần, mặc hần bắn giết. Quanh Hoàng đế không chỉ có quan viên tùy tùng mà còn cận vệ đi theo bảo vệ và mỹ nhân đi theo cổ vũ.

Dung quý nhân, Lệ quý nhân, cùng Đức phi, Thục phi đều mặc đồ cưỡi ngựa, tư thế oai phong bên cạnh Cảnh Tuyên Đế. Mỗi lần Hoàng đế săn được con vật gì đó, xung quanh sẽ vang dậy những tiếng vỗ tay hoan hô. Có những mỹ

nhân này làm nền, uy vũ của Hoàng đế càng được tôn lên hơn.

Tướng Nhượng Nam cũng mặc đồ kỵ mã màu xanh, cưỡi ngựa màu đỏ tía, đứng phía sau đám người đó. Khi mới bắt đầu lên ngựa, nàng vẫn hơi run sợ, nhưng khi ngồi trên lưng ngựa rồi, cảm giác thân thuộc bỗng ào đến, tự nhiên nàng trở nên vô cùng thành thạo.

Mặc dù Tướng Nhượng Lan là một tay săn bắn giỏi, nhưng Tướng Nhượng Nam nhìn đám thỏ, hươu, nai, chồn, hoẵng xung quanh mà không nở buông tên. Đi săn lâu như vậy, chỉ mình nàng không săn được bất kỳ con mồi nào.

Vài nữ quyến trêu nàng: “Sao, Hầu phu nhân lấy chồng rồi thì không kéo nổi cung nữa à?”

Tướng Nhượng Nam cười đáp: “Săn mấy con thú nhỏ này thì có gì thú vị. Muốn săn phải săn thú lớn.” Nàng nói với giọng hào khí ngất trời, khiến đám người xung quanh ngẩn ra, còn Tướng Nhượng Nam lại thậm cười lăn cười lộn trong lòng.

Lúc này, Cận Thiệu Khang mới rảnh rang đi tới bên nàng, nói với nàng: “Thế nào, có vui không?”

Tướng Nhượng Nam bấu môi: “Chúng ta nhất định phải đi theo bao nhiêu người thế này ư?”

Cận Thiệu Khang cười đáp: “Một là, ta còn phải đi theo Hoàng thượng, không thể tách riêng; hai là, đi cùng mọi người an toàn hơn.” Sau đó hắn vẫn cười, “Chẳng phải nàng muốn tử thí với ta sao? Thế nào mà giờ vẫn tay không thế kia, nàng xem ta...” Nói xong chỉ lên chiếc xe kéo ở đằng xa, bên trên đã có hai con hươu, bốn con nai, còn cả một con ung trọc đầu. “Nàng thua thảm rồi.”

Tướng Nhượng Nam cười đáp: “Thế đã là gì, lát nữa thiếp sẽ bắn một con sói

cho chàng xem!”

Cận Thiệu Khang cũng cười, tỏ vẻ không tin, sau đó dong ngựa sát nàg hơn, cúi người khế nói: “Buổi tối có tiệc nướg, đến khi ấy ta sẽ tới tìm nàg. Bao nhiêu ngày rồi chẳng có thời gian ở bên nàg, nhớ ta phải không?”

Tướng Nhược Nam ngẩg đầu nhìn hắ, cười: “Ai thềm nhớ chàng, năm mơ!”

Cận Thiệu Khang thở dài, lắc lắc đầu, “Nếu đã vậy, buổi tối ta không tới nữa, ngồi uống rượu trò chuyện với đồng liêu thôi.” Nói xong định thúc ngựa vung roi

bỏ đi, Tường Nhược Nam vội túm lấy áo hắn, cúi đầu: “Buổi tối thiếp đợi chàng.”

Bên tai vọng đến tiếng cười trầm ấm của hắn, Tường Nhược Nam đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, khẽ nói: “Còn cười, thiếp sẽ mặc kệ chàng!” Bộ dạng thì thảo vui sướng đó khiến Cận Thiệu Khang cứ nhìn mãi không rời mắt được, chỉ muốn ôm riết nàng vào lòng. Hắn còn muốn trò chuyện thêm với nàng vài câu nữa, nhưng có người tới báo, Hoàng thượng triệu hắn. Bất đắc dĩ, Cận Thiệu Khang đành từ bỏ ý định của mình, lưu luyến không nỡ rời khỏi Tường Nhược Nam. Vốn định bảo nàng đi cùng, nhưng nàng muốn tránh Hoàng thượng,

không muốn đến gần quá nên không nhận lời, chỉ đáp: “Phía trước sát khí quá nặng, thiếp nhìn mà rất buồn phiền.”

Cận Thiệu Khang cười cười, thâm nghĩ, chẳng phải nàng từng rất thích những cảnh săn bắn như thế sao? Lẽ nào phụ nữ lấy chồng rồi đều sẽ thay đổi tính cách? Có điều hắn cũng chẳng để ý, thấy nàng ở lại phía sau càng an toàn hơn. Hắn dặn dò nàng vài câu, sau đó ruổi ngựa đi lên phía trước.

Tướng Nhược Nam thâm nguyên rửa Cảnh Tuyên Đế không biết bao nhiêu lần.

Cho tới tận khi mặt trời khuất núi, mọi người mới lục tục quay về nơi lán trại nghỉ ngơi.

Suốt cả ngày trời không phát hiện thấy bóng dáng của cáo tuyết, Hoàng đế rất bức bối, buổi tối lại gọi không ít cấm vệ quân đi thăm dò tìm kiếm dấu vết của con cáo tuyết đó.

Có điều, mặc dù không săn được cáo tuyết nhưng cũng săn được không ít động vật khác. Ngoài Tưởng Nhược Nam ra, hầu như ai cũng có thu hoạch, kém cỏi nhất cũng săn được con thỏ. May là từ xưa tới nay Tưởng Nhược Nam vẫn

được tiếng mặt dày, nàng chẳng thấy làm sao trước ánh mắt kì dị của những người xung quanh.

Ánh nắng tắt hẳn, mọi người nổi lửa, bắt đầu nướng thịt sẵn được hôm nay. Trên mỗi giàn lửa đều nướng dê núi, hươu nai... Không lâu sau, mùi thịt nướng bay khắp nơi cùng những tiếng mỡ động vật nhỏ xuống lửa tí tách.

Cảnh Tuyên Đế và các phi tần ngồi ở vị trí bắt mắt nhất, đông lửa trước mặt khiến má họ hồng rực. Các phi tần ngồi quanh Hoàng đế, đang ở bên ngoài nên không bị nhiều lễ nghi ràng buộc, chúng phi tranh nhau chúc rượu và nói những

lời nịnh nọt tăng bốc hấn. Cảnh Tuyên Đế uống không ít, vẻ mặt như ngà ngà say.

Tướng Nhượng Nam đứng bên cạnh nhìn, thầm nghĩ, uống đi, uống nhiều nữa đi, tốt nhất là say bất tỉnh nhân sự luôn, buổi tối đừng có làm phiền bọn ta nữa!

Cận Thiệu Khang lặng lẽ đến bên Tướng Nhượng Nam từ phía sau, thủ thủ rủ ràng: “Đi theo ta.”

Tướng Nhượng Nam còn cảnh giác liếc Cảnh Tuyên Đế một cái, thấy hấn không để ý tới phía này bèn rất lặng lẽ, lén lút đi theo Cận Thiệu Khang.

Cận Thiệu Khang kéo nàng tới một thảm cỏ.

Cỏ khá dày nên khi nằm xuống thật êm, thỉnh thoảng chạm vào người cũng không làm xây xước được ai.

Hai người nằm song song trên cỏ, ngửa mặt ngắm trăng.

Bóng đêm vô tận, không gian mênh mông khiến Tường Nhược Nam có cảm giác mình thật nhỏ bé.

Đột nhiên vành tai thấy buồn buồn, Tường Nhược Nam quay đầu nhìn, thấy

Cận Thiệu Khang đang nghiêng người, trong tay cầm một cọng cỏ đuôi gà chọc chọc vào tai nàng.

Tướng Nhược Nam bật cười, nàng cũng nghiêng người, giật cọng cỏ từ tay hắn, chọc vào cổ hắn, khiến Cận Thiệu Khang bật cười ha hả, bị nhột tới lăn lộn trên đất. Hắn lăn tới bên nàng, ôm nàng vào lòng cùng lăn trên cỏ hai vòng. Cuối cùng, hắn để nàng nằm bò trên người mình.

Hai tay hắn vòng ôm eo nàng, nhìn nàng mỉm cười: “Vốn ta định đưa nàng đi chơi, kết quả là chẳng có thời gian để ở bên nàng nữa.”

Tưởng Nhược Nam nằm trên người hắn, nhìn hắn, đôi mắt sâu hút của hắn vô cùng dịu dàng dưới ánh trăng, khiến người ta không tự chủ được mà chìm đắm trong đó.

“Không sao, vẫn còn tốt hơn ở nhà.”

“Nàng đừng vội, đợi Hoàng thượng sẵn được cáo tuyết rồi, nhất định sẽ được nghỉ một ngày. Khi ấy ta sẽ ở bên nàng, cùng nàng đi săn, lúc đó chúng ta cùng thi. Hôm nay không tính.”

Tưởng Nhược Nam cười, gật đầu,

“Hôm nay không thấy bóng dáng cáo tuyết đâu, có phải cáo tuyết sớm đã bỏ đi nơi khác rồi không?”

“Lý đại nhân quản lý bãi săn nói hôm qua còn nghe thấy tiếng kêu của cáo tuyết, có lẽ nó vẫn ở bãi săn thôi.”

“Hy vọng Hoàng thượng nhanh chóng săn được cáo tuyết.” Tưởng Nhược Nam nói, rồi nằm bò xuống ngực hắn, lắng nghe tiếng trái tim hắn đập nhẹ nhàng. Không khí xung quanh ngập mùi hương cỏ thanh mát, và cả mùi đàn ông toát ra từ người hắn nữa. Nàng cười cười, trái tim bỗng thấy vô cùng bình yên, bao nhiêu buồn phiền và lo lắng những ngày

nay dần dần tan biến trong giờ phút này.

“Thiệu Khang.” Nàng khe khẽ gọi,
“Được ở bên chàng thật tốt.”

Câu nói này khiến tâm tình Cận Thiệu Khang dâng trào. Hắn lật người, đè nàng xuống, cúi đầu ngậm chặt môi nàng. Dịu dàng, chậm rãi mơn man từng cánh môi kia. Tưởng Nhược Nam vô thức ôm chặt hắn, phối hợp với hắn, khiến cảm xúc của hắn trào dâng, càng ôm chặt nàng. Nụ hôn thật sâu, thật điên cuồng, nhiệt tình của họ khiến không khí xung quanh như bị đốt cháy.

Rất lâu sau đó hắn mới thở dốc buông

nàng ra, giọng khàn đặc, “Ta đưa nàng về nhé, ta không muốn động phòng ở đây.”

Sáng sớm hôm sau, có người tới báo, phát hiện dấu vết của cáo tuyết ở phía Bắc bãi săn. Cảnh Tuyên Đế vô cùng hứng thú, bèn thu xếp rồi đưa đoàn người ngựa hùng dũng tiến về phía Bắc.

Tướng Nhược Nam và các nữ gia quyến theo phía sau. Mọi người cứ nhắc đến cáo tuyết là hào hứng, rì rầm bàn tán không ngớt.

“Cáo tuyết không dễ bắt đâu, nó bé xíu, lại rất tinh quái, tai thính, dùng bầy hay vây bắt đều vô ích. Tốc độ của nó lại nhanh, chỉ cần có một tiếng động nhỏ nó cũng lập tức biến mất. Cả đời đi săn mà săn được một con cáo tuyết thì đã là rất bản lĩnh rồi!”

Tưởng Nhược Nam nghe xong liền cười, “Nghe nói cáo tuyết khó bắt như vậy, đã ai bắt được nó bao giờ chưa?”

“Tiên đế từng săn được một lần, nhưng khi bắt được thì nó đã chết. Tiên đế vì vậy mà tiếc nuối hồi lâu. Phải hiểu rằng, nếu thuần phục được một con cáo tuyết thì con cáo tuyết ấy còn trung thành

hơn bất kỳ loại động vật nào. Cả đời nó chỉ đi theo chủ nhân của mình mà thôi.”

“Để xem lần này Hoàng thượng có thể bắt sống được một con cáo tuyết hay không. Cho dù không có được cáo tuyết, nhưng nếu được nhìn một lần để mở rộng tầm mắt cũng tốt lắm rồi.” Một cô nương cười nói.

Mọi người cũng gật gù, lần lượt phụ họa.

Đang trò chuyện, đột nhiên phía trước có động tĩnh, không biết là ai kêu lên: “Cáo tuyết! Cáo tuyết!”

Tâm trạng hào hứng và kích động nhanh chóng lan khắp đoàn người hùng dũng giống như một cơn sóng thần. Mọi người lập tức ồn ào hân lên, tất cả đều vung roi thúc ngựa điên cuồng lao về phía trước, muốn được tận mắt chứng kiến vẻ đẹp của cáo tuyết. Đi sau đội quân hùng hậu phía trước, các nữ gia quyến cũng phấn khích tới đỏ cả mặt, những tiếng hoan hô vang dậy, rồi lần lượt thúc ngựa đuổi theo. Tưởng Nhược Nam đương nhiên cũng không bỏ qua cơ hội hiếm có này, nàng vung roi cho ngựa lao về phía trước.

Nhất thời, tiếng vó ngựa dồn dập vang dội, bụi đất mù mịt, mấy trăm người đột

nhiên cùng ùn ùn lao lên, cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Tưởng Nhược Nam lao vun vút trong đoàn người, hai chân kẹp chặt bụng ngựa. Tiếng gió vùn vút bên tai, tốc độ mang đến cho người cưỡi cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Chỉ chút nữa thôi là nàng đã thành người dẫn đầu. Đột nhiên, không biết là con ngựa nào, trong lúc chạy đã hất tung một viên đá nhỏ, mà viên đá nhỏ ấy lại bắn trúng vào mắt con ngựa mà Tưởng Nhược Nam cưỡi. Con ngựa thất kinh, nhấc cao hai chân trước lên, hí vang một tiếng dài. Chỉ giây lát ấy thôi mà cả đoàn

người vùn vụt lao qua nàng, xông về phía trước.

Tưởng Nhược Nam sợ hãi, túm chặt dây cương, nhưng có lẽ con ngựa bị đá bắn vào mắt rất đau nên miệng không ngừng hí. Tưởng Nhược Nam không thể khống chế được nó. Nó như phát điên, quay ngoắt vó điên cuồng lao về một hướng khác. Chẳng bao lâu đã biến mất khỏi đoàn người.

Những người khác chỉ mãi tung roi thúc ngựa lao về phía trước, chẳng ai để ý đến tình trạng của Tưởng Nhược Nam.

Người duy nhất chú ý tới nàng lại

chính là Vương Quang thuộc cận vệ quân vẫn luôn đi sau cùng.

Vương Quang nhận lời ủy thác của cháu gái Vu Thu Nguyệt, từ sau khi đoàn người đến bãi săn vẫn luôn tìm kiếm cơ hội để lạng lẽ, lén lút trừ khử Tưởng Nhược Nam. Nhưng nàng đâu phải người bình thường, dù là lúc nghỉ ngơi hay săn bắn, bên cạnh luôn có cận vệ quân bảo vệ. Vu Thu Nguyệt nói nghe thực dễ, nhưng nếu thật sự định ra tay thì cũng chẳng phải việc đơn giản.

Đầu tiên, Vương Quang định dùng đòn tên lạc, nhưng Tưởng Nhược Nam luôn ở giữa đoàn người, dù tên có bay lạc thế

nào cũng không thể bắn tới chỗ nàng. Nếu nàng bị trúng tên mà chết, nhất định sẽ khiến người ta nghi ngờ. Còn về mãnh thú lại càng không có khả năng. Mà cho dù có mãnh thú, e rằng mãnh thú đó sẽ trở thành vật sẵn chết dưới cung tên của Hoàng thượng và đám quan viên tùy hành, sao có thể để mãnh thú tùy tiện đả thương người đi săn?

Vương Quang mặc dù coi trọng công danh sự nghiệp bổng lộc, nhưng cũng không thể quá mức mạo hiểm vì những thứ ấy. Hắn thấy mãi chẳng có cơ hội nào để ra tay nên bắt đầu có ý muốn từ bỏ việc này, định sau khi quay về sẽ nói lại sự tình với cháu gái là xong. Nhưng

không ngờ, vô tình, tình trạng lúc này của Tướng Nhược Nam lại khiến hấn nảy sinh dã ý.

Vì vậy, khi tất cả mọi người đều đề ý tới cáo tuyết, bỏ mặc Tướng Nhược Nam, chỉ có một mình Vương Quang là nhìn thấy cảnh con ngựa của nàng bị kinh sợ, rời bỏ đội ngũ, chạy vào trong rừng sâu.

Nháy mắt, Vương Quang quyết định lén lút rời khỏi đội cận vệ, lẳng lặng bám theo Tướng Nhược Nam.

Cận vệ quân vốn phụ trách bảo vệ Hoàng thượng, đi theo đại đội. Chính vì

thế, sự tách riêng của Vương Quang không khiến người khác chú ý.

Phía bên này, con ngựa của Tưởng Nhược Nam điên cuồng lao vào rừng sâu, trong cơn đau đớn nó chẳng chọn đường mà cứ nhằm tới khu rừng. Vô thức, càng đi càng rời xa đoàn người, Tưởng Nhược Nam sợ hãi kêu lớn cứu mạng, nhưng giọng nài nỉ chìm ngấm trong tiếng vó ngựa và những tiếng reo hò hào hứng.

Tốc độ của con ngựa quá nhanh, Tưởng Nhược Nam chỉ cảm thấy cảnh vật xung quanh lao qua vùn vụt. Con ngựa phát điên không ngừng lồng lên,

đến cả trái tim nàng cũng bị nó làm cho xóc nảy điên cuồng. Xung quanh toàn cây là cây, nếu nhảy xuống lúc này chỉ e không chết cũng trọng thương. Hoảng sợ, Tưởng Nhược Nam chẳng có cách nào khác, đành ôm chặt cổ ngựa, nhắm mắt cầu trời khẩn phật, mong nó nhanh chóng dừng lại, đừng hất nàng xuống.

Trong lúc ngựa chạy, những cành cây xung quanh móc rách hết y phục nàng, hai chân cũng bị cào chảy máu. Tưởng Nhược Nam nhin đau, không dám cử động, chỉ sợ khiến con ngựa lại thêm phần kinh sợ, khi ấy nó nhất định sẽ hất nàng xuống.

Không biết bao nhiêu lâu trôi qua, ngựa đỏ đột nhiên hí vang thảm thiết, khuyu xuống đất. Tưởng Nhược Nam bị văng ra, lăn mấy vòng trên mặt đất, cuối cùng đụng vào một gốc cây nên mới dừng lại.

Nàng đau tới mức nghiến chặt răng, kêu rên một hồi, mãi lâu sau mới có thể cử động. Nàng quay đầu lại nhìn, thấy con ngựa nằm cách chỗ nàng không xa, miệng sùi bọt trắng, tứ chi co rút, có lẽ đã chết rồi. Chỗ mắt nó có một hố nhỏ đen ngòm, máu đang rỉ ra. Hắc viên đá đã ghim vào não nên mới khiến nó phát điên lên như thế.

Tướng Nhược Nam kêu lên bi ai.

Lát sau, khi những vết đau trên người dịu hẳn, nàng mới gắng gượng vịn vào thân cây bò dậy, ngồi dựa vào thân cây thở dốc. Hai chân vì phải quặp chặt mình ngựa trong một thời gian dài nên gân cốt co rút, đang run lên lẩy bẩy.

Nàng nhìn xung quanh, ngoài cây ra chỉ có cây, không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc. Tuyến đường con ngựa đi rẽ phải rẽ trái, giờ nàng không thể xác định được đường để quay ra nữa.

Bốn bề yên ắng, tiếng hò reo của đoàn người vọng lại từ một nơi nghe như rất

xa. Tưởng Nhược Nam không biết mình đang ở đâu, nhưng nàng biết đây là bãi săn, trong này có rất nhiều mãnh thú. Nàng phải nhanh chóng tìm cách quay về mới được.

Tưởng Nhược Nam không dám lên tiếng, sợ thu hút sự chú ý của mãnh thú, chỉ dám nhích từng bước, chầm chậm đi về phía trước, xem xem có gặp được ai đi tìm mình không.

Cận Thiệu Khang sẽ nhanh chóng nhận ra sự biến mất của nàng, hẳn nhất định sẽ đi tìm nàng.

Vương Quang đi theo sau, chẳng bao

lâu đã tìm thấy Tướng Nhượng Nam. Hắn nấp một bên, lên cung tên, nhắm chuẩn vào nàng, nhưng ngay sau đó lại buông cung xuống.

Không được, nếu bắn “cô ta” chết ở đây, trên người lại có mũi tên, chỉ nhìn thôi đã nhận ra đó là hành vi của con người. Hầu phu nhân này được Thái hậu yêu thương bao bọc, Hoàng thượng nhất định sẽ hạ lệnh điều tra, ngộ nhỡ tra ra hắn...

Vương Quang nghĩ quanh nghĩ quẩn, mãi vẫn không dám ra tay. Thấy Tướng Nhượng Nam đi ngược hướng với đoàn người, hắn lặng lẽ theo sát, chờ đợi thời

cơ.

Năm nay hắn đã bốn mươi, hơn mười tuổi đã đi lính trấn thủ biên cương, vì thân thế gia đình không đủ mạnh, lại thêm bản thân chẳng có bản lĩnh gì đặc biệt, mãi vẫn chỉ là một tên lính quen. Quanh năm xa nhà, đến năm mơ cũng muốn được điều về hoàng thành, nhưng vì không có đủ bạc, gia thế lại hèn kém, hắn chẳng cách nào được toại nguyện.

Tâm nguyện mấy chục năm được cháu gái khéo léo giải quyết, không những được điều về hoàng thành làm cận vệ còn thăng một cấp, hắn cho rằng đây tất cả đều là công lao của cháu gái hắn. Nếu

cháu gái hẳn có thể làm chính thất thì bản thân sau này sẽ còn được những lợi lộc gì đây? Có được Thị lang Bộ binh An Viễn Hầu làm hậu thuẫn, thăng quan phát tài chẳng phải chuyện vô cùng đơn giản ư?

Càng nghĩ càng hưng phấn, hẳn nhìn chăm chăm vào Tưởng Nhược Nam lúc này đang lạc đường phía trước, sát ý trong ánh mắt càng lúc càng dày.

Đi được một lúc, Tưởng Nhược Nam thấy mệt, bèn ngồi xuống dựa lưng vào gốc cây nghỉ ngơi. Nàng lau mồ hôi trên trán, nhìn khung cảnh chỗ nào cũng tựa tựa như nhau, càng nhìn càng hoang

mang. Có phải nàng đã lạc đường rồi không?

Hay là ngôi đây đợi Cận Thiệu Khang đến? Nhưng ngộ nhỡ Cận Thiệu Khang chưa kịp đến mà mãnh thú đã tìm tới rồi thì phải làm thế nào? Không được, vẫn nên tìm cách ra khỏi rừng trước khi trời tối thì hơn.

Vương Quang nấp một chỗ, đang dăm chiêu suy nghĩ phải làm thế nào mới tạo được hiện trường giả cho cái chết của nàng. Thực ra cho dù hắn có giết nàng, người ta cũng chưa chắc đã điều tra ra. Ở đây nhiều người như thế, sao có thể dễ dàng đổ nghi ngờ về phía hắn được?

Mặc dù nghĩ vậy nhưng hắn vẫn không dám mạo hiểm.

Đang do dự, đột nhiên Vương Quang cảm thấy có thứ gì đó chuyển động bên cạnh mình. Làm lính mấy chục năm, tính cảnh giác của hắn rất cao. Hắn quay qua nhìn, cách chỗ Tưởng Nhược Nam ngồi tầm mười mấy trượng, cỏ cây lay động. Vương Quang giật thót, lẳng lặng bò sang gốc cây to bên cạnh. Một con gấu đen to lừng lững đang đi tìm mồi. Lúc này, Tưởng Nhược Nam đang ngồi nghỉ, không phát ra bất kỳ tiếng động nào, con gấu đen vẫn chưa phát hiện ra nàng.

Vương Quang nhìn con gấu, bất giác nhếch mép cười. Đây chẳng phải là cơ hội trời ban ư?

Hắn lặng lẽ kéo cung, nhắm chuẩn về hướng Tường Nhược Nam, “xoạt” một tiếng, mũi tên mang theo tiếng gió rít lao về phía nàng. Mũi tên thế mà lại không trúng nàng mà sượt qua, rơi vào đám cỏ cây bên cạnh. Cây cung biến mất trong đám cỏ.

Tường Nhược Nam lập tức cảnh giác đứng lên, nàng nhìn quanh, “Ai? Ai ở đây? Có người không? Ta lạc đường rồi! Đây, có người không?”

Vương Quang đương nhiên không lên tiếng, hấn nhìn về phía con gấu đen. Con gấu nghe thấy tiếng Tường Nhược Nam, dừng lại không đi về phía trước nữa. Quay người, nó lao về hướng phát ra tiếng nói.

Vương Quang cười cười, thu cây cung lại, nhẹ nhàng trèo xuống, đi theo đường cũ ra chỗ để ngựa, lặng lẽ rời đi. Cho tới tận khi chắc chắn mình đã đi xa khỏi chỗ con gấu đen, hấn mới thúc ngựa lao khỏi rừng.

Phía sau, vọng lại tiếng kêu thê thảm của Tường Nhược Nam.

Khóe miệng Vương Quang nhếch lên cười nhạt. An Viễn Hầu phu nhân lạc đường, gặp phải gấu đen, bị gấu đen cắn chết, chẳng liên quan gì tới hắn.

Chẳng bao lâu nữa, hắn có thể thăng quan rồi!

Về phần Cảnh Tuyên Đế, sau khi nhìn thấy cáo tuyết, đương nhiên thúc ngựa đuổi theo. Nhưng cáo tuyết vô cùng狡 hoạt, chỉ mấy bước nhảy đã biến mất trong rừng, không còn xuất hiện nữa.

Không riêng gì Cảnh Tuyên Đế, những người còn lại cũng vô cùng thất vọng.

Săn được cáo tuyết vẫn là nguyện vọng từ nhỏ tới lớn của Cảnh Tuyên Đế, giờ khó khăn lắm mới tìm thấy dấu vết của nó, hấn sao dễ dàng bỏ qua, lập tức hạ lệnh, “Trẫm muốn một mình vào rừng săn cáo tuyết, tất cả không ai được đi theo!”

Cận Thiệu Khang bên cạnh lập tức lên tiếng phản đối: “Hoàng thượng, làm vậy quá nguy hiểm, nên mang theo người cùng đi vào rừng thì hơn!”

“Người đông sẽ đánh động cáo tuyết, nó sẽ không xuất hiện nữa. Trẫm tự biết bảo vệ mình, không cần ai đi theo!”

Một quan viên khác lên tiếng: “Nếu Hoàng thượng gặp mãnh thú trong rừng...” Rồi ngay sau đó vài quan viên nữa lại lên tiếng khuyên can, Cảnh Tuyên Đế không muốn lãng nhăng lỡ thời cơ nên đành phải đồng ý mang theo ba tùy tùng.

Cận Thiệu Khang vốn muốn đi theo, nhưng không được sự cho phép của Cảnh Tuyên Đế. Hoàng đế thấy Cận Thiệu Khang bản lĩnh phi phàm, sợ sẵn được cáo tuyết rồi, cáo tuyết sẽ bị Cận Thiệu Khang thuận phục. Cáo tuyết bản tính cố chấp, đã nhận chủ nhân rồi là không thay đổi, chẳng vì hắn là Hoàng đế mà nhìn hắn với con mắt khác. Vì vậy, Cảnh

Tuyên Đế chỉ chọn ba quan viên có bản lĩnh bình thường đi theo làm tùy tùng.

Mọi người nhìn theo Cảnh Tuyên Đế cho đến khi hắt vào hắt trong rừng, thủ lĩnh cấm vệ quân dặn dò mọi người đợi ở bên ngoài, nếu thấy trong rừng có bất kỳ động tĩnh nào sẽ xông vào cứu giá.

Lúc này, tất cả đều trở nên nhàn nhã, bắt đầu ngồi suy đoán xem Hoàng thượng có sẵn được cáo tuyết hay không.

Cận Thiệu Khang ruổi ngựa đi tìm Tưởng Nhược Nam. Hắt đi đi lại lại quanh đoàn người tới mấy vòng vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu. Lòng vô

cùng lo lắng, hấn bèn tới hỏi Tổng phu nhân, người vẫn luôn đi cùng nàng.

Ai ngờ Tổng phu nhân cũng nhìn quanh quất, vẻ mặt hoang mang: “Hầu phu nhân? Trước đó vẫn còn thấy phu nhân, khi phát hiện ra cáo tuyết, phu nhân nhất thời xúc động thúc ngựa lao về phía trước. Sao, Hầu phu nhân không ở bên Hầu gia?”

Không có, hấn chưa gặp nàng, hấn có thể khẳng định. Trong đám người ngựa đi hàng đầu, từ đầu tới cuối hấn không thấy bóng dáng nàng đâu. Hấn vẫn tưởng Nhược Lan ở phía sau.

Lưng hắt lập tức rịn mồ hôi!

Có lẽ nàng đang đùa với hắt, Cận Thiệu Khang tự an ủi mình. Nhược Lan xưa nay rất tinh nghịch, có lẽ nàng chỉ là đang trêu hắt thôi...

Lúc này hắt chẳng còn tâm trí mà để ý đến việc khác nữa, thúc ngựa đi quanh tìm nàng, vừa đi vừa gọi lớn tên Tưởng Nhược Lan, nhưng chẳng ai trả lời. Giọng nói trong vất ấy không vang lên, cũng không thấy đôi mắt đen láy của nàng.

Mọi người thấy bộ dạng lo lắng của Cận Thiệu Khang thì đều yên lặng trở lại,

giúp hấn tìm kiếm, hỏi thăm lẫn nhau, nhưng đáp án họ nhận được đều là một. Khi phát hiện cáo tuyết thì vẫn thấy nàng, nhưng sau đó, dường như không nhìn thấy nàng nữa.

Một người nói: “An Viễn Hầu, ngài đừng lo lắng quá, có lẽ Hầu phu nhân tụt lại phía sau thôi.”

Lời vừa dứt, Cận Thiệu Khang đã thúc ngựa điên cuồng chạy về phía sau tìm.

Hấn vừa thúc ngựa, vừa vận khí hét gọi tên Tưởng Nhược Lan, chỉ là đi mãi đi mãi vẫn không thấy bóng dáng nàng.

Cận Thiệu Khang cưỡi trên lưng ngựa, chạy loạn lên, sắc mặt mỗi lúc mỗi trắng bệch. Sự khủng hoảng ngày một tăng, nhưng dù hấn có gọi thế nào, xung quanh vẫn lặng như tờ, chẳng có hồi đáp.

Hấn đứng đó, tay nắm dây cương không ngừng run lên.

Thủ lĩnh cấm vệ quân thúc ngựa tới bên hấn, “Hầu gia, hạ quan đã sai người tìm kiếm xung quanh, tin rằng không lâu nữa sẽ tìm thấy Hầu phu nhân. Hầu gia xin hãy yên tâm, mãnh thú quanh đây hai ngày nay đã bị săn tương đối, những con còn sống có lẽ đã chạy đến nơi khác rồi.

Hầu phu nhân sẽ không gặp nguy hiểm đâu.”

Cận Thiệu Khang quay đầu ngựa, hỏi: “Lần cuối cùng mọi người nhìn thấy phu nhân của ta là ở chỗ nào?”

“Cách đây không xa.”

“Đưa ta tới đó.”

Thủ lĩnh cấm vệ quân đưa hắn tới vị trí mà họ ám chừng là nơi Tướng Nhược Nam mất tích. Cận Thiệu Khang xuống ngựa, vừa đi chậm chậm, vừa lần theo dấu chân ngựa, đột nhiên phát hiện đám

cỏ bên bìa rừng như bị thứ gì đó giẫm nát.

Cận Thiệu Khang lập tức suy đoán, lật người leo lên ngựa, lao thẳng vào rừng sâu nơi vạt cỏ bị xéo nát kia! Thủ lĩnh cận vệ quân vội điều thêm vài người nữa theo sau hắn.

Về phần Tưởng Nhược Nam, khi nghe thấy bên cạnh có tiếng động thì vội lên tiếng hỏi dò, nhưng mãi không thấy ai đáp lại, đang tìm kiếm xung quanh thì đột nhiên thấy cây cỏ phía trước lay động. Ngay sau đó, một con vật to lưng lửng đen xì từ đám cây cỏ đi ra, lao bỏ về phía nàng!

Tưởng Nhược Nam sợ hãi thét lên. Nhanh chân, nàng nấp sau gốc cây. Con vật đó vô không khí, hai chân trước cào điên cuồng lên thân cây, những móng vuốt sắc nhọn bóc từng mảng vỏ cây rơi xuống đất.

Tưởng Nhược Nam đứng sau thân cây nhìn con vật cao bằng gần hai người, lớn gấp đôi mình kia, toàn thân đen sì, ngực có một túm lông trắng. Tay nó còn to hơn cả mặt nàng, móng vuốt của nó có khi còn dài hơn cả ngón tay nàng.

Đó là một con gấu.

Tưởng Nhược Nam sợ tái xanh cả mặt, mồ hôi tuôn như tắm! Nếu có thời gian, nàng thật muốn chỉ tay lên mà mắng chửi ông trời. Ông trời thật biết cách chăm sóc nàng!

Lúc này, đôi mắt tròn xoe của con gấu đen bắn ra đầy sát khí. Miệng nó há to, để lộ hàm răng sắc nhọn, nước miếng chảy ròn ròn xuống đất, phát ra những tiếng gừ gừ, lông đen trên người nó rung rung.

Con gấu đen vô không khí nhưng chưa chịu từ bỏ, nó quay người, lao về phía Tưởng Nhược Nam. Cơ thể nó mặc dù to lớn nhưng hành động lại nhanh nhẹn vô

cùng.

Tưởng Nhược Nam không kịp tránh, nàng bèn lăn xuống đất, thoát khỏi cú vồ của con gấu trong gang tấc. Có điều chưa đợi nàng đứng dậy, con gấu đã lại nhào tới, hai chân trước lại chuẩn bị vồ xuống người nàng.

Trong lúc nguy cấp, Tưởng Nhược Nam rút chiếc roi ở thắt lưng ra, nhằm vào đầu con gấu mà quất. Con gấu đen đau đớn kêu lên, lăn sang bên cạnh tránh đòn. Nhân cơ hội đó, Tưởng Nhược Nam bò dậy, chạy về phía một thân cây lớn. Muốn thoát khỏi loài động vật này, cách tốt nhất là trèo lên cây.

Nhưng còn chưa chạy được hai bước, con gấu đen lại đuổi theo, Tưởng Nhược Nam quay người vung roi.

Hai roi đập bồm bộp vào người con gấu nhưng không làm nó bị thương, ngược lại còn kích thích thú tính trong người nó. Ánh mắt nó hoang dại hung tợn, con gấu rống lên điên cuồng, phản kích càng nhanh và hung mãnh hơn.

Tưởng Nhược Nam tung sở trường, chiếc roi dài trong tay vung lên nhanh như điện, tấn công con gấu từ mọi vị trí. Con gấu đen lao về phía trước, nài sẽ nhắm trúng đầu nó mà quật. Nó muốn

tiền lại gần nàng, nàng sẽ luôn ra sau lưng nó, nhằm vào đó mà nhả roi. Gấu đen quay người, Tưởng Nhược Nam lại tung roi, tiếng vun vút như mưa rơi trên người gấu, nàng đánh cho nó rống lên thê thảm, rõ ràng có răng nhọn móng sắc nhưng lại không thể làm gì được Tưởng Nhược Nam.

Có điều, Tưởng Nhược Nam chẳng thấy vui. Nàng càng đánh càng sợ. Gấu đen lông dày thịt thô, đòn roi mặc dù khiến nó đau nhưng không thể đả thương được nó. Nó càng chiến đấu càng hung hãn, nhưng nàng càng đánh càng mệt mỏi, vì nàng không ngừng né tránh và chuyển động, hai chân đã mềm nhũn. Bởi nàng

không ngừng vung roi lên nên cánh tay bắt đầu tê dại. Sắc mặt nàng càng lúc càng tái, động tác cũng chậm chạp hơn, cơ thể bắt đầu đuối sức.

Ngược lại với nàng, gấu đen càng chiến đấu càng hung hãn, càng lúc càng điên cuồng. Tiếng rống của nó vang và xa hơn, giống như không tát chết Trương Nhược Nam nó sẽ không bao giờ ngừng lại.

Trương Nhược Nam than khổ không ngớt, nàng vừa vung roi, vừa đi về phía cái cây. Sau khi dốc sức tung ra một roi, nàng quay người chạy thực mạng định trèo lên cây, nhưng con gấu đen bỗng nhào

tới. Tướng Nhượng Nam đành từ bỏ ý định đó, lần ra sau cây nắp. Cú vồ vừa rồi của con gấu khiến gãy một cành cây lớn và mảng vỏ cây bị bóc toạc.

Tướng Nhượng Nam hoàn toàn có thể tưởng tượng được, nếu cái tát đó dành cho mình thì hậu quả sẽ thế nào!

Nhưng nàng chẳng còn thời gian để sợ nữa, bởi vì sau cú tát vừa rồi, con gấu lại rống lên và lao về phía nàng.

Tướng Nhượng Nam kinh hãi giật lùi, không cẩn thận bị vấp vào một rễ cây, nàng ngã ngửa về phía sau. Gấu đen lao về phía nàng như núi thái sơn chuẩn bị

sập, nước miếng chảy ròng ròng trên mặt nàng. Tưởng Nhược Nam lật người để tránh, nhưng con gấu liên tiếp ra đòn, khiến nàng chẳng còn sức lực mà né tránh nữa.

Nàng thầm rên lên ai oán, xong rồi.

Mắt nhắm chặt, đợi cái chết nhào tới.

Đúng lúc đó, trong không trung vang lên tiếng gió rít, một mũi tên xé gió lao đến, bắn trúng vào cánh tay con gấu đang chuẩn bị tấn công nàng. Gấu đen đau đớn kêu lên, bàn tay to bè rút lại. Tưởng Nhược Nam thoát chết trong gang tấc!

Cách đó không xa vang lên giọng nói quen thuộc: “Nhược Lan, là nàng sao?”

Tưởng Nhược Nam bò dậy, ngẩng đầu ngược nhìn. Cảnh Tuyên Đế mình mặc quần áo cưỡi ngựa màu xanh thêu chỉ vàng đang đứng cách chỗ nàng không xa, khoác áo choàng dài màu đen, hấn cưỡi trên mình một con ngựa trắng như tuyết. Tay cầm đại cung, xem ra mũi tên cứu mạng vừa rồi là do hấn bắn!

Bên hấn còn có ba thị vệ nữa, người nào người nấy cung tên sẵn sàng, nhằm thẳng vào con gấu kia.

Còn chưa kịp đáp lời, gấu đen bên cạnh đã lao về phía nàng, Cảnh Tuyên Đế lớn tiếng hét: “Bắn!”

Đồng thời thúc ngựa chạy về phía Tướng Nhược Nam.

Ba mũi tên lao tới như chớp, đáng tiếc lại không được chuẩn xác. Một mũi rơi vào không khí, hai mũi còn lại một mũi cắm vào đùi gấu, mũi còn lại cắm vào eo gấu. Gấu đen rống lên giận dữ, bỏ mặc Tướng Nhược Nam mà điên cuồng chạy về phía ba người kia.

Ba người đó hoảng loạn, cung tên

trong tay càng bắn càng lệch tâm, lượt bắn thứ hai hoàn toàn chẳng trúng đích. Khi họ đang lắp tên cho lượt tiếp theo, gấu đen đã lao tới, lũ ngựa sợ hãi, phóng vó bỏ chạy. Gấu đen nổi điên, giơ tay tát vào ngựa, bóc một mảng thịt lớn trên mình ngựa. Ngựa hí vang trời rồi ngã vật ra đất, thi vệt trên ngựa lăn như bóng, còn chưa kịp bò dậy đã bị gấu đen tát ngất xỉu.

Hai con ngựa còn lại cũng chẳng may mắn hơn, chỉ mấy bước chân gấu đen đã đuổi kịp và tát chết, thi vệt trên ngựa một người thì bị móng vuốt của nó làm cho thủng bụng, người còn lại mất nửa bên mặt!

Tưởng Nhược Nam chứng kiến cảnh ấy mà muốn ngất xỉu. Khi nàng đối mặt với gấu đen, mặc dù nguy hiểm vạn phần nhưng chưa từng để xảy ra cảnh tượng máu me be bét như thế.

Cảnh Tuyên Đế đã phi ngựa tới bên nàng, hấn gior tay, gọi: “Nhược Lan, nắm lấy tay ta!”

Vào lúc sống chết thế này, Tưởng Nhược Nam không hề do dự tóm lấy tay hắn. Cảnh Tuyên Đế kéo nàng lên ngựa, lao như bay về một hướng khác. Gấu đen phía sau họ giải quyết xong ba thị vệ, mắt đỏ rực vì tức giận nhằm theo hướng

ngựa phi mà đuổi theo. Rõ ràng nó đã rơi vào trạng thái phát điên.

Gấu đen chạy bằng cả bốn chân. Khi chạy, nó chẳng thua kém gì ngựa tốt, không bao lâu sau đã rút ngắn khoảng cách với họ. Tưởng Nhược Nam ngồi sau lưng Cảnh Tuyên Đế, không ngừng quay đầu lại nhìn, bị bộ dạng hung hăng nhe nanh múa vuốt của gấu đen làm cho sợ hãi tới mức run lẩy bẩy.

“Nhược Lan, mau bắn tên!” Cảnh Tuyên Đế nhắc nàng.

Tưởng Nhược Nam bừng tỉnh, vội vàng rút cung tên phía sau ra. Trước đó

nàng vẫn chưa có cơ hội được thể hiện tài cưỡi ngựa bản tên của mình; giờ có cơ hội rồi, Tưởng Nhược Nam lại nhận ra nàng không còn sức mà căng cung tên nữa. Nàng dùng hết sức cũng không kéo nổi cung.

“Hoàng thượng, thần phụ không bắn nổi!” Tưởng Nhược Nam kêu lên.

Cảnh Tuyên Đế lớn tiếng hét: “Ôm chặt lấy ta, ta nhất định sẽ đưa nàng ra khỏi đây!”

Lúc này, gấu đen lao tới từ phía sau, móng vuốt dài và sắc nhọn của nó vồ vào đuôi ngựa, con ngựa trắng ngã lăn ra đất,

hai người trên ngựa cũng vắng theo, lại ngã đứng trên một sườn dốc, họ cứ thế lăn xuống mãi. Cảnh Tuyên Đế giơ tay, kéo Tưởng Nhược Nam vào lòng nhằm tránh cho đầu nàng bị va đập, cứ như thế lăn xuống tận chân dốc. Họ đập người vào những tảng đá phía cuối dốc. Lưng Cảnh Tuyên Đế bị thương, hấn phun ra một ngụm máu rồi ngất xỉu tại chỗ. Tưởng Nhược Nam cũng u u mê mê, hai mắt tối sầm, sau đó bất tỉnh nhân sự chẳng còn biết gì nữa.

Khi Tưởng Nhược Nam tỉnh dậy, trời đã tối hẳn, gió lạnh luồn vào người, lạnh

run cầm cập.

Nhất thời nàng không biết hiện giờ mình đang ở đâu. Một lúc sau, những cảnh tượng hãi hùng nguy hiểm lần lượt xuất hiện trong đầu. Nhớ tới sự hung hãn của con gấu, Tưởng Nhược Nam run sợ, gắng gượng bò dậy. Vừa cử động, bên tai đã vang lên tiếng rên khe khẽ.

Tưởng Nhược Nam cúi đầu nhìn, thấy mình đang nằm trong lòng Cảnh Tuyên Đế. Lưng hắn đập vào tảng đá lớn, nhờ ánh trăng nàng có thể nhận ra đầu mày của hắn đang chau lại, hai mắt nhắm chặt, khóe miệng còn dính máu. Rõ ràng là khi lăn xuống đây, lưng hắn đập vào đá và

đã bị thương. Còn nàng, nhờ có sự bảo vệ của hắn, lại chẳng hề hấn gì.

Tướng Nhượng Nam không biết phải nói thế nào, nàng vỗ vỗ vào cánh tay hắn: “Hoàng thượng, Hoàng thượng...”

Gọi liền mấy tiếng, Cảnh Tuyên Đế mới từ từ mở mắt, nhìn nàng, ánh mắt vô hồn, giọng nói yếu ớt: “Nhượng Lan... nàng... không sao chứ?”

“Thần phụ... thần phụ không sao, Hoàng thượng, người vẫn ổn phải không?”

Cảnh Tuyên Đế thử bò dậy, nhưng rồi lại nằm xuống, “Lưng ta hơi đau.”

Tướng Nhượng Nam quay đầu nhìn con dốc vừa dài vừa cao, nói: “Chúng ta lăn từ đỉnh dốc xuống, lưng Hoàng thượng lại đập vào đá, vì vậy nên bị thương rồi.”

“Gấu đen đâu? Còn ở đây không?”

“Không thấy nữa, có lẽ tưởng chúng ta chết nên nó bỏ đi rồi.” Tướng Nhượng Nam khẽ cười, cố tỏ ra nhẹ nhõm, “Nghe nói gấu không ăn thịt người chết.”

Cảnh Tuyên Đế cũng khẽ cười một tiếng, “Vậy nó đánh chết người ta là để làm gì, chắc không phải để cho vui chứ!”

Tướng Nhượng Nam cười, đáp: “Có lẽ thế.”

Cảnh Tuyên Đế lại hỏi: “Có thấy người tới tìm chúng ta không?”

Tướng Nhượng Nam lắng nghe, lắc lắc đầu: “Con dốc này vừa cao vừa dài, cho dù có cũng không thấy chúng ta. Để thần phụ kêu lên mấy tiếng xem sao.”

Nói rồi, Tướng Nhượng Nam hét lớn

mấy tiếng. Nhưng, một là nàng đã kiệt sức, giọng chẳng to được bao nhiêu; hai là, nàng ngồi ở chân dốc, tiếng hét của nàng không thể vượt cả đoạn dốc dài mà vọng lên trên. Họ đợi rất lâu cũng chẳng thấy động tĩnh gì. Ngược lại, còn thấy có tiếng sói hú đáp lại không biết từ chỗ nào.

Tướng Nhượng Nam giật mình, không dám lớn tiếng gọi nữa. Họ ngồi ở đó, nhất thời không biết nên làm thế nào mới phải.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Cảnh Tuyên Đế rung mình. Tướng Nhượng Nam bỗng lo lắng, Hoàng đế giờ đang bị

thương, chắc chắn không thể để hấn
nhiễm lạnh nữa, nếu không sẽ lớn
chuyện. Mặc dù trước kia hấn làm nhiều
điều không phải với nàng, nhưng lần này
nếu không có hấn, có lẽ nàng đã mất
mạng rồi. Cho dù thế nào cũng không thể
ngồi nhìn hấn xảy ra chuyện được.

Tướng Nhược Nam đứng dậy, Cảnh
Tuyên Đế nhìn thấy, vội vàng kéo tay
nàng: “Nàng định đi đâu?”

“Hoàng thượng, thần phụ đi tìm xem
có chỗ nào có thể tránh gió tạm thời
không. Người đang bị thương, không thể
nhiễm lạnh nữa.”

Cảnh Tuyên Đế mỉm cười, dịu giọng nói: “Nhược Lan, nàng đang lo cho ta sao?”

Tướng Nhược Nam khẽ giằng khỏi tay hắn, “Người vì thần phụ mà bị thương, nếu thần phụ không lo cho người thì thần phụ có là người nữa không? Hoàng thượng, người hãy đợi ở đây một lát, thần phụ đi rồi về ngay.”

Tướng Nhược Nam tìm thấy một cái động nhỏ ở gần đây. Nàng quay lại, dìu Cảnh Tuyên Đế vào trong động, trải chiếc áo bào của hắn ra đất, đỡ hắn nằm xuống, rồi lại ra ngoài tìm cành cây, nỏ lửa. Chẳng mấy chốc mà họ đã cảm thấy

âm áp hơn.

Hai người vừa đói vừa mệt, đặc biệt là Tưởng Nhược Nam . Sau trận chiến với gấu đen nàng đã tiêu hao toàn bộ sức lực. Nàng biết mình cần phải bổ sung năng lượng ngay, ngày mai khi trời sáng mới có thể trèo lên được con dốc này, đi tìm cứu binh.

Nàng nói với Cảnh Tuyên Đế một tiếng rồi ra ngoài đi tìm gà rừng. Lúc đói bụng cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà nghĩ ngợi nhiều, tìm cách để có thứ gì đó vào bụng quan trọng hơn. Gần đây có nguồn nước, nàng làm sạch gà, bỏ đi nội tạng, rồi xiên vào cành cây để nướng.

Trong lúc nướng gà, Tưởng Nhược Nam hỏi Cảnh Tuyên Đế: “Hoàng thượng, sao người lại kịp thời cứu được thần phụ?”

Cảnh Tuyên Đế nhìn nửa khuôn mặt đỏ hồng vì ánh lửa của nàng, khẽ đáp: “Là nàng mệnh lớn. Lúc đó ta đang theo dấu cáo tuyết ở ngay gần đó, nghe thấy tiếng gấu rống mà tìm đến.”

“Cáo tuyết?” Tưởng Nhược Nam quay đầu hỏi: “Hoàng thượng săn được cáo tuyết chưa?”

“Tên nhóc đó vô cùng tinh quái, cố ý chơi trò trốn tìm với ta, chỉ lộ diện một chút rồi sau đó mất tăm mất hút, khiến ta phải đi tìm. Đợi ta tìm chán định rút lui, nó lại loăng quăng xuất hiện, cứ thế dẫn ta tới tận đây. Có lúc ta thật sự nghĩ nó đang đùa bỡn ta.” Cảnh Tuyên Đế tức tối nói.

Tưởng Nhược Nam cười ha hả hai tiếng, “Thú vị thế sao, có cơ hội thần phụ cũng muốn thấy nó.”

Trong lúc hai người nói chuyện, gà cũng đã nướng gần chín, mùi thơm ngào ngạt khiến người ta phải chảy nước miếng. Tưởng Nhược Nam xé đùi gà đưa

cho Cảnh Tuyên Đế, còn mình xé chiếc đùi còn lại. Nàng đói quá rồi, chẳng màng gì đến hình tượng, cứ thế ngồi hăm hờ gặm gà.

Dù không có bất kỳ thứ gia vị nào nhưng cũng rất ngon.

Lúc này, ngoài cửa động có một cái đầu nhỏ thò vào, hai con mắt đen láy tròn xoe đảo quanh, nhìn chăm chăm vào con gà nướng trên tay Tưởng Nhược Nam. Cái mũi dài khịt khịt, chiếc lưỡi màu hồng thỉnh thoảng lại thè ra liếm nước miếng quanh miệng.

Ban đầu Tưởng Nhược Nam không

nhìn rõ đó là vật gì, còn Cảnh Tuyên Đế đang nho nhã lịch lãm ăn chiếc đùi gà trong tay cũng chẳng có thời gian bận tâm. Tưởng Nhược Nam thấy con vật thật đáng yêu, bèn xé một cái cánh gà ném cho nó. Con vật đó thò cổ vào, há miệng đón lấy, vui mừng cười tít mắt. Không phải Tưởng Nhược Nam bị thần kinh, mà đúng là nàng có cảm giác biểu hiện của nó giống như đang cười.

Sau khi đón được cái cánh gà, nó quay người, chiếc đuôi lớn màu trắng như tuyết cong lên lộ ra ngoài. Tưởng Nhược Nam giật mình, khẽ giật giật gấu áo Cảnh Tuyên Đế, ra hiệu cho hắn nhìn theo tay nàng. Cảnh Tuyên Đế vừa nhìn

đã ngồi bật dậy, suýt thì bật kêu thành tiếng.

“Cáo tuyết!” Hắc khê nói, giọng đầy kích động, bộ dạng như chỉ chực nhóm lên lao tới vồ con cáo.

Cáo tuyết nhồm nhoàm vài miếng là giải quyết xong cái cánh gà, nó lại quay đầu vào, nhìn con gà trong tay Tưởng Nhược Nam chảy nước miếng.

Hai mắt Cảnh Tuyên Đế phát sáng, hắc giật con gà trong tay nàng, lắc lắc, khê nói với cáo tuyết: “Lại đây, cho ngươi hết đây!”

Nhưng con cáo tuyết đột nhiên để lộ ánh mắt cảnh giác. Quay người chạy biến.

Tướng Nhược Nam giật lại con gà của Cảnh Tuyên Đế, tức giận nói: “Người xem, người làm nó sợ chạy mất rồi! Đang yên đang lành, sao cứ phải bắt nó cho bằng được? Nó không phải động vật bình thường, để nó tự do tự tại chẳng phải tốt hơn ư?”

Nói xong, nàng cầm con gà đi ra cửa động, nhìn quanh. Đã không thấy bóng dáng con cáo tuyết đâu nữa, nàng hơi cao giọng gọi: “Này, ta biết ngươi đang ở gần đây, ta mời ngươi ăn gà, đừng sợ, ta

sẽ không bắt người đâu.” Nói rồi, nàng đặt con gà xuống đất, quay người đi vào động.

Giờ đã ăn no, cơn buồn ngủ kéo tới, Tưởng Nhược Nam nằm xuống bên cạnh đồng lửa, đang chuẩn bị ngủ thì lại thấy Cảnh Tuyên Đế chậm chậm dịch về phía mình. Nàng lập tức cảnh giác: “Làm gì thế?”

Khẩu khí của nàng khiến Cảnh Tuyên Đế rất không vui: “Giờ ta còn có thể làm gì? Ta chỉ muốn nói chuyện với nàng thôi!”

Nhớ ra hắn đang bị thương, Tưởng

Nhược Nam bỗng yên tâm hơn. Giờ hẳn thể này, có lẽ cũng chẳng đánh nổi nàng!

“Lưng người còn đau lắm không?”

“Nếu cử động vẫn thấy rất đau.”

Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng một cái, “Hiếm khi có cơ hội được ở riêng với nàng, lại ngồi cách xa như thế, đến nói chuyện cũng phải cao giọng...” Vấn đề là không thể nhìn thấy mặt nàng.

Hắn nằm xuống chỗ bên cạnh nàng, dựa đầu vào đầu nàng, mùi hương trên người nàng thoang thoảng trong không

khí, khiến trái tim hẳn bỗng yên tâm hơn.

“Nhược Lan, về bên ta không được ư? Những thứ mà An Viễn Hầu có thể cho nàng, ta cũng có thể cho nàng, thứ mà An Viễn Hầu không thể cho nàng, ta lại có thể cho nàng. Ta nhất định sẽ đối rất rất tốt với nàng...”

Nếu đổi lại là ngày hôm qua, khi nghe những lời này Tưởng Nhược Nam sẽ thấy vô cùng phản cảm, tuyệt đối không tử tế với hắn. Nhưng trải qua chuyện vừa rồi, Tưởng Nhược Nam cảm thấy, bản thân nàng nên nói chuyện đàng hoàng với hắn. Nếu có thể giải tỏa được khúc mắc trong lòng hắn thì với nàng hay với hắn

đều là chuyện tốt.

Nàng ngồi dậy, đôi mắt với hấn, ánh lửa làm mặt nàng hồng rực, khiến nàng bỗng trở nên vô cùng kiều diễm, đôi mắt nàng đen láy, sáng rực, dường như có những đốm lửa nhỏ đang nhảy nhót trong đó.

“Hoàng thượng, thực ra người không thích thần phụ, người chỉ đang đi vào ngõ cụt nên người ngộ nhận rằng người thích thần phụ mà thôi. Người giống như một đứa trẻ, còn thần phụ lại giống như thứ đồ chơi trong rất nhiều đồ chơi của người, hoàn toàn chẳng bắt mắt, có cũng được không có cũng chẳng sao. Sự tồn

tại của món đồ chơi đó thậm chí còn khiến người chường mắt. Thế là tới một ngày, khi món đồ chơi kia biến mất, người cảm thấy rất vui, bố cáo thiên hạ, món đồ chơi đó đã không còn là của người nữa. Nhưng sau đó đến một ngày, người phát hiện ra món đồ chơi cũ của mình đang ở chỗ người khác, không những không bị người ta ghét bỏ, mà còn được người ta trọng thị, và món đồ chơi ấy khiến người kia rất vui. Thế là trong mắt người, món đồ chơi là thiếp đây bỗng không giống trước nữa. Trái tim người cũng bất an, người cho rằng đó là đồ của người, sao lại để người khác được vui vẻ đến thế chứ?”

“Vì vậy, người tìm mọi cách để giành lại món đồ chơi ấy. Thực ra, sau khi người giành lại được rồi, người sẽ nhận ra, món đồ chơi nhạt nhẽo đó vẫn là món đồ chơi nhạt nhẽo, chẳng có gì khác với trước kia, cũng chẳng xuất chúng hơn những thứ trong tay người. Người sẽ cho rằng, sự hao tâm tổn trí của mình là không xứng đáng. Đến khi ấy, người sẽ hối hận. Hoàng thượng, người xem, đây chẳng qua là tính chiếm hữu nhất thời nổi lên mà thôi, hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả. Người hà tất phải vì niềm vui chốc lát mà tốn thời gian như vậy? Hà tất phải làm một việc mà người sau này nhất định sẽ hối hận? Hoàng thượng xin hãy từ bỏ đi, đừng cố chấp nữa, người sẽ thấy nhẹ

nhõm hơn rất nhiều. Người sẽ thấy, thực ra đây cũng chẳng phải là chuyện gì ghê gớm, không chừng người còn cảm thấy suy nghĩ của mình trong thời gian vừa qua thật nực cười ấy chứ.”

Cảnh Tuyên Đế trầm mặc một lát, sau đó cười nhạt, lên tiếng: “Nhược Lan, nàng còn định tự lừa mình gạt người đến khi nào? Ta sẽ liều mạng vì một món đồ chơi có cũng được mà không có cũng xong ư? Nghĩ như thế nàng sẽ thấy yên tâm hơn phải không?”

Tưởng Nhược Nam cứng lưỡi trước lời chất vấn của hắn. Đúng là, trong tình huống nguy hiểm như thế, hắn lại mang

theo rất ít người, hẳn biết rõ là sẽ nguy hiểm, nhưng không hề do dự mà lao vào cứu nàng... Đây là tinh thần của Lô Phong^[1]?

[1] Lô Phong: Một chiến sĩ của Quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc, anh được miêu tả là người vị tha, khiêm tốn, hết lòng vì Đảng và chủ tịch Mao Trạch Đông, anh còn trở thành đề tài cho cuộc vận động toàn quốc có tên “Noi theo tấm gương đồng chí Lô Phong”.

“Hoàng thượng...” Một lát sau, nàng thở dài, “Thần phụ thật sự không hiểu...”

“Ta cũng không hiểu...” Cảnh Tuyên Đế cup mắt, khẽ đáp. Một nửa người hẳn như chìm vào trong ánh lửa, những sợi

chỉ vàng trên bộ đồ cưới ngựa sáng lấp lánh, càng làm nổi bật khí thế vương giả trên người hắn.

Cảnh Tuyên Đế cười khẽ như thể tự trào, “Luận về sắc, nàng còn không bì được với cung nữ hầu bên cạnh Thục phi. Luận về tài, nàng giỏi dùng roi, nhưng bảo nàng làm thơ gảy đàn nàng có biết không? Luận về sự dịu dàng quan tâm, thấu hiểu lòng người, nàng xem thái độ nàng nói chuyện với ta, mắt lúc nào cũng trừng lên, còn dám đánh ta, cắn ta, uy hiếp ta. Tùy tiện nhón lấy một tội cũng đủ để ta trừng trị nàng rồi.” Hắn lắc lắc đầu, bộ dạng đầy bất lực, “Nhưng ta lại vẫn muốn gặp nàng, vẫn thích được ở

bên nàng. Cho dù nàng mắ^đng ta, đắ^đnh ta, uy hiế^đp ta, dù lúc ấy ta cũng tức phắ^đt điề^đn, nhưng sau đố^đ ta thườ^đng ngồ^đi hờ^đi tưởng lại từng sự việ^đc một, trong lòng vui sướ^đng vô hạn, đến nằm mớ^đ cũng chỉ mớ^đ thấy nàng. Ta cũng muố^đn từ bỏ, nhòm ngó thê^đ tử của thầ^đn tử là việ^đc vẽ vắ^đng lắ^đm hay sao? Cho dù ta không đượ^đc vắ^đn thao võ lượ^đc như phụ hoằ^đng, nhưng cũng không muố^đn làm một hờ^đn quầ^đn khiến người đờ^đi phỉ nhố^đ. Chỉ là... Mắ^đy ngày không gặ^đp nàng ta sẽ buồn bực, trong lòng lo lắ^đng bất an, làm gì cũng chẳng có tầ^đn thầ^đn, ta phải làm thế nào đầ^đy? Nhượ^đc Lan...”

Hắ^đn ngắ^đng đầ^đu lên, nhìn nàng, vẽ mắ^đt

vô cùng nghiêm túc và chân thành, ánh mắt chăm chú kiên định, tạo ra một luồng khí thế bức người, “Ta không thể từ bỏ nàng, cho dù có bao nhiêu phụ nữ ở bên, trong lòng ta vẫn cứ nhớ tới nàng. Ta mặc kệ chiếm hữu hay không chiếm hữu, mặc kệ cố chấp hay không cố chấp, cũng chẳng màng hậu quả về sau. Ta chỉ biết, ta không muốn để nàng dựa vào lòng một người đàn ông khác. Ta muốn nàng là người phụ nữ của ta. Ta muốn nàng chỉ nhìn ta, chỉ cười với ta, mặc kệ người khác nhìn ta bằng ánh mắt thế nào. Trẫm là thiên tử, thứ mà trẫm hạ quyết tâm để có được, ai có thể ngăn cản? Ai dám ngăn cản?”

Hắn nắm tay nàng, “Tâm lòng của trẫm dành cho nàng, lẽ nào nàng còn chưa hiểu? Từ xưa tới nay trẫm chưa từng nói những lời như thế với người con gái khác, cũng chưa từng muốn một người con gái nào như nàng. Nàng vẫn còn kháng cự ư? Nàng còn điều gì chưa thỏa mãn? Chuyện sau này, trẫm cũng sẽ tìm cách an bài thỏa đáng, không để nàng phải chịu sự chỉ trích của người đời. Chỉ cần nàng tin trẫm, ở bên cạnh trẫm, trẫm nhất định sẽ khiến nàng trở thành người phụ nữ được ngưỡng mộ nhất trên thế gian này.”

Tay hắn dùng lực, siết chặt, kéo nàng vào lòng, nhưng nàng lại giằng ra.

Cảnh Tuyên Đế cảm thấy hơi giận, “Trẫm nói nhiều như vậy, nàng vẫn còn không chịu tin trẫm sao?”

Tướng Nhược Nam nhìn hắn, khẽ đáp: “Hoàng thượng, người luôn đứng trên cao, cao hơn tất cả mọi người quen rồi, nên người cho rằng, chỉ cần là thứ người thích, không có gì không thuộc về người. Có điều, tình cảm không thể như thế, không giống như thế, không phải cứ người thích thì sẽ là của người. Thần phụ rất cảm kích việc Hoàng thượng xả thân cứu tính mạng thần phụ hôm nay, cũng cảm kích tấm lòng Hoàng thượng dành cho thần phụ. Nhưng, cảm kích là cảm

kích, thần phụ vẫn không thích Hoàng thượng.”

“Trẫm có điểm nào không bằng An Viễn Hầu?” Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế sa sầm.

“Hoàng thượng, mặc dù chàng không có nhiều thứ như Hoàng thượng, nhưng chàng có thể cho thần phụ thứ thần phụ cần.”

“Nàng cần gì, nàng muốn gì, nàng nói đi, dù là cái gì, trẫm cũng sẽ cho nàng!” Cảnh Tuyên Đế ngang ngạnh.

Tướng Nhượng Nam nhìn hấn cười cười, “Hoàng thượng, thần phụ chẳng hề muốn trở thành người phụ nữ được người trong thiên hạ ngưỡng mộ chút nào. Thần phụ chỉ muốn sống vui vẻ hạnh phúc. Chàng có thể toàn tâm toàn ý với thần phụ, toàn tâm toàn ý quan tâm thần phụ, trong mắt trong lòng chàng chỉ có một mình thần phụ mà thôi. Chàng có thể cho thần phụ cuộc sống bình an ổn định mà thần phụ muốn.”

Tướng Nhượng Nam ghen tuông, việc nàng đòi độc sủng Cảnh Tuyên Đế đã được nghe, vì vậy lúc này hấn hoàn toàn không thấy lạ. Nhưng hấn có thể cho nàng tất cả mọi thứ, chỉ riêng việc đó, hấn

không thể làm được.

Tưởng Nhược Nam nhìn hẩn khẽ nói: “Hoàng thượng sao có thể toàn tâm toàn ý đối với thần phụ đây? Nếu Hoàng thượng làm được thế thật, thì chắc ngày chết của thần phụ cũng chẳng còn xa nữa. Trong hậu cung, người khó sống nhất chính là người có được mọi quan tâm yêu thương của Hoàng thượng.”

Môi Cảnh Tuyên Đế mấp máy, cuối cùng chẳng nói được gì. Bởi vì, những điều Tưởng Nhược Nam vừa nói đều là sự thật!

“Hơn nữa, cho dù Hoàng thượng có

làm được, Nhược Lan cũng không thích Hoàng thượng. Bởi vì một khi Nhược Lan đã thích ai, sẽ toàn tâm toàn ý với người đó, sẽ không thể dung nạp bất kỳ ai khác nữa.” Nói tới đây, khoe miệng nàng vô thức nhếch lên cười nhẹ, nụ cười ấm áp, dịu dàng, là niềm hạnh phúc và thỏa mãn xuất phát từ tận trái tim.

Nhưng nụ cười của nàng lại khiến Cảnh Tuyên Đế vô cùng khó chịu, hắc lạnh lòng nói: “Nàng tin hắc như thế, vậy còn thiếp thất kia của hắc thì sao? Làm sao nàng biết hắc sẽ toàn tâm toàn ý với nàng? Nhược Lan, lẽ nào nàng làm như vậy không phải là cố chấp? Đàn ông sao có thể cả đời chỉ yêu một người phụ nữ.”

“Ít nhất thì chàng cũng hứa như thế, ít nhất thì chàng cũng chịu thử, vì vậy thần phụ tình nguyện tin tưởng chàng.”

Tướng Nhược Nam đột nhiên đứng dậy, quỳ xuống trước mặt hắn, dập đầu với hắn, “Hoàng thượng, hôm nay đa tạ ơn cứu mạng của Hoàng thượng. Thần phụ không có gì để báo đáp, nhưng nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Cảnh Tuyên Đế lạnh lùng nhìn nàng, không lên tiếng nữa.

Nàng ngẩng đầu, nhìn hắn, vẻ mặt dịu

dàng: “Nhưng, Hoàng thượng, sau này xin hãy tha cho Nhược Lan, để Nhược Lan có thể sống cuộc sống mà mình muốn, được không? Nhược Lan không muốn rơi vào cảnh tranh đấu giằng giật chốn hậu cung. Nếu Hoàng thượng thật lòng quan tâm tới thần phụ thì hãy để thần phụ được yên ổn sống cuộc đời của mình. Bên cạnh Hoàng thượng cũng có những người phụ nữ thật lòng quan tâm tới người, thật lòng thích người. Thứ người không có được chưa chắc đã phải là thứ tốt nhất, hãy biết trân trọng những gì mình đang có, Hoàng thượng mới có thể vui vẻ. Hoàng thượng cũng biết tính cách của thần phụ rồi, nếu người ép buộc thì thứ mà người có được không phải sự

khuất phục của thần phụ, mà đến khi ấy, ngoài việc tổn hại thể diện ra, Hoàng thượng còn có được gì nữa?”

Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng, thần sắc nàng điềm tĩnh, ánh mắt dịu dàng, nhưng trên đó lại thể hiện sự quyết tâm không thể lay chuyển. Nàng chính là như thế. Những lúc cần kiên quyết, nàng không bao giờ thỏa hiệp, dù người trước mặt nàng là ai, dù phải đối mặt với hậu quả thế nào. Hắn vô cùng bức tức trước tính cách này, nhưng không thể phủ nhận rằng, từ xưa tới nay điều thu hút hắn nhất, hấp dẫn hắn nhất ở nàng chính là điểm này.

Buông tha cho nàng, hắn sẽ vui vẻ thật

sao? Nhìn nàng và người đàn ông khác sống yên ổn suốt đời, hẳn sẽ vui? Không đâu, không thể, chỉ cần nghĩ đến khả năng ấy, trái tim hắn đã như bị ai bóp chặt rồi.

Cảnh Tuyên Đế im lặng, lạnh lùng đứng dậy, quay người đi về vị trí cũ, nằm xuống chiếc áo bào, quay lưng lại với nàng, không nói thêm gì nữa.

Tướng Nhược Nam nhìn lưng hắn, cảm thấy mơ hồ khó hiểu, hắn làm vậy là có ý gì? Là đồng ý hay không đồng ý? Người ta quý thì cũng quý rồi, dập đầu cũng dập đầu rồi, tốt xấu cũng phải nói một câu chứ.

Tướng Nhược Nam bấu môi, rồi cũng nằm xuống bên đống lửa, không lâu sau thì chìm vào mộng mị.

Họ hoàn toàn không biết rằng, bên ngoài kia, mọi người đang đốt đuốc đi tìm họ. Cẩm vệ quân phát hiện ra thì thể của ba người cận vệ trong rừng, vừa nhìn đã biết họ bị gấu tấn công, còn Hoàng thượng vẫn chưa rõ tung tích.

[©DTV](#)

Nhìn cảnh ấy, thủ lĩnh cẩm vệ quân phụ trách việc hộ vệ lần này và người quản lý bãi săn đều toát mồ hôi hột. Nếu Hoàng thượng có mệnh hệ nào thì chắc

chấn cả nhà họ sẽ phải rơi đầu.

Thủ lĩnh cấm vệ quân phái người đi tìm khắp rừng sâu, lớn tiếng hét gọi, đuốc thắp sáng cả khu rừng. Nhưng khi ấy, Trương Nhược Nam và Hoàng thượng đang hôn mê, hoàn toàn không nghe thấy tiếng mọi người đang gọi mình.

Sau khi họ tỉnh lại, cấm vệ quân đã đi lên phía trước để tìm. Con ngựa trắng đã bị gấu đen bắt đi. Trời tối, vì vậy mọi người không ai chú ý đến sườn dốc kia.

Trong khi tất cả đang mải miết tìm kiếm tung tích của Hoàng thượng, chỉ có một mình Cận Thiệu Khang là lo lắng

cho sự sống còn của Tướng Nhượng Nam. Sau khi vào rừng, dọc đường hắn cũng phát hiện ra được một vài dấu vết, ví dụ như mảnh áo của Tướng Nhượng Nam và vết máu ngựa. Tìm kiếm gần hai canh giờ, xới tung cả khu rừng mới phát hiện ra con ngựa đã chết. Tới lúc này, hắn phải cố gắng trấn an bản thân, cố gắng giữ bình tĩnh, chỉ cần hắn bình tĩnh mới có thể tìm được những đầu mối liên quan tới nàng. Nhưng khi hắn đến được nơi Tướng Nhượng Nam đã gặp con gấu đen, sự khủng hoảng trong lòng hắn như bùng nổ.

Dưới đất, trên thân cây vẫn còn để lại rất nhiều vết roi quất, cành cây tán lá tan

tác, không chỗ nào không có vết tát của gấu. Vỏ cây bị bóc toạc và lá rụng tả tơi, dẫu chân gấu giẫm nát cả một khoảnh đất. Tất cả những điều này đều cho thấy rằng, Tưởng Nhược Nam từng trải qua sự truy sát hồn bay phách lạc tới mức nào.

Còn bây giờ, nàng đang ở đâu?

“Nhược Lan, Nhược Lan!” Cận Thiệu Khang ngửa cổ lên, ra sức hét gọi, nhưng đáp lại hắn chỉ có tiếng u u mà thôi.

Lúc này, hắn cảm thấy trời chao đất đảo, trong đầu dội lên âm âm, toàn thân lạnh ngắt.

Cầm vệ binh từ nãy vẫn đi theo sau hần bỗng chạy lên nói: “Hầu gia, ngài đừng lo lắng quá, vừa rồi bị chức nhận được tin tức, Hoàng thượng cũng mất tích gần chỗ gặp gấu đen. Có thể, Hầu phu nhân đã được Hoàng thượng cứu rồi, mọi người đang tìm Hoàng thượng, chỉ cần tìm được Hoàng thượng, không chừng cũng sẽ tìm được Hầu phu nhân.”

“Hoàng thượng cũng mất tích rồi?”
Cận Thiệu Khang kinh ngạc.

“Mất tích hai canh giờ, ba tùy tùng đi theo Hoàng thượng đã bị gấu tát chết.”

“Ba thị vệ chết ở chỗ nào, đưa ta tới

đó.”

Cầm vệ binh đưa Cận Thiệu Khang tới chỗ các thị vệ xảy ra chuyện. Hắn sai họ đi tìm khắp nơi, xem có dấu vết gì không. Chẳng bao lâu sau, một cầm vệ binh cầm mấy chiếc mũi tên quay lại. Còn Cận Thiệu Khang cũng phát hiện ra mũi tên của Vương Quang ở trong bụi cỏ.

Cầm vệ binh giao mũi tên cho hắn nói: “Đây là tên của ba tùy tùng kia bắn ra.” Cận Thiệu Khang cầm mũi tên ngắm nghía, rồi lại nhìn mũi tên nhặt được trong bụi cỏ, lập tức nhận ra sự khác biệt.

Ngoài mũi tên mà hắn nhặt được, ba mũi tên kia đều là của cấm vệ quân, còn mũi tên này là của cận binh. Bộ binh cũng có trách nhiệm bổ sung và điều phối vũ khí, nên đương nhiên hắn có thể nhận ra.

“Trong ba tùy tùng đó có ai là cận binh không?” Cận Thiệu Khang trầm giọng hỏi.

“Không có, đều là cấm vệ quân của chúng ta.”

Vậy mũi tên của cận binh này từ đâu mà ra?

Một cấm vệ binh nói lên sự nghi hoặc của mình, “Liệu có phải là mũi tên từ ngày xưa?”

Cận Thiệu Khang lắc đầu: “Không đâu, đây là loại tên năm nay mới chế tạo.”

Một cấm vệ binh khác lên tiếng: “Hay là mũi tên được bắn ra từ lần đi săn hai hôm trước?”

“Từ lúc đi săn Hoàng thượng chưa vào rừng lần nào. Thân là tùy tùng cận vệ, sao có thể chạy tới tận đây?”

Cận Thiệu Khang tay nắm chặt mũi tên, ánh mắt lạnh lẽo, trực giác của một tướng soái cho hắn biết rằng, mũi tên này nhất định có liên quan tới việc Nhược Lan gặp nguy hiểm. Hắn thu mũi tên cất đi, tạm thời dừng điều tra việc này, lại tập trung tìm kiếm tung tích của Nhược Lan.

Không lâu sau lại phát hiện ra rất nhiều dấu chân gấu hỗn loạn, trong đó còn có cả dấu chân ngựa, chỉ có điều những dấu vết này rất mờ, không nhìn kỹ tuyệt đối không nhận ra. Cận Thiệu Khang lần theo dấu vết đó, dấu vết bị đứt đoạn mấy lần, thỉnh thoảng có chỗ còn lẫn cả dấu chân người. Nhưng từng có

thể thoát khỏi sa mạc, với khả năng quan sát, sự nhạy bén cùng sự kiên trì và nhẫn nại hơn người thường, hấn giờ cao bó đuốc trong tay, lần mò từng chút từng chút để lần theo dấu vết, tới tận gần sáng mới phát hiện địa điểm mà Tướng Nhược Nam và Cảnh Tuyên Đế ngã ngựa, cũng phát hiện ra sườn dốc rất đứng kia.

Trực giác cho hấn biết, Nhược Lan nhất định ở phía dưới. Cận Thiệu Khang vô cùng kích động, quay người sai một cấm vệ binh đi gọi thêm người tới, còn mình thì không thể chờ đợi thêm.

Cấm vệ binh vội vàng khuyên can:

“Hầu gia, phía dưới rất tối, cũng không biết ở đó như thế nào. Đợi người thông thuộc địa hình tới rồi chúng ta cùng xuống sẽ an toàn hơn.”

Nhưng Cận Thiệu Khang đâu đợi được nữa, nếu phía dưới rất nguy hiểm, chẳng phải Nhược Lan càng nguy hiểm hơn sao? Đợi thêm phút nào, tình hình của nàng sẽ nguy cấp hơn phút ấy, hẳn đợi được ư? Cận Thiệu Khang bèn trượt xuống dốc.

Chương 11

Trời lơ mờ sáng, mơ mơ hồ hồ, Tưởng Nhược Nam thấp thoáng nghe thấy có tiếng ai gọi nàng.

“Nhược Lan, Nhược Lan!”

Giọng này nghe vô cùng quen thuộc, quen thuộc như đã khảm vào trái tim nàng.

“Nhược Lan, Nhược Lan!”

Hai tiếng gọi này mỗi lúc mỗi rõ ràng hơn, Tưởng Nhược Nam mở bừng hai mắt, nàng bật dậy nhanh chóng.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng.”
Tưởng Nhược Nam quay đầu lại gọi Cảnh Tuyên Đế, “Thiệu Khang tới tìm chúng ta!” Nói xong, cũng không đợi Cảnh Tuyên Đế trả lời, vội bò dậy, lần đi theo về phía phát ra giọng nói: “Thiệu Khang, Thiệu Khang, thiếp ở đây!” Nàng gọi mà không giấu được sự kinh ngạc vui mừng sung sướng trong đó.

Cảnh Tuyên Đế bất giác mím chặt môi. Hắn đứng dậy, từ từ đi ra khỏi động.

Tưởng Nhược Nam đã ra trước, thấy cách mình không xa là bóng ai kia đang

lần tìm luẩn quẩn như rắn mất đầu. Thân hình cao lớn nhưng vững vàng như núi, rất đáng tin cậy. Vào giây phút ấy, trái tim đang treo lơ lửng của nàng dường như rơi trở lại vị trí ổn định hơn.

Mũi nàng cay cay, nước mắt tự nhiên lăn xuống.

Cận Thiệu Khang quay đầu lại, ngay lập tức tìm được vị trí của nàng. Trong ánh nắng mai, cả người nàng gần như chìm trong nắng. Cận Thiệu Khang bất giác thở phào, tim nhói đau, ngay sau đó hắn chạy như bay về phía nàng.

Cận Thiệu Khang nhanh nhẹn tìm đến,

lặng lẽ kéo nàng ôm vào lòng. Bao lo lắng, bao hoảng hốt, bao nhớ nhung của hắn cùng niềm vui sướng như tìm lại được thứ mình tưởng đã đánh mất, đều dồn cả vào cái ôm truyền sang người nàng.

Giọng hắn trầm ấm, nghẹn ngào: “Nhược Lan, nàng chạy đi đâu thế, để ta tìm mãi. Nàng có biết ta lo lắng sợ hãi thế nào không?”

Bao trấn tĩnh và kiên định của Tưởng Nhược Nam bỗng dung bị hóa giải hết vì câu nói dịu dàng đầy tình cảm ấy của hắn. Bao sợ hãi và kinh hoàng trong thời gian qua bỗng hóa thành bão lũ tuôn trào

thành nước mắt. Nàng ôm chặt lấy Cận Thiệu Khang, vùi mặt vào ngực hắn, bật khóc.

Trên thế giới này, sẽ luôn có người khiến bạn hoàn toàn thả lỏng tâm trạng, khiến bạn chẳng cần phải che giấu tâm tư cảm xúc, bạn có thể mặc sức kể lể và giải phóng ảm ức, người đó sẽ chia sẻ niềm vui nỗi buồn với bạn. Có như vậy, cuộc sống mới hoàn chỉnh, mới hạnh phúc. Tưởng Nhược Nam cảm thấy, thứ duy nhất và lớn nhất nàng nhận được chính là tìm thấy người đàn ông này.

“Thiếp sợ chết mất, tay con gấu đó còn to hơn cả mặt thiếp nữa. Nó nhe nanh

múa vuốt, bộ dạng hung hăng như không đánh chết thiếp thì sẽ không thôi! Roi của thiếp quất lên người nó giống như gãi ngứa cho nó vậy, thiếp trút mọi sức lực mà nó chẳng hề hấn gì! Thiếp còn tưởng không bao giờ được gặp lại chàng nữa!”
Tưởng Nhược Nam vừa cười vừa khóc, nước mắt nước mũi dầy hết lên người hắn.

Cận Thiệu Khang vốn đang rất đau lòng, nghe những lời của nàng khóc không được cười chẳng xong. Hắn cúi đầu xuống, dịu dàng lau nước mắt cho nàng, cười nói: “Nhìn nàng khóc tới mức này, chẳng giống nhất phẩm phu nhân gì cả, để người khác nhìn thấy họ sẽ cười

cho đây.”

“Giờ ở đây đâu có người ngoài! Hơn nữa đây là một con gấu, thiếp lớn bằng từng này mà lần đầu tiên được đánh nhau với gấu, cánh tay nó còn to hơn cả người thiếp, giờ nghĩ lại chân thiếp vẫn run đây này.”

“Được rồi, Nhược Lan của ta lợi hại nhất, nàng xem, nàng còn đánh đuổi được con gấu đi kia.” Cận Thiệu Khang vỗ vỗ lưng nàng, khẽ khàng an ủi, giọng nói của hắn tràn ngập sự yêu chiều.

Còn được nghe thấy giọng nói đầy sức sống của nàng, thật tốt biết bao.

Cách đó xa xa, Cảnh Tuyên Đế ra khỏi động, nhìn Tưởng Nhược Nam ngả hẳn vào lòng Cận Thiệu Khang thì thắm. Khi ở cùng hắn, nàng điềm tĩnh, kiên định, lúc nào cũng đầy sự đề phòng. Không ngờ, khi ở trước mặt Cận Thiệu Khang nàng lại nũng nịu, lại nữ tính như vậy.

Bởi vì nàng thích hắn ư?

Cảnh Tuyên Đế nhìn bàn tay ôm chặt Cận Thiệu Khang của nàng, nhìn ánh mắt vui sướng của nàng khi nhìn hắn, lòng đau đớn.

“Đúng rồi, Hoàng thượng có ở cùng nàng không?” Lúc này Cận Thiệu Khang mới nhớ ra chuyện chính.

Tướng Nhược Nam rời khỏi vòng tay hắn, quay người lại, chỉ vào Cảnh Tuyên Đế đang đứng trước cửa động.

“Hoàng thượng ở kia, hôm qua may mà có Hoàng thượng cứu mạng. Nếu không, thiếp chắc chắn đã mất mạng dưới tay con gấu ấy rồi.”

Cận Thiệu Khang nhìn thấy Cảnh Tuyên Đế, vội vàng bước tới quỳ xuống hành lễ, “Vi thần tham kiến Hoàng thượng, vi thần hộ giá không tận lực,

mong Hoàng thượng trách tội!”

Cảnh Tuyên Đế ra hiệu cho hần đứng dậy, “Là trăm quá sơ suất, không liên quan tới khanh.”

“Đa tạ Hoàng thượng cứu mạng thể tử!” Nói rồi, Cận Thiệu Khang lại dập đầu trước Cảnh Tuyên Đế.

“Trăm vô tình bắt gặp, đương nhiên không thể thấy chết mà không cứu.” Cảnh Tuyên Đế lại hỏi, “Chỉ có một mình khanh đến đây ư?”

“Cận vệ quân sẽ tới ngay.”

Cảnh Tuyên Đế nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, rồi lại nói với Cận Thiệu Khang, “Khanh hãy đưa Hầu phu nhân rời khỏi đây trước, coi như hai người không gặp trẫm.”

Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang đều sống lại. Tưởng Nhược Nam đột nhiên nhớ ra những phép tắc lễ nghi thời cổ đại, cô nam quả nữ ở bên nhau suốt đêm, cho dù không xảy ra chuyện gì, cho dù trong tình huống đặc biệt thế này cũng sẽ khiến người ta dị nghị. Hắn thân là Hoàng đế, đương nhiên không cần phải lo những chuyện thế này. Cảnh Tuyên Đế nói vậy hoàn toàn là vì nghĩ cho nàng. Tới đây, Tưởng Nhược Nam

bất giác nhìn hấn, lại thấy hấn cũng đang nhìn mình, ánh mắt sâu thẳm. Nàng vội rời mắt nhìn đi chỗ khác.

Cận Thiệu Khang cũng đang có ý đó, không ngờ Hoàng thượng lại chu đáo tới vậy, lập tức tạ ân, đưa Tưởng Nhược Nam đi.

Trên đường, Tưởng Nhược Nam thấp thỏm bất an, không biết khi thấy mình và người đàn ông khác ở cùng nhau trong động suốt một đêm, “ông già Khốt-ta-bít” này có giận không đây? Nàng đã hạ quyết tâm sống yên ổn cùng hấn cả đời, không muốn vì những chuyện thế này xen vào tình cảm của hai người.

“Thiệu Khang.” Nàng đi sau hắn, khẽ gọi, “Tôi qua thiếp cùng Hoàng thượng rơi xuống, Hoàng thượng bị thương, người đã cứu thiếp. Thiếp không thể bỏ mặc người, vì vậy mới dìu người vào trong động tránh gió, bọn thiếp không hề...”

Cận Thiệu Khang quay đầu lại, nắm chặt tay nàng, mỉm cười: “Nhược Lan, nàng có thể bình an trở về bên ta, ta đã rất cảm kích ông trời rồi. Ta tin Hoàng thượng, cũng tin nàng. Nàng yên tâm, mặc dù ta xem trọng lễ nghĩa quy tắc, nhưng tuyệt đối không mù quáng. Ta phân biệt được đúng sai nặng nhẹ. Nàng hành

xử đúng lắm, dù là đối với Hoàng thượng hay đối với ân nhân, làm vậy cũng đều không sai.”

“Thiệu Khang...” Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, trong lòng vô cùng cảm động. Có được sự tin tưởng hoàn toàn của người mình yêu, cảm giác thật tuyệt.

Hai người đến sườn dốc, Cận Thiệu Khang biết tới qua nàng đã hao tổn rất nhiều sức lực, sợ nàng không đủ tinh táo, bèn cõng nàng. Tưởng Nhược Nam ngã đầu vào tấm lưng vững chắc của hắn, đột nhiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc, vô cùng thỏa mãn.

Sau đó, cận vệ tìm thấy Hoàng thượng, đưa Hoàng thượng về lán nghỉ ngơi rồi lại gọi thái y tới cứu chữa. Cảnh Tuyên Đế bị nội thương, vết thương không nhẹ. Cũng may Hoàng gia là nơi cần thầy có thầy, cần thuốc có thuốc. Thái y nói, chỉ cần tĩnh tâm nghỉ ngơi một thời gian sẽ dần hồi phục.

Hoàng thượng bị thương, đương nhiên không thể ở lại bãi săn nữa. Hai ngày sau, tinh thần của Hoàng thượng khá lên, bèn hạ lệnh nhỗ trại quay về hoàng thành.

Hai ngày này, Cận Thiệu Khang đưa Tưởng Nhược Nam đi thăm thú khắp nơi, để nàng thả lỏng tâm trạng, không còn bị

làm phiền bởi nỗi kinh sợ vừa trải qua nữa. Thời gian ấy, Tưởng Nhược Nam đã kể lại tường tận mọi chuyện cho Cận Thiệu Khang nghe. Đương nhiên, việc Cảnh Tuyên Đế vì cứu nàng mà bị thương, cùng những lời hằn nói trong động, nàng tuyệt nhiên không nhắc đến.

Qua lần này, nàng đã nói rõ ý mình, tin rằng Cảnh Tuyên Đế cũng sẽ không làm phiền nàng nữa. Nếu đã như thế thì nàng nên chôn vùi chuyện này đi cho xong, hà tất phải để hằn biết, khiến hằn khó chịu không vui?

Cận Thiệu Khang hoàn toàn không nghi ngờ gì lời nàng, nhưng rất chú ý đến

một chi tiết trong câu chuyện.

“Nàng nói, trước khi gặp con gấu, bên cạnh nàng hình như có người?”

Tưởng Nhược Nam gật đầu, khẳng định: “Đúng, thiếp đang ngồi dựa vào gốc cây để nghỉ, đột nhiên có thứ gì đó lao xẹt qua người thiếp. Thiếp lập tức đứng dậy lên tiếng hỏi, nhưng không ai trả lời. Ngay sau đó thì con gấu đen lao ra.”

Cận Thiệu Khang lấy mũi tên nhặt được trước đó đưa cho nàng, “Nàng xem có phải mũi tên này không?”

Tường Nhược Nam nhớ lại chuyện cũ, “Rất giống, tốc độ rất nhanh, chắc là mũi tên này rồi.” Nói đến đây, Tường Nhược Nam ngẩng đầu, hai mắt sáng long lanh nhìn hẳn: “Ý chàng là khi đó có người bên cạnh thiếp?” Rồi ngay sau đó ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, “Vậy tại sao hẳn không ra gặp thiếp, làm thế cứ như cố ý trốn vậy. Mà nghĩ kỹ lại, mũi tên này được bắn ra hết sức kỳ lạ, chắc chắn không phải nhằm vào thiếp. Cái bia to như thiếp hẳn không thể bắn chệch nhiều như vậy, chắc là cố tình dẫn dụ sự chú ý của thiếp. Nhưng, hẳn làm vậy để làm gì?”

Cận Thiệu Khang ngấm nghĩa mũi tên

trong tay, hai mắt lạnh lẽo, giọng nói nặng nề, hắn nói từng chữ một, “Hắn muốn dụ nàng lên tiếng, muốn nàng dụ con gấu đen ra. Hắn muốn mượn đao giết người.”

“Mượn đao giết người?” Tưởng Nhược Nam kêu lên, “Giết thiếp? Tại sao? Ai muốn giết thiếp?”

Hễ nghĩ đến việc hôm qua luôn có người ở bên cạnh chăm chú quan sát nhất cử nhất động của mình, Tưởng Nhược Nam dựng tóc gáy.

Cận Thiệu Khang nhìn khuôn mặt trắng nhợt của nàng, vội vàng an ủi:

“Đừng sợ, có ta ở bên nàng, từ nay về sau sẽ không để ai làm tổn thương nàng nữa. Ta sẽ không cho hắn cơ hội thứ hai.”

Hắn quay người, nhìn mũi tên trong tay, lặng lẽ ngồi ngẩn ra đó, các đường nét trên mặt dần cứng lại lạnh lùng.

Người này là ai? Hắn nhất định phải tìm ra bằng được?

Buổi tối trước hôm nhổ trại, Tưởng Nhược Nam ở trong trại của mình, đang

chuẩn bị nằm xuống, đột nhiên, có chiếc đầu nhỏ thò vào trong rèm cửa.

Hai chân vểnh lên, chiếc mũi cong cong, đôi mắt đen láy.

Tưởng Nhược Nam vừa nhìn thấy liền vui mừng reo lên: “Nhóc con, đến tìm ta à? Gà lần trước có ngon không?” Hôm đó trước khi đi, Tưởng Nhược Nam cố tình nhìn ra ngoài cửa động, con gà nàng bỏ ở đó không còn nữa. Không cần hỏi, nhất định là vào bụng nhóc con kia rồi.

Cáo tuyết nhìn nàng một hồi, sau đó quay người, gặm thứ gì đó bước vào. Sau đó, ném xuống bên chân nàng.

Tưởng Nhược Nam định thần nhìn lại, là một con gà rừng, chân còn đang giật giật, rõ ràng vừa bị bắt về.

Cáo tuyết đi quanh con gà rừng một vòng, chiếc đuôi trắng muốt lúc lắc lúc lắc, đôi mắt dài nheo lại, bộ dạng đó, giống như đang cười.

Tưởng Nhược Nam nhìn nó, có vẻ không hiểu, cáo tuyết giống như biết nàng đang thắc mắc, dùng cái chân nhỏ xíu trắng trẻo của mình đẩy đẩy con gà rừng về phía nàng, “ý cười” trên mặt càng rõ hơn. Tưởng Nhược Nam cứ có cảm giác, nó cười vì muốn lấy lòng nàng.

Tướng Nhượng Nam nhìn con gà rừng, rồi lại nhìn bộ dạng thân thiết nịnh nọt của cáo tuyết, ngay lập tức nàng hiểu ra. Nàng đột nhiên ngồi thụp xuống, cáo tuyết giật nảy mình, “vụt” một tiếng chạy khỏi lều. Nhưng một lúc sau lại thò đầu vào nhìn nàng.

Tướng Nhượng Nam vui mừng, vẫy vẫy tay gọi nó: “Đừng sợ, ta sẽ không bắt ngươi đâu. Ngươi tới đây tìm ta, lẽ nào còn không tin ta?”

Cáo tuyết như nghe hiểu lời nàng, chậm chậm đi vào, có điều không dám đứng gần nàng quá. Nó nhìn nàng chớp

mắt mấy cái, mấy sợi râu trên mũi cong lên, bộ dạng rất buồn cười.

Tưởng Nhược Nam nhìn nó cười: “Người muốn ta nướng gà cho người phải không?”

Chiếc đuôi của cáo tuyết lập tức vẫy loạn lên, đôi mắt dài nheo lại, trông giống như đang cười.

Tưởng Nhược Nam lại cười, “Được, dù sao ngày mai ta cũng đi rồi, coi như có thêm một người bạn là người, sẽ nướng gà cho người ăn một lần nữa.” Nàng nhặt con gà lên, nói với nó: “Bên ngoài rất nhiều người, nếu người không

muốn bị bắt thì đợi ta ở đây. Ta nướng gà xong sẽ mang vào cho người ăn.”

Cáo tuyết lại vẫy vẫy đuôi, quay vòng vòng trên đất mấy lần như rất vui mừng,

Tướng Nhược Nam ra ngoài làm sạch con gà, sau khi nướng chín nàng mang vào lều, đưa hết cả con gà cho cáo tuyết. Nó gặm lấy, lôi con gà vào một góc bắt đầu hí hửng ăn, trong lúc ăn, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn nàng, ban đầu vẫn còn chút e dè cảnh giác, nhưng thấy Tướng Nhược Nam chỉ ngồi đó nhìn nó cười, bộ dạng của nó dần thả lỏng, không còn căng thẳng.

“Lần trước không có gia vị, lần này thêm gia vị và hương liệu, mùi vị ngon hơn đúng không?”

Cáo tuyết vẫy vẫy đuôi, giống như đang đáp lại lời nàng.

Tướng Nhược Nam càng lúc càng kinh ngạc, “Người có thể nghe hiểu lời ta thật ư? Người thông minh lắm!” Nàng nhìn bộ lông trắng muốt của cáo tuyết, chỉ ước được sờ vào nó một cái, nhưng lại sợ làm nó sợ, nên nàng đành ngồi im, thỉnh thoảng mới trò chuyện cùng nó vài câu. Cáo tuyết cũng sẽ vẫy đuôi đáp lời nàng.

“Ngày mai ta phải về rồi, không thể nướng gà cho người ăn nữa.”

Cái đuôi của cáo tuyết miễn cưỡng lúc lắc, giống như có vẻ không vui.

“Lần này bọn ta bao người như thế cũng không bắt được người, người đặc ý lắm phải không?”

Cái đuôi lập tức cong lên, vẫy rất mạnh.

Tưởng Nhược Nam càng nhìn càng thấy thú vị. Cuối cùng nàng đã hiểu ra, tại sao bao người đều muốn bắt nó, bởi

vì nó thật sự rất đáng yêu. Nhưng càng là những động vật có linh tính thì càng khó chấp nhận sự trói buộc. Cáo tuyết phải sống ở những nơi rộng lớn bao la, không nên bị nhốt trong hoàng cung gò bó, mua vui cho con người.

Không lâu sau, cáo tuyết ăn sạch con gà, bụng nó tròn ung ủng, nó dùng đuôi để lau miệng, rồi lại dùng lưỡi liếm sạch đuôi. Sau khi “lau” sạch người, nó bèn ra khỏi lều. Trước khi ra khỏi cửa, nó quay đầu lại nhìn Tướng Nhược Nam, mắt nheo lại, đuôi vẫy vẫy, giống như cảm ơn nàng.

Tướng Nhược Nam nhìn nó cười, vẫy

tay, dặn: “Đi ra nhớ cẩn thận, đừng để họ bắt được. Sang năm nếu ta lại đến bãi săn, nhất định sẽ nướng gà cho người ăn.”

Cáo tuyết lúc lắc cái đầu nhỏ, quay đầu đi, lách ra ngoài còn nhanh hơn điện xẹt.

Tướng Nhược Nam lập tức bước ra ngoài lều nhưng không còn nhìn thấy thân hình trắng muốt của tiểu tử đó đâu nữa. Nàng cười cười, trong lòng thoáng chút đắc ý. Người khác hao tâm tổn trí mà không được nhìn thấy cáo tuyết, thế mà nó lại tới tìm nàng, hơn nữa còn ở bên nàng rất lâu.

Không lẽ đây cũng là ưu thế của người xuyên không tới đây?

Ngày hôm sau, đoàn người nhỏ trại, quay về kinh thành. Mười ngày sau, thuận lợi về đến hoàng thành. Trong mười ngày đi đường ấy, không biết Cảnh Tuyên Đế đã nghĩ thông hay là đang bị thương mà không còn bá chiếm Cận Thiệu Khang nữa. Do vậy, mỗi tối khi hạ trại, Cận Thiệu Khang liền đưa nàng đi dạo xung quanh, hai người thường xuyên bên nhau, tình cảm ngày càng nồng nhiệt, suýt nữa mấy lần thì động phòng sớm. Cũng may,

Cận Thiệu Khang luôn ghi nhớ lời nàng từng nói: “Đời người con gái chỉ có một lần động phòng.” Hấn hạ quyết tâm sẽ bù đắp cho nàng một đêm động phòng hoa chúc, vì vậy phải cố gắng kiềm chế.

Quay về Hầu phủ, Thái phu nhân làm cơm, cả gia đình cùng ăn một bữa đoàn tụ, cũng coi như tẩy trần cho họ.

Vu Thu Nguyệt vẫn đang chờ đợi tin tốt lành từ cậu mình, không ngờ lại thấy Tường Nhược Nam vẫn sống trở về. Chẳng những thế, tình cảm với Hầu gia còn nồng thắm hơn. Điều đó khiến cô ta hận tới mức suýt thì không giữ được nụ cười trên môi.

Nhưng một khi ác ý đã nảy sinh thì giống như thủy triều, không thể rút về được nữa. Lần này chưa thành công, Vu Thu Nguyệt không vì thế mà định từ bỏ. Cô ta chờ đợi cơ hội lần sau, chờ cơ hội để hành động.

Trên bàn ăn, Thái phu nhân và Cận Yên Nhiên luôn tươi cười, Vu Thu Nguyệt cũng cố gắng giữ vẻ mặt vui vẻ nhẹ nhõm, nhưng điều khiến Tưởng Nhược Nam thấy lạ chính là bộ dạng của Vương thị, cứ như đang giận dữ ai, hoàn toàn khác hẳn bộ dạng thận trọng hàng ngày. Có điều, Cận gia vẫn giữ thói quen không trò chuyện trong bữa ăn, nên

Tướng Nhượng Nam cũng chẳng tiện hỏi.

Sau bữa cơm, mọi người ngồi lại Tùng Hương viện, Cận Thiệu Khang và Tướng Nhượng Nam kể những chuyện thú vị xảy ra ở bãi săn. Cận Yên Nhiên nghe mà thích thú vô cùng, đồng thời khiến Vu Thu Nguyệt nảy lòng ghen tị. Thân là thiếp thất, những cơ hội như thế không bao giờ tới lượt cô ta. Sau đó, Tướng Nhượng Nam có kể sơ qua việc nàng bị gấu đen tấn công và giao chiến với nó, câu chuyện của nàng không chỉ khiến Thái phu nhân và những người còn lại kinh hãi mà ngay bọn a hoàn đứng hầu xung quanh cũng phải nể phục nàng. Chỉ có Vương thị, từ đầu chí cuối, sắc mặt

vẫn có chút không tự nhiên.

Chuyện phiếm một lúc, Thái phu nhân đi vào việc chính, bà nhìn Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang cười nói: “Ngày đã chọn xong rồi, chính là Mười hai tháng này.”

“Mười hai?” Cận Thiệu Khang ngẩn người, như thế hẳn sẽ phải đợi thêm sáu ngày nữa ư?

Triệu di thái thái ngồi đối diện, cười: “Xem ra Hầu gia đợi lâu sốt ruột rồi?”

Cận Yên Nhiên che miệng cười, bọn a

hoàn đứng bên cạnh cũng cười khúc khích, Tưởng Nhược Nam nhìn bọn họ mà ngượng ngùng, bất giác quay đầu lại, oán trách nhìn Cận Thiệu Khang một cái. Cận Thiệu Khang cũng quay đầu nhìn nàng cười, ánh mắt vô cùng chiều chuộng.

Thái phu nhân nhìn cảnh đó, thấy con trai và con dâu ân ái yêu thương, trong lòng cũng thấy vui lây, bà nhìn con trai cười, “Không đợi được cũng phải đợi, là đêm động phòng hoa chúc thì đương nhiên phải chọn ngày lành, không thể qua quýt cho xong được!”

Cận Thiệu Khang quay đầu lại nhìn

mẫu thân: “Mẫu thân nói phải! Tất cả xin nghe theo sự sắp xếp của mẫu thân!”

Sau đó, hấn quay sang hỏi Vu Thu Nguyệt: “Thời gian này có khỏe không?”

Vu Thu Nguyệt nghe Cận Thiệu Khang hỏi, cố ý ngồi thẳng lưng, để lộ cái bụng hơi nhô lên, dịu dàng đáp: “Hầu gia, Thu Nguyệt vẫn khỏe, chỉ có điều thời gian này, bụng đã bắt đầu to, nên hơi đau lưng thôi.”

Nói xong, cô ta xoa xoa bụng, vô tình hữu ý liếc Tường Nhược Nam một cái, sau đó lại nhìn Cận Thiệu Khang cười: “Hai hôm trước, mẫu thân đã cho mời

Lưu thái y tới bắt mạch cho Thu Nguyệt, Lưu thái y nói theo như mạch tượng, thì chắc đến tám phần đứa trẻ là con trai rồi.”

Thái phu nhân nghe nhắc tới chuyện này, trong lòng càng vui hơn, “Chẳng bao lâu nữa, Hầu phủ sẽ có thêm đình, chúc mừng Hầu gia.”

Cận Thiệu Khang cười cười, sau đó dặn dò cô ta phải chú ý giữ gìn sức khỏe, nhưng vẻ mặt hần không thể hiện sự vui mừng như Vu Thu Nguyệt nghĩ, mà Tưởng Nhược Nam cũng chẳng tỏ vẻ ghen tuông đố kỵ như cô ta mong muốn. Vu Thu Nguyệt càng thêm ai oán, cô ta

cúi đầu, liếc mắt nhìn Tường Nhược Nam một cái, thầm nghĩ, chỉ cần Tường Nhược Nam còn sống, thì cô ta mãi mãi không bao giờ có được sự coi trọng của Hầu gia! Haiz, cậu đúng là vô dụng!

Thực ra, Tường Nhược Nam cũng không phải hoàn toàn không quan tâm. Người phụ nữ khác sinh con cho chồng nàng, nàng làm sao thấy thoải mái cho được, nhưng khi nàng quyết định sẽ ở lại bên hắn, nàng cũng biết bản thân phải đổi mặt với đứa trẻ này! Chỉ cần hắn thật lòng thật dạ với nàng, thì hà tất nàng phải bực bội với quá khứ?

Hơn nữa, đây là thời cổ đại chứ

không phải hiện đại, hôn nhân thời hiện đại có thể rất lãng nhăng khi đã có con. Nhưng ở đây, chính thất còn phải quản lý gia đình, trợ giúp phu quân; nhiệm vụ của thiếp thất chính là sinh con. Hơn nữa, thứ tử dù luận về địa vị hay tình cảm cũng không thể bì được với đích tử, nên đứa trẻ này không thể trở thành rào cản trong tình cảm của họ. Đợi nó lớn lên, cho nó chút tài sản, giúp nó thành gia lập thất, cũng coi như tận trách nhiệm của người làm cha.

Do đó, Tưởng Nhược Nam vẫn giữ được vẻ bình tĩnh như không.

Trò chuyện một lúc, sắc mặt Thái phu

nhân có phần mệt mỏi, mọi người lần lượt cáo lui, trước khi đi, Thái phu nhân nói với Cận Thiệu Khang: “Hầu gia, thời gian này theo quy tắc, Hầu gia không được nghỉ lại Thu Đường viện nữa.”

Cận Thiệu Khang mặc dù không muốn, nhưng vẫn phải nhận lời. Thái phu nhân giữ Tưởng Nhược Nam lại, nói là có việc muốn hỏi nàng, Cận Thiệu Khang bèn về Sở Thiên các trước. Vu Thu Nguyệt vội theo gót hấn.

Tưởng Nhược Nam nhìn thấy xong cũng chẳng để ý, nếu đến việc này mà nàng còn không tin hấn, cứ đề phòng canh chừng hấn từ tối đến sáng, thì sau

này chẳng phải nàng sẽ mệt chết ư?

Thái phu nhân kéo nàng vào phòng trong. Tưởng Nhược Nam biết chắc chắn bà có chuyện quan trọng muốn nói với mình.

Tưởng Nhược Nam ngồi xuống chiếc ghế mà Liễu Nguyệt chuẩn bị cho nàng, hỏi Thái phu nhân: “Thời gian này mẫu thân còn đau người nữa không?”

Thái phu nhân cười đáp: “Từ sau lần con giúp ta giác hơi, đã rất lâu rồi không đau lại. Thỉnh thoảng cũng bị nhiễm lạnh nhưng không đau lắm, Liễu Nguyệt xoa bóp cho ta một lúc là đỡ.” Bà nhìn

Tưởng Nhược Nam đón lấy chén trà từ tay Liễu Nguyệt, lại nói tiếp: “Thực ra, ta giữ con lại là vì muốn nói với con chuyện đứa bé trong bụng Thu Nguyệt.”

Tưởng Nhược Nam nhìn bà: “Mẫu thân muốn nói với con điều gì?”

Thái phu nhân cười cười, điềm đạm đáp: “Ta muốn biết ý kiến của con trong việc này?”

Tưởng Nhược Nam lập tức hiểu ngay, Thái phu nhân lo lắng nàng không chấp nhận đứa con trong bụng Thu Nguyệt. Đương nhiên, bà không sợ nàng, mà sợ Thái hậu đứng sau nàng. Trước kia nàng

không chịu động phòng, Cậ gia lấy lý do lo không có người nối dõi tông đường nên Thái hậu chẳng thể nói gì. Nhưng giờ tình hình không như trước kia nữa, dù thế nào, việc thiếp thất có thai trước chính thất là không thể chấp nhận được. Thái phu nhân sợ nàng mượn tay Thái hậu để giải quyết đứa con trong bụng Vu Thu Nguyệt.

Thực ra, sao nàng lại làm thế được cơ chứ? Dù thế nào đi nữa, nàng cũng không thể vì lợi ích của bản thân mà ra tay sát hại con người khác. Hơn nữa, đứa con Vu Thu Nguyệt sinh ra chỉ là thứ tử, Cậ Thiệu Khang sẽ không dành tình cảm quá nhiều cho nó. Nhưng nếu nó chết vì nàng

thì đứa trẻ sẽ chiếm một vị trí vô cùng đặc biệt trong lòng hắn, cả đời này hắn không bao giờ quên được chuyện này, cả đời này hắn không bao giờ quên được đứa con ấy. Cuối cùng, sẽ khiến quan hệ của họ bị ảnh hưởng.

Vì vậy, dù là xét về mặt lương tâm hay hiện thực, nàng cũng không bao giờ có ý định gì với đứa bé.

Đối với Thái phu nhân mà nói, cho dù đứa trẻ do chính thất hay thiếp thất sinh ra, thì cũng đều là cốt nhục của con trai bà. Dù thế nào bà cũng không thể từ bỏ. Huống hồ, giờ đứa trẻ mà Vu Thu Nguyệt đang mang trong bụng lại là một đứa

cháu trai.

“Nhược Lan, ta biết con lo lắng những gì, nhưng con yên tâm, thứ trưởng tử thì vẫn là thứ tử. Ở Cận gia chưa từng có việc thứ tử vượt mặt đích tử, sau này chỉ cần con sinh được đích tử, thì tương lai con trai con chính là chủ nhân đời kế tiếp của Cận gia. Ngộ nhỡ, ta nói là ngộ nhỡ, con không sinh được con trai, thì đứa trẻ này cũng sẽ được đặt dưới danh nghĩa của con, trở thành con của con. ‘Con trai’ con vẫn cứ là chủ nhân của Cận gia.” Nói rồi, Thái phu nhân nhìn Tưởng Nhược Nam cười cười: “Nhược Lan, ta nói những điều ấy, con có hiểu ý của ta không?”

Dù sao nàng cũng đã xác định rõ ràng, Tưởng Nhược Nam định nói rõ để Thái phu nhân khỏi phiền lòng bởi việc này, rồi vì thế mà xa cách nàng. Trước kia, Tưởng Nhược Nam lấy lòng bà là vì muốn có được một cuộc sống tốt hơn ở Hầu phủ. Còn bây giờ, bà là mẫu thân của người nàng yêu, nàng hy vọng có thể duy trì được mối quan hệ tốt đẹp với bà. Mà muốn duy trì được mối quan hệ tốt đẹp ấy, thì điều quan trọng nhất là phải thẳng thắn, thành thật. Dốc hết những tâm tư trong lòng ra để đối phương hiểu mình, không còn hiểu lầm nữa.

“Mẫu thân, con hoàn toàn không có ý

định gì với đứa con của Vu Thu Nguyệt cả. Con không thích nó nhưng cũng không ghét nó, sau này cho dù đứa trẻ được sinh ra, con cũng vẫn giữ thái độ ấy. Về phần Thái hậu, con sẽ nói với người, vì vậy mẫu thân hãy yên tâm.”

Thái phu nhân không ngờ Tưởng Nhược Nam lại thẳng thắn nói hết ra như thế, câu “con không thích nó nhưng cũng không ghét nó” nghe thì có vẻ không thuận tai, nhưng lại khiến người ta thấy rất thật. Cũng đúng, làm gì có ai thích đứa con của người phụ nữ khác với chồng mình đâu? Ít ra thì, cả đời bà chưa bao giờ thích Cận Thiệu Đường.

Thái phu nhân thấy yên tâm, bà vươn người tới, nắm tay nàng, chân thành nói: “Nhược Lan, không ngờ con lại hiểu chuyện như vậy. Mẫu thân là người từng trải, không phải không hiểu tâm tư của con, nhưng Hầu gia hiếm muộn, bụng Thu Nguyệt lại to như thế rồi, mẫu thân thật sự không nỡ.”

Tưởng Nhược Nam cũng nắm tay bà, cười cười: “Con hiểu, thừa mẫu thân.”

Mẹ chồng nàng dâu trò chuyện một lúc, Tưởng Nhược Nam thấy bà đã mệt nên xin cáo lui. Trước khi đi, Thái phu nhân bỗng gọi giật nàng lại.

“Đúng rồi, có chuyện này quên nói với con. Trong viện tử của con có một nha đầu tên là Hồng Hạnh, giờ đã thành người của Thiệu Đường rồi.” Thái phu nhân báo đơn giản.

Tưởng Nhược Nam nhất thời vẫn chưa phản ứng lại được. Hồng Hạnh? Sao giờ lại liên quan tới Cận Thiệu Đường?

Thái phu nhân nói tiếp: “Nếu là a hoàn của người khác, để xảy ra việc thế này thì ta nhất định đã đuổi đi rồi. Có điều, cô ta là a hoàn bồi giá của con, ta mở cho cô ta một con đường sống, để cô ta làm a hoàn thông phòng của Thiệu

Đường. Con có ý kiến gì không?”

Giờ Hồng Hạnh đã thành người của Cận Thiệu Đường rồi, nàng còn có thể có ý kiến gì nữa?

“Tất cả tùy mẫu thân quyết định.”

Về đến Thu Đường viện, Tưởng Nhược Nam cho gọi Phương ma ma tới, nàng muốn hỏi thăm bà về chuyện này.

Phương ma ma quỳ thụp xuống trước mặt Tưởng Nhược Nam, tròn mắt đỏ hoe: “Tiểu thư, lão nô không còn mặt mũi nào nhìn tiểu thư nữa. Hồng Hạnh gây ra

chuyện đó, không chỉ nó mất mặt mà còn khiến tiểu thư cũng mất mặt! Do lão nô quản giáo không nghiêm nên nó mới gây ra chuyện vô sỉ như thế! Tiểu thư, tiểu thư hãy trừng phạt lão nô đi!” Nói rồi, khóc lóc đập đầu mấy cái trước Tướng Nhượng Nam.

Tướng Nhượng Nam đỡ Phương ma ma dậy: “Ma ma, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi, con còn chưa hiểu. Ma ma có thể kể cho con nghe không?” Đoạn, nàng đỡ Phương ma ma ra ngồi xuống ghế.

Lúc này, Phương ma ma mới lau nước mắt nước mũi kể lại mọi chuyện.

Thì ra, sau khi Tưởng Nhược Nam theo Cận Thiệu Khang đi không lâu, chẳng biết Hồng Hạnh đã dùng cách gì mà có thể thu hút được sự chú ý của Cận Thiệu Đường. Một đêm, hai người họ đã làm cái việc xấu xa kia ngay trong thư phòng. Không ngờ, đúng lúc lại bị Vương thị và Vu Thu Nguyệt bắt gặp. Chuyện vỡ lở, Vương thị khóc lóc tố cáo lên Thái phu nhân, muốn Thái phu nhân trừng phạt tiện tì vô sỉ Hồng Hạnh. Hồng Hạnh quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân, khóc lóc cầu xin, hể mở miệng ra là nhắc tới phu nhân, kéo Tưởng Nhược Nam vào cuộc. Thái phu nhân nể mặt nàng nên đã ban Hồng Hạnh cho Cận Thiệu Đường làm thông phòng. Giờ,

Hồng Hạnh đã là người của Triệu di thái thái.

Phương ma ma vừa khóc vừa nói: “Nha đầu chết dẫm Hồng Hạnh, lúc nào cũng thích trèo cao mà không nghĩ xem thân phận của mình thế nào, trèo cao thì ngã đau thôi. Trước kia tiểu thư muốn gả nó cho Trương quản sự, một mối hôn sự tốt như thế thì nó không chịu, giờ lại chen chân về với Cận Thiệu Đường. Mà nhị thiếu gia Cận Thiệu Đường riêng thiếp thất cũng đã có tới bốn người rồi, Hồng Hạnh chẳng qua chỉ là một a hoàn, nhị thiếu gia nhất thời ham của lạ chứ sao có thể thật lòng đối tốt với nó đây? Nha đầu này, sao chẳng chịu nghe lời mẹ?”

Tướng Nhược Nam thở dài, mỗi người đều có sự lựa chọn riêng. Hồng Hạnh muốn trèo cao, suy nghĩ ấy không sai, chỉ mong cô ta có thể gánh được hậu quả việc mình đã làm.

Lại nhớ đến vẻ mặt tức giận của Vương thị, không lâu trước đó Cận Thiệu Đường đã làm cho một a hoàn mang thai, nay lại lẳng nhăng tới a hoàn của phòng khác, bảo cô ta làm sao vui vẻ ôn hòa cho nổi. Bộ dạng đó của cô ta... Không phải cũng trách sang nàng rồi đấy chứ?

“Tiểu thư.” Phương ma ma lại quỳ xuống, “Tiểu thư, nhị phu nhân giờ rất

hận Hồng Hạnh, sau này nhất định sẽ chẳng đối xử tử tế với nó đâu, xin hãy nể tình Hồng Hạnh đã cùng lớn lên với tiểu thư mà chăm sóc để mắt đến nó giúp ma ma. Ma ma không cầu nó được vinh hoa phú quý, ma ma chỉ muốn nó sống bình an!”

Tưởng Nhược Nam ngồi xuống trước mặt bà, cúi đầu, khẽ nói: “Ma ma, ma ma mau đứng dậy đi. Giờ Hồng Hạnh đã là người của nhị phòng, chuyện của Hồng Hạnh con cũng không tiện can thiệp quá nhiều. Nhưng ma ma yên tâm, Cận gia là gia đình danh giá, chỉ cần Hồng Hạnh giữ đúng bốn phận, an phận thủ thường, nhị phòng sẽ không đối xử tệ với Hồng

Hạnh đâu.”

Cô ta dám dụ dỗ Cận Thiệu Đường, Vương thị nhất định sẽ không để cô ta yên, điều này là chắc chắn. Ban đầu khi Hồng Hạnh làm như thế, ắt phải nghĩ tới hậu quả. Cô ta dựa vào cái gì mà cho rằng nàng sẽ giúp cô ta đề đầu cưới cổ chính thất Vương thị? Việc ai làm người nấy phải chịu trách nhiệm.

Tưởng Nhược Nam nói vậy, về tình về lý đều rất thỏa đáng, Phương ma ma không tiện thêm lời, thút tha thút thít đứng dậy, quay người lui ra ngoài.

Tưởng Nhược Nam đến bên cửa sổ,

nhìn vàng trắng sáng trên trời, hồi tưởng lại quãng thời gian vui vẻ được ở bên nhau của hai vợ chồng khi ở bãi sắn. Giờ quay lại Hầu phủ, họ có muốn cũng không thể sống đơn giản thoải mái như vậy nữa.

Có điều, cuộc sống vốn là thế, đâu thể chuyện gì cũng thuận theo ý mình. Dùng thái độ tích cực để đối mặt với hiện thực, luôn giữ cho trái tim lạc quan mới có thể vui vẻ trong cuộc sống nhiều phiền muộn này.

Đột nhiên trước mắt lóe lên, một con vật lông lá nhảy từ cành quế trong viện tử đến thềm cửa sổ. Lông trên người nó

trắng toát, đôi mắt dài hẹp, cái mũi cong cong. Chẳng phải cáo tuyết ư? Lúc này, miệng nó đang cắn một con gà, sung sướng vui vẻ ném vào tay Tưởng Nhược Nam.

Nàng tức giận ném con gà xuống đất, sau đó tóm lấy cái đuôi to của nó mà xách ngược lên: “Tiểu Bạch, người tưởng ta là đầu bếp của người chắc! Dăm ngày ba bữa lại đến sai ta nướng gà cho người ăn! Còn nữa, con gà này người bắt ở đâu hả?”

Con cáo tuyết dùng hai chân trước ôm lấy đầu, cơ thể đung đưa, khóc ư ư thành tiếng, giống như đang rất tủi thân.

“Người đừng tưởng làm bộ làm tịch như vậy ta sẽ mềm lòng. Ta cho người biết, người mau quay về đi, ở đây rất nhiều người, cẩn thận không bị người ta bắt được đây!” Tưởng Nhược Nam chỉ vào nó giáo huấn, bộ dạng cáo tuyết trông càng tội nghiệp hơn.

Nhắc tới con cáo tuyết này, Tưởng Nhược Nam thật muốn khóc. Không biết có phải nó ăn gà nà nướng tới phát ngiện hay không mà theo nà từ bãi săn về tận đây. Cứ cách hai ngày lại tới gặp mặt nà một lần, bắt một con gà tới cho nà nướng, nhưng không phải lần nào Tưởng Nhược Nam cũng nướng cho nó

được. Nó lại rất khôn miệng, chỉ ăn gà nà²ng nướng. Có lần nà²ng sai cung tì nướng, nó bèn ném con gà xuống đất! Nếu không thỏa mãn nó, nó sẽ giở trò với nà²ng, lén lấy trộm y phục và trang sức của nà²ng; hoặc mang rắn, chuột cùng vài loại côn trùng bỏ vào phòng nà²ng. Nhìn nà²ng sợ hãi nhảy dựng lên la hét, nó cũng nhảy lên vui mừng thích thú.

Tướng Nhược Nam tức tới nghiến răng nghiến lợi, nhưng không thể chạy thoát khỏi nó, cũng không bắt được nó, nà²ng chẳng biết phải đối phó với cáo tuyết thế nào, cuối cùng đành khuất phục, ngoan ngoãn nướng gà cho nó. Cứ thế, hai “người” dần trở nên thân thiết. Sau

khi quen thân rồi, cáo tuyết bắt đầu thích gần gũi nàng, thỉnh thoảng còn nằm trong lòng nàng. Những lúc Tưởng Nhược Nam nổi giận, nó đều giả bộ đáng thương. Nàng còn đặt tên cho nó, gọi nó là Tiểu Bạch.

Có điều, Tiểu Bạch chỉ tiếp cận gần gũi với một mình nàng, chỉ tin một mình nàng. Khi có người ngoài, nó tuyệt đối không xuất hiện, đợi khi nàng ở một mình mới nhảy ra từ một góc khuất nào đó.

Tưởng Nhược Nam mắng thì mắng nhưng trong lòng vẫn rất thương cáo tuyết. Nàng đích thân xuống bếp nướng gà, rồi mang lên phòng cho nó.

Tiểu Bạch ăn rất ngon lành, Tưởng Nhược Nam ngồi xuống bên cạnh vuốt ve cáo tuyết, “Tiểu Bạch, ở đây rất nguy hiểm, nếu bị người ta phát hiện ra, họ sẽ bắt nhốt ngươi lại, ngươi hãy mau quay về đi.”

“Tiểu Bạch, đây là nơi ta ở. Rất rộng rất đẹp phải không? Nhưng ở đây rất nhiều người, mỗi lần xuất hiện phải cẩn thận đấy.”

“Tiểu Bạch, vài hôm nữa, nơi này sẽ thật sự trở thành nhà của ta, ta sẽ sống cả đời với người ta yêu ở đây. Từ nhỏ ta đã muốn có một gia đình, có người luôn kề

cận thương yêu mình. Bây giờ, dường như ta đã tìm được nó rồi. Sau này, ta sẽ trân trọng, sẽ khiến nhà cửa yên bình gia đình hòa thuận, ấm áp.”

Tay nàng chống cằm, khoe miệng nở nụ cười hạnh phúc.

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Nhược Nam vào cung thỉnh an Thái hậu.

Thái hậu kéo tay nàng, nhìn ngắm kĩ càng, “Nghe nói con gặp gấu, mau để ai gia xem xem có mất miếng thịt nào

không?”

Tưởng Nhược Nam cười đáp: “Suýt nữa thì bị gấu tát chết, cũng may Hoàng thượng kịp thời xuất hiện cứu được con!”

Thái hậu nói: “Cũng may Hoàng thượng cứu được con, nếu con có chuyện gì, ta sẽ không tha cho Hoàng thượng!”

Diệp cô cô mang trà cho nàng, quay đầu nói với Thái hậu: “Thái hậu yên tâm, tiểu thư Nhược Lan rất lợi hại, trong cung đang lan truyền chuyện tiểu thư dùng roi đấu tay đôi với con gấu đấy.”

Thái hậu cười: “Chuyện này ta cũng nghe rồi, nhưng ta muốn nghe Nhược Lan kể, Nhược Lan nhất định kể sẽ hấp dẫn hơn.”

Tướng Nhược Nam thấy Thái hậu hào hứng, bèn thêm mắm dặm muối, khoa chân múa tay kể lại những gì mình nhìn thấy, khiến Thái hậu và Diệp cô cô nghe chăm chú.

Kể xong câu chuyện, Tướng Nhược Nam cạo gió cho Thái hậu, khi cạo gió nàng có nói với người về chuyện động phòng.

Trong thế giới lạ lẫm này, người luôn

dành cho nàng sự ấm áp, luôn đối tốt với nàng vô điều kiện chính là Thái hậu. Trong lòng nàng, Thái hậu giống như người thân. Động phòng là việc quan trọng, đương nhiên nàng phải nói cho Thái hậu biết, để người không cần phải lo lắng vì chuyện của nàng nữa.

Thái hậu lặng lẽ nghe hết, sau đó ngồi dậy, Diệp cô cô bước tới chỉnh lại y phục cho người. Thái hậu đợi Nhược Lan đi rửa tay quay lại, vẫy nàng lại gần, bảo: “Ngồi xuống cạnh ta.”

Tưởng Nhược Nam ngồi xuống bên dưới, Thái hậu nắm tay nàng, khẽ nói: “Giờ hãy cho ta hay, tại sao đột nhiên

con lại thay đổi ý định? Trước kia dù ta có khuyên con thế nào con cũng không đồng ý cơ mà.”

Tướng Nhược Nam cúi đầu, chậm rãi đáp: “Thái hậu, Thiệu Khang nói từ nay về sau chàng sẽ một lòng một dạ với con, con muốn cho chàng cơ hội, cũng là cho chính bản thân một cơ hội. Từ nhỏ con đã không có mẹ, cha lại thường xuyên ở ngoài chiến trường, mặc dù vú nuôi đối với con rất tốt nhưng trong mắt bà, dù sao con vẫn là chủ nhân. Con rất cô đơn, cho dù sau đó được gả về một gia đình danh giá như thế, con vẫn không có cảm giác gia đình...”

Nàng là trẻ mồ côi, lớn lên trong cô nhi viện, bọn trẻ con thường xuyên cãi vã tranh giành từ quả táo cho đến cái áo. Dù sau này nàng có lấy được lòng của viện trưởng, được đổi đãi khác, nhưng trong mắt viện trưởng, nàng chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ mảnh lói, ranh ma mà thôi.

Không ai tốt với nàng, quan tâm tới nàng mà không cần điều kiện, dần dần nàng cũng quen với điều đó, thậm chí còn cảm thấy đó là điều hết sức hiển nhiên.

“Trước mặt Thiệu Khang con luôn rất ngang ngược, cậu có Thái hậu đứng sau

mà cự tuyệt chàng. Nhưng dù chàng có tức giận tới mức nào, có không hiểu con tới đâu, cũng chưa bao giờ tìm cách làm tổn thương con, luôn nghĩ cho con. Chàng khiến lòng con ấm áp, khi ở bên chàng con rất vui vẻ, rất yên tâm, giống như được bảo vệ bao bọc. Thái hậu, người cũng hiểu với tính cách của chàng, có thể hứa hẹn thề bồi với con như thế cũng không phải việc dễ dàng gì. Không phải chàng buột miệng nói chơi, nên con nguyện tin chàng lần này.”

Thái hậu khe khẽ thở dài, “Nhược Lan, đàn ông năm thê bảy thiếp là chuyện hết sức bình thường, cho dù bây giờ hắn hứa với con, nhưng cuộc sống sau này

còn dài, trong phủ còn có thiếp thất, e là hấn khó mà giữ lời hứa được. Đàn ông, cho dù bên cạnh hấn có bao nhiêu phụ nữ, chỉ cần người hấn coi trọng nhất là con, thế cũng là được rồi. Nếu lòng con không thoải mái, luôn ghen tuông đố kỵ, sau này nếu hấn không giữ lời hứa mà vào phòng người phụ nữ khác, con sẽ làm thế nào đây? Nhược Lan, hãy nghe ai gia, đừng cố chấp những việc như thế nữa, nhân cơ hội này, mau mau sinh đích tử, sau này dù hấn có lòng dạ khác thì người hấn phải xem trọng nhất vẫn là con.”

Tướng Nhược Nam ngẩng đầu lên, nhìn Thái hậu, vẻ mặt nàng điềm tĩnh,

ánh mắt kiên định: “Thái hậu, từ nay về sau, con sẽ cố gắng duy trì tốt mối quan hệ của chúng con. Nhưng nếu chỉ một mình con cố gắng mà chàng không chịu cho đi... Nếu có ngày chàng phản bội lời thề thật, con sẽ từ bỏ.”

Một khi trái tim đã chịu từ bỏ, sẽ không bao giờ quay đầu nữa, cũng sẽ không có cơ hội làm lại nữa.

Thái hậu thấy ý nàng đã quyết, biết khuyên nữa cũng vô ích, thầm thở dài, im lặng. Nhưng bà vẫn cho rằng, chỉ cần Nhược Lan sinh con xong, sau này tâm ý sẽ thay đổi, rồi nàng cũng sẽ chịu thỏa hiệp thôi. Mặc dù rất thương Nhược Lan,

nhưng Thái hậu vẫn cho rằng sự kiên định của nàng thật vô lý, cuối cùng người bị tổn thương vẫn là nàng.

Giống hệt như cha nàng vậy.

Tướng Nhượng Nam thấy sắc mặt Thái hậu nặng nề, vội vàng đổi đề tài, hỏi về vết thương của Hoàng đế. Thái hậu đáp: “Thái y nói vết thương lần này không nhẹ, phải chịu khó điều dưỡng, nếu không sau này sẽ để lại di chứng!”

Tướng Nhượng Nam bỗng cảm thấy có lỗi, nàng biết vết thương của hấn là do bị đập vào đá khi lăn xuống sườn dốc, nếu không phải hấn một lòng một dạ bảo vệ

nàng thì cũng không đến nỗi nghiêm trọng như thế. Theo lí, nàng nên tới thăm hấn, nhưng hiện hấn đang ở trong cung, nàng thân là ngoại quyến, không thể tùy tiện vào đó. Hơn nữa, nàng cũng không muốn đến gần hấn.

Nàng lấy ra phương pháp thực liệu đã chuẩn bị từ trước, “Đây là phương pháp điều trị bằng thực liệu giúp điều dưỡng nội thương, có lẽ sẽ giúp ích ít nhiều cho Hoàng thượng, mong Thái hậu hãy đưa cho ngự y xem qua.”

Thái hậu gật đầu, giao lại cho Diệp cô cô.

Tướng Nhượng Nam ngồi trò chuyện với người thêm lúc nữa, sau đó tới Khôn Ninh cung thăm Hoàng hậu.

Gần tới, Thái hậu đến chỗ Hoàng đế. Hàng ngày, người đều đến thăm, xem bệnh tình tiến triển tới đâu rồi.

Sau khi hỏi Lưu viện sử về tình hình vết thương của Hoàng thượng, bà lại giao phương pháp thực liệu của Tướng Nhượng Nam cho Thái y. Đợi Thái y lui ra, Cảnh Tuyên Đế mới ngồi dậy.

Thái hậu vội vàng đi đến: “Con đang không khỏe, hãy nằm xuống thì hơn.”

Cảnh Tuyên Đế cười, đáp: “Sau khi bị thương, con vẫn nằm suốt, nằm đã mười mấy ngày rồi, đến xương cốt cũng tê dại cả.”

Thái hậu thấy vẻ mặt tiêu tụy của Cảnh Tuyên Đế, đau lòng tới đỏ hoe cả mắt, “Sau này đừng tùy tiện như thế nữa, chỉ mang theo có ba tùy tùng bình thường mà dám xông vào rừng rậm. Cũng may lần này không gặp họa lớn, nếu như... Con bảo mẫu hậu phải làm thế nào?” Nói rồi người đưa tay lên lau nước mắt.

Cảnh Tuyên Đế vội vàng trấn an: “Nhi thần sai rồi, khiến mẫu hậu phải lo lắng.” Thái hậu nắm tay hắn, gật đầu.

Cảnh Tuyên Đế lại nói tiếp: “Vừa rồi có phải Nhược Lan gửi thực đơn cho con không?”

Thái hậu đáp: “Hôm nay Nhược Lan đã vào cung đưa cho ta.” Thái hậu nhìn Cảnh Tuyên Đế một cái, “Hoàng thượng, giờ Nhược Lan đã xuất giá, Hoàng thượng không nên gọi thẳng tên ra như thế!”

Cảnh Tuyên Đế cúi đầu im lặng. Giờ đến cả gọi tên nàng cũng không được nữa sao?

Bên tai lại vang lên giọng mẫu hậu: “Có điều, hôm nay Nhược Lan vào cung đã cho ta biết một tin tốt lành. Ngày Mười hai tháng này, Nhược Lan và An Viễn Hầu sẽ động phòng, cuối cùng Nhược Lan cũng đã quyết định, giúp ta bớt lo lắng hơn.”

“Mười hai!” Cảnh Tuyên Đế ngẩng phắt đầu lên, nắm chặt tay Thái hậu: “Ngày Mười hai Nhược Lan sẽ động phòng ư?” Vẻ mặt Hoàng đế vô cùng kinh hãi.

Bàn tay Thái hậu bị nắm tới phát đau, trong lòng vô cùng kinh ngạc: “Hoàng thượng, Nhược Lan và An Viễn Hầu

động phòng là việc hết sức đương nhiên, Hoàng thượng sao lại phản ứng như thế?”

Mặc dù sớm biết họ sẽ động phòng, nhưng hắn luôn cho rằng đây là chuyện mơ hồ xa xôi, hắn không dám nhìn thẳng vào hiện thực. Nhưng hôm nay mọi chuyện phơi bày trước mắt, khiến hắn không thể không chế được bản thân mình.

Nàng sắp hoàn toàn, hoàn toàn thuộc về người đàn ông khác rồi!

“Không được, mẫu hậu, trẫm phải ngăn cản việc này!” Cảnh Tuyên Đế hét chần ra, định đứng dậy, nhưng nằm trên

giường bao nhiêu lâu như thế, lại thêm tâm trạng kích động, hai chân mềm nhũn, ngã khuyu dưới đất.

Thái hậu kinh hãi kêu lên một tiếng. Vội vàng gọi người vào dìu hẳn lên giường, sau đó lại bảo họ lui ra.

Trong nội điện chỉ còn lại hai mẹ con.

Cảnh Tuyên Đế giống như phát điên vậy, kiên quyết ngồi dậy, “Trẫm phải hạ chỉ! Trẫm muốn hủy bỏ hôn sự của bọn họ! Trẫm phải lập tức hạ chỉ!” Sắc mặt hẳn trắng bệch, tinh thần kích động.

Thái hậu cũng vô cùng chấn động, người giữ chặt vai Cảnh Tuyên Đế, cao giọng nói: “Hoàng thượng, rốt cuộc là người đang nói gì vậy? Người có biết mình đang nói gì không?”

Cảnh Tuyên Đế ngẩng đầu lên nhìn Thái hậu, ánh mắt như đang bốc cháy.

“Mẫu hậu, Nhược Lan vốn là tiên đế ban cho nhi thần, mẫu hậu chẳng phải vẫn luôn có ý đó sao? Nhược Lan vốn là của nhi thần! Nhược Lan quyết không thể động phòng với người đàn ông khác!”

“Hoàng thượng!” Thái hậu quát lạc cả giọng, tỏ rõ uy nghi, lúc này Cảnh Tuyên

Để mới có chút bình tĩnh trở lại.

Thái hậu trợn tròn mắt, ngực phập phồng vì tức giận, “Hoàng thượng, trước đây khi tiên đế muốn ban Nhược Lan cho người, nhưng người cứ lần lữa mãi không chịu đưa Nhược Lan vào cung! Sau khi tiên đế băng hà, ai gia không chỉ một lần nhắc tới việc này, nhưng người tự ý giao Nhược Lan cho An Viễn Hầu! Giờ thánh chỉ đã ban, Nhược Lan đã là Hầu phu nhân, việc này mọi người đều biết! Nay người lại nói những lời hôn quân vô đạo như vậy được ư?”

“Thái hậu, trăm biết là trăm sai rồi, trăm không nên đánh giá con người ta

qua diện mạo...” Cảnh Tuyên Đế ngồi thẳng dậy, nắm chặt hai tay Thái hậu, “Nhưng bây giờ trẫm đã biết được ưu điểm của Nhược Lan, trẫm rất thích Nhược Lan, trẫm chưa từng thích người con gái nào như thế, trẫm không thể không có nàng! Thái hậu, xin hãy ủng hộ trẫm! Nhi thần rất cần sự ủng hộ của mẫu hậu!” Hắn nhìn Thái hậu, vẻ mặt gấp gáp, ánh mắt khẩn cầu, hoàn toàn không còn vẻ điềm tĩnh ngày thường nữa.

Thái hậu cũng chưa từng thấy cảnh Hoàng thượng mất bình tĩnh như vậy bao giờ, bà hiểu con trai mình, những lời hắn nói lúc này chắc chắn là thật.

Sự việc sao lại trở nên thế này? Trước kia hắn ghét Nhược Lan như vậy, đến nhắc tới tên Nhược Lan trước mặt hắn, hắn cũng khó chịu, nhưng bây giờ, sao hắn lại...

Thái hậu nhớ lại những việc làm lời nói của Nhược Lan trong thời gian này, bất giác thở dài. Nhược Lan bây giờ quả thật khiến người khác rất yêu quý.

“Con à, con nhận ra ưu điểm của Nhược Lan, nhưng con có biết, Nhược Lan thay đổi là vì ai không? Trong mắt trong lòng Nhược Lan, chỉ có một mình An Viễn Hầu, con hà tất phải khổ như vậy?” Thái hậu thấy con trai cố chấp vô

vọng, vô cùng đau lòng.

“Trẫm mặc kệ, trẫm là thiên tử! Trẫm muốn Nhược Lan quay về bên trẫm, trong mắt trong tim nàng chỉ có trẫm!” Cảnh Tuyên Đế ngữ khí kiên cường, nhưng sắc mặt càng lúc càng trắng bệch.

“Hoàng thượng!” Thái hậu nhấn mạnh, “Thiên tử cũng không thể muốn làm gì làm nấy! Thánh chỉ do chính tay con viết, giờ con hối hận, muốn cướp vợ của thần tử ư? Con sẽ làm gì để bịt miệng thiên hạ đây? Con phải làm sao để đối mặt với sự chỉ trích của văn võ bá quan đây? Phụ hoàng dạy con thế nào, người tin tưởng con, kỳ vọng vào con, giao lại giang sơn

người vất vả mới giành được vào tay con, lẽ nào vì một người phụ nữ mà con định hủy hoại danh tiếng của mình?” Thái hậu hất tay hấn ra, đứng dậy, kiên quyết nói: “Chuyện này không cho phép con tự ý làm bừa! Ai gia sẽ không đứng về phía con!”

Cảnh Tuyên Đế vứt bỏ cả thể diện mà hét lên: “Trẫm là thiên tử, lẽ nào đến người phụ nữ mình thích cũng không thể có được ư? Ai dám nói động đến trẫm nửa câu, trẫm sẽ giết kẻ ấy!”

Thái hậu tức giận: “Vậy người đầu tiên mà Hoàng thượng nên giết là ai gia đây! Ai gia tuyệt đối không để mặc

Hoàng thượng làm bừa!”

“Mẫu hậu!” Cảnh Tuyên Đế quỳ xuống giường, quỳ xuống bên cạnh Thái hậu, “Mẫu hậu bớt giận, nhi thần sao dám làm cái việc đại nghịch bất đạo ấy!”

Thái hậu nghĩ tới việc hần đang bị thương, trong lòng không nỡ, bà ngồi xuống, đỡ vai hần, nói với giọng chân thành: “Hoàng thượng, nhận được bao nhiêu phải cho đi bấy nhiêu, người có được sự tôn sùng của thiên hạ, có được giang sơn, mỗi lời nói mỗi hành động của người phải xứng đáng với kỳ vọng của bách tính muôn dân. Rất nhiều chuyện không thể làm theo ý mình. Nếu

không, đến khi ấy, người sẽ mất đi nhiều thứ hơn người nghĩ!”

“Mẫu hậu, nhi thần không phải là không hiểu điều đó, nhưng nhi thần... nhi thần...” Cảnh Tuyên Đế cầm tay Thái hậu, không nói nên lời.

“Hơn nữa, người đã từng nghĩ đến điều này chưa, người làm như vậy, không những không có được Nhược Lan, mà còn làm hại Nhược Lan. Người còn không hiểu hậu quả của chuyện này sao? Đến khi ấy, liệu người có bảo vệ được Nhược Lan tới cùng không?”

Cảnh Tuyên Đế nắm chặt tay Thái hậu,

bàn tay hắt khế run lên, nói không nên lời.

“Hãy từ bỏ đi, con...” Thái hậu giơ tay ra, vuốt khuôn mặt tiều tụy trắng bợt của hắt, dịu dàng nói tiếp: “Có những người, có những việc, đã lỡ rồi sẽ lỡ mãi mãi, không thể cứu vãn được. Con là Hoàng đế, tất cả những người con gái trong thiên hạ này con cứ mặc lòng lựa chọn, người tốt hơn Nhược Lan còn rất nhiều.”

Cảnh Tuyên Đế đột nhiên bật dậy, hắt cúi đầu, mái tóc dài xõa rối tung trên vai, nhìn không còn một chút sinh khí.

Hắn lẩm bẩm: “Trong thiên hạ này có rất nhiều nữ tử tốt, nhưng không ai giống Nhược Lan cả...”

Trong Từ Ninh cung, hương khói mịt mờ, không khí vô cùng tĩnh lặng.

Đột nhiên, trong nội cung vang lên những tiếng bước chân khe khẽ phá vỡ bầu không khí ấy.

“A Diệp, là người phải không?” Thái hậu ngồi dựa trên chiếc gối màu đen thêu chỉ vàng ở đầu giường, cất tiếng hỏi.

Đầu tiên, Diệp cô cô thêm dầu cho những cây đèn, sau đó quay lại nói: “Thái hậu, muện thế này rồi sao người còn chưa đi nghỉ?”

“Buồn bức, đau đầu.” Thái hậu thở dài, “Oan nghiệt, oan nghiệt quá!”

“Chi bằng, ngày mai Thái hậu truyền tiểu thư Nhược Lan vào cung hỏi chuyện này xem sao?” A Diệp là cung nữ thân cận bên cạnh Thái hậu, khi ấy đứng ngoài cửa nội điện, đương nhiên cũng nghe được những lời mẹ con họ nói với nhau, sau đó Thái hậu cũng kể cho A Diệp nghe, hoàn toàn không giấu điều gì.

Thái hậu xua tay: “Chuyện này chắc là không có liên quan gì tới Nhược Lan, bao tâm tư tình cảm của Nhược Lan đã dành cả cho An Viễn Hầu rồi, là tình cảm của một mình Hoàng thượng mà thôi. Chẳng bao lâu nữa Nhược Lan sẽ động phòng, hà tất phải để chuyện này làm rối loạn tâm trí con bé? Những ngày này, ai gia phải để mắt tới Hoàng thượng, tránh để Hoàng thượng nhất thời xúc động mà làm ra việc sẽ phải ân hận cả đời.”

A Diệp đi đến bên cạnh Thái hậu, bóp vai cho người, “Thái hậu cứ thả lỏng mình ra. Nô tỳ thấy, Hoàng thượng chỉ là cố chấp nhất thời thôi, thời gian này có lẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Thái hậu gật đầu: “Hy vọng như vậy.”

Tưởng Nhược Nam ngồi trong phòng, đồ cáo tuyết Tiểu Bạch ăn thịt kho.

“Tiểu Bạch, món này ngon lắm, còn ngon hơn cả thịt gà nướng, không tin người hãy thử xem.” Cứ xuống bếp nướng gà mãi, lâu dần sẽ khiến người ta nghi ngờ. Phải huấn luyện cho nó tập ăn những món khác mới được.

Tiểu Bạch ghé mũi vào hít hít ngửi

ngủ, rồi lập tức quay phắt đầu đi, cái đuôi vồng cao, vẻ mặt phớt lờ.

Tưởng Nhược Nam cười ngất, tên tiểu tử này chắc chắn là không ngủ thấy mùi của thịt gà đây mà.

“Đây không phải là gà, nhưng còn ngon hơn gà đấy.” Tưởng Nhược Nam có cảm giác giống như mình đang dỗ trẻ con ăn cơm vậy. Phải dỗ dành mấy câu, lại tăng bốc một tràng, Tiểu Bạch mới không cam tâm tình nguyện cắn một miếng.

Sau khi nuốt xuống, mắt nó lập tức sáng lên, đuôi lắc điên cuồng, mắt nheo tít lại như cười.

Tưởng Nhược Nam phá lên cười trước bộ dạng đó của nó, “Không lừa người đấy chứ, ngon phải không, cả bát này cho người hết đấy.” Nói rồi đẩy cả bát thịt kho tới trước mặt nó. Tiểu Bạch vui vẻ kêu lên một tiếng, rồi lập tức vùi đầu vào ăn.

Đang thích thú nhìn nó ăn, đột nhiên nghe thấy tiếng nô tỳ thỉnh an Cận Thiệu Khang vang lên ngoài cửa. Đôi tai hồ ly lập tức vểnh lên, quay người lại, bỏ mặc bát thịt kho, chỉ vài bước chân đã nhảy lên bậc cửa sổ, rồi nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Sau đó, Cận Thiệu Khang đẩy cửa bước vào.

“Thiệu Khang.” Tưởng Nhược Nam tươi cười đi ra đón, “Chẳng phải mẫu thân đã nói thời gian này chàng không được nghỉ tại Thu Đường viện sao?”

Cận Thiệu Khang đóng cửa, quay người ôm chặt lấy nàng, đôi môi lần tìm môi nàng, ngẫu nhiên một lúc rồi mới cười đáp: “Ta đâu có nói sẽ nghỉ tại đây, chỉ một ngày không gặp ta đã thấy nhớ nàng rồi, muốn đến thăm nàng.”

“Một ngày không gặp tựa ba thu ư?”
Tưởng Nhược Nam vòng tay ôm cổ hắn,
ngịch ngợm chớp chớp mắt.

“Một ngày không gặp tựa ba thu.” Mắt
Cận Thiệu Khang thoáng sáng lên, “Lời
này lột tả được hết mọi tâm tư của ta.
Tiểu nương tử của ta quả nhiên là một tài
nữ!”

Tưởng Nhược Nam lắc lắc đầu,
“Thiếp từ xưa đến nay vẫn luôn khiêm
nhường, phu quân đừng ca ngợi thiếp,
không khéo ai ai cũng biết thiếp là tài nữ
đấy!”

Cận Thiệu Khang bật cười trước vẻ

mặt của nàng, hé miệng cắn nhẹ vào mũi nàng một cái, “Xem nàng đắc ý kìa, tiểu nha đầu nghịch ngợm!”

Quay đầu lại nhìn thấy bát thịt kho trên bàn, bèn hỏi: “Giờ mới ăn cơm ư? Đã muộn thế này rồi, quả nhiên không có ta ở bên cạnh là nàng thiếu quy củ ngay! Không biết tự chăm sóc bản thân gì cả!”

Tướng Nhược Nam nhìn bát thịt kho, ngoảnh lại nhìn hắc cười đáp: “Không phải thiếp ăn, thiếp muốn chàng gặp một người bạn mới.”

Chuyện về Tiểu Bạch có thể giấu bất kỳ ai, nhưng nàng lại không muốn giấu

hắn.

Nói rồi Tưởng Nhược Nam thoát khỏi vòng tay hắn, đi đến bên cửa sổ, huýt sáo mấy tiếng. Cận Thiệu Khang đi tới cạnh nàng, vòng tay ôm lấy eo nàng, tò mò nhìn ra ngoài, không biết nàng đang làm trò gì.

Tưởng Nhược Nam thấy không có động tĩnh gì, biết là Tiểu Bạch sợ, nàng quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang cười: “Người bạn này của thiếp xấu hổ, chàng đợi thêm lát nữa.” Nàng đi đến bên bàn, cầm bát thịt kho lên, đứng trước cửa sổ ngó ra ngoài gọi: “Tiểu Bạch, đừng sợ, người này sẽ không bắt ngươi đâu, mau

tới ăn thịt kho đi.”

Cách đó không xa, Tiểu Bạch thò cái đầu nhỏ xinh của mình ra từ một góc tường.

Tướng Nhược Nam phải hứa đi hứa lại với nó bao nhiêu lần, nó mới nửa tin nửa ngờ, chầm chậm tiến gần lại phía nàng.

Cận Thiệu Khang thấy nó thì kinh ngạc tới há hốc cả miệng, “Cáo tuyết? Nàng bắt được cáo tuyết rồi ư?” Nhìn con cáo tuyết nhảy vào lòng Tướng Nhược Nam, tròn mắt của hắn suýt thì rớt cả ra ngoài.

Theo như hấn biết, trong lịch sử, đúng là có người bắt được cáo tuyết, nhưng có thể thuần phục được nó, có được sự tín nhiệm của nó thì chẳng được mấy ai.

“Tiểu Bạch không phải do thiếp bắt, nó là bạn thiếp. Thời gian này nó làm khách ở nhà chúng ta.”

“Bạn? Làm khách?” Cận Thiệu Khang thoáng sửng sờ.

“Tiểu Bạch, người này người nhất định phải làm quen, đây là tướng công của ta. Chàng là người ta thường xuyên

nhắc tới với người đây, là một người tốt, người hãy yên tâm.” Tưởng Nhược Nam giới thiệu Cận Thiệu Khang với Tiểu Bạch, bộ dạng trịnh trọng nghiêm túc của nàng khiến Cận Thiệu Khang có cảm giác đứng trước mặt hắn không phải một con cáo, mà là một con người.

Đôi mắt đen láy của Tiểu Bạch nhìn Cận Thiệu Khang từ trên xuống dưới mấy lần, Tưởng Nhược Nam đứng bên cạnh đá cho hắn một cái, “Cười đi, đừng dọa nó sợ.”

Cận Thiệu Khang nhoén miệng cười thật, lúm đồng tiền trên má lại lấp ló xuất hiện.

Tiểu Bạch phấn chấn, cái đuôi vẫy rất nhiệt tình.

Tướng Nhượng Nam thấy vậy thì khẽ vỗ nhẹ vào đầu nó rồi xì một tiếng, “Đồ ngốc này, không ngờ ngươi cũng háo sắc như thế. Ngươi là một con cáo cái đúng không?” Nói xong nàng lập tức bắn khoản, tại sao nàng lại thêm chữ “cũng” vào làm gì?

Cận Thiệu Khang khóc không được cười cũng chẳng xong.

Tướng Nhượng Nam để Tiểu Bạch

sang bên cạnh cho nó tiếp tục ăn thịt kho, còn mình thì ngồi xuống trò chuyện với Cận Thiệu Khang. Hấn hỏi nàng gặp cáo tuyết như thế nào, Tưởng Nhược Nam cũng kể lại cho hấn nghe. Cận Thiệu Khang thấy nàng chẳng hao tâm tổn sức mà dễ dàng có được cáo tuyết thì cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Nếu như Hoàng thượng biết, người tốn bao nhiêu công sức, suýt nữa mất cả tính mệnh mà còn không có được cáo tuyết nhưng nàng lại dễ dàng có được, nhất định sẽ tức giận tới mức chẳng ngủ nổi đâu.”

Tưởng Nhược Nam cười, đáp: “Ai

bảo là thiếp có được cáo tuyết? Thiếp đã nói rồi, cáo tuyết là bạn của thiếp, nó tự do, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.”

Cận Thiệu Khang nghe vậy thì trầm mặc hồi lâu, sau đó bèn cười cười.

“Chàng cười gì thế?”

Cận Thiệu Khang kéo nàng vào lòng, tỉ cầm trên trán nàng dịu dàng cọ qua cọ lại, “Chúng ta đều biết cáo tuyết là loài động vật có linh tính, ai cũng muốn có được nó, nhưng lại quên mất rằng, càng là động vật có linh tính thì càng có tính cách. Nàng đã dùng sự tôn trọng của nàng đổi lấy sự tin tưởng của nó.” Hắn

lại cười, “Nhược Lan, nàng luôn khiến ta rất ngạc nhiên.”

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn hắn, “Khi đó thiếp chẳng nghĩ nhiều như thế.”

“Chính vì điều đó xuất phát từ trái tim nàng nên mới đáng quý.”

“Chàng khen thiếp đỏ cả mặt đây này.”

“Bộ dạng đỏ mặt của nàng, ta thích!”

“Hầu gia, càng ngày miệng chàng càng

trơn như bôi mỡ.”

“Miệng trơn như bôi mỡ? Ta bảo không phải, nếu không tin, nà^{ng} thử mà xem.” Nói rồi, hắⁿ cúi đầu xuống, tìm đến môi nà^{ng}.

Một nụ hôn nóng bỏng cuồng nhiệt, khiến Tiểu Bạch đang mải miết ăn thịt kho ở bên cạnh cũng ngượng ngùng dùng đuôi che mắt.

Rất lâu sau, hai người mới thở dốc buông nhau ra, Cậⁿ Thiệu Khang lưu luyến không muốn rời, cứ nấn ná nơi môi nà^{ng}, má nà^{ng}, tóc nà^{ng}, rồi cất giọng khản đặc: “Chỉ bốn ngày nữa thôi, nà^{ng}

sẽ chính thức trở thành thê tử của Cận Thiệu Khang ta. Nhược Lan, ta thật sự cảm tạ nàng vì nàng đã xin Hoàng thượng ban cho đôi ta tờ thánh chỉ ấy.”

Tướng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn hẳn, “Nếu thiếp không xin Hoàng thượng hạ chỉ thì có lẽ giờ chàng và Vu Thu Nguyệt đang sống rất vui vẻ bên nhau rồi.”

“Không đâu.” Cận Thiệu Khang khẳng định, “Ta vẫn sẽ lấy Thu Nguyệt, sau đó cùng nàng ấy tương kính như tân, sống những ngày tháng bình lặng giống như những người khác, dưới sự sắp xếp của mẫu thân, nạp thêm vài người thiếp nữa,

sủng ái như nhau, cả đời như vậy. Tuyệt đối sẽ không được vui vẻ như bây giờ. Nhược Lan, bây giờ ta mới biết, thì ra còn có một thứ cảm giác như thế trên đời. Nhất cử nhất động của nàng, mỗi ánh mắt nụ cười của nàng, đều tác động tới trái tim ta. Nàng vui, ta còn vui hơn nàng; nàng buồn, ta còn buồn hơn nàng. Ta không nỡ thấy nàng phải chịu khổ, chỉ hận không thể dâng tặng nàng những thứ tốt nhất mà mình có. Bởi vì sợ nàng sẽ buồn, nên ngay cả việc cãi cọ với nàng ta cũng không muốn. Khi biết nàng xảy ra chuyện, ta gần như phát điên lên.” Hần cúi đầu, nhìn nàng, khẽ nói: “Ngoài nàng, không ai có thể mang lại cho ta thứ cảm giác ấy.”

Ai nói An Viễn Hầu cứng nhắc không biết thế nào là phong tình? Thì ra bộ mặt cứng đờ như “quân bài” của hắn khi nói những lời tình tứ cũng mê hoặc lòng người như vậy.

Tưởng Nhược Nam xúc động, nàng khẽ ngẩng đầu lên, lần đầu tiên, nàng chủ động đi tìm môi hắn.

Mặc dù mỗi ngày kéo dài như cả năm, nhưng bốn ngày mà họ chờ đợi cuối cùng cũng qua.

Đến ngày Mười hai, Hầu phủ chẳng đèn kết hoa, bọn người dưới đều mặc quần áo mới. Mặc dù không mời quan khách, nhưng khắp phủ từ trên xuống dưới đều tràn ngập không khí của ngày đại hỉ.

Vương thị rót cuộc vẫn quan tâm tới biểu muội Vu Thu Nguyệt, buổi tối hôm đó đặc biệt tới thăm cô ta.

Vương thị thấy Vu Thu Nguyệt nước mắt mịt mờ, sắc mặt tiêu tụy, bèn lên tiếng khuyên giải: “Biểu muội, muội hãy nhìn thoáng đi một tí. Nói ra thì, với thân phận của muội mà được làm quý thiếp trong Hầu phủ cũng là không tệ. Con

người Hầu gia thẳng thắn, khoan dung, cho dù Hầu gia không thích muội, nhưng sau này chắc chắn sẽ không bạc đãi mẹ con muội đâu! Trái tim người đàn ông là thứ không đáng tin nhất trên đời này, bây giờ Hầu gia đang trân trọng yêu quý cô ta như bảo bối, nhưng không chừng, chỉ một thời gian nữa là nhạt. Đến khi ấy, muội sinh con ra, vẫn còn cơ hội để giành lại trái tim của Hầu gia mà.”

Vu Thu Nguyệt lau khô nước mắt, nhìn Vương thị, buồn bã nói: “Biểu tỷ, lúc này mà tỷ vẫn còn tâm trạng để quan tâm đến muội, muội vô cùng cảm kích.”

“Ta?” Vương thị ngẩn người, rồi ngay

lập tức hiểu ra, “Muội muốn nói tới con tiện tì vô liêm sỉ Hồng Hạnh phải không?” Nhắc đến Hồng Hạnh, Vương thị lập tức bốc hỏa, mặt đỏ phừng phừng, “Con ăn mày liêm gót ấy, tưởng rằng trèo được lên giường của nhị gia thì sẽ biến thành phượng hoàng chắc? Ta nhổ vào! Không soi gương nhìn xem mình là thứ gì, lão nương ta ắt có cách để xử lý con tiện tì ấy!”

Vu Thu Nguyệt nhìn Vương thị, thâm hiểm nói: “Biểu tỷ, bình thường thấy tỷ rất thông minh, sao lúc này lại ngu như muội vậy?”

Vương thị chau mày: “Muội có ý gì?”

“Vì nể tử là biểu tử của muội, nên mới nói cho tử biết, nếu là người khác thì muội cũng chẳng hơi đâu lăm chuyen. Nhưng biểu tử đối tốt với muội, muội không thể đứng nhìn tử chịu thiệt thòi, biểu tử là người trong cuộc nên bối rối, nhưng muội là người ngoài cuộc muội nhìn mọi việc thấu đáo hơn. Biểu tử, lẽ nào tử cho rằng chuyen của Hồng Hạnh lần này, chỉ đơn giản như vậy thôi ư?”

Vương thị ngồi thẳng người dậy: “Biểu muội nói thế là có ý gì?”

Vu Thu Nguyệt cười nhạt, “Hồng Hạnh chẳng qua chỉ là một con a hoàn

hạng ba, làm gì có gan lớn như thế? Nó muốn quyến rũ Hầu gia thì cũng thôi, nhưng lại dám nhòm ngó người của nhị phòng, thật quá đáng! Nếu không có người sai khiến, không có người gợi ý, không ai đứng ra chống lưng cho nó, lẽ nào nó không sợ bị Thái phu nhân bán đi sao?”

Vương thị nghe vậy thì thất kinh, “Ý của muội là, Hồng Hạnh làm vậy do phu nhân sai bảo?” Rồi ngay lập tức lắc đầu, “Khi chuyện này xảy ra, phu nhân không có trong phủ, hơn nữa tại sao phu nhân phải làm như thế?”

Vu Thu Nguyệt quay đầu sang nhìn

Vương thị, nói từng từ từng chữ rõ ràng: “Biểu tỷ, tỷ còn không hiểu ư? Gài được Hồng Hạnh vào chỗ tỷ, sau này nhị phòng bên tỷ có động tĩnh gì, chẳng phải cô ta là người hiểu rõ nhất? Sau này cô ta nắm quyền trong Hầu phủ, đương nhiên phải khống chế tất cả rồi! Hơn nữa, cô ta muốn Hồng Hạnh làm việc ấy nhân lúc cô ta không có mặt trong phủ, nếu không Thái phu nhân sẽ hỏi ý kiến của cô ta, cô ta làm sao có thể trả lời người được? Cô ta biết chắc Thái phu nhân sẽ nể mặt mình mà không làm gì Hồng Hạnh. Khi cô ta quay về, tất cả đã xong xuôi, cô ta vờ vịt ra vẻ mình vô tội, khiến tỷ hoàn toàn chẳng đề phòng gì. Biểu tỷ, tỷ tiếp xúc với cô ta bao nhiêu lâu như vậy rồi,

tỷ phải hiểu cô ta là người thế nào chứ? Tỷ nhìn muội thì biết. Cô ta lợi hại lắm! Đừng để những lời đồn đại trước kia che mắt. Chỉ cần tỷ lo là, không cần thận sẽ bị bên chính thất đè nén tới mức không thở nổi ấy chứ. Thứ không phải là của nhị phòng bọn tỷ thì đương nhiên không có được, thứ nên là của nhị phòng bọn tỷ cũng sẽ không có được đâu.”

Sắc mặt Vương thị biến hóa không ngừng, nhớ lại mọi hành động thể hiện của Tưởng Nhược Nam sau khi về Hầu phủ, hoàn toàn không giống người con gái thô tục lỗ mãng trong những lời đồn đại, lẽ nào là Hồng Hạnh, đúng là “gian tế” do Tưởng Nhược Nam cố ý gài vào?

Vu Thu Nguyệt ngồi bên liếc nhìn sắc mặt của biểu tỷ, thầm cười nhạt. Gây chuyện đi, âm thầm gây chuyện đi, cứ làm cho cái nhà này thất điên bát đảo lên, làm cho Tưởng Nhược Lan sống không được yên đi. Khiến Tưởng Nhược Lan phải bối rối, mất bình tĩnh, như thế cô ta mới có cơ hội ra tay!

Vương thị đập bàn đứng dậy, “Dựa vào một con tiện tì vô liêm sỉ mà muốn theo dõi động tĩnh trong nhị phòng bọn ta ư? Xem lão nương xử lý nó như thế nào!”

Nói xong, nàng ta hất khăn, tức tối bỏ

đi.

Vương thị đi rồi, Vu Thu Nguyệt bước vào phòng, đóng chặt cửa lại, lấy từ trong chiếc rương lớn ra một bức tượng thần cao tầm một thước, đặt lên bàn, âm thanh vang lên khiến người ta phải trợn mắt nghiêng răng, nghe rất đáng sợ. Vu Thu Nguyệt vội quỳ xuống thành khẩn dập đầu thắp hương, sau đó lấy ra tờ bùa chú do pháp sư cho, đốt thành tro, hòa vào nước, chau mày ngửa cổ uống cạn.

Làm xong tất cả việc ấy, Vu Thu Nguyệt chậm chậm bước ra bên cửa sổ, cúi đầu, khe khẽ xoa bụng, thì thầm: “Con ơi, nước bùa của pháp sư đã có tác

dụng thật rồi, mới chỉ uống hơn mười ngày, con đã từ nữ biến thành nam...”

Khi Lưu thái y tới bắt mạch, cô ta đã lo lắng biết nhường nào, tới khi nghe Lưu thái y nói tám phần là con trai, trái tim thấp thỏm của cô ta mới đập bình thường trở lại.

“Nếu đã có tác dụng như thế, mẹ sẽ tiếp tục uống, chỉ cần không biến lại từ trai thành gái là được.”

Ánh trắng hắt lên mặt cô ta, sắc mặt trắng bệch, trông có vẻ thâm trầm đáng sợ.

Phía bên này, trong Thu Đường viện, đèn lồng giăng khắp chốn, vài điều màu đỏ được buộc mọi nơi, không khí của ngày vui tràn ngập.

Tướng Nhược Nam đội mũ phượng, đầu phủ vải đỏ ngồi trên giường.

Chiếc giường được trải một chiếc chăn lớn màu đỏ thêu đôi uyên ương đang quấn quýt, dưới chiếc chăn là táo tàu, lạc, nhãn, hạt sen, với ngụ ý chúc cho đôi tân lang tân nương “sớm sinh quý tử”.

Trên chiếc bàn đôi diện là hai cây nến màu đỏ, ánh nến nhảy nhót hắt lên chữ Đại Hỷ dán trên tường khiến nó bóng lấp lánh.

Cả căn phòng được bao trùm trong màu đỏ nhàn nhạt, mờ mờ ảo ảo, càng làm không khí trở nên mờ ám và quyến rũ.

Tướng Nhược Nam căng thẳng, hai tay túm chặt y phục của mình, trái tim đập thình thịch. Nói không lo lắng là giả, hai kiếp làm người, nhưng đây là lần đầu tiên của nàng.

Nàng nhớ lại những cảnh thân mật với

hắn trước kia, khuôn mặt bỗng dựng đở
bùng cả lên.

Cửa “cạch” một tiếng, sau đó là tiếng
bước chân quen thuộc ngày một tới gần,
rồi dừng lại trước mặt nàng.

Qua khe hở dưới khăn trùm mặt, nàng
nhìn thấy đôi giày màu đen thêu chỉ vàng
của hắn. Giây phút ấy, nàng như ngừng
thở.

Khăn trùm mặt được hắn từ từ vén
lên, khuôn mặt kiều diễm của nàng dần
hiện ra trước mắt, làn da trắng ửng hồng,
hai mắt sụp xuống, đôi mi dài ngượng
ngùng run rẩy, đôi môi đầy đặn mơn mớn

như cánh hoa.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt đen như hắc ngọc, dịu dàng long lanh.

Trái tim hắn bỗng trở nên mềm nhũn.

“Nhược Lan.” Hắn khẽ gọi tên nàng, giọng nói trầm thấp để lộ thật nhiều tình cảm.

“Thiệu Khang.” Nàng mỉm cười, nụ cười như đóa hoa đang kỳ nở rộ.

Cận Thiệu Khang ngồi xuống cạnh nàng, nắm chặt tay nàng, kéo nàng vào

lòng, khẽ thở dài một tiếng, “Tốt quá rồi, bây giờ, nàng đã thật sự là thê tử của ta.”

Tưởng Nhược Nam rút tay ra gí vào ngực hấn hai cái, “Chàng đừng tưởng thiếp chịu động phòng với chàng rồi thì mọi việc sẽ theo ý chàng nhé. Nếu thiếp phát hiện chàng không giữ lời hứa, thiếp sẽ không bao giờ tha thứ cho chàng!”

Cận Thiệu Khang nắm chặt tay nàng, đưa lên miệng khẽ thơm một cái, cúi đầu nhìn nàng cười, “Sau này ta sẽ chuyên hấn tới Thu Đường viện, hàng ngày đều ở bên nàng, nàng yên tâm chưa?”

Tưởng Nhược Nam cười cười, ôm

chặt hấn, dựa sát vào ngực lắng nghe tiếng trái tim hấn đập rộn ràng, tiếng hấn vẫn vang bên tai nàng: “Nàng tưởng phu quân của nàng không có phụ nữ thì không chịu được hay sao? Cho dù cả đời này không chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào, cho dù có làm hòa thượng, thì phu quân của nàng cũng làm được.”

Câu này của hấn khiến Tưởng Nhược Nam rất vui. Mỗi lần đối diện với nàng hấn đều tỏ ra vô cùng háo sắc, thế mà lại dám hiên ngang nói như vậy.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn hấn cười nói: “Vậy được, sau này chàng hãy làm hòa thượng đi!”

Cận Thiệu Khang nhướn một bên mày lên, khóe miệng cong cong, lúm đồng tiền trên má lại thoát ần thoát hiện, vẻ mặt hần lúc này gọi là xuân ý miên man, khiến trái tim Tưởng Nhược Nam như bị một sợi lông vũ khẽ cọ vào.

“Thế sao được, nương tử của ta mỗi lần nhìn thấy ta đều si mê như vậy, ta đi làm hòa thượng, chẳng phải sẽ làm khổ nương tử hay sao?”

Những lời ám muội như thế khiến mặt Tưởng Nhược Nam đỏ bừng, nàng nắm tay đâm vào ngực hần, khẽ nói: “Xấu xa, xấu xa, ai si mê chàng? Chàng đi làm hòa

thượng, thiệp chẳng tiếc đâu!”

Cận Thiệu Khang siết chặt hai tay, áp sát nàng vào người mình, “Giờ ta đã có nàng rồi, sao ta phải đi làm hòa thượng chứ? Ta có thể không động lòng với bất kỳ người phụ nữ nào trên thế giới này, chỉ riêng với nàng, dù có lập ta thành Phật ta cũng không muốn.”

“Háo sắc, mồm mép dẻo queo...” Mặc dù nàng nói thế, nhưng trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Sóng mắt Cận Thiệu Khang đầy tình ý, “Nàng đã nói ta háo sắc, được, vậy ta phải háo sắc cho nàng xem!” Nói xong,

hắn cúi đầu, hôn lên môi nàng.

Ban đầu là cơn trớn cánh môi, nhưng dần dần, hơi thở của hắn nóng rực, mỗi lúc mỗi nặng hơn, một nụ hôn rất sâu. Trong lúc môi lưỡi quấn quýt, hắn như hút cạn không khí trong ngực nàng, đầu óc Tưởng Nhược Nam mơ màng, toàn thân run rẩy, chỉ còn biết vòng tay vít chặt cổ hắn để thân mình không trượt xuống.

Rất lâu sau, hắn mới buông nàng ra, mặt đỏ bừng, sóng mắt long lánh, hắn nhìn nàng, nói bằng giọng khản đặc: “Xem nàng còn dám mắng ta là hão sắc nữa không?”

“Mắng thì không dám mắng, nhưng...”
Tưởng Nhược Nam đột nhiên thò tay cù vào eo hắn một cái, sau đó phá lên cười: “Thiếp có cách trừng phạt tên quỷ háo sắc như chàng!”

Cận Thiệu Khang không đề phòng chiêu này của nàng, nên vội buông tay. Tưởng Nhược Nam bị mất điểm tựa, bất giác ngã xuống giường, quay đầu lại còn chuẩn bị cười hắn, nhưng bắt gặp ánh sáng dị thường trong mắt hắn. Ngay sau đó, thân hình cao lớn của hắn đã ập xuống người nàng.

Tưởng Nhược Nam nằm dưới Cận

Thiệu Khang, không thể cử động, muốn thò tay ra để cù hấn lại không được. Hấn cúi xuống, đầu tiên là ngậm vành tai nàng, sau đó dùng thứ giọng khàn đặc mê muội nói với nàng: “Có một chuyện ta vẫn rất tò mò, lần nào cũng là nàng cù ta, rút cuộc thì nàng có buồn hay không? Hôm nay ta phải thử xem mới được.”

Tưởng Nhược Nam nghe vậy thì vội bật cười xin tha. Nhưng Cận Thiệu Khang đâu có chịu, hấn rà môi, bắt đầu di chuyển khắp cổ nàng, thỉnh thoảng còn mút chặt, khiến nàng buồn buồn, tê tê, khiến nàng cười mãi không ngớt.

Những tiếng cười lạnh lạnh của nàng

lại giống như thuốc kích thích đối với hắn. Nàng càng vắn vẹo, càng xin tha, thì lửa dục trong mắt hắn càng hùng hực, toàn thân như bốc cháy. Nhiệt lượng từ hơi thở của hắn, từ môi lưỡi của hắn, từ ánh mắt của hắn tỏa ra, khiến nàng muốn tan chảy.

“Đừng, đừng!” Tưởng Nhược Nam bị hắn cù cho không chịu nổi, cảm giác nhột nhột xuất phát từ sâu trong trái tim, rồi lập tức truyền tới tứ chi, da thịt xương cốt, truyền đến mỗi phân mỗi tấc trên người nàng, đến mỗi lỗ chân lông của nàng, mỗi tế bào cảm giác của nàng, khiến nàng vừa khó chịu lại vừa ham muốn. Mà ham muốn cái gì? Nàng cũng

không rõ nữa.

“Đừng gì? Đừng cù cổ nàng nữa phải không?” Giọng Cận Thiệu Khang đầy quỵến rũ.

Tưởng Nhược Nam bị hấn giầy vò tới mức đầu óc hỗn loạn, hoàn toàn phó mặc cho hấn dẫn dắt.

“Đừng, đừng cù cổ thiếp nữa...”

Hấn khẽ cười hai tiếng, lúm đồng tiền bên má bung nở như một bông hoa.

“Được, ta nghe lời nàng, không cù cổ

nàng nữa...”

Môi hắn trượt xuống dưới, dùng miệng cởi đai áo nàng, rồi từng chút từng chút tách nó ra khỏi cơ thể nàng, để lộ phần da lưng trắng muốt, mềm mại. Trên lưng nàng vẫn còn vướng sợi dây nhỏ của chiếc yếm, khiến làn da trắng như tuyết càng nổi bật đầy ma mị, thu hút toàn bộ sự tập trung của hắn.

Hắn khẽ thở dài, cúi đầu xuống, môi lưỡi bắt đầu chu du khắp lưng nàng, khuấy đảo một chút, mút mát, cắn day... Chẳng bao lâu, khắp lưng nàng đã xuất hiện từng mảng đỏ hồng, Tưởng Nhược Nam bị hắn trêu ghẹo tới toàn thân nóng

bừng bùng, như tê như dại mà lại không phải. Cảm giác dễ chịu lan truyền vào tận trong tim, tới từng dây thần kinh cảm giác ở mỗi đầu ngón chân, không khó chịu nhưng cũng không dễ chịu, khiến nàng vừa muốn kháng cự vừa chờ đợi.

“Cũng đừng cù ở đây...” Giọng nàng yếu ớt, nghe như tiếng rên thỏa mãn.

“Được, ta nghe lời nàng...”

Môi lưỡi của hắn lại tiếp tục trượt xuống, du ngoạn trên eo nàng, bắt đầu cưỡi dần chiếc dây yếm trên đó. Hắn đảo qua đảo lại rồi lại chậm chậm trượt xuống dưới, trượt hẳn xuống phần eo,

khuấy đảo ở đó một lúc. Tưởng Nhược Nam tê buốt tới không chịu nổi, bật cười khe khẽ rồi cựa mình lẩn tránh. Cận Thiệu Khang vô cùng thích thú trước hành động đó, môi lưỡi hẳn dùng lực nhiều hơn. Toàn thân Tưởng Nhược Nam run lên, cười tới không thở được nữa.

“Cũng đừng cù chỗ đấy...”

Nhân lúc hắn đang lơ là, nàng lật người nằm ngửa ra.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt họ đều phản chiếu khuôn mặt đỏ bừng của người kia.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng mỉm cười, ma lực của lúm đồng tiền đó quả thật khiến người ta không thể thoát được.

Chiếc yếm rơi khỏi người nàng, bộ ngực trắng như tuyết lấp ló nửa hờ nửa kín, nàng lúc này khiến hắn mê muội tới hồn xiêu phách lạc.

Ánh nền hồng nhảy nhót, không gian tràn ngập một màu đỏ ma mị.

Tưởng Nhược Nam có cảm giác như mình đang bị nướng trên một giàn lửa, nóng bức khó chịu. Ánh mắt Cận Thiệu Khang nhìn nàng giống như một bó đuốc, khiến nàng bốc cháy.

Khuôn mặt anh tuấn của hắn rất dịu dàng. Trên trán, trên mũi đều rịn mồ hôi, những giọt nước lóng lánh như trân châu dưới ánh nến. Mái tóc đen bóng xõa xuống trán hắn, từng sợi từng sợi, vẫn vút nơi ngực nàng, khiến nàng tê dại vào tận tâm.

“Thì ra không chỉ mình ta sợ bị cù...”
Hắn khẽ cười.

Tướng Nhược Nam lâm bảm: “Xấu xa.” Mặt nàng đỏ rực.

“Lại còn dám mắng phu quân, xem ra ta trừng phạt nàng chưa đủ, tiếp tục...”

Hắn cúi đầu, ngậm chặt môi nàng, vừa dịu dàng hôn vừa cởi bộ y phục trên người mình. Tướng Nhược Nam bị hắn hôn tới tình mê ý loạn, đầu óc mơ màng.

Rất nhanh, hắn đã cởi xong y phục, sau đó rời bỏ môi nàng, bắt đầu di chuyển xuống dưới, luồn quần ở cổ nàng. Môi và lưỡi của hắn giống như có một loại ma lực, rõ ràng khiến nàng nhột nhột khó chịu, nhưng lại khao khát muốn được

nhều hơn nữa.

“Thiệu Khang, được rồi, tha cho thiếp đi...” Tưởng Nhược Nam vừa cười khẽ, vừa lằm bằm xin tha, giọng nói võ vụn của nàng có một sức mạnh kì dị, khiến nhiệt tình của hắn lên đến đỉnh điểm.

“Tiểu yêu tinh...” Toàn thân hắn lằm tấm mồ hôi, da thịt căng cứng, khiến các đường nét trên đó nổi bật. Một vẻ đẹp nam tính, quyến rũ vô cùng.

Tưởng Nhược Nam nhìn mãi nhìn mãi, đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

Môi hần càng lúc càng nóng bỏng hơn, hơi thở của hần nóng rực phả vào da thịt nàng, lưỡi hần bắt đầu trêu chọc nàng, từ môn trốn dần dần thành mút cắn, rồi hôn điên cuồng. Cảm giác này khiến cơ thể nàng không thể chống cự được, âm thanh rên rỉ đứt quãng phát ra từ miệng nàng, vẻ mặt như đau khổ lại như vô cùng sung sướng.

Tất cả cảnh tượng ấy càng kích thích dục vọng của hần, sự nhiệt tình của hần. Nụ hôn bắt đầu trượt xuống phần xương quai xanh, rồi dừng lại ở trên ngực nàng, đầu lưỡi như ngòi bút vẽ hình trên đó, một vòng rồi lại một vòng. Nụ hôn ấy kéo dài như vô tận, triền miên tựa muốn

rải khắp da thịt nàng.

Nàng không kìm được mà uốn éo, tay vít chặt cổ hần, những ngón tay thon dài lùa vào tóc hần, cào cào đầy vô thức.

“Tiểu yêu tinh...” Cậ Thiệu Khang hít một hơi thật sâu, ngay sau đó, hần cúi đầu, ngậm chặt lấy nhũ hoa đang vươn mình ngạo nghễ kia, sự trống rỗng phút chốc được lấp đầy, tiếng rên rỉ thỏa mãn vang lên...

“Thiệu Khang... Thiệu Khang...”

Cậ Thiệu Khang có cảm giác chồ

nào đó trên cơ thể bỗng nóng rẫy lên, hấn khẽ run rẫy nhưng vẫn cố kiềm chế. Hấn biết đây là lần đầu tiên của nàng, mình tuyệt đối không thể vội vàng.

Hấn chưa bao giờ đánh mất ý chí của mình, dù từng sống trong hoàn cảnh khắc nghiệt nơi sa mạc. Nhưng lúc này đây, hấn đang khổ sở nhẫn nại, miễn cưỡng kéo lại ý chí đang trượt dần khỏi tầm kiểm soát.

Đây đúng là sự giày vò, một sự giày vò cực độ, thế nhưng lại khiến hấn cảm thấy vô cùng ngọt ngào, cam tâm tình nguyện.

Nụ hôn của hắn cứ thế trượt dần xuống, loanh quanh nấn ná nơi bụng dưới phẳng lì của nàng. Hết nụ hôn nóng bỏng này tới nụ hôn nóng bỏng khác, khiến nàng không kìm được mà run lên, hai tay túm chặt tóc hắn. Dường như chỉ có như vậy mới không khiến bản thân nàng chìm xuống.

Đúng vào lúc Tưởng Nhược Nam có cảm giác mình đang lơ lửng ở giữa các tầng mây, thì đột nhiên sự đau đớn cùng cực xuất hiện.

“Á...” Nàng kêu lên, trán bắt đầu rịn mồ hôi. Nàng biết sẽ rất đau, nhưng không ngờ lại đau như thế.

Hắn phủ phục trên người nàng không dám cử động, thở ngắn quăng từng hồi: “Nhược Lan, đừng sợ, lát nữa sẽ không đau, cố gắng chịu đựng một chút...”

Nước mắt Tưởng Nhược Nam bắt đầu trào ra, “Đau như vậy, phải nhịn thế nào, đồ xấu xa...!” Nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng ngược lại, hắn còn ôm nàng chặt hơn.

Hắn hôn lên môi nàng, tay hắn bắt đầu di chuyển trên cơ thể ấm nóng của nàng. Từ từ, sự phản kháng dịu xuống, rồi biến mất trước hành động dịu dàng ấy.

Lúc này, hắn bắt đầu chậm chậm giải phóng sự nhiệt tình của mình, từng chút từng chút một, thận trọng, chỉ sợ làm nàng đau. Sự ần nhẫn đó khiến các cơ thịt trên người hắn căng hết cả ra.

“Nhược Lan... Nhược Lan...” Hắn khẽ gọi tên nàng, mồ hôi trên người nhỏ xuống người nàng, trộn lẫn với mồ hôi của nàng. Da thịt nàng ửng hồng, mùi hương tỏa ra từ người nàng cứ vẩn vít quấn chặt lấy họ, những tiếng rên khe khẽ của nàng trở thành thứ âm nhạc tuyệt diệu nhất trên thế giới này. Tất cả đều khiến hắn không kìm được mà muốn phát điên lên.

Động tác của hấn mạnh dần, kịch liệt dần, nhưng sự kịch liệt ấy vẫn có chút kiềm chế, chỉ cần sắc mặt của Tưởng Nhược Nam biến đổi, hấn sẽ lập tức chậm lại.

Cứ nhanh nhanh chậm chậm như thế không biết bao nhiêu lâu, Tưởng Nhược Nam dần thả lỏng cơ thể, cơ thể nàng trở nên mềm mại hơn, tay nàng đặt trên lưng hấn, các thớ thịt trên đó rắn chắc và căng cứng. Phần lưng cũng mỗi lúc mỗi mạnh mẽ hơn, cường tráng hơn theo từng động tác, hấn lúc này như một con báo, mãnh liệt vô cùng.

Tưởng Nhược Nam chỉ cảm thấy mình

bị đưa đi đưa lại giữa những đợt sóng biển, lúc thì lên tới đỉnh sóng, lúc lại trượt xuống. Nàng ôm chặt hấn, để mặc hấn đưa nàng lênh dênh khắp nơi, mỗi lần hấn đột kích đều mang lại cho nàng nỗi khoái cảm khó diễn tả bằng lời.

Đột nhiên, bụng dưới co thắt, sau đó, dường như nàng nhìn thấy hàng ngàn hàng vạn đóa hoa bùng nổ trước mắt mình, rực rỡ muôn hình vạn trạng, lung linh lạ thường. Một cảnh tượng đẹp đẽ tới cực điểm, niềm vui sướng ngấm sâu vào tận xương cốt.

Nàng nằm trong lòng hấn run lên nhẹ nhẹ.

Thì ra, ái tình lại ngọt ngào đẹp đẽ tới vậy.

Nàng mệt mỏi ôm hân, ngủ thiếp đi.

Hoàng cung.

Cung thành bị màn đêm bao phủ thành một mảng tối vô cùng tĩnh lặng.

Trong Từ Ninh cung, Thái hậu đang chuẩn bị đi nghỉ, đột nhiên từ bên ngoài vang lên giọng nói the thé, gấp gáp, “Nô

tài phải gặp Thái hậu, nô tài phải gặp Thái hậu!”

Thái hậu chau mày, hỏi A Diệp đứng bên cạnh, “Đi xem xem, là ai mà lớn tiếng kêu la như vậy?”

A Diệp ra ngoài, sau đó đi vào, bên cạnh là Hoàng Quý.

Hoàng Quý sắc mặt lo lắng, bộ dạng này thật hiếm thấy ở người luôn điềm tĩnh như hắn. Trong lòng Thái hậu bỗng có dự cảm xấu: “Hoàng Quý, đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Hoàng Quý cộc một tiếng quỳ xuống trước mặt Thái hậu, dập đầu liền ba cái: “Thái hậu, người mau tới xem Hoàng thượng đi, giờ chỉ có Thái hậu mới ngăn được Hoàng thượng thôi!”

Thái hậu thất kinh, vội vàng lật chăn bước xuống giường, nhanh chóng tới cạnh hăn, “Người mau nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngày hôm nay, tâm trạng Hoàng thượng cực kỳ xấu, sắc mặt không vui, hiện giờ, người đã bắt đầu uống rượu.”

“Uống rượu!” Thái hậu và A Diệp cùng tỏ vẻ kinh ngạc, Thái hậu cao

giọng: “Kẻ nô tài như người hầu hạ chủ nhân thế nào mà lại tới mức này? Hoàng thượng đang bị thương, thái y đã dặn đi dặn lại, tuyệt đối không được uống rượu! Sao người còn để Hoàng thượng uống?”

Hoàng Quý lại vội vàng dập đầu lia lịa, trán đã rớm máu, “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết, nô tài cũng không biết kẻ đáng bầm vằm nào đưa rượu cho Hoàng thượng! Nô tài không thể ngăn được, mời Thái hậu hãy mau tới đó xem sao!”

Thái hậu quay lại, vẫy tay gọi A Diệp, bàn tay không khổng chế được cứ run lên: “A Diệp, mau, mau chuẩn bị cho ai

gia!”

A Diệp giúp Thái hậu mặc thêm áo, rồi vội vội vàng vàng cùng Hoàng Quý tới Càn Thanh cung, trên đường đi vì vội vã, Thái hậu suýt nữa thì vấp ngã mấy lần, cũng may lần nào cũng có A Diệp giữ chặt lấy người.

Đến Càn Thanh cung, Thái hậu nói với Hoàng Quý, “Chuyện này ngàn vạn lần không được để truyền ra ngoài!” Ngộ nhớ đến tai văn võ bá quan thì chắc lại loạn lên một trận. Hoàng đế không màng tới sức khỏe của mình mà buông thả, trong mắt văn võ bá quan, đây không phải chuyện nhỏ.

“Nô tài biết nên làm thế nào!”

Thái hậu đi đến gần Càn Thanh cung, vừa vào nội điện đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, Thái hậu vừa lo vừa giận, lao vào trong, thấy Cảnh Tuyên Đế đang ôm một vò rượu bằng bạch ngọc, ngồi dựa vào long sàng, đầu tóc rối bù, y phục xộc xệch, chẳng còn chút uy nghiêm nào của một vị Hoàng đế.

Thái hậu bước tới, giật bình rượu trong tay hắn, rồi ném xuống đất. “Choang” một tiếng, bình ngọc vỡ thành trăm mảnh, rượu bắn tung tóe.

Mùi rượu trong nội điện càng nồng.

Cảnh Tuyên Đế ngồi dưới đất như một đồng bùn, chẳng có chút phản ứng nào.

Thái hậu tức giận tới nghẹt thở, chỉ vào hắn mà quát: “Hoàng thượng, người nhìn lại người đi! Giờ người có giống vua một nước không hả? Chuyện gì có thể khiến người vứt bỏ cả hình tượng của mình đi như thế?”

Thái hậu ngồi xuống, nhìn sắc mặt trắng bệch của con trai, đột nhiên lại thấy bi ai: “Hoàng thượng, người không thương xót bản thân mình, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, người bảo mẫu hậu phải làm

thế nào đây?”

Cảnh Tuyên Đế từ từ quay đầu, nhìn mầu thân, sắc mặt trắng như tờ giấy, đôi mắt thâm quầng, hần kéo tay Thái hậu, môi run run, giọng yếu ớt, “Mẫu hậu... mẫu hậu... trong lòng nhi thần rất khó chịu, rất đau...”

Nói rồi, nước mắt lăn xuống, “Suốt cả đêm nhi thần đã nghĩ... nghĩ đến cảnh nàng nằm trong lòng người đàn ông khác... Nhi thần... nhi thần....”

Hần giống như đang làm khó chính mình, người run lên từng chập, sau đó mặt nhợt nhạt, tay ôm ngực, thổ ra một

ngậm máu tươi, đầu ngã sang một bên ngất đi.

Thái hậu thấy màu đỏ nhức mắt trên y phục hắt, sợ tới chảng còn hồn phách nữa. Người lao tới, ôm chặt con trai vào lòng, rồi quay đầu hét gọi: “Truyền thái y, mau truyền thái y!”

Được Lưu viện sử cứu chữa, Cảnh Tuyên Đế dần tỉnh lại.

Thái hậu đi lên hỏi: “Lưu viện sử, tình hình của Hoàng thượng thế nào?”

Lưu viện sử chau mày: “Hoàng

thượng vốn đang bị thương, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian, bệnh tất sẽ thuyên giảm. Nhưng Hoàng thượng lại uống rượu, hình như có chuyện gì đó khúc mắc trong lòng, khiến tâm mạch bị tổn thương, chỉ e sau này sẽ để lại di chứng.” Còn một vài điều nữa mà Lưu viện sử không dám nói, chuyện lần này e rằng sẽ khiến Hoàng thượng tổn mười năm tuổi thọ.

“Cái gì?” Sắc mặt Thái hậu tái nhợt, “Lưu viện sử y thuật cao minh, nhất định phải cứu Hoàng thượng!”

Lưu viện sử thở dài, “Thần sẽ tận lực!”

Thái hậu vội lùi về phía sau hai bước, như bị đả kích lớn, A Diệp vội vàng bước tới đỡ lấy người: “Thái hậu xin hãy yên lòng, Hoàng thượng là chân long thiên tử, nhất định sẽ không sao đâu!”

Sắc mặt Thái hậu càng nhợt nhạt hơn, xua xua tay: “Các người lui ra trước đi, ai gia có lời muốn nói với Hoàng thượng.”

Cảnh Tuyên Đế nằm trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt nhắm hờ, mày nhau chặt giống như đang nén đau đớn.

Thái hậu bước tới, ngồi xuống cạnh hắn, giơ tay dè chắn giúp hắn. Đôi mắt Cảnh Tuyên Đế khẽ động đây, nhưng không mở ra.

“Hoàng thượng, ai gia biết người đã tỉnh, những lời ai gia nói, có thể người không nghe lọt tai, cũng có thể sẽ thấy chán ghét, nhưng hôm nay người nhất định phải nghe.”

Thái hậu nhìn hắn, chầm chậm nói tiếp: “Hoàng thượng, người trong thiên hạ này ai cũng có thể tùy tiện, chỉ riêng Hoàng thượng là không thể. Bởi vì Hoàng thượng vai mang trọng trách, trên vai người gánh cả hy vọng của lê dân

bách tính. Hoàng thượng buồn bã tới đâu, không vui tới thế nào, cũng không thể hủy hoại sức khỏe của mình. Người phải biết, nếu người xảy ra chuyện thì triều đình sẽ loạn như thế nào. Các hoàng tử, lớn nhất cũng chưa đến mười tuổi, chúng ta già có trẻ có, người bảo chúng ta phải làm thế nào đây? Người có biết vừa rồi ai gia lo lắng tới mức nào không?” Nói đến đây, giọng Thái hậu nghẹn lại, mắt đỏ hoe.

Cảnh Tuyên Đế mở mắt, quay đầu lại, nắm chặt tay Thái hậu, yếu ớt đáp: “Mẫu hậu, nhi thần bất hiếu, khiến mẫu hậu phải lo lắng.”

Thái hậu nắm lại tay Cảnh Tuyên Đế, khẽ nói: “Chỉ cần từ nay về sau Hoàng thượng đừng để việc này lặp lại nữa, hãy cố gắng nghỉ ngơi giữ gìn sức khỏe là mẫu hậu yên tâm rồi.”

“Mẫu hậu, trước kia nhi thần tưởng rằng mọi việc trong thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay mình, nhưng không ngờ, khi nhi thần thật sự muốn một thứ gì đó lại không thể có được, chỉ biết mở to mắt nhìn nàng lao vào vòng tay người đàn ông khác. Mẫu hậu...” Cảnh Tuyên Đế cười khổ một tiếng, “Đến người mà mình thích cũng không giữ được, thì làm Hoàng đế còn có ý nghĩa gì nữa đây?”

“Con đang nói linh tinh gì vậy?” Thái hậu hét lên giận dữ, nhưng ngay sau đó lại nhớ ra hần đang bị thương, ngữ khí dịu lại, “Hoàng thượng, nếu Tiên đế nghe thấy những lời này của người, hần sẽ đánh người một trận thật đau. Tiên đế bỏ bao tâm sức mới thống nhất được giang sơn, lẽ nào trong lòng người, giang sơn này còn không bằng một người con gái? Người làm vậy sao xứng với kỳ vọng của Tiên đế? Hơn nữa, trên thế gian này bất luận là ai, cũng không thể có được thứ mà mình muốn...” Nói tới đây, nước mắt Thái hậu từ từ lăn xuống, giọng nói có phần thê lương.

“Người tưởng rằng Tiên đế chưa từng

từ bỏ ta ư? Người tưởng rằng mẫu hậu chưa từng phải từ bỏ ư? Nhưng cuộc sống là như thế, phải đau lòng phải rơi nước mắt trước vô số các lựa chọn. Việc này không ai tránh khỏi. Nhưng người là Hoàng thượng, những thứ người có được luôn nhiều hơn người khác. Người có được giang sơn, có được sự ủng hộ của khắp thiên hạ, người luôn cao cao tại thượng, áo gấm ngọc thực đủ đầy, mỹ nữ trong hậu cung nhiều như mây, người nào người nấy xinh đẹp không ai sánh bằng. Người đã có được rất nhiều rất nhiều rồi. Con người ta không thể quá tham lam, nếu người không muốn từ bỏ bất cứ thứ gì, cái gì cũng muốn nắm trong tay, thì kết cục cuối cùng chính là, người

chẳng có gì cả, người sẽ mất đi mọi thứ.”

Cảnh Tuyên Đế nắm chặt tay Thái hậu, hơi rướn người lên: “Nhưng mẫu hậu, nhi thần không tham lam, nhi thần chỉ muốn có được nàng mà thôi! Sau này, nhi thần sẽ làm một Hoàng đế vĩ đại trong lòng bách tính! Chỉ lần này thôi, chỉ lần này mà thôi, Thái hậu, xin hãy giúp nhi thần!”

Thái hậu lắc đầu, ánh mắt đau đớn: “Hoàng thượng, tại sao người lại cố chấp như vậy? Người thích Nhược Lan, nhưng người có bao giờ nghĩ rằng Nhược Lan không thích người chưa? Ta hiểu Nhược Lan, thứ mà Nhược Lan muốn có

người không bao giờ có thể cho nó được. Nếu người thật sự muốn Nhược Lan được sống vui vẻ, muốn tốt cho Nhược Lan, thì nên để Nhược Lan được sống cuộc sống mà nó muốn!”

Cảnh Tuyên Đế bật cười thành tiếng, nước mắt lấp lánh nước: “Thứ mà nàng muốn ta không cho được, nhưng An Viễn Hầu nhất định sẽ cho được sao? Nàng dựa vào cái gì mà tin tưởng hắn như thế?”

Lòng Thái hậu đau như cắt, “Chiêu Nhi, việc này con còn không hiểu ư? Bởi vì Nhược Lan thích hắn, con bé mới tình nguyện tin hắn! Chiêu Nhi, con đừng nghĩ

tới Nhược Lan nữa, mẫu hậu quyết không giúp con làm cái chuyện cướp thê đoạt thiếp này đâu. Làm vậy chỉ khiến thiên hạ khinh bỉ cười chê mà thôi!”

Cảnh Tuyên Đế cười nhạt mấy tiếng, rồi đột nhiên thả mình nằm xuống, quay đầu sang chỗ khác, nước mắt cứ thế lăn dài.

Nàng tin tưởng Cận Thiệu Khang như vậy ư? Được, hẳn sẽ cho nàng thấy, thứ mà nàng muốn, An Viễn Hầu cũng không thể cho nàng.

Sáng sớm, giọng Ninh An vang lên ngoài cửa: “Hầu gia, đến giờ châu sáng rồi!”

Tưởng Nhược Nam nghe thấy tiếng gọi thì cử động, ngay lập tức cảm thấy lưng đau như bị gãy đôi. Trong đầu lập tức hiện lên cảnh hai người quần quýt đêm qua, hồi tưởng lại những động tác lúc thì điên cuồng lúc lại dịu dàng của hắn, mặt bắt đầu nóng ran. Nàng quay đầu lại, thấy Cận Thiệu Khang vẫn đang ngủ rất say. Trong bóng tối, khuôn mặt anh tuấn của hắn bình lặng, nhìn hắn lúc này khiến nàng vô cùng yên tâm và hạnh phúc.

Nàng khẽ thò ngón tay trở ra, nhè nhẹ lướt trên ngũ quan sắc nét như điêu khắc của hắn, đôi mày rậm, đôi mắt sâu, cái mũi thẳng, khóe miệng góc cạnh, ngón tay nàng trượt đến vị trí của lúm đồng tiền trên má, khẽ nhấn xuống.

Giống như thiết bị cảm ứng, lúm đồng tiền dưới ngón tay nàng từ từ hiện ra, sau đó, tay nàng bị hắn túm chặt. Hắn đưa tay nàng lên miệng cắn nhẹ, cảm giác tê tê buồn buồn lan từ ngón tay ra toàn thân.

Tưởng Nhược Nam vội thu tay về, lẩm bẩm: “Thì ra chàng đã tỉnh rồi.”

Cận Thiệu Khang mở mắt, trong đôi

mắt đen có thứ ánh sáng mãnh liệt: “Ta muốn xem nàng định giở trò quỷ gì thôi. Quả nhiên đúng như ta dự liệu, mới sáng sớm tinh mơ đã nhìn ta đến si mê rồi.” Hắn toét miệng cười, để lộ hàm răng trắng, nụ cười vừa đáng ghét vừa đáng yêu.

Tưởng Nhược Nam nghe hắn nói vậy thì ngượng ngùng, xoay người ngồi quay lưng về phía hắn, “Ai thèm si mê ngắm nhìn chàng!”

Vòm ngực rộng của hắn áp tới, dính chặt vào lưng nàng, nhiệt độ nóng rẫy từ người hắn truyền sang người nàng như muốn làm nàng tan chảy.

“Đừng giận nữa, là ta nói sai rồi, ta mới là người sáng sớm ngày ra đã si mê nàng, được chưa?” Hấn cười yêu chiều, vòng tay ôm lấy nàng, bắt đầu du ngoạn trên bộ ngực đầy đặn của nàng, khẽ khàng xoa nắn khiến toàn thân nàng mềm nhũn.

“Xấu xa... không còn sớm nữa...
Đừng... đừng...”

“Đừng gì?” Hấn xoay người nàng lại, vùi đầu vào ngực nàng, đầu tiên là những nụ hôn nóng bỏng, sau đó hấn ngậm chặt lấy nhũ hoa. Không biết tại sao, mỗi lần ở bên nàng, hấn đều không thể kiềm chế

được bản thân, trước kia hắn vốn rất tự hào về khả năng kiềm chế dục vọng của mình, nhưng lại không chống đỡ nổi một ánh mắt, một nụ cười của nàng. Những cảm xúc tối qua là những cảm xúc hắn chưa từng được biết đến, sự kết hợp giữa tâm hồn và dục vọng. Cảm giác sung sướng lan tới tận xương tủy, hắn chưa từng cảm nhận được với bất kỳ người con gái nào. Tới tận bây giờ hắn mới nhận ra, thì ra giữa nam và nữ cũng có được cảm giác sung sướng tới vậy.

Tưởng Nhược Nam dưới sự khiêu khích của hắn thì run lên từng chập, hơi thở đứt quãng. Đột nhiên, phía bụng dưới lại cảm nhận được sự cương cứng của

hắn, Tướng Nhượng Nam bỗng mở bừng mắt, lòng ai oán, lại thế rồi? Tôi qua đã lâu như vậy... Nàng gần như đã bị hắn hủy hoại hoàn toàn...

Nàng vội vàng xin tha: “Đừng, thiếp còn đau lắm.”

Động tác của Cận Thiệu Khang dừng lại, hắn vùi đầu vào hõm cổ nàng, hít một hơi thật sâu. Một lát sau mới nghe giọng hắn khản đặc cất lên: “Tiểu yêu tinh, thật biết cách giày vò người khác... Tha cho nàng lần này. Hai ngày nữa xem nàng có thể chạy đi đâu.”

Tướng Nhượng Nam cười: “Thiếp

chạy tới chân trời góc bể.”

“Vậy ta cũng sẽ đuổi đến chân trời góc bể. Nàng lên trời xuống đất, ta cũng sẽ theo nàng tới cùng.”

Tưởng Nhược Nam tiếp tục cười: “Thiếp đã từng nghe người ta nói, đừng tin những lời đàn ông nói khi ở trên giường.”

Hắn bỗng dưng trở nên rất nghiêm túc: “Nhưng lời ta nói nàng không thể không tin.”

Tưởng Nhược Nam khẽ vỗ vào vai

hắn một cái: “Được rồi, thiếp tin chàng. Nhìn chàng căng thẳng kìa, mau dậy đi, không còn sớm nữa đâu.”

Cận Thiệu Khang chống tay ngồi lên, cơ thể cường tráng bật dậy nhanh nhẹn, khuôn ngực vồng lên, cơ bụng đủ sáu múi...

Tướng Nhược Nam đỏ mặt quay đi, cảm thấy mình còn tiếp tục nhìn thì sẽ thành quỷ nữ háo sắc mất.

Bên tai vang lên tiếng cười khe khẽ, nhưng lại trở nên vô cùng gợi cảm trong không gian tĩnh lặng, tối mờ thế này.

“Nhược Lan, sao nàng lại đáng yêu tới thế?” Nói rồi hắn cúi xuống ngậm lấy môi nàng hôn một chặp. Hôn tới mức hai người suýt lại quấn chặt lấy nhau. Cũng may hắn còn lo cho sức khỏe của nàng mới không tiếp tục nữa.

Hắn ôm chặt nàng, thì thầm bên tai nàng: “Nhược Lan, ta thật sự rất vui, chưa bao giờ ta vui thế này.”

Nàng dịu dàng như nước, vòng tay ôm lấy cổ hắn: “Thiếp cũng vậy.”

Cận Thiệu Khang ôm nàng chặt hơn.

Sau một hồi dùng dằng, hai người mặc xong y phục, Tưởng Nhược Nam mới gọi a hoàn vào. Bọn a hoàn thấp nển, hầu Cận Thiệu Khang mặc áo chải đầu, sau đó Tưởng Nhược Nam cùng ăn sáng với hần, tiễn hần ra tận cửa.

Không lâu sau, Trương ma ma đến lấy khăn trình tiết. Khi tới Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân, Thái phu nhân cười trêu nàng: “Lần này thì không phải là giả nữa chứ?” khiến Tưởng Nhược Nam xấu hổ tới mức chỉ muốn tìm cái lỗ nào mà chui xuống cho xong.

Vu Thu Nguyệt và Vương thị ngồi bên cạnh, nhìn bộ dạng ngượng nghịu hạnh

phúc của nàng, người trước nghiêng răng
tròn tẻo, kẻ sau lạnh lùng “hừ” một
tiếng.

Ngay sau đó, Thái phu nhân nói vào
việc chính: “Hai hôm nữa là tết Trung
thu rồi. Hàng năm, đại tiểu thư và nhị
tiểu thư đều đưa rể về chơi. Đến khi ấy
Nhược Lan với tư cách là nữ chủ nhân
của Hầu phủ, phải tiếp đãi họ chu đáo.”

Triệu di thái thái và Vương thị lên
đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều hiểu,
Thái phu nhân đã bắt đầu giao dần quyền
cho nàng rồi.

Thấy địa vị của Tưởng Nhược Nam

ngày một vững chắc, Vu Thu Nguyệt hận tới mức nắm chặt tay thành nắm đấm.

“Mẫu thân xin hãy yên tâm, con nhất định sẽ tận tâm chuẩn bị mọi thứ.”

Đại tiểu thư là con gái của Chu di thái thái đã mất, xuất giá mấy năm rồi; nhị tiểu thư là con gái của Triệu di thái thái, vừa xuất giá năm ngoái. Hàng năm mỗi dịp lễ tết, hai người họ đều về thăm nhà, Thái phu nhân cũng vui vẻ tận tâm tiếp đón. Chuyện này đối với Tưởng Nhược Nam mà nói hoàn toàn chẳng khó khăn gì, mọi việc sắp xếp theo như các năm trước là được. Vì vậy, Tưởng Nhược Nam nhận lời một cách thoải mái.

Thái phu nhân dặn dò thêm vài câu nữa, sau đó cho tất cả lui ra.

Tướng Nhượng Nam đi thẳng về viện tử của mình tìm Ánh Tuyết bàn bạc. Vu Thu Nguyệt lại bị Hồng Hạnh đứng đợi trước cổng Cẩm Tú viện.

Vu Thu Nguyệt vội nhìn trái ngó phải, thấy không có ai mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng bảo Hồng Hạnh theo cô ta vào trong. Hai người vào phòng, Vu Thu Nguyệt ngồi xuống bàn xong, lườm Hồng Hạnh một cái, nghiêm giọng mắng: “Người điên rồi à? Sao dám tới tìm ta? Người muốn mọi người biết quan hệ bí

mặt của chúng ta lắm phải không?”

Hồng Hạnh quỳ sụp xuống, khóc lóc đáp: “Di nương, người phải cứu nô tỳ, nếu đến người cũng bỏ mặc nô tỳ thì nô tỳ thật không muốn sống nữa!”

Vu Thu Nguyệt lạnh lùng nhìn cô ta, thấy cô ta ăn mặc xoàng xĩnh, còn không bằng cái thời làm a hoàn trong Thu Đường viện, người gầy rộc đi, sắc mặt tiêu tụy, vẻ thanh xuân phơi phới đã biến mất quá nửa.

Hồng Hạnh bật khóc hu hu: “Di nương, người không biết nô tỳ phải sống những ngày như thế nào ở nhị phòng đâu.

Nhị phu nhân căn bản không coi nô tỳ là người. Giờ tốt xấu gì nô tỳ cũng là thông phòng của nhị gia, nhưng trong mắt nhị phu nhân thì nô tỳ còn không bằng cả a hoàn của họ. Nhị phu nhân dung túng cho bọn a hoàn sai bảo quát mắng nô tỳ, hàng ngày từ sáng đến tối đều làm không hết việc, người xem tay của nô tỳ...” Nói rồi, cô ta chìa hai bàn tay trước mặt Vu Thu Nguyệt, chúng đã trở nên thô kệch, ngón tay đầy vết chai, móng tay ám vàng, vừa nhìn đã biết là thường xuyên bị ngâm trong nước lạnh.

“Từ sau khi chuyển hẳn về nhị phòng, nhị phu nhân sai nô tỳ giặt quần áo, không những giặt quần áo của nhị gia, nhị

phu nhân, mà đến quần áo của bọn a hoàn, ma ma cũng đều sai nô tỳ giặt. Có lần nô tỳ mới khế kháng cự vài câu, đã bị nhị phu nhân vả vào miệng, còn mắng chửi nô tỳ bằng những từ ngữ rất khó nghe...”

Vu Thu Nguyệt hào hứng hỏi: “Nhị phu nhân đã nói những gì?”

Hồng Hạnh đỏ mặt, thút thít đáp: “Nói rằng: Đừng tưởng nghĩ cách trèo được lên giường của nhị gia là thành phượng hoàng, giờ chỉ là một thông phòng, mà thông phòng thì vẫn là nô tỳ, là nô tỳ thì phải làm việc! Nói rằng nếu nô tỳ không làm, sẽ không cho nô tỳ ăn cơm!”

Đến đây, cô ta hét lên, rồi chồm tới gần Vu Thu Nguyệt. Vu Thu Nguyệt chán ghét né tránh, Hồng Hạnh quá đà ngã lăn ra đất. Cô ta ngẩng đầu lên nhìn Vu Thu Nguyệt, âm ức nói: “Di nương, trước kia người nói chỉ cần đi theo nhị gia sẽ có một cuộc sống no đủ, sẽ được làm chủ nhân. Nhưng bây giờ người xem, nô tỳ sống cuộc sống như thế nào, còn không bằng trước kia làm a hoàn nữa. Trước kia khi còn ở Thu Đường viện, chỉ có người khác phải nhìn sắc mặt của nô tỳ, chứ nô tỳ chưa bao giờ phải nhìn sắc mặt bọn a hoàn khác! Giờ đây, nô tỳ còn không bằng cả a hoàn nữa, người xem bộ dạng này của nô tỳ, nhị gia nói tay nô tỳ

còn thô ráp hơn cả vỏ cây, sờ vào người nhị gia khiến nhị gia gai hết cả lên, còn bảo nô tỳ chẳng có da có thịt, giống như cành cây khô, đã không còn để nô tỳ hầu hạ nữa! Di nương, trong nhị phòng, nô tỳ còn không bằng chó lợn, ai cũng có thể sai bảo nô tỳ, mắng chửi nô tỳ!”

Hồng Hạnh bò dậy, ôm chặt lấy chân Vu Thu Nguyệt, gào lên: “Di nương, nô tỳ nghe lời di nương nên mới ra nông nỗi này, di nương không thể bỏ mặc nô tỳ được! Còn tiếp tục như vậy, nô tỳ sẽ bị giày vò tới chết, di nương không thể nhìn thấy nô tỳ chết mà không cứu! Xin di nương nể tình nô tỳ đã toàn tâm toàn sức vì người, ngay cả tiểu thư cũng dám phản

bội, người nhất định phải giúp nô tỳ lần này!”

Vu Thu Nguyệt cúi xuống nhìn thân hình không ngừng run lên bần bật của Hồng Hạnh, cười nhạt, thầm nghĩ, người có ngày hôm nay đều do người tự gây ra, ta nói vậy mà người cũng tin, lại dám dụ dỗ nhị gia thật? Không mở to mắt mà nhìn thùng dấm chua nhị phu nhân là người thế nào ư?

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt vẫn không để lộ ra bất kỳ tâm tư nào, Vu Thu Nguyệt nhắc chân khẽ hất Hồng Hạnh ra, chậm rãi cất lời: “Hồng Hạnh, chuyện này ta không giúp được

người.”

Hồng Hạnh ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt nhìn Vu Thu Nguyệt sắc như dao: “Di nương, người thật sự bỏ mặc nô tỳ?” Giọng nói âm trầm.

Vu Thu Nguyệt thất kinh, vội vàng cười, đỡ lời: “Hồng Hạnh, ai bảo ta không giúp người chứ, nhưng chuyện này ta thật sự không giúp nổi. Người nhìn ta đi, giờ ta không quyền không thể lại thất sủng, ta dựa vào cái gì để giúp người?”

“Nhưng nhị phu nhân là biểu tỳ của di nương, nếu di nương chịu nói giúp nô tỳ vài câu thì nhị phu nhân nhất định sẽ nể

mặt người!” Nói tới đây, Hồng Hạnh nham hiểm nén giọng: “Di nương, đừng thách thức nô tỳ, nô tỳ có ngày hôm nay đều do di nương gây ra cả, nô tỳ sống dở chết dở, di nương cũng đừng mong yên ổn!”

Vu Thu Nguyệt căm hận vô cùng, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười, cô ta bước tới đỡ Hồng Hạnh đứng dậy, chậm rãi nói: “Hồng Hạnh, người hà tất phải nói những lời như thế, chúng ta là người trên cùng một con thuyền, ta sao có thể bỏ mặc không quan tâm tới người? Nhưng người hãy nghĩ thử xem, đây là việc dùng tình cảm có thể giải quyết được ư? Hơn nữa, cho dù ta có tới nói

đỡ cho người, thì người ta sẽ nghĩ thế nào? Đến khi ấy, e rằng cuộc sống của người còn khốn khổ hơn!”

Hồng Hạnh sắc mặt tái nhợt, “VẬY... vậy nô tỳ phải làm thế nào? Lẽ nào để mặc nhị phu nhân giày vò tới chết?”

“Người đừng cuống, ta sẽ không để người chết đâu, ta sẽ chỉ cách cho người. Chỉ cần người nghe theo lời ta, nhất định có thể giải quyết được khó khăn trước mắt!” Nói rồi, Vu Thu Nguyệt ghé sát vào tai Hồng Hạnh, thì thầm một hồi.

Hồng Hạnh do dự: “Như vậy có được không? Ngộ nhớ Thái phu nhân trừng

phạt nô tỳ thì làm thế nào?”

Vu Thu Nguyệt cười, “Người yên tâm, phu nhân nhà người sẽ không thấy chết mà không cứu đâu. Hơn nữa, mẫu thân người cũng sẽ không đứng nhìn người chết, người cứ yên tâm mà làm theo lời ta. Không sai đâu!” Sau đó còn bổ sung thêm một câu: “Huống hồ bây giờ, người có lựa chọn khác sao? Cũng chỉ là đặt cược cả vào canh bạc này mà thôi.”

Hồng Hạnh thoáng dao động, phải một lúc sau mới hạ quyết tâm: “Được, nô tỳ nghe lời người!”

Vu Thu Nguyệt cười tươi tắn: “Chỗ ta

không tiện ở lâu, người hãy về đi đã, khi đi ra thì cẩn thận một chút.”

Hồng Hạnh gật đầu lui ra, Vu Thu Nguyệt nhìn theo bóng Hồng Hạnh, cười nhạt. Hai ngày nữa có kịch hay để xem rồi.

Gần tối, Cận Thiệu Khang hồi phủ, đầu tiên tới thỉnh an Thái phu nhân, sau đó đến Thu Đường viện ăn tối cùng Tướng Nhược Nam.

Vừa vào phòng, hấn vội đóng cửa,

kéo tay Tưởng Nhược Nam đến trước bàn trang điểm, bộ dạng thần bí.

Tưởng Nhược Nam cười hỏi: “Chàng làm gì vậy?”

Cận Thiệu Khang nhìn nàng trong gương, mỉm cười nhưng không đáp, sau đó, hẩn rút từ trong tay áo ra một cái trâm.

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn thì thấy là một cái trâm vàng hình con bướm, bên trên khảm đá hồng ngọc, chạm khắc tinh xảo. Nàng kinh ngạc vô cùng, đưa tay đón lấy: “Tặng cho thiếp sao?”

Cận Thiệu Khang cười: “Trên đường từ phủ nha về nhà ta đi ngang qua một cửa hàng bán châu báu. Bình thường ta chưa bao giờ vào đấy, nhưng hôm nay không biết tại sao lại muốn vào xem, sau đó vừa nhìn đã thích ngay cây trâm này. Lúc đó ta nghĩ, nàng nhất định cũng sẽ thích.”

Tướng Nhượng Nam vui sướng ôm lấy eo hắn: “Thiếp rất thích, cảm ơn chàng!”

Không phải vui vì có được chiếc trâm, mà vui vì tâm ý của hắn dành cho nàng. Người khô khan như hắn mà giờ còn tặng trang sức cho nàng, có thể thấy

trong lòng hẳn lúc nào cũng nhớ tới nàng!

Cận Thiệu Khang thấy nàng vui như vậy, thì cũng rất hạnh phúc.

Vì sao trên thế gian này lại có nhiều người thích tặng quà như vậy, có lẽ là vì muốn nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của người được tặng.

Cận Thiệu Khang đón lấy cây trầm trong tay nàng: “Nào, để ta cài giúp nàng.”

Tưởng Nhược Nam quay đầu, nhìn thẳng vào gương đồng, Cận Thiệu Khang

cẩn thận cài cây trâm vào tóc nàng. Nhưng dù sao hắn chưa từng làm việc này bao giờ nên không thành thực, trâm cài xong lại bị rơi xuống.

Cận Thiệu Khang sờ sờ mũi, ngượng nghịu cười cười.

Tưởng Nhược Nam ngồi im, mỉm cười nói với hắn: “Làm lại đi, hôm nay thiếp nhất định phải đòi chàng cài cho bằng được trâm cho thiếp!”

Cận Thiệu Khang được nàng khích lệ, lại cài lại, lần này, chiếc trâm hình bướm bướm đã chịu ở yên trên tóc. Hắn vui sướng toét miệng cười, giống như làm

được một việc hết sức phức tạp.

Tưởng Nhược Nam nhìn hấn trong gương, lúc lắc cái đầu: “Đẹp không?”

Cận Thiệu Khang nhìn nụ cười của nàng, ngọt ngào lan tỏa vào tận trong tim: “Đẹp, rất đẹp.”

Nói rồi hấn bế nàng lên, hôn lên môi nàng, họ trao nhau nụ hôn nồng cháy và ngọt ngào nhất.

Khi ăn cơm, Cận Thiệu Khang có nói một chuyện với nàng.

“Hai ngày nữa đến tết Trung thu, buổi tối ta sẽ đưa nàng vào cung.”

“Vào cung, tại sao?” Tưởng Nhược Nam tò mò.

Cận Thiệu Khang đáp: “Khâm thiên giám nói, tết Trung thu năm nay là ngày ‘ngũ tinh liên châu’^[1], trăm năm mới có một lần, nên sẽ tổ chức đại yến trong cung, tập trung dương khí để đuổi tà khí. Vì vậy, tất cả những quan viên có phẩm vị từ ngũ phẩm trở lên đều phải mang theo nữ quyến vào dự yến.

[1] Tức năm hành tinh: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ xếp thẳng hàng. Hay còn gọi là ngũ tinh tụ.

“Đuổi tà khí?” Tưởng Nhược Nam cười cười, “Nghe cũng có vẻ thần kỳ rồi.”

“Nhưng Thái hậu lại rất tin, vì vậy buổi tối hôm Trung thu chúng ta phải vào cung.”

“Nhưng mẫu thân nói, tết Trung thu, đại tiểu thư và nhị tiểu thư đều về thăm nhà.”

“Đổi sang ăn cơm buổi trưa là được. Vừa rồi ta đã nói với mẫu thân rồi.”

Tưởng Nhược Nam gật đầu: “Cũng chỉ còn cách ấy.”

Nói rồi, Tưởng Nhược Nam múc cho hắn một bát canh, “Đây là canh chim bồ câu, rất bổ, thiếp hầm cả buổi chiều, chàng uống thử xem có ngon không?”

Cận Thiệu Khang uống một hớp, mắt sáng lên: “Món canh này ngon quá!”

Tưởng Nhược Nam cười tíu mắt: “Thích thì ăn thêm nhiều vào.”

Tùng nghe người ta nói, muốn đến được trái tim của người đàn ông thì phải

đi qua dạ dày của họ. Tài nghệ nấu ăn của nàng không tồi, những món nàng nấu bao giờ cũng mới mẻ hấp dẫn, nàng muốn nắm chắc dạ dày của hắn, khiến hắn mỗi lần ăn cơm đều nhớ tới các món nàng làm, sau đó mỗi ngày tới bữa đều ngoan ngoãn quay về.

Tình yêu chỉ là một phần của hôn nhân, muốn duy trì mối quan hệ hôn nhân lâu dài chỉ dựa vào tình yêu thôi không đủ, thỉnh thoảng cũng phải dựa vào thói quen. Khiến hắn quen với những ưu điểm của nàng, quen với sự tồn tại của nàng, quen rồi thì không thể không có nàng.

Khi đối phương không thể thiếu bạn,

có những chuyện đương nhiên sẽ phải thỏa hiệp với bạn, đương nhiên sẽ nghĩ tới bạn. Mà đương nhiên, tạo được thói quen này cũng cần phải có sự hy sinh nhất định.

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu nhìn nàng cười: “Nhược Lan, có được nàng đúng là phúc khí của ta.”

“Chàng thật dẻo miệng.” Tưởng Nhược Nam cười ngọt ngào.

Ăn tối xong, hai người cùng đi dạo trong Hậu hoa viên. Tưởng Nhược Nam kể cho hắn nghe những việc nàng chuẩn bị cho tết Trung thu.

“Thiếp còn tưởng chỉ là việc đơn giản, bắt tay vào làm mới thấy rất phức tạp. Cũng may đa phần mọi việc mẫu thân đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, thiếp chỉ phải phụ trách đón tiếp hai vị tiểu thư thôi, nếu không có lẽ sẽ rối như canh hẹ.”

Cận Thiệu Khang nắm tay nàng, an ủi: “Cứ từ từ, trước kia nàng chưa từng làm những việc này, nhất thời không thích ứng được cũng là điều tự nhiên, nàng không cần căng thẳng. Đều là người một nhà cả, cho dù có chỗ không thỏa đáng cũng không sao.”

Lời này nghe thật thoải mái, Tưởng Nhược Nam dừng bước, nhìn hắn: “Thiệu Khang, thiếp sẽ cố gắng, thiếp sẽ cố gắng làm tốt bốn phận của một thê tử.”

Cận Thiệu Khang nắm chặt tay nàng, mỉm cười. Hai người chậm chậm đi về phía trước, ánh trăng rủ xuống người họ, tạo nên một bức tranh đẹp dịu dàng.

[©DTV](#)

Chẳng bao lâu đã đến tết Trung thu, từ sáng sớm Tưởng Nhược Nam đã dậy chuẩn bị mọi thứ. Hôm nay, nàng cố tình trang điểm thật kĩ. Có khách đến, là nữ

chủ nhân nàng không thể sơ sài, thất lễ.

Trong phủ treo đèn kết hoa, không khí ngày tết rộn ràng. Thái phu nhân cũng mặc quần áo mới, mặt mày rạng rỡ. Triệu di thái thái vì sắp được gặp con gái cũng rất vui. Không lâu sau, Cận Thiệu Khang tan triều quay về nhà. Cả gia đình sum họp, đợi đón khách.

Một lát sau, có kẻ dưới vào báo, xe ngựa của hai vị tiểu thư đã đến.

Bên ngoài cổng lớn, Tưởng Nhược Nam đã sớm bố trí người đứng đón. Không lâu sau, gia đình đưa hai vị tiểu thư cùng phu quân, người nhà vào phòng

khách.

Thái phu nhân ngồi ở vị trí chủ nhân, nhận lạy bái kiến của hai vị tiểu thư cùng rề.

Sau đó hai vị Cận tiểu thư lại làm lễ với Triệu di thái thái. Xong, Thái phu nhân giới thiệu Tưởng Nhượng Nam với họ, “Đây chính là tẩu tẩu của các con. Các con mới gặp lần đầu phải không?”

Hai vị tiểu thư hành lễ với Tưởng Nhượng Nam. Bên kia, phu quân của họ cũng hành lễ với Cận Thiệu Khang.

Tướng Nhược Nam lặng lẽ quan sát hai cô gái, người có thân hình cao ráo chính là con của Chu di thái thái, tên Cận Yên Hồng, diện mạo thanh thoát, da dẻ trắng trẻo, trầm mặc kiệm lời, nhìn có vẻ rất dịu dàng hòa nhã. Phu quân của nàng ta họ Lý, tổ tiên cũng từng là danh gia vọng tộc, nhưng mấy đời nay dần lụi bại. Hắn là đích tử trong nhà, nếu không phải nhắm vào gia thế của Cận gia thì có lẽ hắn cũng không lấy một thứ nữ làm vợ. Mấy năm trước, hắn thi đỗ, giờ đang làm huyện lệnh, muốn nhanh chóng thăng quan tiến chức đương nhiên phải dựa vào sự nâng đỡ của gia đình vợ. Lại thêm Cận Yên Hồng đã sinh cho Lý gia một trai một gái, vì vậy tới nay vẫn có

được sự trọng thị của phu quân.

Cận Yên Hồng mặc dù nhìn dịu dàng nhu mì, nhưng vẫn vừa đỏ mặt vừa cố gắng tìm cách lấy lòng Tướng Nhượng Nam.

Còn nhị tiểu thư là Cận Yên Vân, con gái của Triệu di thái thái, xinh đẹp yêu kiều. Có lẽ nhờ mẹ chăm sóc nên Cận Yên Vân được gả vào một gia đình khá tốt, mặc dù cũng là thứ nữ nhưng nhà chồng là nhân sĩ trong kinh thành, con nhà dòng dõi thư hương, hiện phu quân đang là biên tu^[2] trong Hàn Lâm viện. Hơn nữa Cận Yên Vân đã có một con trai, được phu quân vô cùng sủng ái, nên

trên mặt không tránh khỏi có phần đắc ý, cũng nhiều lời bạo dạn hơn Cận Yên Hồng.

[2] Biên tu: Là một chức quan.

Lúc này, Cận Yên Vân đang hành lễ với Tướng Nhượng Nam, sau đó cười nói: “Từ ngày Hầu gia thành thân cho tới nay, đi đi về về vội vàng chưa được chính thức gặp mặt phu nhân, giờ gặp rồi mới biết phu nhân lại là một người phụ nữ khiến người ta phải kính phục như thế, thật là chỉ hận gặp nhau quá muộn.”

Thái phu nhân cười đáp: “Tính tình Yên Vân sau khi làm mẹ chưa thay đổi

nhỉ, vẫn khiến người ta yêu thích như xưa.”

Triệu di thái thái tươi cười, Vương thị cũng cười, đỡ lời: “Chỉ cần Yên Vân trở về là nhà cửa lại náo nhiệt vui vẻ, với cái miệng này của muội ấy, đến chim trên cây cũng bị dụ xuống được.”

Cận Yên Vân đi đến bên cạnh Vương thị, cười: “Tẩu tẩu, muội vừa về tẩu đã chán ghét muội rồi phải không?”

Vương thị nắm tay nàng ta cười đáp: “Ta chỉ mong ngày nào muội cũng ở nhà với ta thôi.”

Cận Yên Vân chẳng mấy lời đã khiến không khí trở nên vui vẻ. So với nàng ta, Cận Yên Hồng hơi vụng về khoản này.

Cận Yên Hồng cũng không ngốc, thấy tình hình ấy, vội vàng kéo hai con của mình ra, đưa con trai bốn tuổi, đưa con gái ba tuổi, chúng làm theo lời mẫu thân dặn dò, cứ quẩn lấy Thái phu nhân mà nói rất nhiều lời ngon ngọt lấy lòng bà. Thái phu nhân vốn thích trẻ con, lại thêm bọn trẻ cũng rất đáng yêu, thỉnh thoảng bật cười vui vẻ, thưởng cho mỗi đứa một chiếc vòng cổ vàng.

Náo nhiệt một lúc, Tưởng Nhược Nam đích thân đưa họ đi xem nơi nghỉ

ngôi mà mình sắp xếp. Mỗi lần quay về, hai vị tiểu thư đều ở lại Hầu phủ vài ngày.

Tướng Nhược Nam chuẩn bị cho hai tiểu viện ở gần nhau, đây cũng là nơi họ thường ở mỗi khi về nhà.

Tướng Nhược Nam cười nói với họ: “Đây là lần đầu tiên ta làm những việc này, không biết có hợp ý hai muội không. Nếu có chỗ nào chưa hài lòng thì cứ nói, hai muội chẳng mấy khi về nhà một lần, nhất định phải khiến hai muội thật thoải mái dễ chịu.”

Cận Yên Hồng còn chưa kịp đáp lời,

Cận Yên Vân đã giành nói trước: “Bọn muội rất thích, thật làm phiền phu nhân quá, khiến phu nhân phải lo lắng cả những chuyện thế này...” Nàng ta quan sát viện tử, chẳng khác so với những lần về trước là bao nhiêu, “Tốt quá, phu nhân thật chu đáo.”

Tướng Nhược Nam cười, đáp: “Hai muội thích là được. Hãy nghỉ ngơi một lát đi.” Nói xong quay ra khỏi viện tử.

Tướng Nhược Nam đi rồi, hai vị tiểu thư chia nhau đi về viện tử của mình, trong viện tử được quét dọn sạch sẽ, tất cả mọi thứ đều đầy đủ, nhanh chóng có người hầu mang nước vào hầu họ rửa

mặt, sau đó còn mang được hoàn cho họ uống giúp tinh thần tỉnh táo. Đúng lúc Cận Yên Hồng vì ngồi thuyền ngồi xe nhiều nên hơi đau đầu, số được hoàn này rất hợp ý nàng ta. Nàng ta nói với phu quân của mình: “Trước nay nghe tính cách phu nhân ngang ngược thô tục, nhưng hôm nay biểu hiện tiến bộ rất nhiều, cư xử thân thiện, chẳng chút làm bộ làm tịch. Hơn nữa còn rất quan tâm, chu đáo.”

Phu quân của Cận Yên Hồng đã trả lời nàng ta như thế này: “Cho dù phu nhân là người thế nào, nàng vẫn phải cố gắng mà lấy lòng người ta. Nàng nhìn muội muội của mình mà xem, đâu có

vụng về chẳng biết ăn nói như nàng, nàng nhìn mà học.”

Cận Yên Hồng thấy tủi thân, quay người đi lên lau nước mắt.

Về phần Cận Yên Vân, nàng ta lại nói với phu quân mình rằng: “Trước khi tới đây mẹ đã gửi thư cho thiếp, nói rằng bây giờ phu nhân rất được Hầu gia sủng ái, còn Vu di nương giờ đã bị Hầu gia lạnh nhạt. Lần này thiếp phải cố gắng dành nhiều thời gian bên phu nhân mới được.”

Phu quân Hàn Dật cười đáp: “Chỉ về ăn bữa cơm, nàng nghĩ nhiều thế làm gì?”

Cận Yên Vân quay đầu lại liếc hần một cái: “Chẳng phải là vì chàng hay sao? Nếu lấy được lòng phu nhân cũng tức là lấy được lòng Hầu gia, phu quân đã làm chức biên tu này lâu như thế rồi, muốn đưa chàng lên chẳng phải việc dễ như trở bàn tay đối với Hầu gia ư?”

Hàn Dật đi tới ôm Cận Yên Vân vào lòng, cười đáp: “Biết là nương tử một lòng vì ta, ta thật vô cùng biết ơn nương tử.”

Cận Yên Vân cười rạng rỡ: “Thế còn nghe được!”

Hai vị tiểu thư nghỉ ngơi một lát. Tới giờ cơm, Tưởng Nhược Nam cho người đến mời họ.

Cả nhà ngồi quây quần ăn bữa cơm trưa thịnh soạn, hai đứa trẻ con Cận Yên Hồng cùng con trai Vương thị nhón nháo, khiến không khí náo nhiệt vui vẻ.

Sau bữa cơm, Cận Thiệu Khang mời Hàn Dật và Lý Văn Tu tới thư phòng ngồi chơi, hai vị tiểu thư và bọn trẻ cùng mọi người đến Tùng Hương viện trò chuyện với Thái phu nhân.

Tất cả đều nói cười rất vui vẻ, nhưng đề tài của Cận Yên Vân không tập trung

vào Thái phu nhân mà lại tập trung vào Tưởng Nhược Nam. Trong lúc nói chuyện, nàng ta đã khiến cả Thái phu nhân và Tưởng Nhược Nam phải bật cười vui vẻ; Cận Yên Hồng ngồi bên cạnh lại chẳng có cơ hội nói xen vào; Vu Thu Nguyệt thì hoàn toàn bị bỏ quên.

Vu Thu Nguyệt như ngồi trên đồng lửa, nhưng vẫn phải cố gắng giữ nụ cười trên môi, nhẫn nại chịu đựng.

Nói cười một lúc, Cận Yên Vân đột nhiên đề nghị: “Mẫu thân, hôm nay trời rất đẹp, chi bằng bọn con đưa người ra Hậu hoa viên đi dạo, người thấy thế nào?”

Triệu di thái thái chỉ nàng ta cười: “Rõ ràng nha đầu này muốn đi chơi, thế mà dám kéo Thái phu nhân vào.”

Cận Yên Vân quay lại nũng nịu với Triệu di thái thái: “Di nương, con biết người cũng muốn đi mà, cùng đi là được chứ gì!”

Thái phu nhân vừa đứng dậy vừa cười: “Yên Hồng vẫn ngoan ngoãn nhất, nhẹ nhàng ít lời, đâu ồn ào giống Yên Vân, vừa về được buổi sáng mà đầu ta sắp vỡ ra đây này!”

Yên Vân cười: “Con biết mẫu thân thương Yên Hồng, ghét con mà. Nhưng làm thế nào đây, con lại thích về để cho mẫu thân chán ghét đây!”

Thái phu nhân nghe câu nói của nàng ta mà bật cười vui vẻ, giờ tay chỉ nàng ta: “Nào, nào, đừng có nói là ta ghét con.”

Cận Yên Vân cười đi tới, đỡ Thái phu nhân dậy, vẻ mặt vô cùng thân thiết.

Triệu di thái thái và Vương thị đứng sau thấy cảnh ấy, quay sang nhìn nhau cười. Cận Yên Vân biết cách lấy lòng khiến Thái phu nhân vui vẻ như thế, đối

với họ mà nói cũng rất có lợi.

Cận Yên Hồng thấy Cận Yên Vân khiến Thái phu nhân vui vẻ như thế, còn bản thân lại giống như người tàng hình, trong lòng buồn bã không vui, đem theo hai đứa con cúi đầu ủ rũ đi títt phía sau.

Tưởng Nhược Nam lại rất thông cảm với nàng ta. Thân là thứ nữ, mẹ lại mất sớm, cuộc sống của nàng ta khi còn ở Hầu phủ chắc chắn không thể dễ chịu như Cận Yên Vân. Khi lấy chồng lại bị gả vào một gia đình danh giá đã thất thời, con cháu trong những gia đình như vậy không còn quyền thế nhưng vẫn còn kiêu ngạo. Cận Yên Hồng chỉ là thứ nữ, lại ở

cách xa nhà mẹ đẻ, có lẽ cuộc sống của nàng ta ở nhà chồng cũng chẳng dễ chịu mấy, may mà Hầu phủ vẫn hưng thịnh, chứ nếu không với tính cách ấy sẽ khó mà đứng vững trong gia đình đó.

Tưởng Nhược Nam bước chậm lại chờ Cận Yên Hồng, nàng ngồi xổm xuống, bế bé gái ba tuổi lên, rồi cười nói với Yên Hồng: “Con của tỷ tỷ đáng yêu quá!” Sau đó hỏi con bé: “Nói cho cô cô nghe, con tên là gì?”

Cận Yên Hồng thấy vậy thì giật mình, vội vàng giơ tay ra định bế lại con: “Sao dám làm phiền phu nhân, mau đưa nó cho ta, đừng để nó làm bẩn y phục của phu

nhân.”

Tưởng Nhược Nam không buông tay: “Không sao đâu, đứa bé rất đáng yêu, ta cũng thích bế mà.”

Cận Yên Hồng thấy vẻ mặt chân thành của nàng thì không kiên quyết nữa. Nàng ta nhìn Tưởng Nhược Nam nói chuyện với con gái.

“Con tên là gì?”

“Con là Bảo Châu.”

“Bảo Châu à, thật là một cái tên hay.

Bảo Châu đáng yêu quá!”

Cận Yên Hồng nhìn mãi nhìn mãi, cười nói: “Phu nhân, không ngờ phu nhân lại hòa nhã gần gũi như thế.”

Tưởng Nhược Nam nhìn nàng ta cười: “Trước kia nghe không ít điều xấu về ta phải không?”

Cận Yên Hồng đỏ mặt, biết mình đã lỡ lời, vội vàng lấp liếm: “Không phải...” Có lẽ cảm thấy giờ mình mà lên tiếng phủ nhận thì giả dối quá, nên đành thừa nhận, “Đúng, chỉ là giờ mới phát hiện, phu nhân hoàn toàn không giống với những lời đồn đại. Đa tạ được hoàn của

phu nhân, ta cảm thấy dễ chịu nhiều.”

“Có thể giúp được tỷ tỷ là tốt rồi.”
Tuông Nhược Nam cười, trong lòng rất thích sự thẳng thắn của nàng ta.

Mọi người nhanh chóng tới Hậu hoa viên, trời đang vào thu nên nơi này vàng rực một góc trời, hoa cúc nở rộ, lá cây chuyển màu, mang một vẻ đẹp khác hẳn so với tiết trời mùa hạ.

Cận Yên Nhiên đi sau cùng với Vu Thu Nguyệt. Bụng Vu Thu Nguyệt đã nhô cao, Cận Yên Nhiên lo lắng nói: “Thu Nguyệt tàu tàu, nếu tàu mệt thì quay về viện tử nghỉ ngơi trước đi, muội tin hai

tỷ tỷ cũng sẽ không để tâm đâu.”

Vu Thu Nguyệt cười, đáp: “Ta không mệt, hơn nữa chẳng mấy khi hai vị cô nương này mới về phủ một lần, một mình ta ngồi trong viện tử cũng chẳng thích thú gì.” Hơn nữa, sắp có kịch hay để xem rồi, sao cô ta có thể bỏ qua chứ?

“Vậy tâu hãy cẩn thận một chút, đi chậm thôi.”

“Yên Nhiên, trong nhà này chỉ có muội là thật sự quan tâm đến ta.” Vu Thu Nguyệt thở dài.

Cận Yên Nhiên an ủi: “Ai bảo thế, mẩu thân này, tẩu tẩu này, ca ca nữa cũng đều quan tâm đến tẩu, có gì ngon, có gì tốt cũng đều không quên để dành cho tẩu một phần. Thu Nguyệt tẩu tẩu, hãy nghĩ thoáng một chút.”

Vu Thu Nguyệt thầm hừ một tiếng, như thế mà tốt với ta ư? Nhưng trên mặt lại nở một nụ cười dịu dàng: “Ta hiểu mà.”

Phía trước, Cận Yên Vân giống như một chú chim nhỏ riu ra riu rít liên miêng nói chuyện với Thái phu nhân, ngay sau đây thấy Triệu di thái thái và Vương thị cũng tham gia, Tưởng Nhược Nam và Cận Yên Hồng ham vui cũng chuẩn bị gia

nhập cùng bọn họ.

Nhưng đúng lúc này, một bóng người gầy gò đột nhiên lao vút tới quỳ sụp xuống trước mặt Tưởng Nhược Nam, lớn tiếng gào khóc: “Phu nhân, người phải thay nô tỳ làm chủ việc này!”

Mọi người đều hết sức kinh ngạc trước cảnh tượng ấy, đang yên đang lành, sao lại âm ỹ thế này? Ngày lễ ngày tết, khóc lóc chạy tới trước mặt khách khứa, nhìn cách ăn vận chắc là kẻ hầu người ở, nhưng Hầu phủ sao lại có loại kẻ dưới không hiểu quy tắc lễ nghi như vậy?

Nhất thời, mọi người không biết

chuyện gì đang xảy ra nên quay sang nhìn nhau, đặc biệt là hai vị tiểu thư, vẻ mặt họ vô cùng thắc mắc khó hiểu.

Tướng Nhượng Nam định thần nhìn lại, thấy người con gái sắc mặt tiêu tụy quỳ trước mặt mình kia chính là Hồng Hạnh, lập tức kinh ngạc kêu lên: “Hồng Hạnh, người làm gì thế này, giờ đang có khách, có chuyện gì lát nữa hãy nói!”

Thái phu nhân vừa nghe thấy tên Hồng Hạnh thì biết ngay đó chính là a hoàn đã dụ dỗ Thiệu Đường, sắc mặt lập tức tối lại. Nếu không phải nể mặt Tướng Nhượng Nam, chỉ e bà đã lập tức cho người giam Hồng Hạnh vào.

Hồng Hạnh ngẩng đầu, nhìn Tường Nhược Nam, bên tai bỗng như vang lên giọng nói của Vu Thu Nguyệt.

“Nếu người len lén tới cầu xin phu nhân thì e rằng vô ích, con người phu nhân người hiểu đấy. Sao phu nhân có thể vì người mà để xảy ra xung đột đối với nhị phu nhân? Chỉ cần phu nhân nói: ‘Người giờ đã là người của nhị phòng’ là người chẳng thể nói được gì nữa rồi!”

“Người chỉ còn cách là phải ép phu nhân đứng ra làm chủ cho người. Vào tết Trung thu, hai tiểu thư sẽ về thăm

nhà, người hãy tới trước mặt phu nhân mà tố cáo sự bất công và ngược đãi của nhị phu nhân với người, phu nhân có thể không quản được sao? Đến khi ấy, phu nhân phải lấy lại công bằng cho người! Dù sao, người là thông phòng mà còn bị ngược đãi tới mức này cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp. Thái phu nhân là người lễ Phật, không thể khoanh tay ngồi im. Chỉ cần họ giúp người làm chủ, sau này, người sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn, đúng không hả?”

“Nhưng nếu làm vậy, chẳng phải sẽ khiến cho Hầu phủ mất mặt trước hai vị tiểu thư ư, Thái phu nhân sao có thể

tha cho nô tỳ?”

“Hai tiểu thư nói cho cùng vẫn là người của Hầu phủ, cho dù biết chuyện cũng sẽ không dám ra ngoài nói lung tung, mà đã như vậy thì họ cũng sẽ không trách tội người nặng đâu, cùng lắm thì chỉ trách người vì đã làm phiền lòng khách thôi! Chuyện nhỏ này, nếu người không chịu đánh cược một phen thì hậu quả thế nào người rõ hơn ai hết!”

Đúng, ta cần phải đặt cược lần này. Nếu phu nhân bỏ mặc ta thì sẽ chẳng ai quan tâm tới ta nữa. Lẽ nào ta lại để mặc cho nhị phu nhân hành hạ tới chết đi sống

lại thể này? Chỉ cần phu nhân chịu nói giúp ta, ta nhất định sẽ bồi bổ cơ thể, lấy lại sự sung ái của nhị gia, chỉ cần ta mang thai là có thể được nạp phòng, từ nay về sau ta sẽ là chủ nhân!

Nghĩ đến đây, Hồng Hạnh sao chịu bỏ qua cơ hội hiếm có ấy. Cô ta đập đầu lia lia trước mặt Tưởng Nhược Nam, khóc lóc nói: “Phu nhân, nếu bây giờ nô tỳ không nói, không biết còn giữ được cái mạng này mà tới gặp phu nhân nữa không, xin hãy nể tình Hồng Hạnh đã cùng phu nhân lớn lên, khẩn cầu phu nhân hãy nghe Hồng Hạnh lần này, dù Hồng Hạnh có chết cũng yên lòng!”

Về phần Vương thị, thấy Hồng Hạnh lao ra, sắc mặt cô ta đã tức tới đỏ phừng phừng, nay lại nghe những lời của Hồng Hạnh, không thể nhịn được nữa, chỉ thẳng vào mặt Hồng Hạnh mà quát: “Tiện tỳ, người đang ăn nói linh tinh gì thế? Còn không mau rút ra!”

Hồng Hạnh toàn thân run lên, vội vàng lao tới ôm chặt chân Tướng Nhược Nam, “Phu nhân, từ sau khi nô tỳ trở thành người của nhị gia, nhị phu nhân luôn ngược đãi nô tỳ. Phu nhân, người nhìn bộ dạng của nô tỳ mà xem, còn là nô tỳ của ngày xưa nữa không? Không những hàng ngày làm không hết việc, mà còn bị đánh, không được ăn no! Phu nhân, người phải

làm chủ cho nô tỳ!”

Nói xong, bật khóc hu hu.

Vương thị lao tới cho Hồng Hạnh một cái bạt tai, tức giận quát: “Người đúng là đồ tiện tì, dám dụ dỗ nhị gia còn dám vô sỉ chạy đến khóc lóc kể lể. Người còn nói thêm câu nữa, ta sẽ xé rách miệng người ra!”

Hồng Hạnh vội vàng nấp sau lưng Tưởng Nhược Nam, “Phu nhân người xem, nhị phu nhân còn dám đánh nô tỳ trước mặt người, có thể thấy bình thường nhị phu nhân đã ngược đãi nô tỳ như thế nào rồi đấy!”

Vương thị tức tới cơ thể run lên bần bật, lại định xông lên đánh Hồng Hạnh, nhưng Triệu di thái thái vội kéo cô ta lại, nghiêm giọng quát: “Quế Cầm, con đang làm gì thế?! Sao con lại đôi co với một a hoàn, sao phải hạ thấp thân phận của mình như vậy!”

Vương thị lúc này mới nhận ra tình hình hiện tại, cố gắng nén giận, cùng Triệu di thái thái lui về phía sau.

Cận Yên Vân nghe thấy chuyện xấu của nhà mình, lập tức tái mặt, thầm trách ca ca chẳng ra gì. Cận Yên Hồng từ khi quay về luôn bị Cận Yên Vân át vía, giờ

được xem trò cười của nhị phòng, đương nhiên cũng chẳng khách sáo, đứng bên xem với bộ dạng thích thú.

Còn Triệu di thái thái và Vương thị thấy chuyện nhà mình bị phơi bày ra trước bao nhiêu người, vô cùng mất mặt. Hôm nay không những có hai tiểu thư đã xuất giá, mà còn cả a hoàn ma ma theo hầu họ, nếu để chuyện này lọt vào tai phu quân họ thì nhị thiếu gia nhà họ chẳng phải sẽ bị người ta cười chê hay sao?

Triệu di thái thái quay đầu sang tức giận trừng mắt với Vương thị, trách cô ta xử lý công việc không chu toàn nên mới để xảy ra chuyện này! Nếu đổi lại là bà,

muốn hành hạ một con a hoàn, cần gì phải cờ giông trống mỗ!

Trong Hầu phủ, nhị phòng vốn đã chẳng có địa vị gì, giờ thì hay rồi, lại càng trở thành trò cười của đám người hầu.

Mặc dù là chuyện xấu hổ của nhị phòng, nhưng sắc mặt Thái phu nhân cũng rất khó coi, chuyện này bị phơi bày trước mặt hai vị tiểu thư như thế, làm sao sắc mặt bà dễ chịu cho được?

Vu Thu Nguyệt đứng bên cạnh suyt nữa thì bật cười thành tiếng. Sắc mặt những người này mỗi lúc mỗi thú vị,

khiến tâm trạng cô ta vô cùng thoải mái, dễ chịu. Cãi nhau đi, gây sự đi, phần thú vị hơn còn ở phía sau cơ!

Tưởng Nhược Nam chỉ hận không thể đá cho Hồng Hạnh hai cái, chưa từng gặp nha đầu nào ngu xuẩn như cô ta! Hôm nay là ngày gì mà dám chạy tới trước mặt Thái phu nhân để gây chuyện? Ai giúp nôi cô ta đây?!

“Người đâu, lôi Hồng Hạnh xuống, nhốt trong phòng để củi!” Tưởng Nhược Nam gọi người.

Thái phu nhân trầm tán đồng, giờ đây là cách tốt nhất để giải quyết chuyện này!

Lập tức có người tiến lên kéo Hồng Hạnh xuống, Hồng Hạnh không chịu, cô ta hét tới lạc cả giọng: “Tiểu thư, tiểu thư, người thật sự bỏ mặc nô tỳ sao? Tiểu thư, từ nhỏ nô tỳ đã hầu hạ người, luôn vâng mệnh người, giờ người thật sự bỏ mặc sự sống chết của Hồng Hạnh sao? Tiểu thư!”

Những lời này của Hồng Hạnh khiến Vương thị thất kinh, nha đầu này lấy đâu ra lá gan lớn vậy chứ, trừ phi cô ta đã bị ai đó sai bảo. Đúng rồi, nhất định là do mình vẫn luôn kèm cặp Hồng Hạnh, khiến cô ta không có được sự sủng ái của nhị gia, thế là có người sợ quân cờ của

mình đã thí vô ích, nên giờ mới giờ chiều này! Muốn ép ta phải thua!

Vương thị nhớ tới bộ dạng dâm dăng của Hồng Hạnh khi không mảnh vải che thân nằm dưới phu quân mình, lửa giận trong lòng lại bốc lên phừng phừng.

Không được, chuyện hôm nay không thể nhẫn nhịn được, không làm rõ chuyện này trước mặt hai vị tiểu thư, chỉ e mọi người sẽ nghĩ mình là loại người ấy thật. Hồng Hạnh chẳng qua chỉ là một nô tỳ, sai cô ta làm chút chuyện thì có gì mà không được? Cho dù Tưởng Nhược Nam có là phu nhân Hầu gia cũng không thể muốn làm gì thì làm trước mặt bao nhiêu

người thế này!

Nghe đến đây, Vương thị hất tay Triệu di thái thái ra lao lên phía trước, chỉ vào mặt Hồng Hạnh mà hét: “Đồ nô tỳ ti tiện, mở miệng ra là nói ta ngược đãi người, nếu hôm nay không để người nói cho rõ chuyện này thì mọi người lại tưởng ta là loại người tâm địa độc ác thật!”

Tưởng Nhược Nam thấy Vương thị lại còn thêm dầu vào lửa, vội vàng lên tiếng: “Vương muội, muội hà tất phải hạ thấp mình đôi co với cô ta? Hôm nay là tết Trung thu, hai tiểu thư về thăm nhà, mọi người đang vui vẻ, đừng vì chuyện này mà làm ảnh hưởng tới tâm trạng của

mọi người. Giờ cứ lôi cô ta xuống trước đã, đến lúc thích hợp Thái phu nhân nhất định sẽ hỏi rõ chuyện này để lấy lại công bằng cho muội.”

Thái phu nhân? Vương thị khẽ hừ một tiếng, thầm nghĩ, Thái phu nhân chẳng phải cũng hồng hách như ngươi, bà ta đâu coi nhì phòng bọn ta ra gì?

“Không được!” Vương thị quả quyết, cô ta quay sang nhìn Tưởng Nhược Nam, lạnh lùng nói: “Phu nhân, Hồng Hạnh là a hoàn bồi giá của phu nhân, là người của phu nhân, giờ cô ta làm chuyện xấu xa thế này, không chỉ mất mặt muội, mà còn mất mặt phu nhân nữa. Nếu không

làm rõ mọi chuyện, hôm nay ở đây có rất nhiều người, chỉ e sau này đồn đại ra ngoài không biết người ta sẽ nghĩ gì thôi?”

Nói đến đây, mắt của hai cô nương kia lập tức hướng về phía Tưởng Nhược Nam, a hoàn bồi giá của nàng lại dám dụ dỗ chủ nhân của nhị phòng, thực sự dù có nói thế nào cũng khó mà chấp nhận nổi!

Thái phu nhân thở dài, chuyện này, nói cho cùng vẫn là do Nhược Lan trị dưới không nghiêm! Ngay cả a hoàn bồi giá mà còn không quản lý được thì sau này Hầu phủ còn rất nhiều việc, nàng làm sao có thể ứng phó nổi? Ngộ nhớ để xảy ra

sai sót thì chẳng phải sẽ loạn hết lên ư? Trong lòng bà bỗng thấy thấp thỏm không yên.

Tưởng Nhược Nam để ý thấy sắc mặt của Thái phu nhân, hiểu rằng Thái phu nhân bắt đầu hoài nghi năng lực của mình. Nàng biết, nếu hôm nay bản thân không xử lý tốt, e rằng Thái phu nhân sẽ không yên tâm giao Hầu phủ cho nàng, phải tìm một người ở cạnh để hỗ trợ nàng, mà người đó vừa hay lại là Vu Thu Nguyệt. Nếu thế, cuộc sống sau này của nàng sẽ chẳng được yên!

Nghĩ đến đây, Tưởng Nhược Nam đi đến bên cạnh Thái phu nhân, nói với bà:

“Mẫu thân, Hồng Hạnh trước kia là người của con, gây ra chuyện này, con cũng không tránh khỏi liên lụy. Hôm nay nhị phu nhân cũng muốn làm sáng tỏ, con cũng không tiện bỏ qua ý kiến đó của nhị phu nhân, chi bằng hãy làm cho rõ chuyện này ngay trước mặt mọi người.”

Chuyện đã tới mức này rồi, cũng chẳng có cách nào giải quyết tốt hơn, không thể làm mất mặt Vương thị trước mặt cả nhà, để họ nghĩ rằng bà cậy thế chính thất mà ức hiếp thiếp thất. Thái phu nhân đành phải gật đầu.

Tướng Nhược Nam đi tới trước mặt hai vị tiểu thư, trầm giọng nói: “Chẳng

mấy khi hai muội về nhà chơi, lại gặp phải chuyện khiến hai người mất hứng, là ta đã không chu đáo. Lát nữa, ta sẽ chuẩn bị một phần lễ vật để thể hiện sự hối lỗi của mình.”

Cận Yên Vân vội đáp lời: “Phu nhân đừng nói thế, nhà ai chẳng có một vài nô tài ti tiện chứ? Mọi người đều là người một nhà, nói gì mà hối lỗi với không hối lỗi.”

Cận Yên Hồng cũng nói: “Đang ngày tết, thật làm khó cho hai vị phu nhân rồi. Chúng ta đều là người nhà cả, phu nhân không cần khách sáo.”

Tướng Nhược Nam gật đầu, quay lại nói với Hồng Hạnh: “Hồng Hạnh, cho dù những lời người nói có phải là sự thật hay không, nhưng hôm nay tội làm kinh động tới khách quý người khó mà tránh khỏi. Nếu hôm nay ta điều tra ra người nói dối, hai tội gộp một, người sẽ không thể ở lại Hầu phủ được nữa, như thế, người có còn muốn tiếp tục nữa hay không? Nếu giờ người chịu dập đầu nhận sai trước mặt nhị phu nhân, có lẽ ta sẽ cầu xin Thái phu nhân, xử nhẹ tội cho người.”

Nay Hồng Hạnh đã chẳng còn đường lui, cho dù dập đầu nhận sai, cũng vẫn khiến nhị phu nhân ghi hận, không chừng

chẳng bao lâu nữa sẽ bị nhị phu nhân hành hạ tới chết! Đành phải liều thôi, chỉ cần phu nhân can thiệp vào việc này, nhị phu nhân sau này tất phải nể mặt phu nhân, không dám làm khó cô ta nữa!

“Phu nhân, xin phu nhân hãy đứng ra làm chủ cho Hồng Hạnh, sau này, Hồng Hạnh cam tâm tình nguyện nhận tội làm kinh động tới khách quý.”

Vu Thu Nguyệt đứng bên lạnh lùng quan sát, cười thầm trong lòng mãi không thôi, chuyện càng ngày càng thú vị. Sau đây, cô ta muốn xem xem, Tưởng Nhược Lan xử lý mọi chuyện thế nào?

Biểu tở ngược đăi Hồng Hạnh là sự thật. Tới khi ấy, nếu Nhượng Lan giúp Hồng Hạnh sẽ khó tránh người khác nghi ngờ tính chân thực của sự việc, nhìn thế nào cũng giống như Nhượng Lan giúp a hoàn bồi giá của mình làm mất mặt nhiệm nhân. Nhưng, nếu Nhượng Lan e ngại, bỏ mặc Hồng Hạnh, sẽ khiến người ta có cảm giác Nhượng Lan xử lý không công bằng, khiến bọn người dưới không còn tin tưởng vào nàng nữa. Sau này, ai còn dám tin vào một chủ tử hoàn toàn không coi tính mạng của kẻ hầu người hạ ra gì như thế?

Tưởng Nhượng Lan, hôm nay người chắc chắn khó xử lắm phải không?

Chương 12

Trong Tùng Hương viện, Thái phu nhân ngồi ở vị trí chính giữa, Tưởng Nhược Nam đứng bên cạnh bà, hai vị tiểu thư họ Cận ngồi ở vị trí cho khách, Cận Yên Nhiên, Vu Thu Nguyệt, Vương thị và Triệu di thái thái lần lượt ngồi vào vị trí của mình.

Hồng Hạnh quỳ phía dưới, ánh mắt của những người có mặt trong phòng nhìn

cô ta hoặc khinh bỉ hoặc chê cười, hoặc ai oán căm hận, những ánh mắt này giống như tảng đá lớn đè xuống, khiến cô ta không thể ngẩng nổi đầu lên.

Phương ma ma nhận được tin cũng vội vàng chạy tới, rúm ró trong đám kẻ dưới, nước mắt lưng tròng nhìn con gái mình nhưng không dám khóc thành tiếng mà phải cố gắng nhẫn nhịn.

Những mâu thuẫn kiểu này, Thái phu nhân không cho phép được kinh động tới Cận Thiệu Khang. Hơn nữa, Cận Thiệu Khang vẫn đang ngồi cùng hai vị cô gia, Thái phu nhân rất không muốn chuyện xấu nhà mình bị hai vị cô gia kia tận mắt

chứng kiến.

Thái phu nhân lên tiếng trước: “Nhược Lan, Hồng Hạnh trước kia là người của con, chuyện hôm nay ta giao cho con xử lý.”

Bà rất muốn biết, Tưởng Nhược Nam rút cuộc sẽ xử lý chuyện này thế nào, liệu nàng có khả năng trở thành chủ nhân tương lai của Hầu phủ hay không. Nếu không, bà thật sự phải suy nghĩ kĩ việc giao quyền hành cho nàng. Dù sao Hầu phủ cũng rất rộng lớn, những chuyện xảy ra hàng ngày nhiều không đếm xuể, nếu nàng không có khả năng, để Hầu phủ rơi vào tay nàng sớm muộn gì cũng trở thành

trò cười cho thiên hạ, mắt mắt Hầu gia, mắt mắt Cận gia!

Tưởng Nhược Nam rất hiểu tâm tư của Thái phu nhân, nàng hít một hơi thật sâu, giúp mình bình tĩnh trở lại, sau đó nàng bắt đầu tính toán xem nên bắt đầu từ đâu trước. Trước tiên, có lẽ cần phải làm rõ xem những lời Hồng Hạnh nói có phải là sự thật hay không?

“Hồng Hạnh, người dựa vào cái gì mà nói nhị phu nhân ngược đãi người?” Tưởng Nhược Nam nhìn Hồng Hạnh đang quỳ dưới đất, hỏi.

Hồng Hạnh ngẩng đầu lên, đầu tiên là

quay sang nhìn Vương thị đang ngồi trên ghế một cái, bị Vương thị trừng mắt lườm lại, Hồng Hạnh sợ tới mức rút cả cổ lại, quay đầu lại nói với Tưởng Nhược Nam: “Phu nhân, từ sau khi Hồng Hạnh trở thành người của nhị gia...” Sau đó, cô ta mang hết những chuyện như bị sai giặt quần áo, bị đánh, bị bỏ đói, bị chế nhạo sỉ nhục kể ra. Nói xong, đã khóc nức không thành tiếng, giống như đã hứng chịu tận cùng nỗi đau khổ trên nhân gian vậy.

Trước kia, khi Hồng Hạnh còn theo hầu Tưởng Nhược Lan, cô ta được hưởng những đãi ngộ như một tiểu thư. Tưởng Nhược Lan chết rồi, mặc dù

Tưởng Nhược Nam không đối tốt với Hồng Hạnh như Nhược Lan nhưng cũng chưa từng làm khó cô ta. Những nỗi khổ mà cô ta vừa kể, nếu đối lại là a hoàn khác có lẽ vẫn cắn răng cắn lợi mà chịu đựng, nhưng cô ta thì không. Cô ta giống như đột nhiên bị rớt từ trên chín tầng mây xuống đất, bất luận là về mặt thể chất hay tâm lý đều không thể thích ứng nổi.

“Phu nhân, trước kia nô tỳ cũng là a hoàn trong phủ, nô tỳ biết Hầu phủ đối xử với người dưới rất nhân hậu. Thái phu nhân và phu nhân đều là những người rộng lượng, thưởng phạt phân minh, tuyệt đối không bao giờ ngược đãi bọn nô tỳ! Nhưng phu nhân, khi Hồng Hạnh sang

bên nhị phòng chưa đầy một tháng, người xem bộ dạng của nô tỳ bây giờ, nhìn xem tay nô tỳ, cho dù là những kẻ phải làm công việc tay chân nặng nhọc cũng không đến nỗi này! Từ đó có thể thấy được sự ngược đãi mà nô tỳ phải chịu! Đây là chứng cứ rõ ràng nhất!”

Nói xong lại bắt đầu khóc rầm rức.

Vương thị ngồi bên cạnh càng nghe càng tức giận, nhấc chân lên đá Hồng Hạnh một cái rồi hét: “Tiện tì, ngươi tưởng ngươi là cái thá gì chứ? Ngươi chẳng qua chỉ là một thông phòng dùng hành vi bỉ ổi dụ dỗ nhị gia lên giường, còn tưởng mình là chủ nhân chắc? Ngươi

là người hầu, người hầu trong phủ có kẻ nào không phải làm việc, kẻ nào làm sai không bị trừng phạt? Giờ người như thế này là muốn cậy uy của ai?”

Vương thị càng nói càng giận, cô ta đứng phắt lên, đi đến trước mặt Thái phu nhân, quỳ thụp xuống, tròn mắt đỏ hoe: “Thái phu nhân, lẽ nào a hoàn của phu nhân thì phải đối xử đặc biệt, a hoàn của phu nhân thì có thể hỗn xược trong nhà con ư?”

Sắc mặt của Thái phu nhân và Tưởng Nhược Nam thoáng biến đổi. Hai vị cô nương cũng khẽ chau mày.

Triệu di thái thái vội vàng quát át đi:
“Quế Cầm, không được nói linh tinh!”

Sau đó lại quay sang Thái phu nhân và Tưởng Nhược Nam nhẹ nhàng nói:
“Thái phu nhân, phu nhân, hai người đừng chấp Quế Cầm. Tính cách Quế Cầm không phải mọi người không biết, miệng xà tâm phật, chẳng có ý đồ gì đâu.” Nói mãi nói mãi, lại lau nước mắt:
“Cho cùng thì đều tại Đường Nhi vô dụng, bên cạnh nó bao nhiêu a hoàn như thế, làm sao cứ phải dây vào Hồng Hạnh... A hoàn trong nhà chúng tôi không bì được với... bên cạnh phu nhân... Giờ chuyện tới mức này, khiến phu nhân khó xử cũng đều là lỗi của

Đường Nhi cả!”

Cận Yên Vân vội vàng cúi đầu che giấu nụ cười trên khóe môi, lời này của di nương thật thâm hiểm.

A hoàn của người đi dụ dỗ chủ nhân của nhị phòng, trở thành thông phòng, lẽ nào lại còn muốn được đối đãi đặc biệt hay sao? Giờ mới chịu khổ tí chút đã chạy tới trước mặt người khóc lóc tố cáo, làm vậy chẳng phải muốn ức hiếp người của nhị phòng bọn ta không có địa vị?

Vương thị ngẩng đầu lên nhìn Tương Nhược Nam, ánh mắt như muốn chất vấn

nàng.

Sắc mặt Thái phu nhân có phần không tự nhiên, bà lẳng lặng quay đầu đi, đập mạnh một cái xuống tay vịn của ghế.

Cái đập đó, giống như đập vào trái tim của Tưởng Nhưộc Nam.

Tưởng Nhưộc Nam ngẩng đầu nhìn Triệu di thái thái cười, đáp: “Di nương thật quá khách khí rồi, cho dù là kẻ dưới trong viện tử của ta hay là của nhị phu nhân thì cũng đều là kẻ dưới của Hầu phủ. Ta nghĩ, có lẽ trong lòng nhị gia cũng cho là như thế, di nương không cần phải trách cứ nhị gia.”

Thật là, Hồng Hạnh quỵến rũ Cận Thiệu Đường, có sai. Nhưng, Cận Thiệu Đường tùy tiện động vào a hoàn của phòng khác lẽ nào lại trong sạch vô tội? Đạo lý gì thế?

Triệu di thái thái nghe Tưởng Nhược Nam nói thế, bàn tay đang lau nước mắt bỗng khựng lại. Không còn biết phải nói gì nữa. Vương thị ngồi bên cạnh vội vàng cúi gầm mặt xuống.

Tưởng Nhược Nam chậm chậm đi ra giữa phòng, tiếp tục lên tiếng: “Cho dù là ở trong viện tử nào, thì kẻ dưới cũng đều phân cấp bậc, cấp bậc nào phụ trách

công việc của cấp bậc ấy, Hầu phủ đã có quy định việc này, tuyệt đối không thể để người dưới phải làm việc quá sức.” Nói xong cao giọng: “Ánh Tuyết, trong Hầu phủ, thông phòng phụ trách làm những việc gì?”

Ánh Tuyết đứng ra, giọng sang sảng đọc: “Thông phòng thường là hầu hạ bên cạnh chủ nhân, Hồng Hạnh thân là thông phòng vốn phụ trách việc ngủ nghỉ của nhị gia, gần gũi hầu hạ nhị gia.”

Hồng Hạnh hai mắt sáng lên, vẻ mặt không che giấu được sự vui sướng, phu nhân quả nhiên đã đứng ra thay cô ta đòi lại công bằng! Vu di nương nói quả

không sai!

Còn sắc mặt Vương thị đột nhiên trắng bệch, gằn gỏi hầu hạ? Quả nhiên không ngoài dự liệu, Tướng Nhược Nam này đúng là định nhét một quân cờ vào viện tử của cô ta!

Vu Thu Nguyệt ngồi cạnh cười nhạt. Rất hay, cứ tiếp tục như vậy thì nhị phòng sẽ hận đại phòng, sau này càng náo nhiệt!

Hai vị tiểu thư đều có cảm giác, phu nhân đang nghiêng về a hoàn của mình. Mọi người đều là phụ nữ, gặp loại nô tỳ vô sỉ như Hồng Hạnh, ai mà cư xử tử tế

cho nổi? Không ép cô ta vào con đường chết, làm sao khiến nổi oán hận trong lòng được giải tỏa?

Thái phu nhân cau chặt mày lại.

Nhưng Tưởng Nhược Nam như không nhìn thấy tất cả những cảnh tượng ấy, nàng nói tiếp: “VẬY những việc như giặt quần áo, quét dọn viện tử, nhổ cỏ... có phải là công việc của thông phòng không?”

Ánh Tuyết đáp: “Những việc này thuộc bốn phận của a hoàn cấp ba, còn giặt quần áo là việc của nô bộc.”

Giống như nỗi oan khuất vừa được xá,
Hồng Hạnh khóc nức lên đầy đau lòng.

Vương thị phải nín nhịn nỗi tức giận,
mặt ngày một trắng hơn.

Tưởng Nhược Nam từ nào câu nào
cũng “theo quy tắc”, cô ta đâu có lý do
phản biện? Nhưng trong lòng vẫn không
phục, ngẩng đầu lên cao giọng nói: “Tình
hình trong mỗi viện tử mỗi khác, thỉnh
thoảng vì muốn trừng phạt những a hoàn
không chịu nghe lời, sai họ làm thêm
những việc khác cũng chẳng có gì là
không được! Chẳng qua chỉ là kẻ hầu
người hạ mà thôi!”

Tướng Nhược Nam quay lại cười, nói: “Những lời này của nhị phu nhân nói ở đây thì được, nếu để người ngoài nghe thấy, họ lại tưởng Hầu phủ chúng ta thường xuyên hành hạ giày vò người hầu đây. Hơn nữa, không biết Hồng Hạnh đã làm sai điều gì mà khiến nhị phu nhân phải trừng phạt nặng tay như thế?”

Chuyện mà Hồng Hạnh sai chính là quyến rũ nhị gia, nhưng, giờ cô ta đã là người của nhị gia rồi, chuyện này cũng chẳng còn là sai trái nữa. Nhị phu nhân vì chuyện này mà trừng phạt Hồng Hạnh, căn bản không đủ lí lẽ để cãi.

“Phu nhân...” Vương thị tức tới mức

không thốt được lên lời.

Hồng Hạnh thấy Vương thị bị Tưởng Nhược Nam dồn ép tới mức không còn đường phản biện, trong lòng rất hả hê. Khi Vương thị quay đầu trừng mắt lườm cô ta, cô ta cũng len lén nhìn Vương thị cười đắc ý, khiến Vương thị tức đến suýt thì ngất xỉu.

Lúc này, Triệu di thái thái mới lên tiếng: “Là lỗi của chúng ta, phu nhân yên tâm, sau này chúng ta sẽ đối xử tử tế với Hồng Hạnh, sẽ không bao giờ để chuyện như thế này xảy ra nữa!” Ngữ khí có cả sự ầm ức tủi hờn vô hạn.

Sắc mặt Thái phu nhân càng lúc càng khó coi, xử lý như thế, thì chỉ khiến người ta bàn ra tán vào mà thôi. Nhược Lan giải quyết chuyện này không chu đáo cho lắm.

Thái phu nhân trầm thờ dài trong lòng.

Vu Thu Nguyệt vẫn đề ý sắc mặt Thái phu nhân, cô ta bắt đầu vui sướng. Có lẽ đây là cơ hội của cô ta, mặc dù không được Hầu gia sủng ái, nhưng cũng không có nghĩa là không thể có được quyền cai quản Hầu phủ. Dù gì thì thân phận của cô ta cũng là đích nữ, hơn nữa cô ta còn có con trai! Chỉ cần sau này chịu khó thể

hiện khả năng của mình trước mặt Thái phu nhân thì dù không được giao toàn quyền cũng được giao một phần.

Nhất thời, có người đặc ý, có người oán hận, có người thờ dài, chính vào lúc mọi người đều cho rằng sự việc đã được giải quyết xong, Tướng Nhượng Nam mới đột nhiên lên tiếng: “Triệu di nương, ta còn chưa nói xong, di nương không cần tỏ thái độ sớm như vậy.”

Tất cả đều sững người.

Tướng Nhượng Nam đi đến bên cạnh Hồng Hạnh, Hồng Hạnh ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt thắc mắc.

Tưởng Nhược Nam lạnh lùng nhìn Hồng Hạnh, chậm chậm nói: “Hồng Hạnh, người phải chịu bất công âm ức ở nhì phòng, nhưng vì cách xử sự của người không đúng, thì người từ có lý lại biến thành vô lý. Gặp phải những chuyện thế này, người có thể tới Thái phu nhân hoặc nói với ta, nhưng người lại chọn cách tố cáo như thế này. Cho dù thế nào, người vẫn là kẻ hầu, còn nhì phu nhân mới là chủ nhân. Trước mặt bao nhiêu người, người khiến chủ nhân mất mặt là người sai. Hồng Hạnh, ta nói như thế, người có phục hay không?”

Hồng Hạnh nhìn nàng, có lẽ muốn tìm

kiếm chút manh mối nào đó qua sắc mặt của Tưởng Nhược Nam, nhưng vẻ mặt nàng hết sức điềm đạm, chẳng để lộ bất kỳ tâm tư gì, Hồng Hạnh do dự đáp: “Phu nhân nói đúng, nô tỳ... nô tỳ tâm phục khẩu phục...”

Vương thị và Triệu di thái thái thấy Tưởng Nhược Nam bỗng dưng quay ngoắt như vậy, không biết nàng định giở trò gì. Nhưng đều chăm chú nhìn nàng không rời mắt.

Sắc mặt Thái phu nhân đã để lộ ra vài phần kinh ngạc. Còn Vu Thu Nguyệt thoáng vẻ nghi ngờ, ánh mắt long lên, những người còn lại thì đều rất chăm chú

lắng nghe.

Tưởng Nhược Nam nhìn Hồng Hạnh, nói tiếp: “Hồng Hạnh, đầu tiên có tội đã làm kinh động tới khách quý, sau là tội bất kính với phu nhân. Mặc dù người là a hoàn bồi giá của ta, nhưng ta cũng không thể thiên vị người được.” Nói xong, nàng quay người lại, hành lễ với Thái phu nhân: “Mẫu thân, chuyện này giao cho con xử lý, con có thể đưa ra hình phạt cho Hồng Hạnh và Nhị phu nhân hay không?”

Làm gì có âm mưu quỷ kế gì? Tất cả đều phải được thưởng phạt công bằng, không thiên vị bất kỳ ai, đây là cách giải

quyết tốt nhất.

Thái phu nhân mỉm cười, đáp: “Chuyện này đã giao cho con, đương nhiên con được toàn quyền xử lý.” Trong ánh mắt bà thoáng hiện lên vẻ kỳ vọng.

Tướng Nhược Nam cũng cười. “Vâng, con nhất định sẽ khiến mẫu thân không phải thất vọng.

Nói xong quay người xuống dưới, ánh mắt lướt qua từng người từng người một, cuối cùng dừng lại ở chỗ Phương ma ma, thấy vẻ mặt lo lắng của bà, ánh mắt ma ma nhìn nàng đầy khẩn cầu.

Tướng Nhược Nam thu ánh mắt về.

Sự chú ý của mọi người đều tập trung vào nàng, rất muốn biết nàng sẽ xử lý việc này thế nào. Đặc biệt là hai vị tiểu thư kia, đang muốn nhân cơ hội này chứng kiến thủ đoạn của chủ mẫu Hầu phủ tương lai.

“Hong Hạnh,” Tướng Nhược Nam lớn tiếng, “Người trước bất kính với phu nhân, sau lại kính động tới khách quý, hai tội gộp một, ta niệm tình người cơ thể suy nhược, nên không trừng phạt về mặt thể chất nữa, nhưng kẻ hầu mà không hiểu quy tắc như người, ta không thể giữ lại trong Hầu phủ...”

Còn chưa nói xong, Hồng Hạnh bèn thảng thốt kêu lên: “Phu nhân, người đừng đuổi nô tỳ đi!”

Phương ma ma đứng đó cũng không kìm được mà bật kêu thành tiếng.

Tướng Nhược Nam nhìn bà thở dài: “Hồng Hạnh, ta còn chưa nói xong, người lại dám cắt ngang, thật vô lễ. Ta sớm đã nói với người rằng, muốn ở lại Hầu phủ thì phải tuân thủ quy tắc lễ nghi, đáng tiếc người chẳng bao giờ để tâm tới lời của ta, nên mới rơi vào tình cảnh này...”

Vương thị và Triệu di thái thái quay sang nhìn nhau, không biết Tưởng Nhược Nam định giở trò gì?

Sắc mặt Hồng Hạnh trắng bệch như giấy, cô ta ôm chân Tưởng Nhược Nam, nước mắt rùng rùng: “Phu nhân, nô tỳ biết nô tỳ không tốt, nhưng giờ nô tỳ đã là người của nhị gia rồi, người đừng đuổi nô tỳ đi. Nếu không, nô tỳ chỉ còn đường chết mà thôi!” Nói xong òa khóc nức nở.

Phương ma ma không chịu đựng thêm được nữa cũng quỳ xuống, khóc không thành tiếng: “Phu nhân, cầu xin người...”

Trên mặt đám người dưới lộ ra vẻ thương xót, không nở.

Cũng là kẻ hầu người hạ, số mệnh nằm trong tay chủ nhân, sống chết vinh nhục chỉ cần một lời của chủ nhân quyết định. Giờ thấy Hồng Hạnh sắp bị đuổi khỏi phủ không còn đường sống, trong lòng họ cũng thấy xót xa.

Nói cho cùng, nô tài là nô tài, dù thế nào cũng vẫn là nô tài sai! Chuyện này, rõ ràng nhị phu nhân ngược đãi Hồng Hạnh, nhưng tội thì một mình Hồng Hạnh phải chịu, giờ lại muốn giúp nhị phu nhân không phải bận lòng, còn định đuổi Hồng Hạnh đi! Những chủ nhân này chỉ

nghĩ đến thể diện của bản thân, chẳng coi tính mạng của nô tài ra gì!

Rất nhiều người đều cúi đầu xuống.

Thái phu nhân lại chau mày.

Tướng Nhược Nam cúi người, khẽ đẩy Hồng Hạnh ra, trầm giọng nói tiếp: “Hồng Hạnh, người không phải lo, ta không nói sẽ đuổi người đi!”

Hồng Hạnh ngừng khóc, nước mắt ầng ậc nhìn nàng, “Vậy phu nhân có ý gì?”

“Người không có lễ nghi quy củ như

thế, không thể giữ người ở Hầu phủ. Sáng sớm ngày mai, ta sẽ cho người đưa người về biệt viện. Mọi chế độ vẫn áp dụng cho mọi thông phòng, hy vọng người hãy chịu khó ở lại biệt viện tu tâm dưỡng tính, bao giờ học được cách giữ phép tắc lễ nghi thì ta sẽ cho người quay lại.”

Vương thị nghe vậy thì mắt sáng lên, đuổi được Hồng Hạnh đi thì cô ta không còn cảm thấy chướng mắt nữa rồi, thật quá tốt! Quay lại? Bên cạnh nhị gia có bao nhiêu là phụ nữ như thế, chỉ cần rời khỏi đây một thời gian, nhị gia làm sao có thể nhớ được Hồng Hạnh mày ngang mũi dọc thế nào nữa? Hồng Hạnh là

người của nhị phòng, chỉ cần nhị phòng không lên tiếng thì đừng mong ngày quay lại.

Cứ để cô ta cả đời này ở lại biệt viện mà hối hận đi!

Đạo lí đó đương nhiên Hồng Hạnh cũng hiểu, mặt cô ta biến sắc, lập tức dập đầu cồm cộp trước Tưởng Nhược Nam: “Phu nhân, đừng đuổi nô tỳ đi! Phu nhân hãy nể tình nô tỳ đã từng hầu hạ người, đừng đưa nô tỳ đi!” Rời khỏi Hầu phủ thì bao nhiêu nỗ lực trước đó của cô ta chẳng phải đổ sông đổ biển hay sao? Lẽ nào phải sống cả đời ở một nơi hẻo lánh như biệt viện mà chờ chết? Biết vậy

thì cô ta đã đồng ý gả cho tên quân sự họ Trương kia rồi!

Tưởng Nhược Nam không muốn nói nhiều, nàng đứng thẳng người dậy, nói tiếp: “Lôi Hồng Hạnh ra ngoài, giam lại, sáng sớm ngày mai đưa tới biệt viện.”

Lập tức có gia đình tiến lên kéo Hồng Hạnh ra ngoài, Hồng Hạnh vừa khóc vừa gào, bắt chấp tất cả mà lớn tiếng thét: “Tiểu thư, lẽ nào người lại tuyệt tình như vậy?”

Phương ma ma vội nhào tới bịt chặt miệng Hồng Hạnh lại, khóc lóc nói: “Hồng Hạnh, được rồi, phu nhân làm đủ

vì con rồi! Con đừng không biết tốt xấu như thế!” Nói xong vội vàng gọi gia đình mau kéo cô ta ra.

Trên mặt Thái phu nhân và các phu nhân trong phòng đều lộ rõ vẻ chán ghét.

Vu Thu Nguyệt nhìn theo hướng Hồng Hạnh bị kéo đi, thầm nghĩ rằng trèo treo.

Đợi Hồng Hạnh bị lôi ra ngoài, Vương thị nhìn Tưởng Nhược Nam cười, “Phu nhân xử lý việc này, cũng gọi là có phần công bằng.”

Tướng Nhượng Nam cũng cười, điềm đạm đáp: “Công bằng hay không, đợi ta xử lý xong hẵng hay.”

Vương thị kinh ngạc: “Còn chưa xử lý xong? Chẳng phải đã quyết định đưa Hồng Hạnh tới biệt viện rồi ư?”

Tướng Nhượng Nam cười cười: “Đây là hình phạt dành cho Hồng Hạnh, còn hình phạt dành cho nhị phu nhân, ta vẫn chưa nói.”

“Ta?” Vương thị đột nhiên biến sắc, thất kinh. Triệu di thái thái vội vàng ấn cô ta xuống.

Thái phu nhân hứng thú nhìn nàng, “Nhược Lan, nói tiếp đi.”

Thái phu nhân đã lên tiếng, Vương thị không dám nhiều lời, quay đầu đi, vẻ mặt tức giận.

“Nhị phu nhân bất công với Hồng Hạnh, đây là sự thật, chuyện này làm tổn hại tới thanh danh của Hầu phủ ta, không thể không xử lý. Ta đề nghị phạt hai tháng tiền tiêu vặt của nhị phu nhân.” Hình phạt này không nghiêm trọng, nhưng cũng coi như là lời nhắc nhở đối với những a hoàn muốn trèo lên giường chủ nhân.

Thái phu nhân gật gật đầu: “Nhược Lan nói có lý.”

Vương thị có chút xót xa, nhưng lại nghĩ hành vi của mình trước đó cũng thật quá to gan chướng mắt, khiến Thái phu nhân không vui, nên cô ta đành chấp nhận, không nói thêm gì nữa.

Sắc mặt đám người dưới lúc này mới giãn ra, cũng coi như là cho Hồng Hạnh một con đường sống. Trong lòng họ đều nghĩ, xem ra chủ mẫu tương lai của Hầu phủ thưởng phạt phân minh, hoàn toàn không phải loại người lòng lang dạ sói, bất giác họ thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Thái phu nhân đứng dậy, cười nói: “Được rồi, ồn ào lâu như vậy, chuyện không vui cũng đã qua!” Sau đó nhìn Tưởng Nhược Nam, cất lời khen ngợi: “Nhược Lan, chuyện này con xử lý rất tốt! Ta rất hài lòng, sau này ta có thể yên tâm giao Hầu phủ cho con rồi.”

Mọi người nghe vậy, trong lòng tự có tính toán.

Tưởng Nhược Nam cười đáp: “Nhược Lan còn có rất nhiều điều cần nhờ mẫu thân chỉ dạy.”

Lúc này, có tên hầu tới bẩm báo: “Hầu gia cho mời phu nhân, nói đã đến

giờ vào cung rồi, muốn phu nhân về viện tử chuẩn bị.”

Thái phu nhân nói với Tưởng Nhược Nam: “Đây là chuyện chính, Nhược Lan mau đi đi.”

Tưởng Nhược Nam hành lễ với Thái phu nhân, rồi chào tạm biệt hai vị tiểu thư, sau đó rời khỏi Tùng Hương viện.

Tưởng Nhược Nam đi rồi, Cận Yên Vân tươi cười níu tay Thái phu nhân, “Mẫu thân, chúc mừng người có được một nàng dâu đầy bản lĩnh.”

Cận Yên Hồng cùng cười, nói tiếp: “Không những có bản lĩnh, mà còn rất chu đáo tận tình, biết con ngồi xe ngựa mệt mỏi, còn đặc biệt chuẩn bị được hoàn.”

Cận Yên Vân che miệng cười: “Đại tỷ nói như vậy là muốn trách Thái phu nhân không chu đáo bằng phu nhân ư?”

Cận Yên Hồng mặt biến sắc, quên mất rằng trước kia những chuyện này đều do Thái phu nhân lo liệu.

Thái phu nhân khẽ vỗ nhẹ vào tay Cận Yên Vân, cười đáp: “Được rồi, đừng bắt nạt tỷ tỷ thật thà của con nữa, trước kia

đều do Trương ma ma chuẩn bị, bà ấy nhiều việc nên quên cũng là bình thường.”

“Phải, phải.” Cậ Yên Hồng vội nói.

Thái phu nhân cười cười, nhớ lại thời gian đầu khi tiếp nhận thánh chỉ, trong lòng bà cảm thấy vô cùng chán ghét Tưởng Nhược Nam. Nào ngờ hôm nay lại có được một nàng dâu đặc lực và giỏi giang như thế.

Đúng là thế sự khó lường.

Mọi người lục tục kéo ra cửa, tiếp tục

đến Hậu hoa viên đi dạo.

Vương thị cố ý tụt lại đi sau cùng, đi song song với Vu Thu Nguyệt, hạ giọng nói với cô ta: “Xem ra chúng ta đã hiểu lầm phu nhân rồi, nếu phu nhân rắp tâm gài Hồng Hạnh vào viện tử của ta thì sao lại dễ dàng đưa cô ta tới biệt viện như thế?”

Vu Thu Nguyệt thấy chuyện mình tính toán bao lâu bỗng dung biến thành mây khói, trong lòng vô cùng căm hận, giờ nghe những lời của Vương thị, đành phải cười khan hai tiếng: “Phải, phải.”

Nhưng không thể thừa nhận, Tưởng

Nhược Nam xử lý việc này rất tốt. Cũng chính vì thế, khiến cô ta lại càng hận, hai tay suýt thì xé nát chiếc khăn.

Con đường phía trước còn dài, cô ta sẽ còn có cơ hội. Cô ta không tin Tưởng Nhược Nam sẽ luôn may mắn như thế.

Tưởng Nhược Nam quay về Thu Đường viện, vừa vào phòng, Phương ma ma đã theo vào, thụp một tiếng quỳ xuống, liên tục dập đầu trước nàng ba cái.

“Đa tạ tiểu thư đã tha cho Hồng Hạnh, đa tạ đại ân đại đức của tiểu thư!”

Thật đáng thương cho tấm lòng người làm cha làm mẹ, nếu nàng có cha mẹ, nàng tuyệt đối sẽ không để cha mẹ phải phiền lòng vì mình. Tưởng Nhược Nam thầm thở dài một tiếng, cúi người, đỡ Phương ma ma dậy.

“Ma ma, Hồng Hạnh rời khỏi nhị phòng chưa chắc đã là chuyện dở, nhị phu nhân là người hay ghen tuông, Hồng Hạnh tính cách lại tùy tiện, sớm muộn gì cũng có chuyện. Rời khỏi Hầu phủ, có lẽ Hồng Hạnh sẽ được sống bình an.”

Phương ma ma hai mắt đỏ hoe, nói: “Lão nô hiểu tấm lòng của tiểu thư, là Hồng Hạnh không hiểu chuyện nên mới hiểu lầm tiểu thư. Đều tại ma ma quản giáo không nghiêm. Nay lão nô có chuyện này khẩn cầu tiểu thư, mong tiểu thư cho phép lão nô cùng đến biệt viện để lão nô được trông nom Hồng Hạnh, tránh nó lại tìm cách gây họa.”

Tưởng Nhược Nam suy tư một lúc, rồi đồng ý, “Chuyện này ta sẽ thương lượng với Thái phu nhân.” Phương ma ma vội vàng dập đầu tạ ơn.

Tưởng Nhược Nam gọi Liên Kiều, Ánh Tuyết vào chải tóc trang điểm cho

mình, rồi khoác triều phục lên người.

Không lâu sau, Cận Thiệu Khang đến.

Cận Thiệu Khang đã ăn mặc chỉnh tề, bộ triều phục màu đen khoác trên người hấn càng làm nổi bật vẻ anh vũ bất phàm.

Ánh Tuyết và Liên Kiều biết ý lui ra.

Cận Thiệu Khang bước tới ôm eo nàng, thấy nàng chỉ đánh phấn rất nhạt, ăn mặc đơn giản, trông càng kiều diễm thanh tao, không kìm được mà đặt một nụ hôn lên môi nàng, cười nói: “Nhược Lan, nàng thật đẹp!”

Tường Nhược Nam cười: “Cẩn thận, đừng làm hỏng tóc của thiếp, mất rất nhiều thời gian đấy.” Nhưng nhìn bộ dạng anh tuấn của hắn, chính nàng không kìm được mà vòng tay níu cổ hắn, nhón chân, hôn lên môi hắn một cái.

Cận Thiệu Khang cười xấu xa, cúi đầu say đắm hôn nàng, hai người cứ quấn quýt lấy nhau mãi không rời được.

Một lúc sau, Cận Thiệu Khang thở dốc buông nàng ra, vội vàng đổi đề tài, “Vừa rồi có phải đã xảy ra chuyện gì không? Tên hầu quay lại báo, các nàng đều tập trung ở Tùng Hương viện.”

Tướng Nhược Nam kể lại một lượt chuyện vừa xảy ra.

Cận Thiệu Khang cười cười, khen ngợi: “Nhược Lan, làm tốt lắm!” Thực ra từ xưa tới nay, hắn chẳng ôm nhiều hy vọng với khả năng tề gia của nàng. Có điều mọi người sống trong Hầu phủ cũng không quá phức tạp, sau này tìm thời cơ thích hợp chọn cho nàng một quản gia giỏi là xong, có loạn cũng chẳng loạn được đi đâu, cho nàng thời gian, nàng sẽ làm tốt mọi việc.

Nhưng hôm nay nàng lại cho hắn một bất ngờ như thế. Rất thỏa đáng, chẳng thiên vị ai, lại thể hiện rõ sự nhân hậu

của mình.

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu cười:
“Thiếp đã nói rồi, sẽ toàn tâm toàn ý làm
thê tử tốt của chàng.”

Cận Thiệu Khang dịu dàng ôm nàng,
trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Yến tiệc buổi tối được tổ chức trong
Thái Hòa điện.

Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược
Nam vừa vào cung bèn được đưa ngay

đến điện Thái Hòa. Cận Thiệu Khang
bận rộn chào hỏi các công khanh đại
thần, còn Tường Nhược Nam cũng phải
tiếp chuyện nữ quyền của họ.

Nay Tường Nhược Nam đã rất thành
thạo những lễ nghi trong cung đình, nên
việc chuyện trò chào hỏi với các vị phu
nhân không còn là vấn đề gì ghê gớm
nữa. Từng lời nói hành động của nàng
đều rất đúng mực, thi thoảng còn thể hiện
được sự dí dỏm hoạt bát. Trong các vị
phu nhân tới dự yến tiệc hôm nay, rất
nhiều người từng được nàng giúp đỡ nên
Tường Nhược Nam đều được họ tôn
trọng và quý mến.

Bởi vì yến tiệc lần này chỉ có các quan từ ngũ phẩm trở lên mới đủ tư cách tham dự nên rất nhiều khuôn mặt quen thuộc không thấy xuất hiện, ví dụ như gia đình Lưu phu nhân, những người từng đứng ra bên vực bảo vệ nàng trước rất nhiều người.

Ở phòng mé điện một lúc, bèn có thái giám truyền họ vào điện.

Họ chia làm hai hàng đi vào nội điện. Tất cả mọi người đều cúi đầu, im lặng.

Khác với yến tiệc mừng sinh nhật Hoàng hậu lần trước, yến tiệc lần này, hai dãy bàn nhỏ được bày ở hai bên

điện, mỗi chiếc bàn có thể ngồi hai người. Ở giữa là khoảng trống rất rộng, Tướng Nhượng Nam đoán có lẽ phần trống đó dành cho các tiết mục ca múa.

Tất cả mọi người theo sự dẫn dắt của các vị thái giám đến ngồi ở vị trí của mình. Tướng Nhượng Nam và Cận Thiệu Khang ngồi ở chiếc bàn thứ tư bên phải, chiếc bàn thứ ba chính là “sếp” của Cận Thiệu Khang, Binh bộ Thượng thư Hoàng đại nhân. Còn chiếc bàn thứ năm bên cạnh lại là Lễ bộ Thị lang Vương đại nhân.

Tướng Nhượng Nam và Cận Thiệu Khang lần lượt chia nhau ra để tiến hành

chào hỏi các vị quan viên bên trái bên phải, phía trước phía sau. Cận Thiệu Khang thấy Tường Nhược Nam tự nhiên thoải mái, ăn nói chừng mực, nhớ tới việc nàng đã vì mình mà nỗ lực thay đổi, trong lòng cảm thấy rất vui, rất cảm kích, càng thêm trân trọng tấm chân tình của nàng.

Sau khi ngồi xuống không lâu, nghe thái giám hô vang: “Hoàng thượng giá đáo, Thái hậu giá đáo, Hoàng hậu giá đáo!”

Quần thần lập tức đứng dậy. Cảnh Tuyên Đế đi trước, Hoàng hậu đỡ Thái hậu, ba người cùng bước lên vị trí của

mình.

Cảnh Tuyên Đế ngồi trên ngai vàng, Thái hậu và Hoàng hậu lần lượt ngồi vào hai chiếc bàn ở hai bên.

Đợi cả ba người ngồi xong, quần thần liền quỳ xuống hô vang ba tiếng vạn tuế, thiên tuế.

Cảnh Tuyên Đế hất tay: “Chúng khanh gia bình thân.” Giọng nói không được uy nghiêm như mọi ngày.

Tướng Nhượng Nam khẽ sưng lại, đã lâu như vậy rồi, lẽ nào vết thương của

Hoàng thượng còn chưa khỏi hẳn? Dù sao hẳn cũng là vì nàng mới bị thương, bất giác nàng ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Tuyên Đế một cái, thấy hẳn mặc dù ngồi rất ngay ngắn, toàn thân long bào thêu chỉ vàng lấp lánh, vô cùng khí thế, nhưng không thể che giấu được sắc mặt tiều tụy. Trông hẳn có vẻ gầy hơn trước khá nhiều. Nàng có phần lo lắng, vết thương của hẳn lẽ nào rất nghiêm trọng?

Giống như cảm nhận được ánh mắt của Tương Nhược Nam, Cảnh Tuyên Đế khẽ quay mặt, nhìn về phía nàng, ánh mắt phức tạp như có điều gì đó muốn nói, khiến nàng thấy rất kỳ quái. Nhưng chỉ một lúc, hẳn đã quay đầu đi.

Quần thần lục tục ngồi xuống, Cảnh Tuyên Đế nói những lời dạo đầu xong, bên có thái giám cung nữ tay bê những chiếc hộp đựng thức ăn sơn đen khóa vàng, các bàn bắt đầu được bày đầy.

Tướng Nhượng Nam nhìn lên bàn, mười chiếc đĩa nhỏ bằng ngọc hoa mai, bên trong là các món ăn tinh tế đẹp mắt, vừa nhìn đã khiến người ta phải thèm thuồng. Bên cạnh lại có thái giám dâng mỹ tửu.

Cảnh Tuyên Đế nâng cao chén, nói: “Sức khỏe của trẫm vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nên dùng trà thay rượu để mời

các khanh một chén.”

Quần thần đứng dậy tạ ân, kính ngược lại Hoàng thượng.

Cảnh Tuyên Đế nói: “Tôi nay là yến tiệc vui vẻ, chúng khanh không cần quá giữ lễ.”

Quần thần liên tiếp đứng lên kính rượu Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thái hậu, sau đó mới ngồi xuống, bắt đầu vừa dùng bữa vừa trò chuyện với người ngồi bên cạnh.

Không khí bữa tiệc bắt đầu náo nhiệt

dần lên.

Cận Thiệu Khang gấp một miếng thịt bò bỏ vào bát thêu tử, khẽ nói: “Thịt bò trong cung đều là loại thượng hạng nuôi bằng cỏ ngon, thịt vô cùng tươi và ngọt, nàng nếm thử đi.”

Tướng Nhược Nam gấp lên nếm thử, ngẩng đầu cười với hắn: “Quả nhiên là rất ngon.” Nói rồi, lẳng lẳng gấp một món hắn thích ăn bỏ vào bát hắn, Cận Thiệu Khang cười cười, gấp đưa lên miệng.

Hai người ngồi cùng nhau, mặc dù không có những hành động và lời nói

thân mật, nhưng một ánh mắt, một nụ cười đã đủ nói thay tất cả.

Và “tất cả” đó Cảnh Tuyên Đế đều nhìn thấy, hắn nhìn khuôn mặt trắng trẻo ửng hồng của Tưởng Nhược Nam, đôi mắt long lanh của nàng, lúc này nàng thật sự quyến rũ. Người có trong tay vô số cung phi như Cảnh Tuyên Đế đương nhiên hiểu sự quyến rũ của nàng do đâu.

Ánh mắt nàng nhìn Cận Thiệu Khang dịu dàng như nước, đầu mày cuối mắt không giấu nổi sự ngọt ngào. Còn Cận Thiệu Khang từ xưa tới nay vốn lạnh trầm như băng, lúc này cũng để lộ ý cười hiếm thấy, và nụ cười đó khiến thần sắc

của nàng càng thêm dịu dàng hơn.

Nàng đã bao giờ dùng ánh mắt dịu dàng như thế nhìn ta chưa?

Tay của Cảnh Tuyên Đế bắt giắc nắm chặt chiếc chén, sự đố kỵ ghen tuông như con rắn độc cắn nát tim hắn.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Thái hậu ngồi bên cạnh vẫn luôn để ý Cảnh Tuyên Đế, lúc này thấy hắn nhìn Tưởng Nhược Nam dăm dăm, sợ mọi người nhận ra, vội vàng lên tiếng nhắc nhở, “Hoàng thượng, món canh hôm nay rất ngon, Hoàng thượng uống một chút đi,

rất có lợi cho sức khỏe.” Nói xong bèn bảo Hoàng Quý tới mức một bát canh nóng cho hăn.

Lúc này Cảnh Tuyên Đế mới thu lại ánh mắt, hăn giơ tay đón bát canh từ tay Hoàng Quý.

Hoàng hậu ngồi bên kia đột nhiên bỗng cười nói: “Thái hậu, người nhìn Nhược Lan và An Viễn Hầu kia, hai người bọn họ trông rất ân ái. Thái hậu, xem ra người không cần phải lo lắng cho Nhược Lan nữa...”

Lời còn chưa dứt, đã nghe “choang” một tiếng, bát canh trong tay Cảnh Tuyên

Đế rơi xuống đất, canh nóng bắn khắp nơi.

Cả đại sảnh trong nội điện đang náo nhiệt ồn ào bỗng chốc im lặng như tờ. Mọi người không hẹn mà cùng hướng về phía Hoàng thượng, lại thấy sắc mặt Cảnh Tuyên Đế âm trầm, tâm trạng của chúng thần cũng bỗng chốc lặng theo. Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang cùng nhìn về phía Cảnh Tuyên Đế, đột nhiên Cận Thiệu Khang có cảm giác ánh mắt Cảnh Tuyên Đế nhìn mình sắc như lưỡi dao, lòng hấn thất kinh.

“Rơi vỡ điềm lành, phú quý vinh hoa! Chúng khanh gia không cần phải căng

thẳng, tiếp tục, tiếp tục đi!” Thái hậu cười nói, sau đó quay sang mắng Hoàng Quý: “Đồ nô tài vô dụng, đến cái bát cũng cầm không vững, còn không mau gọi người vào thu dọn!”

Hoàng Quý quỳ xuống dập đầu: “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết!”

Thái hậu cười mắng: “Người cũng quá câu nệ rồi, gì mà chết với không chết, còn không mau ra kia đi!”

“Vâng, vâng, nô tài lỡ lời!” Nói xong, lồm cồm bò lên, gọi mấy thái giám nhanh nhẹn vào thu dọn sạch sẽ.

Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế lúc này mới dịu xuống.

Chúng thần thờ phào nhẹ nhõm, thì ra là do một tên nô tài bất cẩn đánh vỡ bát.

Tướng Nhược Nam khẽ giật giật gấu áo Cận Thiệu Khang dưới gầm bàn, khẽ cười nói: “Làm thiếp sợ giật nảy cả mình.”

Cận Thiệu Khang lén thò tay xuống nắm tay nàng, hạ giọng an ủi: “Không sao.” Nhưng trong đầu chỉ hiện ra ánh mắt vừa rồi của Cảnh Tuyên Đế.

Trên ngai vàng, Cảnh Tuyên Đế hít sâu một hơi, ngửa cổ uống cạn chén trà, sau đó ra hiệu cho Hoàng Quý.

Hoàng Quý hiểu ý, giơ tay vỗ lên ba cái.

Không lâu sau, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, ngay sau đó, một đám vũ nữ mặc áo sa trắng lướt vào nhẹ như mây, rồi bắt đầu tung mình múa theo tiếng nhạc. Cánh tay áo dài bay phấp phới, tà váy quay quay, giống hệt tiên nữ hạ phàm, khiến người ta nhìn không rời mắt.

Tướng Nhượng Nam lần đầu tiên được xem ca múa trong cung đình, nàng xem rất chăm chú.

Vũ điệu của các mỹ nữ khiến hơi rượu thêm nồng, chúng thần bắt đầu náo nhiệt, tiếng kính rượu vang lên rộn ràng, nhưng vì có mặt Hoàng đế, nên không ai dám tham quá chén, sợ uống say lại thất lễ.

Các vũ nữ sau khi hát tay áo, đột nhiên lại lui về cửa điện, im lặng bất động.

Mọi người biết sắp có trò hay để xem, nên tất cả các ánh mắt đều tập trung về phía ấy.

Đột nhiên, tiếng nhạc ngừng bật, sau đó một tiếng huýt sáo lạnh lạnh trong vút vang lên, giống như âm thanh của gió

thổi trong khu rừng yên tĩnh.

Ngay sau đó, một giọng ca tuyệt đỉnh vang lên ngoài cửa điện.

“Thanh khô nhất điệp chu, Phù dung lưỡng an thu^[1].”

[1] Hai câu đầu trong Hậu đình hoa (Hoa nở sân sau) của Triệu Mãnh (Đời Nguyên). Nghĩa là: Một chiếc thuyền lá trên khe suối, bên bờ phù dung nở rộ.

Tiếng ca nhẹ nhàng vang lên, như mộng như ảo, dịu dàng róc rách như suối chảy, lại vui vẻ như ngàn tiếng chim ca. Đó là một giọng hát thuần khiết, trong

trẻo, ngân thơ và vô cùng đẹp. Tiếng ca đó như những sợi dây mảnh, quấn chặt lấy trái tim người nghe, khiến nó phải thấp thỏm lên xuống, không thể không chế được.

Lúc này, mọi người đều có cùng một suy nghĩ, đều muốn xem xem, người con gái sở hữu một giọng hát tuyệt vời như thế là người thế nào?

Tưởng Nhược Nam cũng vậy, nàng vô thức vươn cổ nhìn về phía cửa điện.

Cận Thiệu Khang bật cười: “Đừng vội, lần chân lâu như vậy cuối cùng vẫn phải đi vào thôi.”

Tướng Nhược Nam chớp mắt, quay đầu lại: “Hầu gia, chàng thật biết cách làm người khác mất hứng.” Bị hấn nói như thế nàng chẳng còn hứng thú nào nữa.

Cận Thiệu Khang cười yêu chiều.

Phía ngoài cửa điện, đám vũ nữ bắt đầu tung áo chầm chậm lướt vào, sau đó quay người, dần tản ra hai bên, một thiếu nữ mặc y phục màu xanh nhạt đứng giữa, thân hình thướt tha kiều diễm.

Lúc này, người con gái đang dùng tay

áo che mặt, những âm thanh tuyệt vời đó vẫn vang ra từ phía dưới ống tay áo của nàng.

“Thái lãg thùy gia nữ, ca thanh khởi mộ âu.”

Cùng với tiếng ca uyển chuyển lên xuống, cơ thể người con gái khẽ cử động, chiếc eo thon thả uốn nhẹ, những đường cong thanh thoát, giữ chặt ánh mắt của tất cả đàn ông trong nội điện.

Sau đó cô gái xoay người, tà váy cũng xoay tròn như những tán mây, khiến nàng không khác gì một chú chim đang sải cánh trên trời xanh. Hai ống tay áo của

nàng chính là đôi cánh.

Lại một lần xoay nữa, dung mạo thanh tú của cô gái hiện hẳn ra trước mặt mọi người.

Không phải tuyệt sắc khuynh thành, nhưng mắt thanh mào tú, mắt trong như nước hồ thu, trong lúc lúng liếng đưa qua liếc lại có sự phong lưu khó nói thành lời, tóc thướt tha như mây, da trắng như tuyết, cơ thể mềm mại như dương liễu. Nhất cử nhất động đều cho người ta cảm giác phiêu diêu.

Đúng là một mỹ nhân!

Tất cả đại thần có mặt trong nội điện đều lộ rõ vẻ thèm muốn sắc đẹp ấy.

Tướng Nhượng Nam vội quay đầu lại nhìn Cận Thiệu Khang, thấy hắn đang uống rượu, ăn thức ăn, chẳng hề chú ý gì tới mỹ nữ kia. Nàng cười cười, khẽ nắm chặt tay hắn dưới gầm bàn.

Cận Thiệu Khang chẳng tỏ thái độ gì, cũng thò một ngón tay ngoắc ngón tay nàng. Tướng Nhượng Nam định rút về mấy lần mà không rút được, vẻ mặt khẽ ửng hồng.

Cảnh Tuyên Đế vẫn luôn quan sát họ, nhìn thấy ngay cảnh này, mặt lập tức sa

sâm.

Thái hậu lai say sưa xem ca vũ, nói với Hoàng hậu: “Trong cung lại có một nữ tử ca vũ song toàn như thế này ư, sao trước kia ta chưa từng gặp?”

Hoàng hậu cười cười thiếu tự nhiên, “Thần thiếp cũng chưa từng gặp.” Nói xong, liếc về phía Cảnh Tuyên Đế một cái, thấy ánh mắt hắn đang đăm đăm nhìn nàng ca nữ kia thì thầm thở dài trong lòng.

Các nữ tử trong điện vừa hát vừa múa, tiếng ca uyển chuyển, mỗi bước chân đều lạnh lẽo thanh thoát, quay người

lắc hông, tà áo phấp phới, tay áo như mây, giống hệt các tiên nữ giáng phàm. Những âm thanh du dương ấy vang vọng tới từng ngõ ngách sâu nhất của nội điện, khiến tất cả mọi người có mặt trong bữa tiệc này đều như si như say, như sống trong mộng mị.

Hết khúc hát, xiêm áo của người con gái từ từ lặng xuống. Nàng đứng nguyên tại chỗ, tư thế yếu kiều. Nàng cúi đầu cup mắt, làn da trắng như tuyết phớt hồng, khuôn ngực khẽ phấp phồng, nhìn nàng lúc này như mang vài phần tiên khí, lại thêm vài phần ma mị, chân thực.

Đột nhiên, có đại thần vỗ tay tán

thường: “Hát hay, múa đẹp!” Chỉ thiếu điều không nói người đẹp nữa thôi.

Người con gái đó dịu dàng quỳ xuống: “Nô tỳ khấu kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Tưởng Nhược Nam thấy lạ, một mỹ nhân như vậy mà không phải là cung phi? Nhưng... Nàng liếc mắt nhìn Cảnh Tuyên Đế ngồi trên ngai vàng, thấy hắn cũng đang nhìn ca nữ kia chăm chăm.

Có lẽ sắp rồi!

Làm Hoàng đế thật tốt, mỹ nữ trong

thiên hạ đều ưu tiên cho hấn chọn trước. Có điều, người như hấn sao lại để mất tới nàng chứ?

Lẽ nào vì sơn hào hải vị ăn chán rồi, nên muốn ăn những món nhẹ nhàng thanh đạm?

Xi, ai là món nhẹ nhàng thanh đạm của hấn? Trong mắt tướng công ta, ta chính là sơn hào hải vị!

Đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh của Cảnh Tuyên Đế: “Hay, hay, hát hay, múa cũng đẹp, chúng ái khanh nói có phải không?”

Chúng thần đồng thanh phụ họa: “Phải phải.”

“Vi thần chưa từng nghe giọng hát nào tuyệt vời như thế.”

“Điệu múa này quả là hiếm thấy, so với vũ tiên Liễu Y Y thời tiên đế còn sống cũng chẳng kém cạnh là bao!”

Tiếng khen ngợi vang lên không ngớt. Nhưng chẳng ai dám đề ý tới người con gái ấy nữa, bởi vì ai cũng có thể nhận ra, cô gái này đã được Hoàng thượng chú ý.

Cảnh Tuyên Đế cười hỏi nàng: “Nàng

tên là gì?”

Giọng người con gái vang lên trong như nước suối: “Nô tỳ tên gọi Thanh Đại.”

“Thanh Đại? ‘Đình nguyệt hàm thanh đại, kê mai thí đạm trang^[2]’, người giống như tên, người giống như tên!”
Cảnh Tuyên Đế tươi cười.

[2] Đây là một câu đối với ý là: “Ánh trăng trên mặt nước khiến màn đêm trở nên đẹp lung linh, hoa mai bên suối như được trang điểm nhẹ nhàng.”

Lúc này, Hoàng Quý bước lên phía

trước, giải thích: “Bẩm Hoàng thượng, người con gái này là mỹ nhân do Việt Quốc mang cống năm nay, nghe nói là con gái của tông thất.”

Việt Quốc? Tưởng Nhược Nam lục tìm trong kí ức của Nhược Lan, cố gắng thì cũng tìm ra được những tài liệu về Việt Quốc. Việt Quốc là láng giềng của Lương Quốc, vô cùng nhỏ, nếu không phải Lương Quốc e dè Tề Quốc, một láng giềng lớn mạnh bên cạnh, thì e sớm đã nuốt gọn Việt Quốc rồi. Hàng năm Việt Quốc đều cống lễ vật và mỹ nữ cho hai nước Tề và Lương.

Cảnh Tuyên Đế cười đáp: “Ai cũng

nói Việt Quốc nổi tiếng vì mỹ nữ, quả nhiên không sai. Chỉ là không ngờ, không những người đẹp, đến ca vũ cũng không tầm thường! Thật hiếm thấy hiếm thấy!”

Thanh Đại dịu dàng đáp: “Đa tạ Hoàng thượng đã tán thưởng!”

Cảnh Tuyên Đế tiếp tục cười: “Đâu phải chỉ mình trẫm tán thưởng, đúng rồi...” Hắn bỗng đổi giọng, quay đầu sang hỏi Cận Thiệu Khang: “Còn chưa nghe thấy ý kiến của An Viễn Hầu.”

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu lên, nhìn Cảnh Tuyên Đế.

Cảnh Tuyên Đế nhìn hẩn, sắc mặt vẫn hòa nhã như thường, “An Viễn Hầu, giọng ca điệu múa mà Thanh Đại vừa thể hiện An Viễn Hầu thấy thế nào?”

Tướng Nhược Nam liếc Cảnh Tuyên Đế một cái, không hiểu hẩn định làm gì.

Thấy Cảnh Tuyên Đế vui như vậy, Cận Thiệu Khang thân là thần tử, đương nhiên không thể để hẩn cụt hứng, Cận Thiệu Khang gật đầu, cười đáp: “Rất hay!”

Thanh Đại thoáng ngẩng đầu nhìn về phía Cận Thiệu Khang, thấy người vừa nói là một chàng trai trẻ khí phách hiên

ngang, dung nhan tuấn mỹ, bất giác đỏ mặt, xấu hổ cúi gằm đầu.

Tưởng Nhược Nam nhìn thấy, bèn trề môi, người xấu hổ gì chứ? Người đỏ mặt làm gì?

Cảnh Tuyên Đế đột nhiên phá lên cười, hắn nói với chúng thần: “Hiếm khi thấy An Viễn Hầu buông lời khen người con gái nào như thế! Chúng ái khanh thấy trăm nói có phải không?”

Chúng thần ngẩn ra một lúc, rồi vội vàng lên tiếng phủ họa.

Thái hậu đột nhiên chau mày, nhìn Cảnh Tuyên Đế, khẽ gọi một tiếng: “Hoàng thượng...”

Cảnh Tuyên Đế lại làm như không nghe thấy, đứng dậy, sắc mặt bỗng đỏ hồng lên một cách thiếu tự nhiên, hai mắt lấp lánh, tay vịn vào tay ghế vàng, không thể phát hiện ra bàn tay hắc đang khẽ run lên, giống như rất kích động.

“Nhắc ra mới nhớ, trong lần đi săn này trăm xảy ra chuyện, nếu không nhờ An Viễn Hầu lần theo dấu vết tìm tới nơi, hậu quả thế nào thật khó nói. Một công lao lớn như thế, trăm vì dưỡng thương nằm bệnh lâu ngày đã quên mất, hôm nay

là một cơ hội hiếm, trăm muốn luận công ban thưởng.”

Cận Thiệu Khang chau mày, sắc mặt trầm hảm xuống. Tưởng Nhược Nam bỗng có dự cảm xấu. Nàng nhìn Cảnh Tuyên Đế, thấy Cảnh Tuyên Đế cũng nhìn nàng, trên mặt hẩn lộ rõ vẻ cố chấp.

“Chẳng mấy khi được nghe An Viễn Hầu tán thưởng một nữ tử, nếu Thanh Đại đã được An Viễn Hầu yêu thích như thế, vậy thì trăm sẽ hạ chỉ...”

Lời còn chưa dứt, Thái hậu và Cận Thiệu Khang cùng đứng bật dậy: “Hoàng thượng!”

Nhưng Cảnh Tuyên Đế cũng chẳng quan tâm, tiếp tục nói nốt, giọng hần khế run, ánh mắt sáng đáng sợ.

“VẬY trăm hạ chỉ, An Viễn Hầu có công hộ giá, đáng ban Việt nữ Thanh Đại cho An Viễn Hầu làm thiếp thất.”

Sắc mặt Tưởng Nhược Nam lập tức trắng bệch, bất giác cũng đứng bật dậy, Thái hậu ngồi lại xuống, liên tục thở dài lắc đầu. Hoàng hậu thấy Hoàng thượng ban Thanh Đại cho An Viễn Hầu, vẻ mặt thoáng vui, nhưng thấy sắc mặt của Tưởng Nhược Nam, cũng lại lặng lẽ thở dài. Cơ thể như dương liễu trước gió của

Thanh Đại khẽ run lên, cúi đầu càng thấp hơn.

Chúng thần ai ai cũng lộ vẻ ghen tị và ngưỡng mộ, còn các nữ quyền trong yến tiệc đều thấy thông cảm với Tưởng Nhược Nam.

Một vài đại thần lên tiếng chúc mừng: “Chúc mừng An Viễn Hầu có được người đẹp như hoa như ngọc.”

Nhưng không ngờ, Cận Thiệu Khang đột nhiên bước ra, đi tới giữa nội điện, quỳ xuống, cao giọng: “Mong Hoàng thượng thu lại thánh mệnh.”

Cảnh Tuyên Đế lạnh lùng hừ một tiếng: “Tại sao? Là mỹ nhân trăm ban cho không đủ yêu kiều, không đủ đẹp, không đủ tài nghệ song toàn sao?”

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu nhìn Cảnh Tuyên Đế, ánh mắt kiên định: “Không phải như thế, chỉ là thần đã quyết định, cả đời này không nạp thiếp nữa, mong Hoàng thượng hãy hiểu cho vi thần.”

Cảnh Tuyên Đế cúi đầu nhìn hần, giọng lạnh như băng: “Nhưng thánh chỉ đã hạ, ngươi muốn kháng chỉ sao?”

“Thần không dám! Nhưng...”

Cảnh Tuyên Đế khoát tay áo, “Trẫm có ý tốt, người lại chê bai, người đang coi thường trẫm.” Ngữ khí càng lúc càng nặng nề, ý trách móc cũng nặng dần lên.

Đám đại thần vừa rồi vẫn còn ham vui vẻ náo nhiệt, tới lúc này thì không thể cười được nữa, một vài đại thần thậm chí còn lên tiếng khuyên can: “An Viễn Hầu, người đẹp như thế, ngài còn kháng cự gì nữa? Còn không mau dập đầu tạ ân!”

Tướng Nhược Nam ngồi như dính vào chỗ, hai tay không chịu nghe theo điều khiển của đại não cứ run lên từng hồi.

Hắn không muốn nàng được sống yên ổn, hắn chính là không chịu được khi thấy nàng hạnh phúc. Thế nghĩa là gì? Nàng đã nợ hắn sao? Nàng đã gây sự với hắn sao? Tại sao hắn lại cứ nhắm vào nàng như thế?

Khó khăn lắm Tưởng Nhược Nam mới tìm được nước mắt.

Nàng nhìn Thanh Đại giữa nội điện, người con gái này quỳ ở đó, xinh đẹp tươi mới như đóa hoa lan, tiếng hát của nàng ta, điệu múa của nàng ta, phong thái độc đáo của nàng ta, đều là những thứ vũ khí sắc bén!

Một người con gái như vậy được ban cho Cận Thiệu Khang, lâu dài, Cận Thiệu Khang sao có thể không động lòng?

Nhưng ngay lập tức, nàng cúi đầu, thầm tự trách bản thân. Tưởng Nhược Nam, người đang nghĩ gì thế? Sao người lại không có chút lòng tin nào với chàng như thế, sao người có thể không có niềm tin với bản thân mình như thế? Cuộc đời phía trước còn dài, Cận Thiệu Khang lại giữ chức vụ cao, sau này chàng sẽ gặp không biết bao nhiêu mỹ nữ dung mạo tuyệt vời. Nếu gặp mỹ nữ nào người cũng hoang mang lo sợ, thì hà tất người phải

quyết định ở lại bên chàng, hà tất phải tự ngược đãi bản thân?

Nàng rất muốn bước lên phía trước khấn cầu Cảnh Tuyên Đế thu lại thánh mệnh, nhưng nàng biết, làm vậy cũng vô ích. Việc này hấn đã bố trí từ trước cả rồi, hấn hạ chỉ trước mặt chúng thần chính là để họ không thể có cách nào kháng chỉ. Cho dù nàng có mạo hiểm cả tính mạng của mình cũng không thể thay đổi được sự thật này.

Giữa nội điện, Cận Thiệu Khang vẫn còn định khấn cầu, nhưng sắc mặt Hoàng thượng mỗi lúc mỗi tối lại, đã thấp thoáng ý giận.

Cận Thiệu Khang trong lòng có phần kinh hãi, đành dập đầu tạ ân.

Cảnh Tuyên Đế cười hào sảng, lúc đó mới nói: “Thế mới phải chứ, làm người không phong lưu thì phí hoài tuổi trẻ, trăm cũng là có ý tốt, ái khanh có thể hiểu là được rồi!” Nói xong, ánh mắt vô tình liếc nhìn Tướng Nhược Nam, thấy sắc mặt nàng mặc dù nhợt nhạt nhưng không thể hiện điều gì quá đáng, thần sắc vẫn bình tĩnh.

Cảnh Tuyên Đế khẽ hừ một tiếng, thâm nghĩ, rất nhanh thôi nàng sẽ hiểu, thứ mà nàng muốn, hắn cũng không thể

cho nàng được.

“Tiếp tục uống rượu, tiếp tục uống rượu! Tấu nhạc lên!” Cảnh Tuyên Đế nói.

Đại diện lại khôi phục không khí náo nhiệt trước đó.

Thanh Đại đứng dậy, lẳng lặng lui xuống, trước khi đi, còn quay đầu nhìn Cạn Thiệu Khang vẫn quỳ dưới điện, miệng nở nụ cười.

Cạn Thiệu Khang chẳng nhìn nàng ta, đứng lên quay về ngôi bên Tường Nhược

Nam.

“Nhược Lan...”

Tưởng Nhược Nam cầm chén rượu, rượu sánh ra ngoài, Tưởng Nhược Nam ngửa cổ uống cạn.

“Nhược Lan...” Giọng Cận Thiệu Khang càng dịu dàng hơn, hấn vô cùng lo lắng, hấn thò tay xuống găm bàn nắm chặt tay kia của nàng.

Tay nàng rất lạnh. Cận Thiệu Khang xót xa vô cùng.

“Hầu gia, thiếp hiểu chàng là bất đắc dĩ, thiếp hiểu.” Tưởng Nhược Nam khẽ nói.

“Chuyện ta hứa với nàng ta tuyệt đối sẽ không thay đổi.” Hấn nắm chặt tay nàng hơn.

Tưởng Nhược Nam quay sang nhìn hấn, đôi mắt nàng như hắc ngọc sâu không thấy đáy, nàng nhẹ nhàng đáp: “Thiếp tin chàng!”

Sau đó, hai người mặc dù vẫn tươi cười trò chuyện, nhưng tâm trạng đã không còn vui vẻ như trước nữa.

Cảnh Tuyên Đế ngược lại rất vui, sau đó hắn đều nói nói cười cười với chúng thần, nói rất nhiều. Tưởng Nhược Nam không thèm nhìn hắn lần nào nữa.

Hắn biết rõ suy nghĩ của nàng, nhưng vẫn cố ý dùng chiêu này, sự cảm kích và những tình cảm tốt đẹp dành cho hắn lúc trước, vì chuyện này mà dần dần tan biến.

Tan tiệc, Tưởng Nhược Nam vẫn tươi cười cáo biệt những nữ quyến khác. Cho dù trong lòng nàng có không vui tới đâu, nàng cũng sẽ không để người khác biết. Sự thông cảm và xót thương của họ nàng không cần, hoàn toàn chẳng ích lợi gì.

Lúc này, một thái giám đến bên Tưởng Nhược Nam, nói: “Hầu phu nhân, Thái hậu cho mời.”

Cận Thiệu Khang nói với nàng: “Ta đợi nàng ở đây.”

Tưởng Nhược Nam gật đầu, quay người đi theo thái giám kia.

Thái giám mời nàng lên kiệu, cung kiệu màu đỏ dung đưa đi trong đêm tối.

Một lát sau, Tưởng Nhược Nam vén rèm cửa sổ, nhìn ra ngoài, lập tức chau

mày: “Hình như không phải đường tới
Tù Ninh cung.”

Thái giám đi hầu theo kiệu đáp: “Đến
Ngự hoa viên, có người đang đợi Hầu
phu nhân.”

Tướng Nhược Nam lập tức hiểu ngay
có chuyện gì, sau một lúc hoảng loạn,
nàng đã bình tĩnh trở lại. Rất tốt, nàng
thật sự muốn biết, hắn còn muốn gì nữa?

Ngự hoa viên chìm trong bóng tối,
hoa cỏ trùng trùng, bóng cây san sát,
đình đài lầu các giống như những quái
thú đứng sừng sững trong đêm.

Tướng Nhượng Nam xuống kiệu, lập tức nhìn thấy Cảnh Tuyên Đế đang đứng giữa đình hóng mát.

Thân mặc long bào mặc dù đứng trong bóng tối nhưng vẫn lấp lánh phát sáng, vô cùng bắt mắt, dường như long bào khi được khoác trên người hẳn trở lên đặc biệt hơn.

Thái giám và phu kiệu lặng lẽ lui xuống, xung quanh tĩnh lặng.

Tướng Nhượng Nam cười nhạt: “Từ bao giờ, Hoàng thượng cũng bắt đầu giả truyền ý chỉ?”

Cảnh Tuyên Đế thở dài, đi ra khỏi đình, khuôn mặt anh dần dần hiện ra dưới ánh trăng.

“Nếu ta không làm thế, nàng sao chịu tới gặp ta?”

Vàng trăng sáng tròn như chiếc đĩa bạc, ánh trăng tinh khiết phủ lên mặt đất một màu trắng xóa.

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, không nhìn hẳn, “Không biết Hoàng thượng truyền thần phụ tới đây là có việc gì? Nếu không có việc gì, thần phụ xin cáo lui trước!” Nói xong, nàng khẽ nhún mình quay người định đi.

Cảnh Tuyên Đế bước lên phía trước, kéo tay nàng lại.

Tưởng Nhược Nam vội hát ra giống như hát đi thứ gì đó rất bản thủ. Vì dùng lực mạnh, khiến Cảnh Tuyên Đế vốn chưa khỏe hẳn loạng choạng một phen.

Cảnh Tuyên Đế không ngờ Tưởng Nhược Nam lại phản ứng mạnh như thế, điều khiến hắn càng không thể chịu đựng được đó là ánh mắt của nàng, ánh mắt chán ghét và căm hận. Nhớ lại màn ân ái dịu dàng giữa nàng và Cận Thiệu Khang, trong lòng Cảnh Tuyên Đế dậy nổi ghen tuông.

Hắn cười nhạt hai tiếng: “Nhược Lan, hôm nay trăm ban Việt nữ cho An Viễn Hầu, nàng thấy thế nào?”

Hắn bước lên phía trước hai bước, đứng gần nàng, sắc mặt trắng nhợt dưới ánh trăng.

“Người con gái này hát hay múa giỏi, người đẹp giọng ngọt, nàng nói xem An Viễn Hầu có thể không chế được dục vọng của bản thân trong bao lâu? Giờ nàng còn tin hắn như lúc đầu nữa không?”

Tướng Nhượng Nam bỗng thấy nổi giận, nàng ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Quả nhiên Hoàng thượng cố ý! Làm chuyện như thế, Hoàng thượng đắc ý lắm sao? Khiến thần phụ đau khổ khó chịu, Hoàng thượng vui lắm sao?”

Cảnh Tuyên Đế cười nhạt, “Nhượng Lan, bây giờ nàng hận ta lắm chứ gì? Sao, nàng sợ rồi à? Nàng sợ mỹ nhân này sẽ cướp mất trái tim của tướng công nàng?”

Tướng Nhượng Nam khẽ cười: “Hoàng thượng, cho dù như thế thì đổi lại người sẽ được gì?”

Các đường nét trên khuôn mặt Cảnh Tuyên Đế bỗng căng ra, ánh mắt bốc lửa.

“Ta chỉ muốn cho nàng biết, hấn vốn không tốt đẹp như nàng nghĩ đâu! Thứ ta không thể cho nàng, hấn cũng không thể! Thứ nàng muốn, không ai có thể cho!”

“Người sai rồi!” Tưởng Nhược Nam nhìn thẳng vào mặt hấn, nói từng chữ rõ ràng: “Người làm thế cũng chẳng ích gì! Thần phụ tin chàng, thần phụ tin vào lời hứa của chàng, thần phụ sẽ cố gắng để giữ tình cảm của mình, thần phụ tin hai chúng thần có thể vượt qua mọi thử thách. Cho dù là ai, cũng chẳng làm ảnh hưởng tới tình cảm giữa phu thê thần

phụ!”

Hai mắt nàng sáng rực như sao, trong đó lộ rõ vẻ kiên định và tự tin, khiến nàng lúc này trông lại càng đẹp.

Nhưng, sự kiên định và tự tin đó không dành cho hắn, vẻ đẹp của nàng cũng không phải dành cho hắn...

Cảnh Tuyên Đế ghen tuông tới đốn đau.

Hắn ngửa cổ cười lớn, tim càng đau, tiếng cười của hắn càng vang, tiếng cười đó phá vỡ màn đêm, mang cảm giác tiêu

điều.

Đột nhiên, tiếng cười ngừng bật, hắn dùng lực bóp cổ tay nàng, rít qua kẽ răng: “Được, hay lắm! Thật ngưỡng mộ niềm tin nàng dành cho hắn, Nhược Lan, nàng có muốn đánh cược với trăm không? Không quá nửa năm, hắn nhất định sẽ không chịu đựng nổi sự quyến rũ của Việt nữ kia!”

Tưởng Nhược Nam nắm chặt nắm tay lại, lập tức đáp lời: “Được, nếu Hoàng thượng thua, thì Hoàng thượng phải thu nàng Việt nữ đó về, đồng thời từ nay về sau, không được can thiệp vào cuộc sống của thần phụ nữa!”

“Còn nếu nàng thua?” Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt sáng như mắt báo.

Nếu ta thua... thì có nghĩa là chàng đã phản bội lại lòng tin của ta...

Vừa nghĩ tới khả năng này, trái tim Tưởng Nhược Nam như bị dao đâm.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Nếu thần phụ thua, nhất định sẽ xin chỉ hủy hôn với hần! Dù hậu quả thế nào cũng không đắn đo! Nhưng, thần phụ tuyệt đối không thua!”

“Được!” Cảnh Tuyên Đế buông tay nàng ra, “Nửa năm sau, nàng sẽ biết, từ đầu tới cuối, nàng đã tin nhầm người!”

Cảnh Tuyên Đế quay người, dặn dò bọn kẻ dưới: “Người đâu, đưa Hầu phu nhân đi!”

Tưởng Nhược Nam quyết liệt quay đầu, không nhìn hắn thêm lần nào nữa.

Cung kiêu lại đưa nàng rời khỏi Ngự Hoa viên.

Cảnh Tuyên Đế đứng nguyên tại chỗ nhìn cung kiêu biến mất trong màn đêm,

khuôn mặt âm trầm trước đó của hắn dần dịu xuống.

Chỉ cần đợi thêm nửa năm nữa, nàng hoàn toàn mất niềm tin ở Cận Thiệu Khang rồi, chỉ cần nàng hủy hôn với hắn, nàng có thể trở thành người phụ nữ của ta. Đến khi ấy, còn lý do gì có thể ngăn cản ta?

Đàn ông làm gì có ai không háo sắc, kiêu mỹ nhân tâm tư quá lộ liễu như thế, ai có thể không động lòng tới tận nửa năm? Nhược Lan, nàng thật chẳng hiểu gì về đàn ông! Trên thế giới này, làm gì có người phụ nữ nào có thể làm đàn ông thỏa mãn cả đời?

Cung kiệu đi theo đường cũ quay về, đưa Tướng Nhượng Nam đến điện Thái Hòa.

Tướng Nhượng Nam xuống kiệu, thấy Cận Thiệu Khang đứng sừng sững trong bóng tối, thân hình cao lớn vững chắc như núi.

Nước mắt nàng dâng lên nhòe mi.

Nàng sẽ không tin nhầm người, tuyệt đối không! Phải nhìn thoáng một chút, coi như đây là thử nghiệm đầu tiên cho tình yêu của họ. Không chỉ cho hắn mà cả

nàng nữa, bởi vì hôn nhân là việc của hai người.

Hắn phải đối phó với sự công kích từ phía ngoài, còn nàng phải tận tâm tận lực để khiến hắn yêu nàng hơn.

Nàng lau khô nước mắt, đi về phía hắn.

“Thiệu Khang.”

Cận Thiệu Khang quay người, nhìn nàng mỉm cười, nụ cười vô cùng ấm áp, sau đó, hắn giơ tay về phía nàng: “Chúng ta về nhà thôi.”

Tướng Nhược Nam nắm tay hấn, bàn tay to rộng hữu lực, khiến nàng bỗng thấy yên lòng hơn. Nàng nhìn hấn khẽ cười, hai người cứ thế cầm tay nhau đi.

Về tới Hầu phủ đã rất muộn, họ đoán chừng Thái phu nhân đã đi nghỉ nên không tới thỉnh an, về thẳng Thu Đường viện.

Vào trong phòng, a hoàn hầu hạ hai người rửa mặt rửa tay, họ lên giường, lẳng lẽ ôm nhau trong chăn.

Cận Thiệu Khang nói: “Việt nữ đó có lẽ không lâu nữa sẽ vào phủ, nàng hãy bố trí cho nàng ta, dù sao cũng là nữ tử do

Hoàng thượng ban, không thể lơ là.”

Tướng Nhược Nam dựa vào lòng hân, khẽ gật đầu: “Thiếp biết, thiếp sẽ sắp xếp mọi thứ, chàng yên tâm.”

Cho dù trong lòng không ngừng khuyên nhủ mình phải nhìn thoáng hơn, nhưng vừa nghĩ đến cảnh một mỹ nữ ngày đêm quần lầy phu quân của mình, nước mắt lại tuôn rơi, làm ướt cả áo trong của hân,

Cận Thiệu Khang cảm nhận được, thở dài, cúi đầu, hôn cận nước mắt trên mắt nàng: “Nhược Lan, đừng lo lắng, chẳng có gì ghê gớm cả, nàng cứ coi như trong

nhà thêm một người hầu là được.”

Tưởng Nhược Nam vui đầu vào lòng hắn, “Nhưng làm gì có người hầu nào lại đẹp như thế, múa hát rung động lòng người như thế.” Sự dịu dàng của hắn, khiến nước mắt nàng chảy càng nhiều hơn.

Từng giọt từng giọt nước mắt của nàng, khiến trái tim hắn đón đau.

Hắn vuốt mái tóc đen dài của nàng, từng chút từng chút một, “Nàng tưởng phu quân của nàng chưa từng nhìn thấy mỹ nữ ư? Nàng ta hát có hay tới đâu cũng không thể sánh được với tiếng cười của

nàng, nàng ta có múa đẹp tới đâu cũng không thể sánh được với tư thế vung roi của nàng. Nhược Lan, trong lòng ta đã có nàng, thì người khác dù có đẹp thì ta cũng vẫn chỉ yêu nàng!”

Giọng hần trầm ấm vang lên trong căn phòng tĩnh lặng, từng chút từng chút lọt vào tim nàng.

Tưởng Nhược Nam ôm chặt hần bắt đầu bật khóc hu hu, trong lòng trào dâng bao tâm trạng. Đó là những cảm xúc khiến nàng thấy ghen tuông cùng cực và cũng yếu đuối tới cùng cực, không rõ là cảm kích hay vui mừng, nhưng những lời của hần khiến nàng hạnh phúc.

“Thiệu Khang...” Nàng càng ôm chặt hẳn hơn, sau đó ngẩng đầu lên, hôn vào môi hắn. Nàng dùng đôi môi đầu lưỡi của mình, muốn trút bỏ tâm trạng của mình cho hắn.

Sự nhiệt tình của nàng khiến hắn như bốc cháy, rất nhanh, hắn từ thế bị động chuyển thành chủ động, lật người, nằm lên trên nàng.

Chiếc rèm lớn màu đỏ từ từ rủ xuống, ánh nến nhảy nhót, soi rõ hai cơ thể xuân tình đang quấn quýt lấy nhau.

Sáng sớm hôm sau, Cận Thiệu Khang lên triều, Tưởng Nhược Nam tới Tùng Hương viện. Trước mặt mọi người, nàng kể lại chuyện Cảnh Tuyên Đế ban Việt nữ cho Cận Thiệu Khang.

Cũng chẳng có gì phải giấu, dù sao không lâu nữa, người cũng sẽ được đưa tới.

“Có lẽ khoảng hai hôm nữa, trong cung sẽ đưa người tới. Mong mẫu thân hãy chuẩn bị một chút.” Tưởng Nhược Nam điềm tĩnh nói.

Tất cả mọi người đều sững lại. Sao chỉ tham dự một bữa tiệc lại mang một người con gái về?

Hai tiểu thư họ Cận chẳng để lộ thân sắc gì đặc biệt, bởi trong mắt họ, với địa vị của Cận Thiệu Khang, thêm một người con gái nữa cũng không quá đáng. Nhưng với Vương thị, Cận Yên Nhiên và Vu Thu Nguyệt thì khác, họ đều mang những tâm trạng khác nhau.

Vương thị và Cận Yên Nhiên biết Tưởng Nhược Nam rất ghen, thậm chí, sau này Hầu phủ lại náo nhiệt rồi!

Nhưng Vu Thu Nguyệt khẽ chau mày

lại, trong lòng thâm hận, một người đã đủ khó đối phó rồi, giờ sao lại thêm một người nữa? Nhưng lại lập tức nghĩ, tình hình hiện tại đối với cô ta là tình hình chết, không chừng người mới sẽ mang lại cơ hội mới! Phải xem diễn biến thế nào đã...

Thái phu nhân trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: “Chuyện này là chuyện vui, Hầu gia hiếm muộn, thêm một người nữa hầu hạ là thêm một người giúp Cận gia sinh người nối dõi.” Chỉ là người ở trong cung, đừng quá nhiều tâm tư là được, nếu không lại thêm phiền phức.

Rồi quay đầu dặn dò Trương ma ma,

“Hãy thu dọn Nghênh Hương viện còn trống cho người mới đi.”

Mọi người đều nể mặt Tướng Nhược Nam nên không nói gì. Một lúc sau, Thái phu nhân cho họ lui ra, nhưng giữ Tướng Nhược Nam ở lại.

Những người khác đi rồi, đều châu đầu lại bàn tán.

Hai vị tiểu thư chẳng mấy khi về thăm nhà, lần này về lại ở mấy ngày mới đi. Lúc này, Cận Yên Vân đang đi theo Triệu di thái thái và Vương thị về viện tử của họ; Cận Yên Hồng không thân với bên nhị phòng nên về nơi ở của mình.

Cận Yên Nhiên đỡ Vu Thu Nguyệt về Cẩm Tú viện.

“Người con gái được Hoàng thượng ban chắc chắn không thể tầm thường.” Vu Thu Nguyệt lên tiếng.

Cận Yên Nhiên gật đầu: “Tỷ có để ý sắc mặt của tâu tâu không, muội có thể cảm nhận được tâu ấy rất không vui, nhưng đây là chuyện không thể không nhận. Giờ chỉ hy vọng người mới là người biết lễ nghi phép tắc, đừng gây chuyện là được.”

Vu Thu Nguyệt vỗ vỗ tay Cận Yên Nhiên cười: “Giờ muội vẫn còn tâm tư lo những việc này sao? Ta biết, hôn sự của muội và Ninh Vương đã định ngày rồi, chính là vào tháng Mười. Cũng may Thái phu nhân đã chuẩn bị hồi môn từ sớm nên cũng không gấp gáp lắm. Muội nên lo cho hôn sự của mình đi.”

Cận Yên Nhiên đỏ mặt: “Tiểu tẩu tử thật xấu, chỉ biết cười muội muội thôi. Không thềm chơi với tẩu tẩu nữa!” Nói xong, dậm chân dậm tay chạy đi.

Vu Thu Nguyệt nhìn theo bóng Cận Yên Nhiên, nụ cười dần tắt.

Cô ta lại mong người mới sẽ là kẻ quậy phá không lễ nghi phép tắc, tìm đủ mọi cách để chiếm lấy trái tim Hầu gia, khi ấy xem Tướng Nhượng Nam còn dám huênh hoang không?

Nói thế nào thì nói, người mới chắc chắn dễ đối phó hơn nhiều so với Tướng Nhượng Nam.

Một Việt nữ, một vũ nữ mà thôi.

Thái phu nhân gọi Tướng Nhượng Nam vào phòng trong, sai Liễu Nguyệt dâng

trà.

“Nhược Lan, ta biết trong lòng con không vui, nhưng Hầu gia thân là quan tam phẩm, chuyện này khó tránh. Sau này có lẽ còn có nữa, con cũng nên nhìn thoáng một chút.”

Tưởng Nhược Nam biết, Thái phu nhân chịu hiểu cho tâm tư của nàng, chịu nói những lời an ủi này đã là rất tốt rồi, đương nhiên nàng không thể yêu cầu bà chỉ nghĩ tới nàng. Trong lòng bà, người quan trọng nhất chính là Hầu gia, là Cận gia, điều này rất bình thường.

“Con hiểu, thừa mẫu thân. Người

không cần lo lắng cho con.”

Quan trọng nhất là cách cư xử của Cậ̣n Thiệ̣u Khang, mà những chuyện ấy không cần thiết phải nói với Thái phu nhân.

“Hiếu được thì tốt.” Thái phu nhân hài lòng gật đầu.

Đúng lúc này, Liễu Nguyệt vào báo: “Thái phu nhân, trong cung có người tới.”

Nhanh như vậy ư? Cả Thái phu nhân và Tượ̉ng Nhượ̣c Nam đều sững lại mất

một lúc. Nhưng nàng lập tức rõ ràng ngay, Hoàng thượng đã cố ý làm vậy. Trong thời hạn nửa năm, hắn không nỡ để phí dù chỉ một chút thời gian nào.

Tướng Nhược Nam thâm cười nhặt trong lòng.

Nàng cùng Thái phu nhân ra đón.

Người trong cung chính là Hoàng Quý hầu cận bên cạnh Hoàng thượng, y hát phát trần nhìn Thái phu nhân cười rất tươi: “Cận lão phu nhân, chúc mừng chúc mừng, chuẩn bị tiếp chỉ.”

Thái phu nhân vội vàng sai người đi gọi những người khác lại, bố trí đầu vào đây.

Mọi người cùng quỳ xuống, Hoàng Quý cao giọng đọc thánh chỉ, đại ý là ban Việt nữ Thanh Đại cho Cận Thiệu Khang làm thiếp.

Thái phu nhân cũng cảm thấy rất kỳ lạ, bà vốn tưởng rằng trong cung sẽ cho người đưa cô gái đó tới là xong, không ngờ Hoàng thượng còn vì chuyện này mà hạ thánh chỉ.

Có thể thấy Hoàng thượng rất xem trọng Hầu gia, nên bà cũng mừng thầm

trong lòng, người mới Thanh Đại cũng có thể coi là sự ân sủng của Hoàng thượng dành cho Hầu gia. Mặc dù còn chưa gặp mặt, nhưng bà bỗng thấy có thiện cảm với người con gái này.

Thái phu nhân cùng mọi người trong Cận gia dập đầu tạ ân. Hai tay dâng lên đón lấy thánh chỉ từ tay Hoàng Quý.

Hoàng Quý cười nói: “Kiệu của người mới đang chờ ngoài cổng phủ.”

Thái phu nhân vội vàng sai kẻ dưới: “Mau đưa cô nương đó vào đây.”

Mọi người đều ngóng cổ đợi chờ, rất muốn biết mỹ nhân mà Hoàng thượng ban tặng đẹp tới mức nào.

Không lâu sau, mấy a hoàn đỡ một người con gái thân hình thướt tha kiêu diễm đi vào.

Cô gái có vẻ thanh tú trời sinh, mặc một chiếc áo gấm thêu hình hoa sen màu xanh nhạt, bước đi nhẹ nhàng như cánh liễu đung đưa trước gió, khiến người ta có cảm giác rất gần gũi, hòa nhã.

Thái phu nhân tươi cười, thể hiện sự hài lòng của mình. Những người còn lại nhìn thần sắc của Thái phu nhân, thì cũng

đều mỉm cười.

Tưởng Nhược Nam đứng một bên, giữ về mặt bình tĩnh.

Thanh Đại bước vào phòng, quỳ xuống, cúi lạy: “Nô tỳ Thanh Đại bái kiến Thái phu nhân, bái kiến các vị phu nhân, tiểu thư.”

Thái phu nhân vội lên tiếng: “Đứng dậy đi, sau này đều là người một nhà cả, không cần tự xưng là nô tỳ nữa.”

“Vâng.” Thanh Đại đứng dậy, lùi sang một bên, cúi đầu đứng đó.

Hoàng Quý cười: “Cận lão phu nhân, người cũng đã tới rồi, ở đây không còn việc của ta nữa, ta phải về cung bẩm báo với Hoàng thượng.”

Thái phu nhân vội sai người mang bạc lên, cung tiễn ra tận cửa.

Hoàng Quý đi rồi, Trương ma ma đến cạnh Thanh Đại, giới thiệu cho nàng ta biết danh tính của từng người có mặt trong phòng.

“Đây là phu nhân.”

Thanh Đại vội quỳ xuống, bái kiến

Tưởng Nhược Nam. Cúi đầu cup mắt, vô cùng cung kính.

Khi giới thiệu tới Vu Thu Nguyệt là quý thiếp, Thanh Đại cũng quỳ xuống, gọi tử tử. Bộ dạng khiêm tốn dịu dàng như thế, khiến Vu Thu Nguyệt có phần bất ngờ. Phải hiểu rằng, Vu Thu Nguyệt mặc dù là quý thiếp, nhưng Thanh Đại cũng là thiếp do Hoàng thượng ngự ban, cho dù không quỳ lạy Vu Thu Nguyệt cũng chẳng ai nói được gì.

Đến lượt Cận Yên Nhiên, Vương thị, Triệu di thái thái, hai vị tiểu thư họ Cận, Thanh Đại cũng hành lễ tương xứng với địa vị của họ.

Thái phu nhân thấy nàng ta thần sắc cung kính, cử chỉ lễ phép, chừng mực, không giống loại người huênh hoang, nên thiện cảm trong lòng bỗng nhiên thêm vài phần.

Tướng Nhược Nam vẫn đứng im quan sát, mặc dù nàng biết Thanh Đại cũng chỉ là người bị liên lụy vô tội, nhưng đối với kẻ hòng mong chiếm lấy trái tim của chồng mình, nàng chẳng thể thích nổi. Chỉ mong mọi việc sẽ bình an suôn sẻ trong nửa năm tới, rồi Hoàng thượng sẽ phải nghĩ cách đón nàng ta về cung. Sau này nàng ta được phong làm phi hay được ban tặng cho người khác làm thiếp

làm phu nhân, nàng cũng chẳng quan tâm.

Sau khi bái kiến từng người trong nhà họ Cận, Thái phu nhân gọi Thanh Đại lại, nắm tay nàng ta, đứng ngắm nghía một lát, cười nói: “Đúng thật là vô cùng xinh đẹp, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Thanh Đại mặt thoáng ửng hồng, cúi đầu đáp: “Thanh Đại năm nay mười sáu.”

“Nghe nói con là con gái của tông thất Việt quốc, về phủ ta làm thiếp, thật thiệt thòi cho con.”

Thanh Đại dịu dàng đáp lại: “Không thiệt thòi, gia phủ thuộc chi khác trong hoàng thất, hơn nữa Thanh Đại cũng chỉ là con thiếp thất, từ nhỏ luyện ca tập múa, vốn là vì sau này đem cống cho Lương triều, chẳng phải cao quý gì.”

Nàng ta nói xong, tất cả mọi người, bao gồm cả Tưởng Nhược Nam cũng đều thấy bất ngờ, lần đầu tiên vào phủ đã để lộ điểm yếu của mình, lẽ nào không sợ mọi người coi thường hay sao?

Đây là tính cách nàng ta ngây thơ không toan tính hay là cố ý làm vậy để mong có được sự thương hại cảm thông? Cho dù là thế nào, nàng ta cũng đã thành

công trong việc lấy lòng Thái phu nhân.

Thái phu nhân cười càng tươi hơn, “Xa nhà xa quê, thật khó cho con quá, Thanh Đại yên tâm, sau này ở trong Hầu phủ, chỉ cần con giữ đúng lễ nghi phép tắc, Hầu phủ tuyệt đối không bạc đãi con.

Thanh Đại vội nói: “Đa tạ Thái phu nhân thương xót, Thanh Đại nhất định sẽ không khiến Thái phu nhân thất vọng.” Nói xong ngẩng đầu nhìn Tưởng Nhược Nam và Vu Thu Nguyệt: “Cũng sẽ không làm hai vị tỷ tỷ thất vọng.”

Tưởng Nhược Nam chăm chú nhìn nàng ta, chỉ thấy ánh mắt nàng ta thuần

khiết, rất chân thành, ngây thơ, không giống như giả vờ.

Có lẽ đây là một cô nương đơn thuần thật sự?

Nhưng dù nàng ta đơn thuần hay xảo hoạt ranh ma, tốt cũng vậy mà xấu cũng thế, đều là người nàng phải đề phòng.

Cận Yên Vân thấy Thái phu nhân thích thú với người mới, bèn đứng bên cạnh trêu chọc vài câu, chẳng mấy chốc đã khiến Thanh Đại mặt đỏ ửng vì ngượng ngùng.

Vu Thu Nguyệt đột nhiên lên tiếng: “Nghênh Hương viện của Thanh Đại muội muội không thể thu dọn xong trong ngày một ngày hai, chỉ bằng mấy ngày sắp tới đến ở tạm trong Cẩm Tú viện của ta, tỷ muội chúng ta cũng có cơ hội làm quen với nhau nhiều hơn.”

Nhân cơ hội này xác định xem nàng ta ngây thơ thật hay giả. Biết đâu có thể lôi kéo bè phái, mà không thể lôi kéo thì mua chuộc, nói tóm lại là Vu Thu Nguyệt ta sẽ không để lãng phí quân cờ môn môn thế này.

Tưởng Nhược Nam liếc cô ta một cái, thâm cười nhạt một tiếng, hình như hơi

vội quá thì phải. Nhưng nàng không lên tiếng, nàng sợ nếu nàng lên tiếng Vu Thu Nguyệt sẽ nắm được đuôi của mình, nhân cơ hội đó mà đẩy Thanh Đại sang Thu Đường viện, mà nếu thế thật, đẩy qua đẩy lại cũng phiền phức.

Thái phu nhân cười nói: “Con đang mang thai, không thể làm phiền con được, thế này đi, mấy hôm tới tạm thời ở Tùng Hương viện, đợi Nghênh Hương viện thu xếp xong sẽ chuyển qua đó.” Nói xong nhìn Thanh Đại: “Con thấy thế nào?”

Thanh Đại được sủng thì thất kinh, vội vàng đáp: “Thanh Đại sao dám ở lại

viện tử của Thái phu nhân, tùy tiện sắp xếp cho Thanh Đại một căn phòng nào đó ở tạm vài ngày cũng được.” Bộ dạng thảng thốt sợ hãi khiến người ta thương xót.

“Xem con kia, con là thiếp thất do Hoàng thượng ngự ban, sao có thể tùy tiện được? Cứ thế đi, con ở lại đây kể cho ta nghe về con người và phong cảnh của Việt quốc, cũng giúp ta đỡ buồn hơn.”

Thanh Đại vội nhận lời: “Vâng.”

Thái phu nhân quay sang sai Liễu Nguyệt thu dọn phòng nhỏ trong viện

Người trong cung đưa tới, ít nhiều gì Thái phu nhân vẫn có chút đề phòng, nhân mấy ngày tới, phải tìm hiểu tính cách thật sự của cô nương này mới được.

Lại nói thêm vài câu nữa, rồi ai về nhà nấy.

Sau khi ra khỏi Tùng Hương viện, Cận Yên Nhiên đi tới bên cạnh Tưởng Nhược Nam, nói: “Tẩu tẩu, Thanh Đại có vẻ là một cô nương thật thà. Hy vọng tính cách thật sự của nàng ta đúng là như thế.”

Tưởng Nhược Nam không nói gì, chẳng qua mới chỉ gặp mặt có một lần, sao có thể hiểu hết được chứ?

Cận Yên Nhiên thấy nàng im lặng, biết trong lòng nàng đang vì chuyện này mà không vui, cũng không tiện nói thêm gì nữa, tìm cơ rời đi.

Buổi tối, Cận Thiệu Khang về, biết chuyện, cũng có chút kinh ngạc. “Sao nhanh thế đã đưa người tới rồi, đến thời gian chuẩn bị cũng không có.” Rồi sau đó nói: “Sớm hay muộn cũng chẳng có nhiều khác biệt.

Tưởng Nhược Nam và Liên Kiều

cùng giúp hấn thay triều phục.

Cận Thiệu Khang cười hỏi: “Hôm nay ở nhà nàng làm những gì?”

Tướng Nhượng Nam đỏ mặt, không đáp, Liên Kiều đứng bên cười đáp thay: “Phu nhân nói muốn giúp Hầu gia may khăn tay, nô tỳ muốn giúp, nhưng phu nhân không đồng ý, nói là muốn tự tay làm, cả buổi chiều hôm nay đã thêu được một mặt của khăn rồi.”

Cận Thiệu Khang vừa kinh ngạc vừa vui mừng: “Nhượng Lan, nàng còn biết thêu nữa sao?”

Nói thật, hấn không thể tưởng tượng được hình dáng nàng khi cầm kim khâu. Hơn nữa, theo những gì hấn biết, Nhược Lan không giỏi việc nữ công gia chánh.

Tưởng Nhược Nam vỗ nhẹ vào đầu Liên Kiều một cái, mắng: “Nha đầu, đúng là lăm mồm, còn không mau lui ra.”

Liên Kiều lè lè lưỡi: “Hầu gia vừa về, phu nhân đã đuổi nô tỳ ngay.”

“Người còn muốn nói, muốn ăn đòn phải không?” Tưởng Nhược Nam giơ tay giả vờ đánh, Liên Kiều vội ôm đầu chạy mất. Trước khi ra khỏi cửa, còn không quên cài cửa giúp họ.

Cận Thiệu Khang ôm nàng từ phía sau, sau đó cúi đầu hôn một cái thật sâu trên cổ nàng, “Ta muốn xem chiếc khăn mà Nhược Lan thêu cho ta.”

Tưởng Nhược Nam khẽ nói: “Không được, bao giờ làm xong thiếp sẽ cho chàng xem.” Thực tình thì, thứ đó nàng làm không giỏi, Tưởng Nhược Lan vốn kém trong việc thêu thùa may vá, còn Tưởng Nhược Nam nàng, bảo rằng đính nút vá quần áo còn không xong, nói gì đến thêu hoa? Haiz... Thật không phải việc đơn giản.

Nàng muốn thêu liền mấy cái để luyện

dần, làm mãi chắc cũng sẽ quen tay thôi.

Cận Thiệu Khang quay người nài lại, nắm tay nài, Tưởng Nhượng Nam bỗng rứt phất tay về.

Cận Thiệu Khang chau mày: “Sao thế?” Nói rồi cầm tay nài xem kĩ, thấy trên ngón tay nài có rất nhiều vết kim châm, nhiều chỗ còn có rướm máu.

Tim hắn nhói đau: “Đây đều là do khâu khăn mà ra phải không?” Tưởng Nhượng Nam cúi đầu buồn bã, “Hồi nhỏ tiếp chỉ mãi chơi, căn bản không động vào kim chỉ, bị kim châm là đáng đời.”

“Thôi đừng thêu nữa, trong phủ còn không có người biết may vá thêu khăn ư? Sau này, nàg cứ làm những gì mình thích.” Hấn cầm tay nàg lên, liếm khô những vết máu trên đó. Đầu lưỡi mềm mềm ẩm ẩm sượt qua ngón tay nàg, khiến các dây thần kinh trong người nàg như tê dại đi.

“Đừng...” Tưởng Nhược Nam cố chấp lắc đầu, “Thê tử nhà người ta may y phục, may giày cho tướng công, những việc ấy thiếp không có khả năng làm, nhưng...” Nàg ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt chan chứa tình cảm, “Thiếp muốn trên người chàng luôn mang một thứ do chính tay thiếp làm, cho dù thiếp không

biết thêu, nhưng thiếp sẽ học, trước kia thiếp không hiểu lễ nghi, nhưng chẳng phải thiếp cũng đã học được sao? Thiệu Khang, chàng hãy tin thiếp, thiếp nhất định sẽ may cho chàng một chiếc khăn thật đẹp.”

Cận Thiệu Khang nhìn nàng, một lúc lâu không nói gì, sau đó hấn cúi đầu, cụng trán vào trán nàng, khẽ nói: “Hãy cẩn thận một chút, đừng có để kim đâm vào tay nữa, mỗi mũi kim đâm vào tay nàng đều khiến ta rất đau lòng.”

“Ừm.” Tưởng Nhược Nam chớp chớp mắt, lòng ngọt ngào vô tận.

Cận Thiệu Khang rửa tay rửa mặt xong, hai người cùng đến Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân. Vừa tới gần Tùng Hương viện, đã nghe tiếng đàn róc rách như tiếng suối, sau đó, tiếng ca của Thanh Đại vang lên.

*“Hoa tàn được ong nấu thành mật,
mưa xuân bay bay được chim én nhào
thành bùn đắp tổ. Cảnh xuân say ngủ
đến muộn. Là ai đang gọi? Là đôi uyên
ương kia.”*

Tiếng đàn du dương, tiếng ca trong vắt, hai thứ hòa quện quẩn quýt vào nhau, giống như sự kết hợp đẹp nhất giữa trời đất, nhất thời khiến vạn vật yên lặng,

trời đất chỉ còn tiếng đàn thánh thót vang lên, tiếng ca trầm bổng bay xa.

Hai người dừng bước, vô thức chìm đắm trong tiếng đàn tiếng ca của Thanh Đại.

Cho đến khi tiếng hát dừng, Tường Nhược Nam mới nói: “Tiếng ca này, nếu nói là âm thanh của thiên nhiên cũng không quá lời.”

Cận Thiệu Khang nắm tay nàng, cười đáp: “Thế chẳng phải rất hay ư, những lúc rảnh rỗi có thể nghe nàng ta hát, nhìn nàng ta múa, cũng giúp nàng giải sầu.” Nói rồi, kéo nàng đi vào trong.

Vừa vào, đã nghe Thái phu nhân nhiệt tình khen ngợi.

“Ta sống bao nhiêu năm như thế, đây là lần đầu tiên được nghe một giọng hát hay như vậy, nghe tới mức là linh hồn ta như muốn bay lên.”

Sau đó lại là giọng của Cận Yên Vân tăng bốc góp vui: “Mẫu thân, thật quá ngưỡng mộ người, Hoàng thượng ban cho người một bảo bối. Sau này người sẽ thường xuyên được nghe âm thanh của thiên nhiên này, cuộc sống sẽ rất vui vẻ.”

Ngay sau đây là tiếng cười của những người khác, Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang bước vào trong phòng, vừa hay thấy Thanh Đại cúi đầu, đỏ mặt khiêm tốn đáp: “Thái phu nhân và các vị phu nhân đã quá khen Thanh Đại rồi, thực ra khúc ca vừa rồi của Thanh Đại vô cùng bình thường.”

Vu Thu Nguyệt đi tới bên cạnh nàng ta cười nói: “Muội muội không cần khiêm tốn, bình thường ta còn tưởng cầm nghệ của ta đã là không tệ, nhưng hôm nay mới biết núi cao còn có núi cao hơn, người tài còn có người tài hơn. Hầu gia những lúc rảnh rỗi cũng rất thích nghe đàn, sau này sẽ có cơ hội cho muội muội thể

hiện.”

Thanh Đại nghe cô ta nhắc đến Hầu gia, mặt đỏ ửng, mà như thế trông nàng ta càng kiêu diễm hơn.

Tiểu nha đầu đứng bên cạnh quay đầu nhìn Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang, vội cười nói: “Hầu gia và phu nhân đến rồi.”

Mọi người đều vội đứng dậy thỉnh an Cận Thiệu Khang.

Hai người tới hành lễ với Thái phu nhân trước, Vu Thu Nguyệt đến bên

Thanh Đại đẩy nàng ta một cái: “Còn không mau bái kiến Hầu gia.”

Ánh mắt Tưởng Nhược Nam lạnh lùng lướt qua người Vu Thu Nguyệt, sau đó dừng lại trên người Thanh Đại.

Lúc này, Thanh Đại đã thay một bộ y phục mặc ở nhà bằng lụa màu mật ong thêu hình hoa mai, trên người chẳng có thứ trang sức nào đáng giá, đầu chỉ cài một cây trâm bạc, rất giản dị. Nàng ta bị Vu Thu Nguyệt đẩy lên phía trước một bước, sau đó dừng chân lại, hít một hơi thật sâu, cúi đầu, đi về phía Cận Thiệu Khang, cho tới lúc đi đến chỗ Cận Thiệu Khang tầm ba thước thì đứng lại, nhún

mình hành lễ, đầu cúi gằm, để lộ chiếc cổ cao trắng ngần.

“Thiếp thân bái kiến Hầu gia.” Giọng nói dịu dàng uyển chuyển.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng ta, điềm đạm cười đáp: “Đứng dậy đi.”

Thanh Đại đứng dậy, lùi sang một bên, từ đầu tới cuối vẫn không ngàng đầu, và cũng không giống như mọi người nghĩ, nhân cơ hội này quỵn rũ mê hoặc Hầu gia.

Thái phu nhân ngồi đó khẽ mỉm cười,

Tưởng Nhược Nam nhìn nàng ta mà trong lòng mờ mịt khó hiểu.

Khi vừa xuyên không tới đây, mặc dù Vu Thu Nguyệt cũng làm ra bộ hiện thực đức độ, nhưng nàng vẫn còn có thể cảm nhận được sự khinh miệt và cố ý của cô ta dành cho mình, cả dã tâm của cô ta nữa. Điều này rất bình thường, giữa thế thiếp không bao giờ có thể sống hòa thuận với nhau thật sự.

Còn Thanh Đại, một người con gái của Việt quốc, rời xa quê hương, không quyền không gia thế, điều duy nhất có thể hy vọng đó chính là sự sủng ái của Hầu gia. Bình thường đa phần thời gian của

Hầu gia đều ở phủ nha, hiếm lắm mới có cơ hội gặp mặt, nếu xét về hoàn cảnh của nàng ta mà nói, thì phải ra sức thể hiện bản thân mình để thu hút sự chú ý của Hầu gia mới phải, sao trước mặt Hầu gia lại thể hiện hết sức bình thường như vậy?

Có lẽ tiếng ca vừa rồi chính là thủ đoạn của nàng ta? Nhưng, Cận Thiệu Khang có phải lần đầu nghe nàng ta hát đâu, hiệu ứng tất nhiên sẽ không bằng được việc đến bên cạnh thu hút sự chú ý của hắn, chẳng hành động nào thiết thực hơn là việc đánh mắt đưa tình cả.

Nhưng nàng ta tới đầu cũng chẳng ngẩng lên lấy một lần.

Tưởng Nhược Nam bắt đầu thấy Thanh Đại có chút khó hiểu. Mà từ xưa tới nay, càng là người không nhìn thấu, càng khó đối phó. So với việc hao tâm tổn trí suy đoán tâm ý của nàng ta thì thà dùng thời gian để bồi đắp tình cảm phu thê giữa hai người họ còn hơn. Cận Thiệu Khang không phải là loại người háo sắc, cứ nhìn việc hắn chỉ mới có hai thông phòng khi đã hai tư tuổi thì biết. Ruồi không đậu vào quả trứng lành, chỉ cần không để quả trứng bị nứt thì cho dù con ruồi có lợi hại tới đâu, giới giang tới đâu cũng chẳng thể làm gì được.

Cận Thiệu Khang ngồi xuống trước

mặt Thái phu nhân, chuyện trò với bà, ánh mắt không hề nhìn về phía Thanh Đại lần nào. Còn Thanh Đại cũng ngoan ngoãn đứng yên, không lên tiếng, khiến người ta có cảm giác nàng ấy không tồn tại.

Vu Thu Nguyệt len lén tròng mắt lườm Thanh Đại một cái, lòng rửa thắm, đồ xướng phụ vô dụng chỉ biết mỗi việc gân cổ hát ca.

Lúc này, Thái phu nhân mới gọi Tưởng Nhược Nam: “Hôn sự của Yên Nhiên cũng sắp đến rồi, ta rất nhiều việc. Mà thời gian qua Nhược Lan cũng đã theo ta học cách quản gia, ta thấy đã đến

lúc để Nhược Lan độc lập xử lý công việc. Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ giao mọi việc trong phủ lại cho Nhược Lan, để Nhược Lan luyện tập.”

Tướng Nhược Nam cười đáp: “Nhược Lan còn rất nhiều việc không hiểu, sau này mong mẫu thân hãy chỉ giáo thêm.”

“Vừa tiếp quản nên sẽ không thể thích ứng ngay, có điều theo ta thấy, mấy quản sự trong nhà cũng rất được việc, con cũng là người giỏi giang, ta tin con.” Thái phu nhân kéo tay Tướng Nhược Nam cười.

“Nhược Lan nhất định sẽ toàn tâm toàn ý, không để mẫu thân phải thất vọng.”

Thái phu nhân dặn dò thêm vài câu, mọi người thấy sắc mặt bà có phần mệt mỏi thì lần lượt cáo lui.

Khi đi, Thanh Đại cũng chỉ hành lễ như bình thường, không có vẻ mặt ánh mắt nào đặc biệt.

Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam cùng về Thu Đường viện, Vu Thu Nguyệt nhìn theo bóng họ mà tức giận nghiến răng nghiến lợi. Vương thị đi đến bên cô ta, “Không ngờ người mới này lại

là một kẻ ngốc như thế, thật phí công ta chưa kịp ăn no đã chạy tới đây xem kịch vui, không ngờ lại vô vị như vậy.” Mặc dù chuyện của Hồng Hạnh, Tưởng Nhược Nam giải quyết rất vừa ý nàng ta, nhưng xuất phát từ sự đố kị với người và việc của đại phòng, nàng ta vẫn mong đại phòng hỗn loạn, càng loạn càng vui.

Vu Thu Nguyệt lạnh lùng “hừ” một tiếng, “Muội thấy cô ta chỉ được cái mẽ, chứ tâm tư quá đơn thuần, không khác cọng cỏ dại. Nếu cô ta đã không nhìn thấu đáo tình hình mà sớm tìm cho mình một cơ hội thì chúng ta phải nhắc nhở cô ta mới được.”

Vương thị nhớ tới những lời dặn dò của mẹ chồng, vội cười khan đáp: “Chuyện của đại phòng ta không can thiệp, nếu để mẹ chồng ta biết, chắc chắn sẽ lại bức tức với ta.”

Vu Thu Nguyệt cũng cười, nói: “Biểu tỷ, muội rất thông cảm với tỷ, mặc dù là một phu nhân nhưng lúc nào cũng bị đại phòng đè ép, chuyện gì cũng chẳng có quyền tự chủ quyết định. Chỉ mong nhị gia sớm có ngày đỗ cao, khi ấy mọi người có thể đường hoàng chuyển ra ngoài, sẽ nhận được phần tài sản của mình, mặc dù tiếng tăm hơi nhỏ một chút nhưng cuộc sống dễ chịu hơn nhiều.”

Vu Thu Nguyệt nói đúng vào tâm tư của Vương thị, khiến nàng ta động lòng, nhưng rồi lại lập tức thở dài: “Nhưng nhị gia nhà ta đã liên tiếp thi mấy lần mà không đậu, lần này không biết có làm nên cơm cháo gì không. Nếu nhị gia không có công danh, không làm được chức quan nhỏ, thì chút ít tài sản chia cho tử thứ đó trụ được bao lâu? Như thế thà ở lại Hầu phủ còn hơn.”

Vu Thu Nguyệt thở dài: “Nói cho cùng cũng tại muội xui xẻo, nếu hôn sự của muội không bị cô ta ngáng chân thì muội đã thành chủ mẫu của Hầu phủ rồi, quyết không để biểu tỷ phải khổ sở thế này.”

“Chuyện đã tới nước này, biểu muội cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa.” Vương thị thở hắt ra. Khi nàng ta giới thiệu biểu muội cho Hầu gia, nào ngờ mọi việc sẽ thành ra thế này.

Vu Thu Nguyệt cười cười, không nói thêm nữa, cáo từ Vương thị rồi về Cẩm Tú viện.

[©DTV](#)

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Nhược Nam dậy cùng a hoàn giúp Cận Thiệu Khang mặc y phục. Khi giúp hần, Tưởng Nhược Nam hỏi: “Hầu gia, giờ thời tiết

cũng dần chuyển lạnh, có phải chàng cũng nên mặc thêm áo không?” Nàng biết hấn tập võ, cơ thể cường tráng, nhưng thấy hấn mặc ít như vậy, nàng vẫn lo lắng.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng đang chuyên tâm giúp mình chỉnh sửa y phục, cười đáp: “Không sao, dù là mùa đông ta cũng chỉ mặc rất ít.” Nhưng sự quan tâm của nàng khiến hấn thấy rất ấm áp.

Tướng Nhược Nam ngẩng đầu cười: “Thiếp biết chàng lợi hại rồi, xem chàng đắc ý kìa.”

“Nghịch ngợm.” Cận Thiệu Khang

bẹo bẹo mũi nàng.

“Tóc chàng hơi rối, để thiếp giúp chàng chải đầu.” Nói xong, Tưởng Nhược Nam kéo hắn đến ngồi trước bàn trang điểm.

Tháo mái tóc dài của hắn ra, nàng đưa lược, giúp hắn chải đầu, “Mỗi ngày chải năm mươi cái, có thể giúp tóc khỏe mạnh không bị rụng, mà cũng rất tốt cho sức khỏe.”

Cận Thiệu Khang nhắm mắt hưởng thụ, Tưởng Nhược Nam thấy hắn thích, bèn giúp hắn massage đầu luôn, sau đó lại giúp hắn búi tóc gọn vào, cài một

chiếc trâm bằng bạch ngọc lên cổ định tóc.

Cận Thiệu Khang đứng dậy, đột nhiên thấy tinh thần sảng khoái, đầu óc tỉnh táo.

“Hầu gia, có dễ chịu không, hài lòng không?” Tưởng Nhược Nam cười hỏi.

“Dễ chịu lắm, bản lĩnh của Nhược Lan không nhỏ.”

Tưởng Nhược Nam chìa tay, nghịch ngợm chớp mắt, “Vậy phải thưởng cho thiệp.”

“Tiểu nha đầu này, càng ngày càng nghịch ngợm rồi.” Đoạn cũng thò tay cù vào eo nàng, Tưởng Nhược Nam cười nghiêng ngả rồi ngã vào lòng hấn, không ngừng xin tha, hai mắt ướt nước, khiến Cận Thiệu Khang nhìn mà thật khó kìm lòng. Nếu không phải lỡ giờ chiều sớm, e là hấn đã bế nàng lên giường rồi.

Hấn cúi đầu xuống hôn nàng ngấu nghiến một hồi, sau đó khàn giọng cười: “Muốn thưởng phải không? Buổi tối đợi ta về, ta sẽ thưởng nàng thật hậu.”

Sự mờ ám trong lời nói đã quá rõ ràng, Tưởng Nhược Nam đỏ mặt, dấm nhẹ vào ngực hấn một cái, mắng: “Xấu

xa.”

Sau khi tiễn Cận Thiệu Khang đi rồi, Tưởng Nhược Nam tới thỉnh an Thái phu nhân. Lúc đến, thấy Thanh Đại đang đấm lưng cho Thái phu nhân, khẽ giọng thì thầm nói chuyện, nhìn họ vô cùng thân thiết. Nàng ta ngẩng đầu thấy Tưởng Nhược Nam, lại vội vàng tới hành lễ với nàng.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, Tưởng Nhược Nam phải cai quản Hầu phủ, Thái phu nhân dặn nàng vài câu rồi gọi Trương ma ma tới dặn, tất cả mọi việc trong Hầu phủ, tới Thu Đường viện tìm phu nhân, nghe theo lời của phu nhân.

Tướng Nhượng Nam cáo từ Thái phu nhân, quay về viện tử của mình.

Không lâu sau, quản sự các phòng, rồi quản sự nhân lực đều đến Thu Đường viện lĩnh thẻ bài, hỏi ý kiến nàng hay báo cáo kết quả công việc cho nàng. Tướng Nhượng Nam theo học Thái phu nhân đã một thời gian, những việc này cũng không phức tạp lắm nên nàng bắt tay vào làm rất thành thạo, đâu ra đấy.

Quản sự ngoại viện nói: “Phu nhân, thời gian trước một người thợ làm việc trong phủ bị ngã gãy chân, khi ấy đã bồi thường cho hắn một trăm lượng bạc rồi, hôm nay lại tới gây sự. Hắn nói, đại phu

bảo chân hấn không khỏi được, cả đời cũng không thể làm việc nữa, một trăm lượng quá ít, còn nói nếu chúng ta không bồi thường thêm bạc thì hấn sẽ làm âm lên cho toàn thành đều biết. Phu nhân, gọi người đến cho hấn một trận, để hấn không dám ăn nói linh tinh nữa hay là...”

“Không được, cho hấn thêm một trăm lượng nữa, để hấn có vốn buôn bán làm ăn, nhưng trước khi giao bạc nhất định phải viết giấy cam kết, khiến hấn vĩnh viễn không được tới tìm chúng ta gây chuyện.”

Quản sự nhân lực trong nội viện nói: “Phu nhân, Thanh di nương khi đến đây

không mang theo a hoàn, nha đầu của
Nghênh Hương viện phải bố trí thế nào
cho hợp lí?”

“Tìm trong số con cái của các a hoàn,
chọn một người thông minh lanh lợi nhất
đưa qua đó. Chọn người thế nào tự người
quyết định.”

Việc lớn việc nhỏ, hết việc này tới
việc khác, sau khi giải quyết xong, một
canh giờ đã qua từ lúc nào mà nàng
không hay.

Đợi các quản sự lui ra hết, Ánh Tuyết
bước vào, ghé tai nàng nói nhỏ: “Phu
nhân, Thanh di nương đã đến được nửa

canh giờ rồi, thấy người bận rộn nên không cho bọn nô tỳ vào báo.”

“Thanh di nương?” Tưởng Nhược Nam bỗng thấy hoài nghi, nàng ta sao lại tới đây? Mà còn đợi những nửa canh giờ rồi? Có chuyện gì ư?

Ánh Tuyết đưa Thanh Đại vào.

Thanh Đại mặc một chiếc áo bằng lụa hoa nền xanh nhạt, vẫn cách trang điểm mộc mạc đơn giản đó, nhưng vì nàng ta có một mái tóc dài đen mượt cùng làn da trắng như tuyết, nên vẫn vô cùng kiều diễm nổi bật.

Thanh Đại tươi cười khi nhìn thấy
Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam hỏi: “Muội tới
tìm ta có việc gì? Cần gì sao?”

“Thanh Đại đến thỉnh an phu nhân.”
Nói xong, bèn quỳ xuống trước mặt
Tưởng Nhược Nam, dập đầu một cái.

Tưởng Nhược Nam bảo nàng ta đứng
dậy, thấy nàng ta vẫn đứng im, không có
ý rời đi, đành bảo Ánh Tuyết dâng trà
mời ngồi.

Thanh Đại ngồi xuống phía đối diện

với Tưởng Nhược Nam, cách nàng một chiếc bàn bằng gỗ tử đàn.

Tưởng Nhược Nam tiếp tục xem sổ sách, không muốn đón tiếp, nghĩ chắc nàng ta ngồi một lát, cảm thấy buồn chán sẽ cáo từ ra về.

Ai ngờ Thanh Đại lại phá vỡ không khí im lặng, mở miệng nói trước: “Vừa rồi ở trong viện tử nghe phu nhân xử lý công việc, nhanh nhẹn dứt khoát, có tình có lý, khiến Thanh Đại rất khâm phục. Nhìn phu nhân có thể thấy phu nhân cũng chẳng nhiều tuổi hơn Thanh Đại là bao mà lại giỏi giang như thế, Thanh Đại chỉ biết hát múa mà thôi, hoàn toàn không

hiều những chuyện ấy.”

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu nhìn nàng ta một cái: “Muội múa hát giỏi như thế, không biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ.”

Việc Tưởng Nhược Nam chịu đáp lời nàng ta khiến nàng ta vô cùng kích động, Thanh Đại đỏ mặt, thân thiết nói: “Phu nhân cũng thích Thanh Đại múa hát sao? Nếu phu nhân thích, sau này Thanh Đại sẽ thường xuyên hát cho phu nhân nghe.” Bộ dạng của nàng ta giống như đứa trẻ sốt sắng muốn thể hiện bản thân trước mặt người lớn vậy.

Tưởng Nhược Nam chăm chú nhìn vào mắt nàng ta, thấy đôi mắt ấy trong veo, không giống như đang vờ vịt, giả tạo.

Thấy Tưởng Nhược Nam không nói gì, Thanh Đại cúi đầu xuống, “Những thứ mà Thanh Đại biết chỉ có thế. Hồi còn nhỏ phụ thân chỉ cho người dạy Thanh Đại như vậy, chưa từng dạy Thanh Đại những việc khác, chứ đừng nói gì tới chuyện quản gia này. Chẳng cần nghĩ cũng biết, sau này muội không phải dùng tới.” Ngữ khí vô cùng buồn bã.

Số phận của họ chính là làm mỹ nhân để mang đi tiến cống, dù thế nào cũng

không thể làm chính thất, đương nhiên không cần phải tốn thời gian công sức học những thứ ấy. Nghe tới đây, Tưởng Nhược Nam thầm thở dài, nhưng rồi ngay sau đó lập tức nhắc nhở bản thân, đây là người được cử tới để tranh giành tướng công với người, không được mềm lòng. Hơn nữa, nhân phẩm của người ta thế nào đâu thể đánh giá được qua vài ba lời nói.

Tưởng Nhược Nam im lặng. Bỗng nhiên nàng ngửi thấy mùi hương lạ, thanh đạm nhưng khá nồng, khiến người ta có cảm giác vô cùng thoải mái.

Nàng không kịp được bèn cất tiếng

hỏi: “Đây là mùi hương gì thế?”

Thanh Đại thấy nàng hỏi tới, lại tỏ ra vô cùng vui mừng, nàng ta lấy túi thơm buộc ở eo ra, đưa tới trước mặt Tưởng Nhược Nam như dâng ngọc, “Đây là mùi hoa lan, loại hương phổ biến nhất ở Việt quốc bọn muội. Hoa này rất thơm, các cô nương thích ngắt hoa xuống phơi khô rồi bỏ vào túi thơm đeo bên mình, phu nhân có thích không? Muội tặng cho phu nhân nhé!”

Tưởng Nhược Nam nào dám tùy tiện nhận đồ của nàng ta, vội vàng nói: “Ta chỉ tiện miệng hỏi thế thôi, đây là đồ muội mang từ quốc thổ sang, sao ta có

thể lấy của muội được, muội cầm lại đi.”

Thanh Đại mỉm cười, vẻ mặt ngây thơ vô tội: “Không sao, muội còn mấy cái nữa.”

Tưởng Nhược Nam cũng không tiện từ chối nữa, đành nhận lấy, đặt sang một bên: “Cảm ơn.”

“Thanh Đại cũng chẳng có thứ gì đáng giá để tặng phu nhân, may mà phu nhân lại thích chiếc túi thơm này. Túi thơm là do chính tay muội làm, nếu kiểu dáng phu nhân không thích, để hôm nào Thanh Đại may tặng phu nhân chiếc khác.” Thanh Đại rất nhiệt tình.

Tưởng Nhược Nam nhìn nhìn chiếc túi thơm, thấy bên trên có thêu một loại hoa, cánh hoa màu trắng, trông vô cùng đẹp, không thể không khen khả năng thêu thùa của nàng ta rất tốt. Nhớ tới chiếc khăn mình vẫn chưa làm xong, Tưởng Nhược Nam bất giác trề môi.

“Không cần phiền muội nữa, cái này cũng rất đẹp rồi.” Tưởng Nhược Nam điềm đạm đáp.

Thanh Đại vỗ tay, tỏ ra vui mừng lẫn kinh ngạc: “Phu nhân cũng thích loại hoa này sao? Hoa này gọi là hoa cỏ lan, rất đẹp phải không ạ, nếu như vào mùa của

cỏ lan, thì khắp mọi nơi trong núi ngoài đồng, trước nhà sau nhà đều toàn là loại hoa này, giống như một biển tuyết, chỉ riêng mùi thơm của nó thôi cũng khiến người ta ngất ngây.”

Khi Thanh Đại cười cũng khiến người khác ngất ngây, đáng tiếc Tưởng Nhược Nam không phải là đàn ông. Vì vậy Tưởng Nhược Nam rất buồn bực. Bất cứ ai khi đối mặt với một tình địch dung mạo như hoa thể này cũng đều buồn bực.

Hơn nữa, điều khiến người ta càng buồn bực hơn là kẻ tình địch như hoa như mộng ấy lại không phải là người xấu, làm người ta không thể hận nổi.

Haiz... Không muốn đối mặt với nàng ta nữa, Tưởng Nhược Nam đứng dậy, bung chén trà lên, ra hiệu tiễn khách. Thanh Đại ủ rũ, đứng dậy, hành lễ cáo từ.

Trước khi ra khỏi cửa, Thanh Đại còn quay đầu khẽ nói với Tưởng Nhược Nam: “Phu nhân, Thanh Đại không phải là người xấu, phu nhân đừng ghét Thanh Đại. Hai hôm nay, mặc dù phu nhân chẳng quan tâm tới Thanh Đại nhiều, nhưng Thanh Đại biết, phu nhân cũng không phải người xấu.”

Nói xong, nàng ta quay người, cúi đầu rời đi.

Tưởng Nhược Nam khép sổ sách trong tay lại, nhìn theo bóng nàng ngân nga.

Thật là, nàng ta nói với nàng những điều đó để làm gì? Không thể mềm lòng được, không thể mềm lòng... Người con gái này nhất định nàng phải kiên trì tìm cách ngăn nàng ta khỏi thế giới của mình. Nếu không, chẳng phải sẽ tạo cơ hội cho nàng ta thường xuyên tiếp cận với Cận Thiệu Khang?

Nàng không thể dùng một người con gái như thế để thử trái tim người đàn ông của mình.

Thanh Đại đi rồi, Tưởng Nhược Nam gọi Ánh Tuyết mang một con dao vào, thận trọng rạch cái túi thơm ra, thấy bên trong đúng như Thanh Đại nói, chỉ là vài cánh hoa khô, bèn yên tâm, sai Ánh Tuyết khâu lại, tiện tay bỏ vào ngăn kéo ở đầu giường.

Ba hôm sau, Nghênh Hương viện thu dọn xong, Thanh Đại liền chuyển tới đó.

Trong ba ngày này, Thanh Đại dường như rất được lòng Thái phu nhân. Khi nàng ta chuyển đi, Thái phu nhân còn chọn một a hoàn trong số các a hoàn của mình tặng cho nàng ta. Ai cũng biết, a

hoàn hầu hạ trong phòng của Thái phu nhân đều rất hợp ý bà, bà đem tặng cho Thanh Đại, hẳn là rất yêu quý nàng ta.

Tướng Nhược Nam có cảm giác Thanh Đại hơi giống với mình, nhớ lại thời gian đầu, khi nàng vừa xuyên không tới đây, chẳng phải cũng dựa vào việc lấy lòng Thái phu nhân mới đứng vững chân trong Hầu phủ hay sao? Chỉ có điều, nàng cố ý làm thế, còn nàng ta... nhìn thì có vẻ như tính cách là thế.

Khi Thái phu nhân đề cập nàng ta với nàng, bà đã nói thế này: “Ta để ý kỹ cô nương đó mấy hôm nay, rất đơn thuần, không có tâm địa gì, hy vọng ta không

nhìn lầm người. Bằng không tâm tư của cô ta cũng quá đáng sợ.”

Tưởng Nhược Nam cũng nghĩ như thế.

Mấy hôm nay, Thanh Đại đều tới thỉnh an nàng, lần nào cũng ở lại trò chuyện với nàng một lúc. Mặc kệ nàng có quan tâm hay không, nhưng nàng ta đều tìm chuyện để nói, từ bài trí trong phòng, đến y phục trang sức, tới các loại trà các món ăn, rồi phong cảnh con người... Bộ dạng tươi cười, rất chân thật, khiến Tưởng Nhược Nam cũng không tiện đón tiếp lạnh nhạt, lần nào nàng cũng phải cầm chén trà đứng dậy, Thanh Đại mới ỉn ỉu rời đi, nhưng tới hôm sau lại vui vẻ

đến.

Có lần, Thanh Đại hỏi tới Hàu gia, Tưởng Nhược Nam thoáng sầm mặt, Thanh Đại vội vàng im bặt, từ đó trong lời ăn tiếng nói, không còn dám nhắc đến Hàu gia nữa, khiến Tưởng Nhược Nam có cảm giác khóc không được cười cũng chẳng xong. Nhưng dần dần, nàng cũng đã quen với việc Thanh Đại tới gặp và trò chuyện.

Hơn nữa, Thanh Đại đến vào buổi sáng, buổi tối sau khi Cận Thiệu Khang về, tuyệt đối không thấy nàng ta xuất hiện trước mặt họ.

Những hành động ấy khiến Tưởng Nhược Nam thấy có chút kỳ lạ. Nàng ta thật sự do Hoàng thượng phái tới? Không biết nàng ta có biết chuyện họ đánh cược nửa năm hay không? Hay nàng ta vốn vô tội, vì xinh đẹp, lại hát hay múa giỏi nên mới được Hoàng thượng chọn?

Tưởng Nhược Nam không hiểu. Đương nhiên nàng sẽ không nhắc tới những nghi ngờ này trước mặt Cận Thiệu Khang. Lúc nào cũng nhắc tới nàng ta trước mặt hắn, chẳng phải sẽ khiến hắn chú ý hay sao?

Từ sau khi Thanh Đại đến Nghênh Hương viện, người trong phủ bắt đầu rì

rầm rần tán xem bao giờ thì Hầu gia sẽ đến viện tử của Thanh di nương, nhưng tới tận cuối tháng, Hầu gia chưa từng bước chân lên con đường dẫn đến Ngênh Hương viện.

Cận Yên Vân cùng Vương thị và Triệu di thái thái bàn tán, “Con đến đây nửa tháng nay, suốt nửa tháng chỉ thấy Hầu gia nghỉ ở Thu Đường viện. Vu di nương đang mang thai thì cũng thôi, nhưng Thanh di nương là một đóa hoa xinh đẹp lại mới mẻ như thế, Hầu gia lẽ nào nhìn mà không thấy. Thật là kỳ lạ, con chẳng thấy phu nhân có gì hấp dẫn hay đặc biệt khác người để thu hút Hầu gia như thế?”

Vương thị cười nhạt: “Chỗ lợi hại nhất của phu nhân chính là có thể giữ chặt được trái tim của Hầu gia, đến biểu muội của ta tài sắc như vậy mà còn đâu không lại phu nhân, chẳng cần nghĩ cũng biết.”

Triệu di thái thái nói với con gái: “Được rồi, đừng quan tâm tới mấy việc ấy nữa. Các con ở Hầu phủ cũng gần nửa tháng nay, đã có kết quả gì chưa?”

Cận Yên Vân cười đắc ý, “Phu quân nói với con rằng, Hầu gia rất mến mộ tài năng của chàng, có lẽ chuyện này có cơ hội.”

Lúc này Triệu di thái thái mới cười: “Coi như con biết nắm bắt.”

Vương thị đứng bên cạnh nói với giọng ghen tị: “Sau này nếu muội phu thăng tiến thì đừng quên đại ca của muội đây.”

Cận Yên Vân cười đáp: “Chúng ta là người một nhà, muội mà tốt thì tỷ cũng tốt, đại tẩu tỷ cứ yên tâm.”

Vương thị thầm cười nhặt trong lòng, miệng thì nói hay ho thế mà chưa thấy muội giúp gì cho nhà mẹ đẻ.

Tối hôm ấy, Cận Thiệu Khang về nói với Tưởng Nhược Nam: “Ta sắp có ba ngày nghỉ, mẫu thân sớm đã muốn đến Vân Khai tự để dâng hương. Thời gian này thời tiết rất đẹp, chúng ta có thể đi dạo luôn. Nàng thấy thế nào?”

Theo chế độ của Lương triều, mỗi tháng quan viên đều được nghỉ ba ngày, có thể nghỉ liền.

Được ra ngoài với hấn, giải tỏa tâm trạng, Tưởng Nhược Nam sao lại không thích chứ, vội vàng đồng ý.

Cận Thiệu Khang cười: “Nhìn nàng vui chưa kia, chắc thời gian này nàng buồn chán lắm phải không?”

Hai người tới Tùng Hương viện, đem chuyện này bàn với Thái phu nhân. Bà cũng rất vui, vội gọi Liễu Nguyệt tới xem ngày, Liễu Nguyệt xem rồi đáp: “Thái phu nhân, ngày kia là ngày đẹp để đi dâng hương.”

Thái phu nhân cười: “Vậy thì chọn ngày kia đi, gọi Thu Nguyệt, Yên Nhiên, Thanh Đại và bên phòng Triệu di thái thái cùng đi luôn, báo cả cho Yên Hồng, Yên Vân. Càng đông càng vui.”

Tưởng Nhược Nam đáp: “Vu di nương đang mang thai...”

“Chính vì đang mang thai nên mới phải cầu Bồ Tát phù hộ độ trì cho nó được sinh nở thuận lợi, mẹ tròn con vuông.” Thái phu nhân cũng cười đáp lại.

Thái phu nhân đã nói thế, Cận Thiệu Khang đương nhiên không thể phản đối. Sau đó, hắn nói với Tưởng Nhược Nam: “Đợi đến Khai Vân tự rồi, chúng ta sẽ đi dạo quanh đây.” Tưởng Nhược Nam cười gật đầu.

Tin tức nhanh chóng được truyền ra,

khiến cả nhà đều vui vẻ.

Ngày hôm sau, Cận Thiệu Khang vẫn lên châu sớm. Chuyện châu buổi sớm này, dù là mưa nắng hay bão bùng, hay năm hết Tết đến, chỉ cần sức khỏe của Hoàng thượng không có vấn đề thì buổi châu sớm tất phải tiến hành.

Tướng Nhược Nam xử lý công việc của mấy ngày, Thanh Đại lại tới thỉnh an nàng, sau đó tiếp tục ở lại trò chuyện với nàng như thường.

“Phu nhân, nghe nói ngày mai sẽ lên chùa dâng hương, đúng không ạ?”

“Đúng.” Tưởng Nhược Nam vẫn trả lời rất ngắn gọn.

“Đa tạ phu nhân đã cho muội được đi cùng, mọi người đều đối với muội tốt như thế, muội không thân không thích, chẳng có gì, phu nhân chưa từng ghét bỏ muội. Đồ ăn đồ dùng đều là thứ tốt, muội biết, phu nhân là người tốt.”

Tưởng Nhược Nam nhìn nàng ta một cái, cố gắng nhịn cười.

“Hồi muội còn ở trong cung có nghe vài người nói, chính thất đều ngược đãi thiếp thất, động tí là đánh là chửi. Ban đầu muội rất sợ, nhưng muội vừa gặp đã

biết phu nhân không phải loại người ấy.”

“Tại sao?” Tưởng Nhược Nam tò mò, lễ nào Hoàng thượng cho nàng ta hay?

Thanh Đại cười cười, thật thà đáp: “Ánh mắt của phu nhân luôn nhìn thẳng, vừa nhìn đã biết là người tốt rồi.”

Người xem tướng được sao? Tưởng Nhược Nam không nhịn được cười nữa.

Đúng lúc này, Liên Kiều vào báo: “Hầu gia về rồi ạ.”

Tưởng Nhược Nam mặt thoáng biến

sắc, mãi nói quên cả giờ giấc.

Thôi, cứ đề phòng mãi cũng chẳng phải cách hay, thời gian nửa năm dài như thế, có thể phòng được tới bao giờ? Cứ đề xem thế nào vậy.

Tướng Nhượng Nam rất để ý đến sắc mặt của Thanh Đại, thấy trên mặt nàng ta không để lộ sự kinh ngạc hay mong chờ, ngược lại có phần căng thẳng, đôi mắt len lén liếc về phía nàng, thể hiện sự thấp thỏm bất an.

Nếu những biểu hiện này cũng là do nàng ta vờ vịt mà ra, Tướng Nhượng Nam thật sự phải tặng nàng một từ: “phục”.

Đúng lúc này, Liên Kiều đứng ngoài cửa vén chiếc rèm hoa màu xanh lên, Cận Thiệu Khang vừa bước vào vừa nói: “Vừa tan triều là ta vội về nhà ngay, hôm nay có thời gian rảnh để bên nàng rồi...” Lời còn chưa dứt, liền nhìn thấy Thanh Đại trong phòng, bất giác sửng lại.

Thanh Đại mặt đỏ bừng, cúi đầu sát tận ngực, nàng ta quay mình nhún người hành lễ với Cận Thiệu Khang: “Thiếp thân... thiếp thân bái kiến Hầu gia.” Giọng nhỏ như muỗi kêu.

Cận Thiệu Khang không ngờ lại gặp nàng ta ở đây, sau lúc sửng người, bất

giác hỏi: “Sao nàng lại ở đây?”

Thanh Đại rõ ràng rất lúng túng: “Thiếp... đến thỉnh an phu nhân, phu nhân ôn hòa, đối xử với thiếp thân rất tốt, thiếp thường xuyên tới trò chuyện cùng người.”

“Ồ?” Cận Thiệu Khang có chút bất ngờ, nhìn Tưởng Nhược Nam một cái. Tưởng Nhược Nam gật gật đầu.

“Thanh Đại không làm phiền Hầu gia và phu nhân nữa, Thanh Đại cáo lui.” Nói xong, lại hành lễ với hai người, quay người ra khỏi phòng, từ đầu tới cuối không ngẩng đầu lên nhìn Cận Thiệu

Khang lần nào.

Cận Thiệu Khang nhìn ra cửa, lẩm bẩm: “Xem ra cũng là người biết lễ nghi phép tắc.”

Tưởng Nhược Nam bước lên, khoác tay hắn, dựa vào hắn, kéo hắn khỏi sự chú ý dành cho Thanh Đại: “Hầu gia đã đói chưa, có muốn ăn chút gì không? Sáng nay thiếp ăn món bánh ngọt rất ngon, màu đỏ, ngọt ngọt. Thiếp nghĩ chắc Hầu gia cũng thích nên đã ủ ấm phần chàng.” Mỗi từ của nàng đều không nhắc đến Thanh Đại.

Cận Thiệu Khang lập tức quay đầu

sang, tập trung sự chú ý của mình vào Tưởng Nhược Nam, cười đáp: “Nghe nàng nói thế ta cũng thấy đói rồi.”

Tưởng Nhược Nam gọi Ánh Tuyết mang điếm tâm lên, sau đó đích thân múc cho hắn một bát cháo, bung tới đưa trước mặt hắn: “Bánh khá ngọt, dùng ít cháo trước sẽ khiến chàng ngon miệng hơn.”

Sự quan tâm chăm sóc của Tưởng Nhược Nam khiến hắn ấm lòng, hắn kéo tay nàng: “Nàng cũng ăn cùng đi.”

Tưởng Nhược Nam cười đáp: “Thiếp không đói, thiếp nhìn chàng ăn thôi.” Nói

rồi dùng đũa gấp một miếng bánh, đưa lên miệng h吮, “Há miệng, a...”

Cận Thiệu Khang mỉm cười, nghe lời nàng há miệng ra, sau đó cũng múc một thìa cháo, đưa lên miệng Tưởng Nhược Nam, cũng học cách của nàng, nói: “A...”

Tưởng Nhược Nam cũng đón lấy, hai người ngồi đối diện, mỉm cười nhìn nhau, trong lòng cảm giác còn ngọt hơn cả bánh.

Bữa điếm tâm được họ kết thúc trong không khí vô cùng ngọt ngào như thế.

Ăn xong, Tưởng Nhược Nam lại sai người dâng trà Vũ Tiên Long Tỉnh, loại hán thích nhất lên.

Trước khi kết hôn, người đàn ông sẽ tìm mọi cách để lấy lòng người phụ nữ, lúc nào cũng dịu dàng chăm sóc. Khi ấy, người phụ nữ có thể làm mình làm mẩy. Nhưng sau khi kết hôn, nếu người phụ nữ vẫn giữ thái độ ấy thì quan hệ giữa hai người chắc chắn sẽ có vấn đề.

Bất kể người đàn ông nào cũng muốn tìm được một nửa dịu dàng, biết quan tâm chăm sóc chứ không phải muốn tìm một trượng bối để mình hiếu kính, hoặc tìm một vãn bối để mình phải chăm sóc.

Trước kia, nàng chẳng quan tâm tới hấn, luôn đối đầu với hấn, khi ấy tình cảm của hấn dành cho nàng đang nồng thắm, đương nhiên hấn sẽ hạ mình, bao dung tha thứ cho mọi trò mình mẩy của nàng. Nhưng nàng hiểu, tình cảm không phải bất biến, nó cũng sẽ nhạt dần theo năm tháng. Nếu nàng vẫn giữ thái độ như trước kia thì chỉ khiến tình cảm của hấn nhạt nhanh hơn mà thôi. Muốn tên đàn ông đại phong kiến này một lòng một dạ với mình, chỉ dựa vào lời hứa của hấn thôi thì không đủ. Vì vậy Tưởng Nhược Nam cố gắng làm tròn bốn phận của mình, tận tâm tận lực cai quản gia đình, hiếu kính với Thái phu nhân, lại quan tâm chu đáo tới hấn trong cuộc sống,

khiến hấn hiểu được điểm tốt của nàng, từ đó càng tôn trọng nàng hơn.

Trên thế gian này làm gì có người đàn ông nào không yêu cái đẹp, Cận Thiệu Khang có thật là không vương bận chút tâm tư nào với Thanh Đại không? Một mỹ nhân lung linh kiều diễm như thế... Vấn đề này, nàng không dám suy nghĩ sâu xa, nhưng nếu hấn thật sự quan tâm tới nàng, tôn trọng nàng, thì sẽ vì sợ mất nàng mà không dám nảy sinh chút tâm tư kia, chỉ cần hấn làm được như thế là được rồi. Nàng không hy vọng Cận Thiệu Khang vì tấm chân tình với nàng mà coi các mỹ nhân khác như rơm như cỏ.

Cận Thiệu Khang tay cầm chiếc chén Tử Sa vẽ hoa văn hình cây trúc có nắp đặt trên tay, cười nói: “Khi tới thỉnh an mẫu thân, mẫu thân khen nàng rất giỏi giang, mọi việc trong phủ xử lý đâu ra đấy, rất hợp tình hợp lí. Thậm chí, có những việc nàng còn chu đáo hơn cả mẫu thân, khi ấy ta đã cảm thấy rất lạ, mẫu thân đang nói về Nhược Lan đấy ư? Sau mới hiểu, thì ra từ trước tới nay ta vẫn luôn đánh giá thấp Nhược Lan rồi.”

Tướng Nhược Nam cười đáp: “Chàng không đánh giá thấp thiếp đâu, trước kia đúng là thiếp chẳng hiểu gì cả, nếu không nhờ mẫu thân một lòng quan tâm chỉ bảo, thì thiếp cũng không được thuận lợi như

vậy. mẫu thân thường nói, nếu giải quyết mọi việc trong nhà đầu vào đấy, Hầu gia sẽ chuyên tâm vào việc quan trường, không để người ta bàn tán lời ra tiếng vào, những lời mẫu thân thiếp đều ghi nhớ.”

Cận Thiệu Khang cầm tay nàng lên, nhìn nàng khẽ nói: “Nhược Lan, thật vất vả cho nàng rồi.” Từ một người con gái hồng hách, ngang ngược, tùy tiện, thiếu hiểu biết, nay nàng đã trở thành một nhất phẩm phu nhân đoan trang giỏi giang, những nỗ lực cố gắng mà nàng bỏ ra hẳn đều hiểu được, mà những nỗ lực ấy, đều là vì hắn cả.

Có được người vợ như vậy, kẻ làm chồng như hấn còn mong gì hơn.

Cận Thiệu Khang thấy lòng thật yên bình. Hấn siết tay, kéo Tường Nhược Nam vào lòng, sau đó lại là những dịu dàng ngọt ngào triền miên. Cũng may Cận Thiệu Khang là một quân tử thủ lễ, nên không tới nỗi ban ngày ban mặt mà bế nàng lên giường.

Buổi trưa hai người ăn xong cơm, thấy thời tiết đẹp, Cận Thiệu Khang bèn nói muốn cùng nàng đến Hậu hoa viên đi dạo. Đương nhiên, Tường Nhược Nam rất vui, thu dọn rồi vui vẻ cùng hấn đi về phía Hậu hoa viên.

Lúc này, Vu Thu Nguyệt cũng vừa dùng xong bữa trưa, cùng a hoàn đến Hậu hoa viên tản bộ tắm nắng.

Đến Hậu hoa viên, rẽ vào một con đường nhỏ, thấy Thanh Đại đang ngồi trên chiếc ghế tròn trong rừng cây, không thấy mang theo a hoàn. Xung quanh cây cối um tùm, giả thạch san sát, đúng là một nơi khá hẻo lánh và bí mật.

Vu Thu Nguyệt nhìn quanh thấy không có ai, khước miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, đi về phía Thanh Đại.

“Thanh di nương, ngồi một mình à? Sao không bảo a hoàn theo hầu?” Vu Thu Nguyệt tươi cười bắt chuyện.

Thanh Đại thấy cô ta, vội đứng dậy nhường chỗ ngồi, rồi lại hành lễ với Vu Thu Nguyệt.

Vu Thu Nguyệt bế bụng ngồi xuống vị trí mà Thanh Đại vừa ngồi, rất tán thưởng vì sự cung kính của nàng ta.

Thanh Đại cười đáp: “Chỉ là đi dạo trong Hậu hoa viên thôi ạ, muội không cho a hoàn theo hầu để họ có thời gian nghỉ ngơi.”

Vu Thu Nguyệt cười: “Muội thật đúng là một chủ nhân biết quan tâm chăm sóc người khác.” Nói rồi chỉ vào chiếc ghế đá bên cạnh, “Muội cũng ngồi đi, chúng ta là tỷ muội, là người một nhà, không cần giữ lễ quá.”

Lúc đó Thanh Đại mới ngồi xuống cạnh cô ta.

“Kể ra thì, muội đã vào phủ lâu như thế rồi, hàng ngày đều tới viện tử của ta thăm ta, nhưng lần nào cũng vội vội vàng vàng, chẳng có thời gian trò chuyện với muội.” Vu Thu Nguyệt tỏ ra thân thiết.

“Muội thấy tỷ tỷ ngày một nặng nề, sợ

làm phiền tỷ tỷ nghỉ ngơi nên không dám ở lại lâu.” Thanh Đại cúi đầu, mặt thoáng ửng hồng.

Vu Thu Nguyệt ngoài mặt thì cười, nhưng trong lòng thì khinh miệt, đúng là một nha đầu ngốc.

“Xem muội nói kia, chỉ ngồi chuyện phiếm sao có thể làm phiền ta nghỉ ngơi chứ, muội muội khách sáo rồi.”

Thanh Đại ngượng ngùng cười.

Vu Thu Nguyệt quan sát nàng ta kỹ lưỡng, thấy hôm nay nàng ta mặc một

chiếc áo ngoài bằng gấm, nền xanh thêu hình hoa mai, mái tóc đen mượt chỉ dùng chiếc trâm bằng bạch ngọc định hình, ăn vận trang điểm nhìn rất giản dị nhưng vẫn không làm mất đi vẻ xinh đẹp trời ban. Vu Thu Nguyệt trong lòng đổ kị, ngoài mặt lại vờ vệt thờ dài thườn thượt: “Muội muội sao lại trang điểm ăn vận giản dị như vậy? Muội xinh đẹp như thế, không chịu dùng trang sức thì thật đáng tiếc.”

Thanh Đại vội vàng buông lời khiêm tốn: “Muội dung mạo rất bình thường, sao sánh được với vẻ đẹp như hoa như nguyệt của tỷ tỷ?”

Vu Thu Nguyệt cười cười: “Giờ bụng ta to thế này, còn nói gì như hoa như nguyệt nữa, muội muội đừng có cười tởm tởm.”

“Những lời muội nói là xuất phát từ đáy lòng.” Thanh Đại vội bày tỏ.

“Được rồi, ta tin muội là được chứ gì.” Nói đến đây, Vu Thu Nguyệt lại thở dài một tiếng, vẻ mặt vô cùng thê lương. “Cho dù có xinh đẹp yêu kiều thì cũng ích gì, đâu có ai thèm ngắm.” Nói xong liếc mắt nhìn Thanh Đại, “Ta cũng có thể hiểu được tâm trạng của muội muội. Muội vào phủ đã lâu như vậy rồi mà Hầu gia chưa từng nhìn thẳng muội một lần,

đổi lại là ta cũng chẳng còn tâm trạng
đâu mà trang điểm ăn diện. Nhưng muội
muội à, tử tử thật lòng nghĩ cho muội nên
mới muốn nhắc nhở muội một câu, không
biết muội muội có chê tử tử lắm lời, rảnh
rỗi quản việc của người khác hay
không?”

Thanh Đại đáp: “Tử tử có gì muốn nói
với muội sao?”

Về phần Tưởng Nhược Nam và Cận
Thiệu Khang, hai người cũng đang đi về
phía Hậu hoa viên.

Họ vừa đi vừa trò chuyện, Tưởng Nhược Nam chọn những chuyện vui xảy ra trong phủ để kể, kể tới những chỗ thú vị đều khiến Cận Thiệu Khang phá lên cười ha hả. Nếu không phải vì đang ở bên ngoài, không chừng hắn đã ôm chặt lấy nàng và thơm một cái rồi.

Sau đó, Cận Thiệu Khang có nhắc tới một chuyện với nàng: “Nàng còn nhớ khi ở bãi săn, ta đã nói với nàng rằng mình tìm được một mũi tên của cận vệ ở nơi nàng bị gấu tấn công không?”

Tưởng Nhược Nam thu lại nụ cười trên môi, “Nhớ chứ, khi ấy chàng nói, có người ở bên cạnh thiếp.”

“Đúng.” Cận Thiệu Khang gật đầu, nói tiếp: “Sau khi hồi kinh, ta vẫn luôn điều tra việc này.”

Tưởng Nhược Nam hỏi: “Có manh mối gì không?”

“Cận vệ rất đông, khi điều tra rất phiền phức. Đầu tiên ra gặp thủ lĩnh phụ trách đội cận vệ, yêu cầu hắn cung cấp cho ta danh sách chi tiết những người có mặt ở bãi săn, nhưng số lượng cận vệ tham dự đi săn ấy cũng hơn hai trăm người, thế là ta lần lượt triệu kiến hai trăm người ấy, bảo họ cho ta biết trong thời gian xảy ra sự việc, họ đã nhìn thấy

những ai.”

Tưởng Nhược Nam cười: “Đây là một cách hay, chỉ cần có người không được ai nhắc đến, thì chắc chắn khi ấy kẻ đó không có mặt tại hiện trường, và có khả năng là vẫn luôn bám sát thiếp.”

Ánh mắt Cận Thiệu Khang thoáng lóe lên những tia tán thưởng, “Đúng thế. Nhưng, cũng không đơn giản như nàng nói, khi ấy vì nhìn thấy cáo tuyết nên ai ai cũng kích động, người ngựa hỗn loạn, rất nhiều người không chú ý tới việc xảy ra bên cạnh mình. Vì vậy có đến một nửa số người ta triệu kiến không nhớ nổi tình hình lúc bấy giờ.”

Tướng Nhượng Nam nhớ lại sự hỗn loạn ngày đấy, khẽ gật đầu.

“Có điều, vẫn loại trừ được tên của rất nhiều người. Như vậy, chỉ còn sáu mươi bảy người là không có ai nhắc đến tên, hoặc có rất ít người nhìn thấy. Ta nghĩ, một người trong số họ chính là cận vệ vẫn bám theo nàng. Như thế, phạm vi điều tra cũng đã thu hẹp được rất nhiều, ta sẽ có cách để lôi hắn ra ngoài ánh sáng.” Hơn nữa, có một cái tên trong số sáu mươi bảy cái tên thu hút sự chú ý của hắn. Nhưng trước khi sự việc được điều tra rõ ràng, hắn vẫn chưa muốn nói ra.

“Hầu gia thật lợi hại, khi ấy có thể tìm thấy thiếp và Hoàng thượng chỉ với chút manh mối mơ hồ, lần này nhất định sẽ lôi được kẻ ném đá giấu tay kia ra.” Nàng nói vậy không phải để lấy lòng hắn, mà khả năng quan sát và nhạy bén với tình hình của Cận Thiệu Khang khiến nàng không khỏi khâm phục.

Người đàn ông nào chẳng có tính hư vinh, Cận Thiệu Khang cũng không ngoại lệ. Được người con gái mình yêu thương tán thưởng một cách sùng bái như vậy, hắn nắm chặt tay nàng, lúm đồng tiền trên má lại lấp ló, rõ ràng tâm trạng đang rất vui vẻ.

Hai người chậm chậm bước về phía trước, hướng họ đi tới chính là nơi mà Vu Thu Nguyệt và Thanh Đại đang ngồi.

Bên này, Vu Thu Nguyệt thấy Thanh Đại hoang mang, bèn cười: “Muội muội đã không chê ta lắm lời, vậy thì tỷ tỷ ta cũng chẳng ngại nói nhiều hơn một chút.”

Dứt lời, cô ta nhích gần hơn về phía Thanh Đại, hạ giọng: “Muội muội, không phải tỷ tỷ ta có ý chê bai gì muội, nhưng muội cũng chẳng chịu quan sát gì cả. Với cách làm hiện giờ của muội, không bao lâu nữa sẽ chẳng có ai coi muội ra gì, đến khi ấy thì muội sẽ hiểu thế nào là

khô.”

Ánh mắt Thanh Đại thoáng lay động:
“Muội thật không hiểu những lời này của
tỷ tỷ, muội không chịu quan sát gì cơ?”

Vu Thu Nguyệt cười cười, thể hiện sự
thâm sâu khó dò, lại hạ giọng nói tiếp:
“Muội muội, những lời sau đây của tỷ tỷ
có lẽ sẽ đắc tội với muội, nhưng tỷ tỷ coi
muội như muội muội của mình, muốn tốt
cho muội nên mới nói như thế. Có gì
không phải, muội muội đừng trách nhé.”

Thanh Đại cũng khẽ đáp lại: “Muội
hiểu tấm lòng của tỷ tỷ, có gì xin tỷ nói
thẳng.”

Lúc này, hai người họ đang ở trong một rừng cây, phía trước có giả thạch che chắn, xung quanh lại không ai qua lại, họ nói rất khẽ, vì vậy Vu Thu Nguyệt hoàn toàn không sợ nội dung cuộc nói chuyện này sẽ bị người ngoài nghe thấy.

Vu Thu Nguyệt không cười nữa, nghiêm giọng: “Nếu muội muội đã nói như thế, tỷ tỷ sẽ thẳng thắn. Muội muội, không phải ta phán xét gì muội, nhưng muội thật chẳng biết nghĩ cho bản thân. Thân phận hiện nay của muội thế nào chứ? Muội là một Việt nữ, ở nơi này muội không thân không thích, không người nương tựa, nói một câu khó nghe

thì là muội chẳng có gì, tay không vào phủ. Đến người hầu thân cận cũng không có, đại a hoàn trong viện tử còn là người do Thái phu nhân ban cho. Bọn kẻ dưới trong phủ đều rất thực dụng, thấy muội như thế, trong lòng rất coi thường muội. Lúc này thấy muội xinh đẹp yêu kiều, đàn hay múa giỏi, cho rằng muội nhất định sẽ giành được sự sủng ái của Hầu gia nên mới kính trọng coi muội muội như chủ nhân. Còn muội thì sao? Muội xem thời gian này rốt cuộc là muội đã làm được những gì rồi...”

Nói đến đây, Vu Thu Nguyệt lắc đầu quầy quậy, bộ dạng thất vọng.

“Nói thực, trong Hầu phủ này muội có thể trông cậy vào ai? Chỉ có thể trông cậy vào Hầu gia. Chỉ khi được Hầu gia sủng ái thương yêu, muội mới có thể đứng vững trong phủ. Nhưng muội lại luôn đứng cách Hầu gia rất xa. Ta đã sớm nhắc muội rằng, Hầu gia thích nghe đàn, muội vừa đàn vừa hát rất hay, muội phải tìm cơ hội hát cho Hầu gia nghe, múa cho Hầu gia xem. Muội phải tìm mọi cách để xuất hiện trước mặt Hầu gia chứ, đằng này đến ngẩng đầu lên nhìn Hầu gia muội còn không có gan. Chỉ e đến bây giờ hình dạng dung mạo muội ra sao Hầu gia cũng chưa nhìn rõ thôi. Như thế làm sao muội có thể giành được sự sủng ái của Hầu gia, làm sao có được

trái tim của Hầu gia?” Vu Thu Nguyệt kích động tới mức đỏ bừng cả mặt.

Thanh Đại cúi đầu, khuôn mặt nàng ta cũng đỏ ửng: “Nhưng... nhưng... muội cũng không phải là kẻ ngốc, người Hầu gia yêu là phu nhân. Hơn nữa phu nhân, Thái phu nhân đều rất tốt với muội...”

Vu Thu Nguyệt “ha” lên tiếng một, cười nhạt liên hồi, rồi tiếp tục hạ giọng: “Muội nghĩ thế nào? Muội không trông cậy vào Hầu gia mà lại định trông cậy vào Thái phu nhân? Trông cậy vào phu nhân? Nói tới Thái phu nhân trước, Thái phu nhân tại sao lại tốt với muội? Vì bà cho rằng muội có thể hầu hạ Hầu gia thật

tốt, có thể giúp Cận gia sinh con đẻ cái nối dõi tông đường. Nhưng nếu muội không có được sự sủng ái của Hầu gia, không thể sinh con trai con gái, đến khi ấy xem bà đối xử với muội thế nào. Còn về phu nhân...”

Vu Thu Nguyệt ánh mắt thoáng hiện vẻ oán hận, giọng nói cũng âm trầm vô cùng: “Muội muội ngốc nghếch của ta, biết người biết mặt không biết lòng, ta khuyên muội đừng nên quá tin tưởng vào phu nhân. Muội tìm mọi cách lấy lòng phu nhân, nhưng phu nhân đã cho muội được cái gì tốt đẹp chưa? Phu nhân có để muội gặp Hầu gia không? Con người phu nhân thế nào, ta hiểu hơn muội. Có lẽ

chuyện của ta muội cũng biết được đôi chút rồi, vì sao ta lại thành ra như thế này? Giờ ta đang mang thai, nhưng Hầu gia chẳng quan tâm hỏi han thì muội biết thủ đoạn của phu nhân cao siêu thế nào rồi đây. Ta nói cho muội hay, lúc này muội đừng để bị phu nhân dối gạt, muội vừa vào phủ, phu nhân có lẽ còn nể mặt Hoàng thượng, không tiện thể hiện thái độ gì. Nhưng những ngày sau còn dài, phu nhân thấy muội xinh đẹp, lại có tài nghệ, mà phu nhân là người rất ghen tuông đố kỵ, lẽ nào phu nhân có thể dung nạp muội? Ta chính là một ví dụ sống, tốt xấu gì ta còn có đứa con làm lá chắn, nhưng muội muội chẳng có gì, đến khi ấy kêu trời không thừa, gọi đất không linh,

đến người hầu trong phủ cũng muốn đề đầu cưới cô muội, lẽ nào muội muốn sống những ngày như thế?”

Thanh Đại vốn đang cúi đầu, giống như đang nghiêm túc nghiền ngẫm những lời cô ta nói, nhưng đột nhiên nàng ta đứng phắt dậy, cao giọng đáp lại: “Tỷ tỷ, muội biết tỷ một lòng muốn tốt cho muội, nhưng muội không cho phép tỷ nói phụ nhân như thế.”

Tiếng hét sắc lẹm như thế, khiến chim trong rừng cây cũng kinh hãi vỗ cánh bay đi.

Vu Thu Nguyệt bị nàng ta làm cho giật

nảy mình, ngẩng đầu nhìn Thanh Đại, vỗ vỗ ngực tức giận nói: “Muốn chết à? Sao đột nhiên lại quát lên như thế? Ta chẳng qua là có ý tốt...”

Còn chưa nói xong, Thanh Đại đã rất quyết đoán ngắt lời cô ta, vẫn lớn tiếng như thế: “Tỷ tỷ, muội biết tỷ nói những lời ấy với dụng ý gì, nhưng muội cho tỷ hay: Muội tin con người phu nhân. Từ khi muội vào phủ cho tới nay, phu nhân lúc nào cũng quan tâm chăm sóc cho muội. Tỷ hãy đến viện tử của muội mà xem, rất nhiều đồ đều do đích thân phu nhân chuẩn bị cho muội, phu nhân tuyệt đối không phải là người tâm tư khó dò như tỷ nói đâu. Không cần tỷ phải nhắc,

muội cũng biết, muội thân phận thấp kém, không nơi nương tựa, muội cũng biết có được sự sủng ái của Hầu gia muội sẽ có thể đứng vững trong phủ. Nhưng tình cảm Hầu gia dành cho phu nhân muội cũng nhìn thấy, Hầu gia không thích muội, không phải vì muội không tìm cách lấy lòng Hầu gia mà vì Hầu gia đã dành tình cảm sâu sắc cho phu nhân rồi. Muội rất ngưỡng mộ, muội cũng không muốn phá hoại tình cảm giữa họ. Từ nhỏ muội đã biết số mệnh của mình, muội chưa bao giờ nghĩ rằng muội còn có thể sống những ngày yên ổn thanh thản như bây giờ. Muội rất hài lòng, rất trân trọng, muội chỉ muốn yên ổn sống tiếp thôi. Còn Hầu gia, Hầu gia thích muội, đương

nhiên muội sẽ cảm kích; nhưng nếu Hàu gia không thích muội, muội cũng chẳng lấy làm phiền lòng. Muội tin phu nhân, phu nhân nhất định sẽ không làm hại muội. Tỷ tỷ, vì vậy nếu tỷ còn dám nói xấu phu nhân trước mặt muội, nói những lời khiêu khích như thế nữa, muội sẽ không chơi với tỷ nữa.”

Vu Thu Nguyệt tức tới mức tím cả mặt, cô ta đứng phắt dậy, chỉ thẳng vào mũi Thanh Đại, gào lên mà rửa: “Được lắm, đồ xướng phụ ngu xuẩn không phân biệt tốt xấu...”

Nhưng khi ánh mắt nhìn về phía sau Thanh Đại, khuôn mặt vốn đang đỏ

phùng phùng, lập tức trắng bệch như tờ giấy.

Toàn thân cô ta bất giác run lên bần bật: “Hầu... Hầu gia...”

Thanh Đại nghe vậy, cơ thể run lên, quay đầu lại, thấy Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam đang đứng cách chỗ họ không xa.

Lúc này, vẻ mặt Tưởng Nhược Nam lạnh lùng, còn hai mắt Cận Thiệu Khang thì như dính chặt lấy Vu Thu Nguyệt, sắc mặt đanh lại.

Vu Thu Nguyệt vẫn đang run rẩy, Thanh Đại lại quỳ sụp xuống, dập đầu liên tục, hoảng sợ nói: “Thanh Đại nói năng bừa bãi, Hầu gia tha mạng, Hầu gia tha mạng.”

Tướng Nhược Nam nhìn Thanh Đại, cảm thấy càng ngày mình càng không thể nhìn thấu nàng ta, những lời vừa rồi là thật lòng hay cố ý nói cho họ nghe?

Nếu nói nàng ta cố ý thì cũng không có căn cứ, bởi vì hai người đang ở trong rừng cây, còn nàng và Cận Thiệu Khang ban đầu cũng không phát hiện ra họ. Nếu không phải đột nhiên nghe thấy tiếng Thanh Đại và những gì nàng ta nói có

liên quan tới hai người thì họ cũng không đi vào rừng cây làm gì.

Nhưng Thanh Đại làm sao biết là họ đang ở gần đây? Nàng ta vẫn ngồi xoay lưng về phía họ, không thể nhìn thấy họ đang đi tới, trừ phi nàng ta có mắt ở sau gáy.

Lẽ nào nàng ta nói thật lòng, nhưng sao nàng cứ có cảm giác chuyện này thật kì bí, khiến nàng có chút thấp thỏm không yên?

Cận Thiệu Khang tức giận nhìn Vu Thu Nguyệt, nghiêm giọng quát: “Vu Thu Nguyệt, nàng nay đã mang thai, thế mà

còn không chịu an phận mà dám âm thầm
giở thủ đoạn vô liêm sỉ như vậy sao?
Nàng dựa vào cái gì mà oán trách phu
nhân? Nàng đừng quên, nàng là một thiếp
thất, cái ăn cái mặc và đồ dùng hiện giờ
của nàng, phu nhân đã từng để nàng phải
chịu thiếu thốn chưa? Có gì ngon có gì
tốt, phu nhân đều nghĩ tới người mang
thai như nàng, đều cho người mang tới
tận viện tử của nàng. Biết nàng đi lại bất
tiện, còn miễn cho nàng việc thỉnh an,
nàng còn muốn thế nào nữa? Nàng không
biết cảm ơn thì thôi, còn dám giở trò thị
phi trước mặt người khác, nói xấu phu
nhân. Nàng thật đáng ghét. Ta thấy có lẽ
do ta từ xưa tới nay vẫn đối xử quá tử tế
với nàng, khiến nàng không còn nhận biết

được thân phận của mình nữa. Từ hôm nay trở đi, nàng hãy ở trong viện tử, không được ra ngoài, tránh chuyện lại đi quạt gió nhóm lửa khắp nơi, gây chuyện xấu xa.”

Vu Thu Nguyệt lúc này cũng quỳ mọp xuống đất, khóc lóc: “Hầu gia, Hầu gia, thiếp biết sai rồi! Hầu gia, coi như nể mặt đứa con trong bụng, Hầu gia hãy tha thứ cho thiếp lần này.”

Tướng Nhược Nam lạnh lùng đứng nhìn, không nói gì. Vu Thu Nguyệt nói những lời như vừa rồi, nàng chẳng bất ngờ chút nào; điều khiến nàng bất ngờ là những lời Thanh Đại nói.

Những lời ấy thật khiến người ta có thiện cảm...

Cận Thiệu Khang cười nhạt, “Vu Thu Nguyệt, đây là lần thứ mấy nàng nói với ta là nàng biết sai rồi? Ta không phải chưa từng cho nàng cơ hội, nhưng nàng không những không thay đổi mà còn càng ngày càng tác oai tác quái khiến người ta phát chán, phát phiền. Ta nói cho nàng hay, nếu không phải nể tình nàng đang mang cốt nhục nhà họ Cận ta trong bụng, nàng tưởng ta còn để nàng ở lại trong phủ sao?”

Vu Thu Nguyệt ngẩng phất đầu lên,

nhìn Cận Thiệu Khang như không thể tin nổi, nhất thời quên cả khóc lóc, ngã ngồi xuống đất, thút thít: “Hầu gia... Hầu gia...”

Cận Thiệu Khang không thềm nhìn cô ta nữa, đảo mắt nhìn Thanh Đại vẫn đang quỳ dưới đất, giọng bỗng dịu xuống: “Nàng đứng dậy, chuyện lần này, nàng không sai gì cả.”

“Đa tạ Hầu gia, đa tạ phu nhân.” Thanh Đại đứng lên, vẫn cúi gằm đầu, bộ dạng co ro cúm rúm khiến người ta phải thương xót.

Cận Thiệu Khang nhìn nàng ta một

cái, sau đó quay người, cầm tay Tưởng Nhược Nam kéo đi.

Cho đến tận khi bóng họ hoàn toàn biến mất, Vu Thu Nguyệt mới lập cập bỏ đây.

Cô ta đầu tóc rối bù, y phục xộc xệch, nước mắt nước mũi tèm lem, cơ thể vẫn không ngừng run lên bần bật, nhìn vô cùng nhếch nhác.

Cô ta quay sang Thanh Đại, từ từ ngẩng đầu, ánh mắt đầy vẻ thù hận rồi gào lên như phát điên: “Ngươi là đồ xướng phụ đáng chết!” Sau đó dùng hết sức giơ tay lên giáng về phía Thanh Đại.

Nhưng Thanh Đại đột nhiên cũng giơ tay, nhanh chóng túm lấy cổ tay Vu Thu Nguyệt, vẻ mặt nhu mì ngây thơ bỗng lạnh như băng. Bộ dạng này khiến nàng ta trông có vẻ đáng sợ khó nói thành lời.

Vu Thu Nguyệt kinh hãi, mở to mắt nhìn Thanh Đại, cô ta muốn rút tay về, nhưng nhận ra rằng lực siết của Thanh Đại cũng không nhẹ, cô ta không thể cử động được, đau tới thấu xương thấu cốt.

“Người... làm gì... Mau buông ta ra...” Vu Thu Nguyệt vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Đột nhiên, vẻ mặt lạnh lẽo trên mặt Thanh Đại biến mất, khôi phục lại vẻ ngây thơ vô hại của mình, nàng ta buông tay: “Tỷ tỷ, muội cũng không biết Hàu gia đến từ bao giờ. Nếu muội biết, muội quyết không nói những lời như thế, làm liên lụy tới tỷ tỷ, khiến tỷ bị Hàu gia trách mắng.”

Vẻ mặt Thanh Đại thoáng hồi hận, nếu không phải Vu Thu Nguyệt vẫn còn cảm thấy cổ tay mình đau như bị lửa đốt, thì nhất định sẽ cho rằng vừa rồi mình hoa mắt.

Vu Thu Nguyệt nắm chặt cổ tay, giật lùi về phía sau hai bước, cô ta nhìn

Thanh Đại trước mặt, bộ dạng vừa kinh ngạc, vừa cảm hận lại vừa sợ hãi.

Cô ta cười nhạt một tiếng: “Người đừng tưởng ta không biết người cố ý. Người biết Hầu gia ở phía sau nên mới nói như thế. Nếu không đang yên đang lành, đột nhiên người cao giọng để làm gì? Người muốn thu hút sự chú ý, muốn dẫn họ tới đây?”

Thanh Đại vẻ mặt rất âm ức: “Tỷ tỷ, tỷ nói vậy thật oan uổng cho muội. Muội ngồi quay lưng với đường đi, sao biết là Hầu gia đến? Muội thật sự không có ý đồ gì cả, tỷ tỷ đừng giận, Thanh Đại xin dập đầu tạ tội với tỷ.”

Nói rồi bèn quỳ xuống. Vu Thu Nguyệt cười nhạt rồi vội ngăn lại: “Người đừng có vờ vịt nữa, ta không biết người dùng chiêu trò gì. Nhưng người cho rằng thể hiện như thế trước mặt Hầu gia thì sẽ được Hầu gia nhìn bằng con mắt khác ư? Không sai, kế này của người cao thật, nhưng người sẽ không bao giờ được như ý đâu. Tới khi ấy, người sẽ chẳng tốt đẹp hơn ta bao nhiêu, thậm chí sẽ còn thê thảm hơn ta ấy chứ.”

Thanh Đại bước lên phía trước một bước, định kéo tay cô ta, “Tỷ tỷ, tỷ thật sự đã hiểu lầm muội rồi.”

Vu Thu Nguyệt sợ hãi, vội vàng giật lùi về phía sau: “Người đừng lại đây.” Trong giọng nói lộ rõ vẻ sợ sệt, sau đó mới cố gắng để bình tĩnh trở lại, ném ra một câu: “Chuyện này, ta sẽ không bỏ qua đâu.” Dứt lời, quay người rời đi.

Người được lắm Thanh Đại, ta có lòng nhắc nhở người, vậy mà người lại dám coi ta như hòn đá lót đường. Ta thật sự đã xem thường người rồi, chúng ta cứ chờ đây mà xem.

Buổi tối, khi Cận Thiệu Khang tới thỉnh an Thái phu nhân, hắn cũng đem chuyện của Vu Thu Nguyệt ra kể.

“Không làm như thế, ngộ nhớ sau này nàng ta gây ra họa gì, làm mất mặt Hầu phủ là chuyện nhỏ, mà nhớ nàng ta thật sự làm tổn hại tới ai thì sẽ hối hận không kịp.” Có những việc hần đã chắc chắn trong lòng, nhưng vì những hệ lụy của nó mà hần chưa dám đoán định. Nhưng qua việc ngày hôm nay thì nghi ngờ trong lòng hần càng tăng thêm.

Cận Yên Nhiên nghe xong, rõ ràng là không dám tin vào tai mình, “Thật không dám tin tâu ấy lại là loại người như thế...” Nhớ lại trước kia mình từng thiên vị giúp đỡ Vu Thu Nguyệt, Cận Yên Nhiên bỗng hối hận. Nàng ta cúi đầu,

ngại ngần không dám ngẩng lên nhìn
Tưởng Nhược Nam.

Thái phu nhân thở dài: “Đứa trẻ này... Trước kia đã cho nó quá nhiều hy vọng nên đến giờ nó mới không cam tâm tình nguyện. Nhưng nó không hiểu rằng, mọi chuyện trên đời đều đã được định sẵn rồi, cái gì là của mình sẽ thuộc về mình; không phải của mình, có miễn cưỡng giành giật cũng không được. Nó không biết trân trọng những gì đang sở hữu nên mới vấp phải hết sai lầm này tới sai lầm khác. Cũng tốt, cho nó một thời gian để nó bình tĩnh lại, hy vọng nó sẽ biết sai mà quay đầu.”

Nói mãi nói mãi bà lại nhìn Tường Nhược Nam, dịu giọng: “Thật làm khó cho con, chu đáo như vậy mà vẫn không làm hài lòng được tất cả.”

Tường Nhược Nam điềm đạm đáp: “Con chỉ làm những gì mình nên làm, còn cô ta nghĩ về con thế nào, con chẳng quan tâm.” Đứa trẻ trong bụng cô ta dù sao cũng là con của Cận Thiệu Khang, nàng không thể ngược đãi hoặc bỏ mặc Vu Thu Nguyệt. Nếu Thái phu nhân biết, chắc chắn bà cũng không chịu ngồi yên. Đã như vậy thì nàng hào phóng hơn hẳn cho bọn họ thấy.

Thái phu nhân gật đầu, cười đáp:

“Cũng may là con nghĩ được như thế. Thu Nguyệt không hiểu, để có được ngày hôm nay cũng chẳng phải việc dễ dàng với con. Tất cả những gì con làm, nó không nhìn thấy nhưng chúng ta đều nghe thấy cả.”

Cận Thiệu Khang nghe tới đây cũng quay đầu lại nhìn Tưởng Nhược Nam mỉm cười.

“Có điều, cô nương Thanh Đại cũng khiến ta bất ngờ, nhìn thì rón rén rụt rè nhưng không ngờ lại hiểu chuyện như thế. Biết thế nào là đủ, sau này nhất định sẽ là người hạnh phúc. Hầu gia...” Thái phu nhân vốn định nói gì, nhìn Tưởng

Nhược Nam một cái xong, bà đành nuốt những lời định nói vào trong.

Con trai và con dâu động phòng chưa được bao lâu, lúc này nghe thế biết thế thôi, có những việc bà không tiện tham gia quá nhiều.

Nhưng những lời lấp lửng của Thái phu nhân, mọi người đều hiểu. Cạn Thiệu Khang cúi đầu, không nói gì. Tưởng Nhược Nam nhìn hẩn một cái, rồi quay đầu đi.

Hôm nay Thanh Đại quả nhiên thể hiện rất xuất sắc. Một người con gái lung linh xinh đẹp như thế, nếu tâm tư đơn

thuần như những gì nàng ta đang thể hiện thì sao không khiến người khác thương xót?

Tướng Nhượng Nam bỗng thấy thấp thỏm bất an.

Có điều, những gì cần nói nàng cũng đã nói rồi, cần nàng làm nàng cũng đã làm rồi, giờ đành phải chờ xem Cận Thiệu Khang có thật sự quan tâm tới nàng không mà thôi. Thái phu nhân nói đúng, có những việc không thể cưỡng ép.

Về tới Thu Đường viện, Tướng Nhượng Nam vẫn luôn im lặng trầm tư. Cận Thiệu Khang đương nhiên cảm nhận

được tâm trạng khác lạ đó của nàng. Hấn đi tới bên nàng, vòng tay ôm lấy nàng khẽ nói: “Nhược Lan, có những việc nhiều lời cũng vô ích, nàng phải tin ta.”

Đúng vậy, chuyện tương lai ai dám nói chắc. Vì những việc chưa xảy ra mà lo lắng, căng thẳng, thật sự không cần thiết. Ít nhất thì bây giờ hấn cũng một lòng một dạ với nàng, vậy thì cần gì phải để thứ tâm trạng tiêu cực ấy ảnh hưởng tới tình cảm của cả hai.

Nghĩ vậy nàng cũng thấy nhẹ nhõm hơn.

Tưởng Nhược Nam vòng tay ôm lấy

cổ hăn, nở một nụ cười mê hoặc, “Ai nói gì chứ? Người đàn ông đa nghi.”

Cận Thiệu Khang ôm nàng chặt hơn, cười đáp: “Nàng giỏi lắm, giờ ta lại thành người đa nghi. Xem ta trừng phạt nàng thế nào.” Nói xong bèn cù nàng, khiến nàng cười tới mức suýt thì ngã ra đất. Cận Thiệu Khang vội vàng dừng tay, ôm nàng lên thì thắm vào tai nàng: “Gọi a hoàn mang nước tới đi, tối nay ta muốn tắm.”

Tướng Nhược Nam ra ngoài gọi Liên Kiều mang nước vào. Rồi nàng giúp hăn chuẩn bị y phục để thay. Cận Thiệu Khang cởi áo ngoài, chỉ mặc áo trong

bước vào sau bình phong. Không lâu sau, nghe hắn gọi: “Nhược Lan, vào kỳ lưng giúp ta.”

Tướng Nhược Nam bất giác nhớ đến cảnh phong tình khi giúp hắn kỳ lưng lần trước, mặt bất giác đỏ hồng.

“Thiếp tới đây.” Nàng đáp lại một tiếng, rồi từ từ bước ra sau bình phong.

Sau bình phong, hơi nước bốc nghi ngút khắp không gian, phải một lúc Tướng Nhược Nam mới nhìn rõ mọi thứ.

Nàng thấy Cận Thiệu Khang đang ngồi

trong thùng tắm. Mái tóc dài đen mượt thả hờ hững trên bờ vai trần, hơi nước quần quýt quanh hấn, tóc hấn ướt trông càng đen, càng sáng hơn. Làn da săn chắc, khuôn mặt anh tuấn, khiến hấn có vài phần ma mị.

Hấn nhìn nàng mỉm cười, đôi mắt sâu hút lấp lánh, lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện, khiến hấn lúc này có sức hấp dẫn kinh hồn bạt vía.

Hấn từ từ đứng dậy, các cơ thịt rắn chắc cường tráng bắt đầu lộ ra, bờ ngực lấp ló trong nước, trông càng quyến rũ chết người.

Tim Tưởng Nhược Nam đập thình thịch, đột nhiên nàng thấy mồm miệng khô khốc.

Hai cánh tay hấn chống lên thành thùng tắm, hơi nhướn người, cơ thể từ từ trôi lên, hai điểm bắt mắt kia hoàn toàn lộ ra ngoài, trên một điểm ấy còn giọt nước trong như thủy tinh, từ từ trượt xuống... Ánh mắt nàng bất giác đưa theo giọt nước, trái tim cũng như theo nó mà trượt dần xuống dưới. Mà hai điểm ấy lại lớn dần lớn dần trong mắt nàng.

Lúc này, nàng cảm thấy mình như đã ngừng thở.

Giọt nước vì sự thay đổi nhỏ ấy mà cuối cùng đã rời khỏi cơ thể hấn, rời khỏi da hấn, cuối cùng hòa vào trong thùng nước, biến mất hoàn toàn.

Tới tận khi đó, nàng mới thở hắt ra một hơi.

Khóe miệng hấn cong lên, cười khan hai tiếng, khuôn ngực rắn chắc khẽ phập phồng, trông thật gợi cảm.

Sau đó hấn tiếp tục ngoi lên, để lộ cơ ngực tuyệt đẹp, các cơ bắp trơn bóng, vô số những giọt nước lăn dài trên làn da màu đồng của hấn, để lại rất nhiều dấu vết, khiến làn da lấp lánh trong ánh nến.

Cơ thể tráng kiện khỏe mạnh hình chữ V, hoàn hảo vô khuyết, quyến rũ vô cùng...

Tướng Nhược Nam hít một hơi thật sâu, cảm thấy nếu mình còn tiếp tục nhìn nữa thì máu mũi sẽ chảy ra mất.

Mặt đỏ bừng, nàng vội đi vòng ra sau hắn, “Chẳng phải nói muốn kỳ lưng sao? Còn ngần ra đây làm gì?”

Ông Trời ơi, cứu mạng với, có thể đừng yêu nghiệt như vậy không?

Tướng Nhượng Nam bắt đầu dùng sức ấn hấn xuống, nàng muốn ấn hấn vào hấn trong nước, bực bội nói: “Khi tắm phải ngoan ngoãn một chút, nếu không thiếp sẽ không kỳ lưng cho chàng.”

Nhưng Cận Thiệu Khang lại đột nhiên quay người lại, rướn tay đã bế được Tướng Nhượng Nam vào trong thùng tắm, khẽ cười: “Vậy chúng ta cùng làm chút chuyện khác nhé?” Giọng hấn mờ ám chết người.

Ngay lập tức y phục của nàng ướt hết, Tướng Nhượng Nam kêu lên: “Xấu xa, quần áo của thiếp ướt hết rồi.”

Cận Thiệu Khang nhướn một bên mày lên, nụ cười đắc ý xuất hiện: “Vậy thì cởi hần ra.” Nói rồi nhanh nhẹn ra tay, chỉ một vài động tác đã lột sạch quần áo của nàng. Trong lúc hành động, hai tay hắn cũng không ngoan ngoãn gì, khiến cơ thể nàng mềm nhũn cả ra.

“Đừng ồn nữa...” Giọng nàng van nài mà như rên rỉ khiến hắn càng kích thích.

Hắn ôm nàng vào lòng, để bộ ngực đầy đặn của nàng áp sát ngực hắn, nàng chỉ cần khẽ cử động là sẽ gây ra sự ma sát nóng bỏng, kích thích, kèm theo đó là cảm giác tuyệt vời không thể miêu tả bằng lời, khiến cơ thể của cả hai không

ngừng run rẩy.

Bàn tay to lớn đầy vết chai của hắn vuốt ve cơ thể nàng, sau đó hắn cúi đầu, thì thầm bên tai nàng bằng thứ giọng khàn đặc: “Bình thường đều là nàng hầu hạ ta, hôm nay để ta phục vụ nàng, ta tắm cho nàng.”

Tướng Nhược Nam cảm thấy người mình càng nóng thêm, “Dừng...” Nhưng cơ thể đã mềm nhũn không xương, hoàn toàn dựa hắn vào ngực hắn.

Hắn cứ thế phớt lờ lời nàng, miệng cong lên cười gian xảo, với tay lấy bỏ kết thoa khắp thân nàng, đôi tay bắt đầu

chu du trên cơ thể nàng, đương nhiên cũng có những chỗ được hấn chăm sóc đặc biệt. Đôi bàn tay lướt qua bộ ngực đầy đặn, chà qua chà lại, vẽ hình, nhào nặn, khiến nàng thở dốc liên tục. Sau đó tay hấn trượt xuống phía bụng dưới, khẽ áp vào đó, khiến cơ thể nàng không ngừng run lên, rồi tiếp tục lại xuống dưới nữa... Chỉ vài động tác đã khiến hai chân nàng đã mềm nhũn, khuyu trong nước.

Nàng cảm thấy toàn thân mình như đang bị lửa thiêu, vài nơi nào đấy đang gào thét, đầu óc mơ hồ nhưng cũng lại sung sướng vô cùng.

Ngay sau đó, hắn bế nàng từ dưới nước lên, cúi đầu hôn khắp người nàng. Nụ hôn của hắn nóng bỏng, mỗi lần môi hắn tiếp xúc với da thịt nàng đều khiến nàng khẽ run rẩy, cảm giác tê dại tấn công đại não nàng hết lần này tới lần khác.

Đôi môi ướt át trượt xuống dưới, trượt mãi, trượt mãi... Trong nháy mắt một luồng điện truyền thẳng từ môi hắn tới toàn thân nàng, truyền đến khắp xương cốt da thịt nàng, truyền đến từng tế bào cảm quan của nàng.

Thời khắc ấy, nàng khẽ nhắm mắt lại, toàn thân nóng rực, rịn ra những giọt mồ

hôi. Thời khắc ấy, tất cả mọi thứ xung quanh dường như không còn tồn tại nữa, thế giới của nàng trống rỗng, nàng từng bước từng bước đi về phía thiên đàng...

Chương 13

Sáng sớm hôm sau, từ trên xuống dưới Hầu phủ đều chuẩn bị để tới chùa Vân Khai dâng hương lễ Phật.

Thái phu nhân, Cận Thiệu Khang, Tưởng Nhược Nam, Cận Yên Nhiên,

Thanh Đại, và người bên phòng của Triệu di thái thái cùng hai vị tiểu thư họ Cậ. Phu quân Cậ Yên Hồng vì không thể vắng mặt ở huyện nha quá lâu nên đã rời Hầu phủ từ năm hôm trước. Còn phu quân của Cậ Yên Vân là quan ở kinh thành nên đã nghỉ phép, cùng cả nhà Cậ Thiệu Khang đi dâng hương.

Vu Thu Nguyệt bởi chuyện ngày hôm qua, bị Cậ Thiệu Khang cấm túc, nên cuộc xuất hành hôm nay không được tham dự. Vì vậy, cô ta căm hận trong lòng, không muốn cầu xin Bồ Tát phù hộ. Hiện giờ cô ta đang sùng bái một vị tôn thần khác, cho dù có đến Vân Khai tự cũng sẽ không thành tâm thành ý. Chỉ là

có dịp được đi ra ngoài cùng với Hầu gia, có lẽ cô ta sẽ tìm được cơ hội để ở riêng với hắn, ngâm thơ làm đôi, nhớ lại quá khứ trước đây, biết đâu lại níu kéo được trái tim hắn quay về. Nhưng tất cả đều bị tiện nhân kia phá hỏng.

Nhớ tới chuyện ấy, Vu Thu Nguyệt hận tới mức chỉ muốn lột da Thanh Đại.

Cả đoàn người, năm chiếc xe phủ lụa đỏ, đi bên cạnh là rất nhiều a hoàn, ma ma theo hầu, rầm rập tiến về phía Vân Khai tự ở ngoại thành. Dọc đường thu hút sự chú ý của người dân, mọi người thấy dấu hiệu trên xe ngựa liền biết đây là người của Hầu gia, ánh mắt đầy

ngưỡng mộ.

Tướng Nhược Nam, Thanh Đại và Cậ Yên Nhiên cùng ngồi với Thái phu nhân trong một chiếc xe ngựa. Cậ Thiệu Khang và Cậ Thiệu Đường cùng phu quân của Cậ Yên Vân ngồi cùng một xe. Triệu di thái thái, Vương thị và hai vị tiểu thư họ Cậ ngồi trên một chiếc xe khác. Vài ma ma có tuổi, có tí chức sắc trong Hầu gia cùng các a hoàn mang theo con nhỏ, lần lượt chia nhau ra ngồi ở hai chiếc xe còn lại.

Dọc đường, hình như Thanh Đại rất vui, ngồi bên cạnh Thái phu nhân nói những câu khiến bà vui lòng, Cậ Yên

Nhiên cũng ríu ra ríu rít không ngừng. Còn Tưởng Nhược Nam ngồi bên cạnh chỉ thỉnh thoảng thêm một hai câu, thời gian còn lại nàng thỉnh thoảng lại chú ý quan sát Thanh Đại.

Thanh Đại lại làm như không hay biết gì, thường xuyên quay đầu hào hứng gọi nàng, chỉ trỏ cho nàng xem cái này cái kia, bộ dạng kích động như đứa trẻ con đã lâu không được ra ngoài chơi.

Xe ngựa đi gần một tiếng đồng hồ, xương cốt Tưởng Nhược Nam ê ẩm, cuối cùng cũng đến Vân Khai tự.

Vân Khai tự là một miếu cổ linh thiêng gần kinh thành, thường xuyên khói hương nghi ngút. Diện tích rộng lớn, trang nghiêm trật tự.

Khi xe ngựa đến Vân Khai tự, trụ trì đã sớm ra đón, đưa cả đoàn khách quý vào căn phòng được chuẩn bị sẵn từ trước để nghỉ ngơi. Buổi trưa, chùa còn dâng cơm chay thượng hạng; tới buổi chiều, lại dọn dẹp thu xếp Phật đường để khi những quý nhân này đến dâng hương không bị người ngoài quấy rầy.

Trước kia Tướng Nhượng Nam vốn không tin vào mấy chuyện thần phật này,

nàng là người theo chủ nghĩa duy vật điển hình, nhưng sau lần xuyên không, có những việc nàng không sao lý giải nổi. Vì vậy, lần lên chùa dâng hương lễ Phật này, nàng vô cùng thành tâm.

Đầu tiên, Thái phu nhân bước lên phía trước quỳ xuống, Tướng Nhượng Nam quỳ bên cạnh bà nghe bà lầm nhảm cầu khẩn rất trơn tru: “Cầu Bồ Tát phù hộ cho Hầu gia vạn sự thuận lợi nơi quan trường, gia đình bình an; phù hộ cho phu thê Yên Nhiên tương kính thuận hòa, ân ái khăng khít; phù hộ cho con dâu sớm sinh đích tử cho Hầu gia; phù hộ thiếp thất Vu thị được mẹ tròn con vuông.” Tướng Nhượng Nam bất giác thở dài trong lòng, Thái

phu nhân quả thật có rất nhiều việc phải lo lắng phiền muộn.

Đến lượt Tưởng Nhược Nam, nàng cung kính quỳ trên chiếc nệm, khấn: “Phật tổ trên cao, xin hãy phù hộ cho Thái hậu và Thái phu nhân luôn được khỏe mạnh, phù hộ cho Hoàng thượng có thể từ bỏ được những suy nghĩ cố chấp của mình, phù hộ cho những người quan tâm yêu thương con được bình an. Phù hộ cho con có thể cùng phu quân sống tới đầu bạc răng long.” Nàng khấn thầm trong lòng, sau đó cung kính dập đầu ba lần.

Sau đó đến lượt Triệu di thái thái và

Vương thị, họ đều khẩn thâm, nhưng trong lòng họ cầu xin điều gì thì không cần đoán cũng biết.

Tiếp theo đến lượt Thanh Đại, nàng ta quỳ trên nệm, hai tay chấp lại, thần sắc trang trọng, nhìn nàng ta lúc này có vẻ đẹp của sự yên tĩnh.

Khóe miệng nàng ta khẽ cử động, lẩm nhẩm đọc, nhưng tiếng nàng ta quá nhỏ, người bên cạnh không thể nghe được. Chỉ riêng Cận Thiệu Khang là người luyện võ từ nhỏ nên tai mắt thính hơn người bình thường. Những lời cầu nguyện của Thanh Đại, phần lớn hắn đều nghe thấy.

“Cầu xin Bồ Tát hãy phù hộ cho Thái phu nhân, phu nhân, Hầu gia được khỏe mạnh; phù hộ cho cha mẹ nơi Việt quốc xa xôi được vạn sự như ý; phù hộ cho Hầu gia, phu nhân cả đời ân ái, phù hộ cho Vu tử tử mẹ tròn con vuông, phù hộ... phù hộ Hầu gia chịu liếc mắt nhìn con một cái...” Nói xong bèn dập đầu ba lần.

Cận Thiệu Khang liếc mắt nhìn nàng ta, cúi đầu xuống.

Tất cả mọi người đều cầu xin Phật tổ phù hộ xong lần lượt ra khỏi Phật đường.

Đã là buổi chiều, giờ này nếu quay về thì quá gấp gáp, sợ sức khỏe của Thái phu nhân không chịu được nên họ quyết định nghỉ lại Vân Khai tự một đêm, đợi tinh thần sáng khoái, sáng sớm hôm sau sẽ khởi hành.

Mọi người đều đồng ý, chỉ mình Cận Thiệu Đường là lải nhải vài câu trên đường về phòng, chê tự viện chán ngắt, lại chê cơm canh trong tự viện khó ăn. Cuối cùng kết luận, “Thấp hương dâng lộc bao nhiêu như vậy mà lại dùng những thứ ấy để đón tiếp chúng ta, đám hòa thượng này cũng quá tham lam rồi.”

Sắc mặt Thái phu nhân lập tức tỏ vẻ

không vui.

Triệu di thái thái vội vàng đẩy hẳn một cái, khẽ giọng trách: “Ăn một hai bữa cũng không gây được đâu.”

Cận Thiệu Đường vẫn lảm bảm, nhưng không dám nói thành tiếng nữa.

Tưởng Nhược Nam đứng bên nhìn vậy thì chỉ lắc đầu. Không chịu được khổ, không chịu được mệt, học hành thì chẳng đâu vào đâu, ham mê nữ sắc. Một kiểu con ông cháu cha điển hình, nhưng vừa sinh ra đã chẳng có địa vị gì, thật đúng là bi kịch...

Ngược lại, tướng công của Cận Yên Vân luôn theo sát bên Cận Thiệu Khang, thì thầm nói gì đó, bộ dạng cung kính nhưng không khúm núm, không khiến người ta thấy phản cảm. Nhìn vẻ mặt Cận Thiệu Khang thì hình như có ấn tượng rất tốt về người em rể này.

Thanh Đại và Cận Yên Hồng lại đi sau cùng, Thanh Đại còn bế con giúp Cận Yên Hồng.

Cận Yên Nhiên nhìn nhìn Thanh Đại chịu thương chịu khó, hạ giọng thì thầm với Tưởng Nhược Nam: “Thanh di nương này tính cách cũng khá tốt, hai đứa trẻ đó rất nghịch, thế mà tỷ ấy lại trông

được.”

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại nhìn hai đứa trẻ đang rất vui vẻ đi cùng Thanh Đại, trong lòng thầm nghĩ, bình thường sao nàng không có cảm giác nàng ta thích trẻ con, lúc này đột nhiên lại nhiệt tình như thế.

Nhưng rồi ngay sau đó nàng lại khinh miệt suy nghĩ ấy của bản thân. Tưởng Nhược Nam à Tưởng Nhược Nam, có phải người không thể chịu được khi thấy người ta đẹp người lại đẹp nét không? Tiểu thiếp hể có dung mạo xinh đẹp thì tâm địa phải hẹp hòi độc ác, có đúng không? Tưởng Nhược Nam bĩu bĩu môi.

Đưa Thái phu nhân về phòng rồi, Cận Thiệu Khang nói với Tưởng Nhược Nam: “Ta đưa nàng ra sau núi đi dạo. Ta đã hỏi chú tiểu rồi, chú tiểu nói sau núi có rừng phong, cảnh sắc rất đẹp.”

Tưởng Nhược Nam vừa nghe đã thấy hứng thú. Quay lại nhìn Thanh Đại đang đứng bên cạnh, vẻ mặt chờ đợi, rõ ràng là đã nghe thấy họ nói chuyện với nhau. Đôi mắt ấy giống như đôi mắt của con nai nhỏ, dường như cầu xin: “Đưa muội theo đi, đưa muội theo nhé?”

Theo lý mà nói, tối qua nghe nàng ta tố cáo Vu Thu Nguyệt, lại khen ngợi

mình hết lời như thế, đôi lại là chủ mẫu khác có lẽ đã đưa nàng thiếp thất này cùng đi.

Nhưng, Tưởng Nhược Nam chẳng rộng lượng được như thế, cho dù nàng ta có tâng bốc nàng lên tận trời xanh thì nàng vẫn sẽ không thích nàng ta. Tưởng Nhược Nam kéo Cận Thiệu Khang đi, không để hấn nhìn về phía Thanh Đại: “Giờ đi luôn nhé? Nghe chàng nói vậy, thiếp chỉ hận không thể bay ngay đến đó.”

Cận Thiệu Khang thấy đôi mắt lấp lánh đầy hứng thú của nàng, trong lòng rất vui, bèn đưa nàng ra sau núi đi dạo.

Hai người đi khoảng một khắc thì đến phía sau núi. Nơi này chỗ nào cũng là cây phong, mùa này lá phong đang chuyển sang sắc đỏ, từ xa nhìn lại giống như một bó đuốc đang cháy rừng rực, khiến cảnh thu tiêu điều cũng thêm phần sống động.

Cận Thiệu Khang kéo tay Tưởng Nhược Nam đi dạo trong rừng phong, trời cao mây thoáng cảnh sắc tuyệt đẹp, quay đầu sang bên cạnh lại bắt gặp nụ cười kiêu diễm của người mình yêu thương, lòng hân hoan thấy thư thái thoải mái lạ thường, vô cùng thỏa mãn.

“Nhược Lan, sau này mỗi tháng chúng ta đều ra ngoài đi chơi nhé? Trước kia lúc nào ta cũng lo lắng việc ở phủ nha, đã lơ là không quan tâm tới nàng, khiến nàng hàng ngày bận rộn với những việc lật vật trong phủ, lòng ta cảm thấy hổ thẹn.”

Tưởng Nhược Nam cười hắc hắc: “Đang yên đang lành, sao đột nhiên chàng lại trở nên như thế? Nhưng, sau này nếu chàng có thể thường xuyên cùng thiếp đi nơi này nơi kia, thiếp đương nhiên sẽ rất vui.”

Cận Thiệu Khang nắm chặt tay nàng, “Giờ chúng ta chỉ có hai người, không

bao lâu nữa sẽ là ba người rồi.”

“Ba người?” Nụ cười trên môi Tưởng Nhược Nam biến mất.

Cận Thiệu Khang dùng ngón tay mơn trớn má nàng, cười: “Nàng cũng phải thêm cho ta một tiểu Thiệu Khang hoặc tiểu Nhược Lan gì đấy, khi đó chẳng phải là ba người sao? Hoặc có thể chẳng bao lâu nữa sẽ là bốn người, năm người, sáu người...”

Tưởng Nhược Nam thấy yên lòng hơn, lại mỉm cười: “Chàng tưởng thiếp là heo nái hay sao?”

Cận Thiệu Khang nghiêm túc đáp: “Nàng làm sao mà giỏi như heo nái được. Heo nái mỗi lần mang thai là hơn mười đứa con đấy.”

Tưởng Nhược Nam tức giận giậm chân, “Dám mắng thiếp, xem thiếp xử lý chàng thế nào.” Dứt lời giơ tay đánh.

“Là nàng tự nói, sao lại trách ta?” Cận Thiệu Khang vừa cười vừa chạy, không quên thỉnh thoảng quay đầu lại trêu nàng, khiến nàng tức giận đuổi theo hăn đòi tính sổ. Sau cùng Cận Thiệu Khang đột nhiên dừng bước, Tưởng Nhược Nam theo quán tính nhào vào lòng hăn. Cận Thiệu Khang ôm chặt nàng, nhìn hai

gò má đỏ hây hây kia mà chỉ muốn siết lấy nàng mà hôn ngấu nghiến một phen.

“Thiệu Khang, ở chỗ này không chừng lại có người đấy...” Tưởng Nhược Nam giương đôi mắt long lanh nhìn hắn, khẽ nhắc nhở.

“Ta biết, nàng tưởng ta định làm gì?” Cận Thiệu Khang cong môi lên, cười xấu xa.

Tưởng Nhược Nam vừa xấu hổ vừa tức giận đấm hắn một cái: “Xấu xa, lúc nào cũng chỉ bắt nạt người ta.”

“Đời này kiếp này, ta chỉ bắt nạt một mình nàng thôi.” Nói rồi nhanh chóng đặt một nụ hôn lên môi nàng, sau đó mới chịu buông nàng ra.

Tưởng Nhược Nam nhìn nụ cười của hắn, môi miệng nóng ran, ngọt ngào lan tỏa vào tận tim.

Cho tới gần giờ cơm tối hai người mới quay về.

Khi về, gặp Cận Yên Nhiên, nàng ta chặn họ lại hỏi: “Cả buổi chiều hai người đi đâu thế?”

Tướng Nhượng Nam cười đáp: “Bọn ta ra sau núi ngắm cảnh, ở đó có một rừng phong, cảnh sắc rất tuyệt.”

Cận Yên Nhiên cũng cười: “Muội với hai vị tỷ tỷ vốn cũng định ra sau núi ngắm cảnh, nhưng Thanh di nương lại kéo bọn muội lại nói sau núi chẳng có gì đáng nhìn đâu, lại đưa bọn muội tới tiền viện ngắm cây cảnh, giữ bọn muội ở tiền viện cả buổi chiều. Giờ thì muội hiểu rồi, thì ra tỷ ấy không muốn bọn muội tới đó làm phiền hai người. Thật là một người tử tế.”

Tướng Nhượng Nam quay đầu lại nhìn Cận Thiệu Khang một cái, bao nhiêu

hứng thú bỗng nhiên tiêu tan mất một nửa.

Lúc ăn cơm tối, mọi người tụ tập, tự viện còn đặc biệt chuẩn bị phòng ăn cho họ.

Hai mươi mấy món ăn chay, khi ăn mùi vị thanh đạm rất lạ miệng, rất ngon. Mới bắt đầu, Thanh Đại luôn đứng bên cạnh Tưởng Nhược Nam để hầu nàng dùng cơm, giống như Triệu di thái thái luôn đứng bên Thái phu nhân vậy.

Thái phu nhân mở lời: “Chẳng mấy khi ra ngoài, không cần phải giữ lễ nghi này nữa. Hai người ngồi xuống ăn đi, lấy

lại tinh thần để sáng sớm mai còn kịp lên đường.” Thanh Đại lần nữa mãi, cuối cùng cũng chịu ngồi xuống vị trí cuối cùng, chỉ cúi đầu ăn những món trước mặt, không dám ngẩng lên nữa.

Cận Yên Vân nhìn một lúc, bèn cười nói với Tưởng Nhược Nam: “Phu nhân, muội thật ngưỡng mộ phu nhân, cái gì phu nhân cũng có cả. Thái phu nhân thương người, phu quân thì yêu người, ngay cả đến thiếp thất cũng cung kính với người như thế, hôm nào muội phải tới thỉnh giáo phu nhân mới được.”

Tưởng Nhược Nam cũng cười đáp: “Sao, muội định theo học ta, khi quay về

nap thêm mấy thiệp thất cho phu quân muội ư?”

Hàn Dật ngồi bên cạnh hai mắt lập tức phát sáng.

Nụ cười trên môi Cận Yên Vân cứng lại, không dám nói thêm lời nào nữa. Thái phu nhân cười: “Yên Vân, nay cũng có thể coi là tìm được người trị con rồi.”

Mọi người cùng ồ lên cười vui vẻ, rồi tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong, Tưởng Nhược Nam thấy mệt, quay về phòng. Tự viện là nơi

linh thiêng nên đương nhiên nam nữ ở riêng. Mà phòng trong tự viện lại không nhiều, nên đều bố trí mấy người chung một phòng.

Thái phu nhân ở cùng Triệu di thái thái, Tưởng Nhược Nam và Cận Yên Nhiên. Vương thị, Thanh Đại ở cùng hai vị tiểu thư; Cận Thiệu Khang, Hàn Dật và Cận Thiệu Đường.

Tưởng Nhược Nam và Cận Yên Nhiên đều mệt, nói chuyện một lúc rồi đi ngủ.

Cận Thiệu Khang không quen ngủ sớm nên nói với Hàn Dật một tiếng rồi ra

khỏi phòng. Hàn Dật vốn định đi theo, nhân cơ hội này tăng thêm sự thân thiết trong tình cảm, nhưng lại bị Cận Thiệu Đường giữ lại, nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt. Hàn Dật đành nể mặt ông anh vợ, ngồi lại mà lòng đầy ảm ức.

Cận Thiệu Khang ra khỏi phòng, đi theo hành lang về phía trước, vốn định gọi Tưởng Nhược Nam ra đứng với mình một lúc, nhưng khi ngang qua phòng nàng thấy đèn nến đã tắt, biết nàng đã đi ngủ bèn quay người, tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên nhớ ra lúc chiều Cận Yên Nhiên có nhắc tới những chậu cây cảnh ở

tiền viện, tối nay trăng rất đẹp, dù sao cũng chẳng có việc gì làm, thế là hắn quyết định ra đó ngó xem sao.

Đi qua đại điện, rẽ mấy lần là đã tới tiền viện. Diện tích nơi tiền viện không lớn lắm, có hai cái cây to với vỏ cây xù xì cùng vô số giả thạch, một vài chậu cảnh được uốn với hình dạng quái thú hoặc đặt dưới đất, hoặc đặt trên giả thạch để khách tới dâng hương ngắm chơi.

Cận Thiệu Khang bước tới, đang định mượn ánh trăng ngắm nghĩa chậu cây cảnh tùng bách cao bằng nửa người phía trước. Đột nhiên đằng sau hòn giả thạch

thấp thoáng bóng người yêu kiều.

“Là ai? Mờ ám đứng đó làm gì?” Cận Thiệu Khang nghiêm giọng quát.

Thân hình đó khẽ run lên, giống như bị dọa giật mình, rồi sau đó quay lại, thì ra là Thanh Đại.

“Hầu gia...” Bộ dạng nàng ta sợ hãi, giọng nói cũng run run.

Cận Thiệu Khang nhìn rõ là ai, bèn chau mày: “Muộn thế này rồi, nàng không đi nghỉ còn ở đây làm gì?”

Thanh Đại chậm chậm đi về phía hắc, dừng lại cách hắc tầm ba thước, hành lễ, sau đó cúi đầu đáp: “Buổi chiều khi thiếp thân tới đây chơi đã đánh mất một cây trâm, nghĩ có thể là rơi ở đây nên mới tới tìm.”

Cận Thiệu Khang cúi đầu nhìn nàng ta: “Giờ muộn thế này, sao có thể tìm thấy? Sáng sớm mai đến tìm đi.”

“Nhưng sáng sớm mai mọi người phải dậy thu dọn để khởi hành, thiếp sợ khi ấy không có thời gian tới tìm...”

“Chẳng qua chỉ là một cây trâm thôi, về nói với phu nhân cho nàng cây khác.”

“Cây trâm đó là của Thái phu nhân tặng thiếp thân...” Giọng Thanh Đại lộ vẻ luyện tiếc.

Cận Thiệu Khang không muốn đứng lâu cùng nàng ta, sợ Tưởng Nhược Nam biết sẽ không vui, bèn nói: “Vậy nàng từ từ tìm.” Nói xong quay người, chuẩn bị tới chỗ khác giết thời gian.

Nhưng Thanh Đại đột nhiên gọi giật hắn từ phía sau: “Hầu gia...”

“Chuyện gì?” Cận Thiệu Khang chau mày, không quay đầu lại.

Thanh Đại bước lên hai bước nữa, cúi đầu nói: “Thiếp biết mình đã khiến Hầu gia mất hứng. Hầu gia ở lại đi, thiếp sẽ lui về.” Giọng nói lộ rõ vẻ thất vọng.

Cận Thiệu Khang bất ngờ quay đầu lại, “Chẳng phải nàng nói muốn tìm tâm sao?”

Thanh Đại ngẩng đầu, đôi mắt đẹp lướt qua khuôn mặt hấn, giống như ẩn chứa ngàn vạn lời muốn nói: “Thiếp đợi Hầu gia đi rồi sẽ tới tìm sau.” Nói xong lại cúi đầu xuống.

Nàng ta nói như thế, khiến Cận Thiệu Khang lại có chút ngại ngùng. Từ sau khi

vào phủ, Thanh Đại luôn hành xử thận trọng rón rén, ăn mặc trang điểm đơn giản nhẹ nhàng, thị phi phân minh, chưa từng làm việc gì quá bốn phận, cách đối nhân xử thế, chỗ nào cũng thể hiện được sự dịu dàng lương thiện.

Một người con gái như vậy, cho dù trở thành thiếp thất của nhà nào thì cũng đều sẽ có được sự sủng ái nhất định. Nhưng vào Cận gia, điều đó có nghĩa cả đời này nàng ta phải xác định mình là một cái bóng. Thực ra nàng ta cũng là một người con gái đáng thương, bản thân hẳn mặc dù không thể đáp lại tình cảm của nàng ta nhưng cũng không cần phải đối xử quá lạnh lùng.

Đối với Thanh Đại, vì Tưởng Nhược Nam biết Hoàng đế ban cho Cận Thiệu Khang với ý định chẳng tốt đẹp gì, lại có cái cuộc hạn nửa năm, hơn nữa thân phận của nàng ta là thiếp thất, vì vậy mới luôn thấp thỏm bất an, thận trọng đề phòng. Nhưng Cận Thiệu Khang không như thế, mặc dù hắn không thích nàng ta, nhưng vì nàng ta là do Hoàng thượng ngự ban, hắn cũng chẳng hay biết tâm tư của Hoàng đế cùng việc Hoàng đế đánh cuộc với Tưởng Nhược Nam, vì vậy hắn luôn coi nàng ta như ca kỹ bình thường, chẳng có ý đề phòng đặc biệt. Chỉ cần hắn quản chặt bản thân, không tới tìm nàng ta, không làm Tưởng Nhược Nam giận là

ồn.

Nghĩ đến đây, Cận Thiệu Khang nói, “Thế này đi, giờ ta cũng đang rảnh, ta giúp nàng cùng tìm trâm, sớm tìm thấy nàng cũng có thể về phòng nghỉ sớm.”

Thanh Đại vừa vui mừng vừa kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Thật không? Thiếp đa tạ Hầu gia.”

“Chiếc trâm có hình dạng như thế nào?” Cận Thiệu Khang cúi người về phía trước, chậm chậm bước tìm.

“Là một chiếc trâm bạch ngọc hình

đám mây khảm vàng. Rất đẹp, mặc dù kiểu cách đơn giản, nhưng thiếp rất thích.” Thanh Đại cười nói, chất giọng trong sáng dịu dàng như nước suối chảy róc rách, khiến người nghe có cảm giác vô cùng dễ chịu.

“Sao không gọi a hoàn ra cùng tìm?”

Thanh Đại có chút e ngại: “Họ đều mệt cả rồi, thiếp thực sự thấy ngại khi phải làm phiền họ, hơn nữa làm vậy sẽ kinh động Thái phu nhân, làm phiền Thái phu nhân nghỉ ngơi. Như vậy chẳng phải thiếp sẽ tội lại thêm tội ư?”

“Nàng suy nghĩ cũng thật chu đáo.”

Giọng Cận Thiệu Khang có vài phần tán thưởng.

Thanh Đại ngượng ngùng cúi đầu, “Nhưng giờ lại làm phiền Hầu gia.”

Cận Thiệu Khang điềm đạm đáp: “Không sao, dù gì thì ta cũng không ngủ được.” Nói rồi, hắn phát hiện cây trâm trong một chậu cây cảnh. Hắn nhặt lên, lập tức quay người lại: “Có phải là chiếc này...”

Nhưng đúng lúc đó Thanh Đại cũng áp tới, không ngờ hắn lại đột ngột quay người, mà tay cầm cây trâm lại đưa ra, vừa khéo chạm vào ngực nàng ta.

“Á.” Thanh Đại khẽ kêu lên một tiếng, xấu hổ mặt đỏ bừng bừng, hai tay ôm ngực bước giật lùi về phía sau hai bước, cúi đầu giống như tìm lỗ để chui xuống.

Cận Thiệu Khang cũng bối rối vô cùng, thật không ngờ chuyện lại thành ra thế này, “Xin lỗi, ta không cố ý...”

Giọng Thanh Đại lí nhí như muỗi kêu, “Hầu gia không cần xin lỗi, Thanh Đại... Thanh Đại vốn là người của Hầu gia.”

Cận Thiệu Khang không muốn nói tiếp nữa, hắn đặt cây trâm lên hòn giả thạch,

“Đây có lẽ là cây trâm nang muốn tìm. Ta về phòng trước, nang cũng nghỉ sớm đi.” Nói xong, quay người, đi thẳng.

Thanh Đại hai tay ôm ngực, mặt đỏ hồng nhìn theo bóng hắc cho tới tận khi bóng dáng ấy hoàn toàn biến mất, bàn tay ôm trên ngực nang buông xuống, sắc hồng trên mặt cũng dần dần tiêu tan. Dưới ánh trăng, nhìn nang ta có vài phần lạnh lùng.

Cầm cây trâm bạch ngọc trên hòn giả thạch cài lên đầu, nhìn theo hướng Cận Thiệu Khang rời đi, khóe miệng để lộ ý cười.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, a hoàn kẻ hầu, các ma ma đã lần lượt thức dậy thu dọn đồ đạc, chuẩn bị khởi hành. Chẳng bao lâu, các chủ tử cũng dậy, rửa mặt chải đầu, sau đó qua quýt dùng bữa sáng, rồi lên đường.

Mọi người rời khỏi Vân Khai tự, bọn người hầu đã dắt xe ngựa ra đợi ở cổng, Thanh Đại cuối cùng cũng xuất hiện, trên tay là con của Cận Yên Hồng. Cận Yên Vân đợi lâu phát chán, thấy Thanh Đại ra thì nói bóng nói gió.

“Thanh di nương này, rõ ràng biết

hôm nay mọi người sẽ phải dậy sớm, tại sao tôi qua lại về muộn như thế? Bản thân người ngủ không đủ giấc thì cũng thôi, còn khiến bọn ta cũng chẳng được yên.”

Thanh Đại yếu ớt đáp: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi qua ta có chút việc, vì vậy nên mới về muộn, là lỗi của ta.”

A hoàn đón lấy đĩa bé từ tay nàng ta.

Tưởng Nhược Nam nhìn Thanh Đại một cái, không để ý lắm.

Nhưng Cận Thiệu Đường lúc này

đang đứng cạnh Cận Thiệu Khang và Hàn Dật, nghe họ nói thế thì vẻ mặt đột nhiên hào hứng hẳn lên, sau đó cười nói: “Thật là thú vị, tối qua Hầu gia cũng về rất muộn, không lẽ hai người đợi trăng treo đỉnh đầu, hò hẹn sau hoàng hôn?” Nói xong quay đầu nhìn Cận Thiệu Khang cười, “Đại ca, không ngờ huynh cũng có lúc thú vị như vậy.”

Lời vừa thốt ra, sắc mặt mọi người lập tức có biến đổi. Ngực Tường Nhược Nam nặng trịch, lại thấy Thanh Đại xấu hổ liếc về phía Cận Thiệu Khang một cái, mặt đỏ bừng.

Còn sắc mặt Cận Thiệu Khang cũng

có vài phần thiếu tự nhiên.

Giữa hai người họ nhất định là đã xảy ra chuyện gì mà nàng không biết. Vừa nghĩ đến khả năng ấy, trái tim Tưởng Nhược Nam như bị chích một cái.

Nhưng ngay sau đó, Cận Thiệu Khang lập tức nhìn về phía nàng, vẻ mặt vô cùng thành khẩn. Trước mặt bao nhiêu người, hẳn sao tiện giải thích hay nói gì đó.

Tưởng Nhược Nam có cảm giác ánh mắt của họ đang tập trung vào mình. Có những ánh mắt tràn đầy hứng thú như đợi xem kịch vui. Nàng hít một hơi thật sâu,

nhắc nhở bản thân rằng, giờ mọi việc còn chưa rõ ràng, không được suy nghĩ lung tung. Nàng lấy lại tinh thần, quyết không để cho bọn họ được như ý.

Mọi chuyện đợi quay về rồi nói.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Tưởng Nhược Nam lập tức khôi phục lại vẻ bình thường, vẫy gọi mọi người lên xe, lại dặn dò bọn người dưới không được để quên bỏ sót đồ. Giống như không có việc gì xảy ra vậy.

Phía những người ở phòng Triệu di thái thái, biết rằng Tưởng Nhược Nam rất ghen, vốn đã chuẩn bị tâm lý để xem

kịch, nhưng không ngờ nàng lại bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy, không lộ bất cứ tâm tư gì, trong lòng thầm than kỳ lạ. Nhưng trước mặt Thái phu nhân cũng không dám gây sự, đành âm ức bước lên xe.

Về phần Cận Thiệu Đường, thấy túm được sơ hở của Cận Thiệu Khang, vốn định trêu đùa, không hề có ý dừng lại, vẫn nói: “Đại ca, chi bằng cho bọn đệ biết tối qua hai người đi đâu?”

Cận Thiệu Khang quay ngoắt đầu lại, tức giận trừng mắt nhìn hắn, sắc mặt đen như đáy nồi: “Im miệng.”

Hàn Dật đứng bên vội kéo Cận Thiệu Đường lên xe: “Nhị ca, mau lên xe đi, không còn sớm nữa.”

Cận Thiệu Đường lép vế trước uy nghiêm của Cận Thiệu Khang nên đành im miệng, ủ rũ lên xe.

Tất cả mọi người đã lên xe xong, xe ngựa từ từ chuyển bánh.

Tưởng Nhược Nam vẫn ngồi cùng xe với Thái phu nhân, Thanh Đại và Cận Yên Nhiên.

Sau khi lên xe, Tưởng Nhược Nam

ngồi bên cạnh Thái phu nhân trò chuyện với bà về việc dâng hương lễ Phật ngày hôm qua, cùng bài giảng kinh của trụ trì đại sư, cố gắng ép mình không được nghĩ đến chuyện vừa rồi.

Nói một lúc, Thái phu nhân đột nhiên nhìn về phía Thanh Đại, khẽ hỏi: “Yên Vân nói hôm qua con về rất muộn, tối qua đi đâu?”

Tưởng Nhược Nam ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Thanh Đại.

Bình thường, Thái phu nhân vốn rất ghét những người trong ngoài bất nhất, có bản lĩnh thì hãy vờ vịt tới cùng, đừng để

bà phát hiện ra dấu vết gì. Giống Vu Thu Nguyệt, trước kia thì tỏ ra hiền lành cung kính, nhưng dần dần chẳng phải đã lộ rõ sự tham lam cùng tâm địa xấu xa đầy hay sao? Có điều, vì nghĩ cô ta đang mang trong mình cốt nhục của Cận gia, lại chưa phạm lỗi gì quá đáng nên bà mới không truy xét tới cùng.

Thanh Đại lại không giống như vậy, từ trước tới nay nàng ta vẫn luôn thể hiện sự bàng quan của mình, nhẹ nhàng, tao nhã mà ngoan ngoãn, rất được lòng bà. Nhưng, căn cứ vào những lời Cận Thiệu Đường nói sáng nay, tôi qua nàng ta và Hầu gia đã làm những việc khó nói rõ trước mặt người khác.

Nếu bề ngoài thể hiện mình là người ngây thơ không tranh giành sự đời, nhưng lại âm thầm làm những việc mê hoặc lôi kéo Hầu gia, tâm cơ của người con gái này thật sự quá đáng sợ, tuyệt đối không phải loại người an phận.

Thái phu nhân nhìn Thanh Đại, điềm đạm cười, đợi nàng ta trả lời.

Thanh Đại mặt thoáng ửng hồng, nhưng trông không quá bối rối, nàng ta cúi đầu thuật lại chuyện tình thâm tối qua.

Sau đó ngẩng đầu lên, nhìn Thái phu

nhân nói: “Thái phu nhân, nếu là cây trâm khác thì con cũng không tìm, nhưng đây là cây trâm bạch ngọc mà Thái phu nhân tặng, sao con có thể để mất được?” Nói xong, rút cây trâm bạch ngọc trên đầu xuống, đưa cho Thái phu nhân xem. Thái phu nhân xem kĩ, đúng là của bà tặng cho nàng ta.

“Vì vậy, ăn tối xong, con bèn đến tiền viện để tìm.” Thanh Đại nói tiếp, “Tối đen như mực, tìm rất lâu không thấy, sau đó Hài gia đến, Hài gia nói không ngủ được, cũng rảnh nên giúp con cùng tìm, không lâu sau thì tìm thấy.” Nói tới đây, Thanh Đại lại cúi đầu xuống, mặt đỏ bừng tới cả mang tai.

“Sau khi tìm được trâm rồi, Hầu gia quay về, con cũng về phòng, có lẽ sau khi quay về gây tiếng động nên mới làm phiền tiểu cô nghỉ ngơi.”

Thanh Đại kể lại ngắn gọn, nghe giống như một việc bình thường, nhưng sắc mặt đỏ bừng của nàng ta kiến Tường Nhược Nam khó chịu trong lòng, luôn cảm thấy có chuyện gì đây mà nàng ta không nói ra.

“Chỉ thế thôi?” Thái phu nhân hỏi.

Thanh Đại ngẩng đầu, mở to mắt, vẻ

mặt chân thật: “Đúng ạ, nếu không có Hàu gia giúp, không biết con còn phải tìm bao lâu.”

Thái phu nhân nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thuần khiết của nàng ta hồi lâu.

Lúc này, Thanh Đại lại đỏ mặt nói tiếp: “Trước kia nô tỳ cho rằng Hàu gia rất uy nghiêm, nghiêm túc, đến nhìn người một cái cũng không dám. Nhưng tối qua mới phát hiện, thì ra Hàu gia rất ôn hòa, mặc dù kiệm lời nhưng là một người tốt.” Nói rồi mím môi cười.

Bộ dạng giống như những cô nương

nhỏ ngượng ngùng khi nói về người trong lòng, sự bày tỏ thẳng thắn của nàng ta khiến Thái phu nhân cũng yên tâm. Xem ra chuyện tối qua đúng là trùng hợp, tóm lại nàng ta không phải loại người không trung thực. Nếu con trai bà có để ý tới nàng ta, bà cũng chẳng can thiệp. Thái phu nhân cười cười, đáp: “Sau này phải cẩn thận hơn.”

Cận Yên nhiên nghe nàng ta khen ngợi ca ca của mình thì không kìm được bèn góp một câu: “Ca ca muội đương nhiên là người tốt, nhất định là vì sợ tẩu tẩu ở ngoài muện quá nên mới giúp. Sau này, nếu nhìn thấy ca ca muội, tẩu cũng không cần phải run rẩy đến nói cũng không dám

như thế nữa.”

Thanh Đại cúi đầu ngượng ngùng nói:
“Cô nương chê cười ta rồi.”

Tướng Nhược Nam ngồi bên cạnh nhìn vẻ mặt e thẹn xuân sắc của nàng ta, trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng có thể trách nàng ta sao? Nàng ta vốn là tiểu thiếp của Cận Thiệu Khang, nàng ta thích Cận Thiệu Khang thì có gì là sai?

Nàng có thể yêu cầu Cận Thiệu Khang, nhưng lý do gì để ngăn cấm nàng ta?

Về đến Hầu phủ, các quản sự bắt đầu dỡ đồ xuống và bố trí mọi việc, Tướng Nhượng Nam đỡ Thái phu nhân về Tùng Hương viện, rót trà dâng nước hầu hạ một lúc, từ đầu tới cuối không nhìn thẳng vào Cận Thiệu Khang lần nào. Đợi Thái phu nhân ngủ rồi, nàng cùng Cận Thiệu Khang về Thu Đường viện.

Vừa vào phòng, Cận Thiệu Khang bèn đóng cửa lại, vội vàng muốn giải thích. Rõ ràng, sự lạnh nhạt vừa rồi của Tướng Nhượng Nam khiến hắn thấy hoảng.

“Nhượng Lan, đừng nghe Thiệu Đường ăn nói lung tung, chuyện vốn không phải như thế. Nàng cũng biết ta không có thói

quen ngủ sớm, tối qua ta bèn đến tiền viện đi dạo nhằm giết thời gian, thư giãn tinh thần. Khi đến đó, ta thấy một mình Thanh Đại đang tìm trâm nên tiện thể tìm giúp. Bọn ta tuyệt đối không làm bất cứ chuyện gì, thậm chí chỉ trò chuyện vài câu...” Về chuyện bồi rồi kia, đương nhiên hẳn không nói được.

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn hẳn: “Chàng không cần nói nữa, Thanh Đại đã nói khi ngồi trên xe rồi.”

“Vậy tại sao nàng còn giận?”

Tưởng Nhược Nam ngồi xuống mép giường, cúi đầu, khẽ nói: “Thiếp biết hai

người vô tình gặp nhau ở đó, thiếp cũng biết hai người chẳng làm gì cả. Nhưng chỉ cần nghĩ đến cảnh hai người ở cùng nhau, trong lòng thiếp đã vô cùng khó chịu rồi. Hầu gia, người con gái đó không phải là ai khác mà là thiếp thất của chàng, chàng và nàng ta ở riêng bên nhau, sao thiếp có thể không quan tâm?”

Cận Thiệu Khang ngồi xuống bên cạnh nàng, vòng tay ôm lấy nàng, kéo nàng vào lòng.

“Ta cũng vì thấy nàng ta ở xa quê hương, hoàn cảnh đáng thương... Tối qua, một mình nàng ta đi tìm trâm, sợ làm phiền mọi người mà không cả dám

kinh động tới a hoàn. Ta lại đang rảnh nên mới giúp một tay. Nàng yên tâm, sau này ta sẽ tránh những tình huống như thế, không để nàng phải khó chịu nữa.”

Tưởng Nhược Nam dựa vào lòng hắc, vòng tay ôm lấy hắc, “Thiệu Khang, chàng sẽ không cho rằng thiệp vô lý, sẽ không cảm thấy thiệp quá ghen tuông chứ?”

Nhưng còn chưa đợi Cận Thiệu Khang trả lời, Tưởng Nhược Nam lại quả quyết: “Đúng, đúng là thiệp ghen, nhưng thiệp thà mang tiếng xấu là hay ghen cũng không muốn nhìn cảnh phu quân của mình chàng chàng thiệp thiệp

với người con gái khác mà còn phải giả vờ rộng lượng. Chồng không phải là đồ vật, thiếp tuyệt đối không muốn chia sẻ với ai, hoặc đều là của thiếp...” Nói tới đây, nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, vẻ mặt kiên quyết: “Hoặc không, thiếp quyết không thềm.”

Cận Thiệu Khang nhìn nàng cười: “Ta sao nỡ để nàng mang tiếng hay ghen chứ? Sau này ta sẽ cho mọi người biết, không phải vợ ta hay ghen mà Cận Thiệu Khang ta chỉ yêu vợ mà thôi, không thích những người con gái khác.”

Nếu ngày nào đó Tưởng Nhược Nam cũng giống như Vu Thu Nguyệt, tận tay

đưa người con gái khác lên giường hân, hân chắc sẽ không chịu đựng nổi.

Lúc này Tưởng Nhược Nam mới cười: “Chàng đừng bây giờ thì nói hay như thế, nhưng lúc sau lại giúp người ta tìm khăn, tìm quạt.”

Cận Thiệu Khang vờ giận: “Phu quân nàng từ xưa tới nay nói một là một, nói hai là hai, nói là sau này sẽ tránh thì sẽ tránh.”

Tưởng Nhược Nam thân thiết ép sát vào lòng hân, “Được rồi, thiếp tin chàng.” Bộ dạng nũng nịu của nàng khiến hân rất vui.

Hai người ngồi dựa vào nhau, lòng thật ngọt ngào. Một lúc sau, Tưởng Nhược Nam nói với hắn về chuyện nàng bán khoán đã hai hôm nay.

“Thiệu Khang, chàng thấy Thanh Đại có phải là người biết võ không?”

Cận Thiệu Khang ngẩn người, “Nàng đang nghi ngờ cái gì?”

“Ngày hôm ấy trong rừng cây, cuộc đối thoại giữa Thanh Đại và Vu Thu Nguyệt thiếp thấy rất đáng nghi. Theo lý mà nói với tính tình của Thanh Đại, dù

Vu Thu Nguyệt có nói với nàng ta những lời như thế, nhưng kiểu người một sự nhin là chín sự lành như nàng ta quyết sẽ không lớn tiếng như vậy. Nàng ta làm thế cứ như sợ người khác không biết ấy. Nàng ta ngồi quay lưng về phía chúng ta, không thể nhìn thấy chúng ta đến. Vì vậy thiếp nghĩ, không biết có phải nàng ta là người biết võ công hay không, tai thính mắt tinh, nghe thấy động tĩnh của chúng ta nên mới cố ý lớn tiếng?”

Cận Thiệu Khang ngẫm nghĩ: “Có điều với tình hình khi ấy, nàng ta nghe thấy những lời như vậy, tâm trạng cũng có thể bị kích động. Nàng ta là mỹ nữ do Việt quốc tiến cống, sao có thể là người

biết võ công. Trừ phi là gián điệp. Nhưng Việt quốc là một tiểu quốc, không có thể lực, lại phải thận trọng trong quan hệ với Đại Lương ta và Đại Tề, sao dám dùng thủ đoạn ấy? Hơn nữa, nếu Hoàng thượng đã giữ nàng ta lại, còn ngự ban cho ta, đương nhiên đã cho người điều tra và kết luận nàng ta không có vấn đề gì. Hoàng thượng không thể ban cho ta một người đáng nghi được, ta là Binh bộ Thị lang.”

Chính vì Hoàng thượng ban nên nàng mới không yên tâm, nhưng những lời này nàng không thể nói với hắn.

Cận Thiệu Khang cười cười: “Nàng

đừng nghĩ nhiều nữa. Nếu nàng thật sự không yên tâm thì hôm nào đó ta sẽ thử nàng ta. Người học võ, phản ứng nhanh nhẹn, trong lúc nguy cấp sẽ vô thức để lộ bản thân, đây là một kiểu thói quen, không thể giấu được.” Mặc dù nói thế nhưng hắn vẫn cho rằng Tưởng Nhược Nam đa nghi.

Nếu thật sự Thanh Đại là gián điệp, có lẽ đã phải tìm mọi cách để quán lấy hắn mới phải, sao có thể lâu như vậy vẫn án binh bất động? Hơn nữa, nếu Thanh Đại có ý đồ gì thì làm sao qua mắt nổi hắn?

Tưởng Nhược Nam vội nói: “Cho dù

là thế cũng không cần chàng hao tâm tổn trí cho việc này.” Để hấn thử, chẳng phải lại tạo cơ hội cho họ gặp nhau sao? Nàng tin Cận Thiệu Khang, nhưng không tin Thanh Đại. Nhìn bộ dạng xuân sắc ngời ngời của nàng ta, có lẽ sau này sẽ không ngoan ngoãn như trước đó thể hiện nữa. Cứ để họ gặp nhau lần này rồi lần khác, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Lại nhớ đến tên gây họa Cảnh Tuyên Đế, Tướng Nhược Nam hận tới nghiến răng nghiến lợi.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua, Cận Thiệu Khang lại khôi phục cuộc sống đi sớm về muộn trước kia. Tan triều về

cũng chỉ đi một tuyến đường: hoặc là tới Tùng Hương viện hoặc là tới Thu Đường viện, hoặc cùng Tửng Nhược Nam đi dạo ngoài Hậu hoa viên. Ngoài những lúc gặp Thanh Đại ở Tùng Hương viện khi tới thỉnh an Thái phu nhân ra, thời gian còn lại đúng là hắn không gặp Thanh Đại nữa.

Còn Thanh Đại cũng lại giống trước kia, có điều bây giờ khi thỉnh an Cận Thiệu Khang, nàng ta không còn rụt rè run sợ nữa, nhưng cũng không quá thoải mái, chỉ là thỉnh thoảng đỏ mặt liếc Cận Thiệu Khang một cái, vẫn bộ dạng cam chịu chân chất ấy.

Hàng ngày nàng ta vẫn tới thỉnh an Tướng Nhượng Nam, trò chuyện với nàng, thấy túi hương đem tặng cho nàng trước đó mùi đã nhạt, lại tặng cái mới.

Tướng Nhượng Nam thắc mắc: “Túi hương này của ta mùi đã nhạt, sao cái của muội mùi vẫn nồng như thế?”

Thanh Đại cười đáp: “Muội mang hạt giống từ quê hương sang đây, đã trồng được rồi, thời gian này hoa nở rất nhiều.”

Nhưng Tướng Nhượng Nam vẫn băn khoăn về việc liệu nàng ta có phải là người biết võ công hay không, nghĩ đi

ngĩ lại, quyết định thử nàg ta một lần. Hôm nay, Thanh Đại như thường ngày lại tới Thu Đường viện, Tưởng Nhược Nam gọi Ánh Tuyết dâng trà.

Ánh Tuyết làm theo lời Tưởng Nhược Nam dặn, khi đưa trà cho Thanh Đại, giống như bắt cần, làm đổ chén trà, cả chén trà nóng bốc khói nghi ngút đổ lên người Thanh Đại.

Theo những gì Cận Thiệu Khang phân tích, người luyện võ sẽ vô tình để lộ phản ứng nhanh nhẹn của mình trong những tình huống đột ngột bất ngờ, trước đó Tưởng Nhược Nam đã thử rồi, Cận Thiệu Khang phản ứng nhanh như chớp

giờ tay bắt gọn chén trà.

Nếu Thanh Đại thật sự là người biết võ công, thì cho dù không thể bắt được chén trà như Cận Thiệu Khang, thì việc né tránh đối với nàng ta không phải việc khó.

Nhưng Thanh Đại lại hoảng hốt thất thanh kêu lên một tiếng, căn bản chẳng phản ứng kịp, thấy nước trà nóng đổ lên đùi mình cũng chẳng biết đường mà né tránh.

Toàn bộ chén trà đổ lên đùi nàng ta rồi, nàng ta mới đột ngột nhảy dựng lên, vừa nhảy vừa kêu: “Nóng quá, nóng

quá!” Hoàn toàn giống như phản ứng của người bình thường.

Thấy nàng ta đau tới chảy cả nước mắt, Tướng Nhược Nam vừa có cảm giác tội lỗi lại vừa thoáng thất vọng, vội vàng sai Ánh Tuyết đưa nàng ta đi thay y phục. Sau đó Ánh Tuyết quay về nói với nàng: “Trên đùi Thanh di nương bị bỏng một mảng lớn.”

Bản năng con người không thể che dấu, lần này Tướng Nhược Nam chẳng còn gì để nghi ngờ nữa. Xem ra, chuyện trong rừng cây hôm đó đúng là do tâm trạng kích động nên mới lớn tiếng như vậy.

Khi vào cung thỉnh an Thái hậu, Thái hậu hỏi thăm tình hình gần đây của nàng.

Tướng Nhượng Nam đáp: “Hầu gia chẳng quan tâm tới nàng ta, nhưng con vẫn có cảm giác không yên tâm.”

Thái hậu gật đầu: “Cũng đúng, có một người con gái dịu dàng ngoan ngoãn như vậy ở bên cạnh, khó trách con không yên tâm.” Thái hậu đã được nghe Tướng Nhượng Nam kể về Thanh Đại.

Cho dù Tưởng Nhược Nam không thích nàng ta, đề phòng nàng ta, nhưng bảo nàng kể tội Thanh Đại thì quả thật nàng không biết phải kể thế nào. Có thể thấy Thanh Đại đã cư xử hành động rất hợp tình hợp lý khi ở Hầu phủ.

“Nói cho cùng cũng đều tại Hoàng thượng...” Thái hậu kéo tay nàng, dịu giọng nói: “Nhưng con cũng đừng trách Hoàng thượng, từ nhỏ vạn sự thuận lợi quen rồi, chưa từng gặp trắc trở như thế bao giờ, lần đầu tiên phải nếm cảm giác muốn mà không có được nên mới không thể từ bỏ như vậy. Đợi thêm một thời gian nữa Hoàng thượng sẽ hiểu thôi.”

Tướng Nhượng Nam nhìn Thái hậu, lòng vô cùng cảm kích. Từ sau khi Thái hậu biết Cảnh Tuyên Đế thích nàng, chưa bao giờ người trách nàng một câu, cũng chưa từng nghi ngờ nàng. Việc này đối với một người luôn cao cao tại thượng như Thái hậu mà nói, thật hiếm thấy.

“Thái hậu...” Tướng Nhượng Nam dựa đầu vào vai người, “Cũng may còn có Thái hậu để tâm sự, giờ người trong Hậu phủ đều khen ngợi Thanh Đại không ngớt lời, con chẳng thể nói gì. đành phải vào cung nói với Thái hậu.”

Thái hậu khẽ nói: “Con à, con cũng thật quá cố chấp, vì vậy nên mới luôn

phiền não.”

“Thật vậy sao?” Tưởng Nhược Nam cười nhẹ, “Nhưng chẳng có cách nào, con không thể nghĩ khác đi được.”

“Con thật là.” Thái hậu cười, “Có điều giờ đã tháng Chín, thời gian nửa năm sẽ chẳng mấy chốc mà qua thôi.”

Đến giữa tháng Chín, tiết trời bỗng chuyển lạnh, gió Bắc tràn về, người già trẻ con đều mặc áo ấm, hai tiểu thư kia cũng rời đi.

Trước khi đi, Cận Yên Hồng cầm tay Tưởng Nhược Nam hết lòng cảm tạ. Cảm tạ nàng thời gian nàng ta ở đây đã quan tâm chăm sóc, trong thời gian ấy hai đứa trẻ có bị ốm một trận, khám đại phu rồi nhưng không chịu uống thuốc, cũng may nhờ có phương pháp thực liệu của Tưởng Nhược Nam mà bệnh tình của chúng thuyên giảm.

Tưởng Nhược Nam viết vài phương pháp trị liệu dành cho trẻ con mỗi khi chúng sốt, ho hoặc cảm mạo, đưa cho Yên Hồng.

Cận Yên Vân cũng cầm tay nàng nhiệt tình mời nàng sau này có thời gian thì tới

nhà nàng ta chơi, đồng thời cũng mời cả Thanh Đại, khiến Thanh Đại rất cảm kích.

Thái phu nhân cũng gửi rất nhiều lễ vật để họ mang về biếu thông gia, Hầu phủ xưa nay vốn chu đáo rộng rãi, hai vị tiểu thư họ Cận coi như cũng được mát mặt khi quay về nhà chồng.

Hai vị cô cô đi rồi, Hầu phủ yên tĩnh được mấy ngày, lại có chuyện.

Mà người gây chuyện vẫn là Vu Thu Nguyệt đang bị cấm túc.

Vu Thu Nguyệt vì sợ uy nghiêm của Cạn Thiệu Khang nên ngoan ngoãn ở trong viện tử một thời gian, nhưng bảo cô ta phải ở lý trong Cẩm Tú viện mãi, cô ta sao cam tâm? Nghe bọn a hoàn về nói, Thanh Đại đắc sủng thế nào, được Thái phu nhân và phu nhân yêu quý thế nào, cô ta hận tới mức suýt nữa thì nghiền vỡ cả răng.

Sau đó, cô ta bắt đầu giả vờ ốm, rồi bọn a hoàn thông báo cho Thái phu nhân, báo rằng Vu Thu Nguyệt tâm trạng buồn phiền, không ăn không uống, đêm ngủ cũng không yên giấc.

A hoàn Lê Châu khóc ròng, nói: “Thái

phu nhân, từ sau khi Vu di nương nhà nô tỳ bị cấm túc, tâm trạng ỉn rĩ, ăn uống không được như trước nữa, mấy hôm nay rồi chẳng chịu ăn gì, còn luôn kêu đau bụng. Nô tỳ sợ xảy ra chuyện nên mới bẩm báo với Thái phu nhân, mong Thái phu nhân nể tình di nương đang mang thai, hãy đến thăm di nương một lần.”

Đầu tiên, Thái phu nhân nghe Lê Châu khóc lóc kể khổ đã biết Vu Thu Nguyệt lại gây chuyện, trong lòng rất không vui. Nhưng khi nghe a hoàn nhắc đến đứa con trong bụng Vu Thu Nguyệt, bà vội vàng gọi Trương ma ma: “Mau đi mời Lưu thái y.” Rồi đem theo bọn a hoàn tới Cẩm Tú viện xem tình hình thế nào.

Khi đến Cẩm Tú viện, thấy bên trong tối om, không khí đặc quánh, còn Vu Thu Nguyệt đang nằm trên giường, sắc mặt trắng nhợt, hai mắt vô hồn. Thấy Thái phu nhân, cô ta bèn được a hoàn đỡ ngồi dậy, quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân, khóc nói: “Thái phu nhân, hàng ngày con bị nhốt trong này, con biết mọi người đều đang chê cười con, đến buổi tối con ngủ cũng gặp ác mộng. Thái phu nhân, cho dù người không quan tâm tới con, nhưng xin người hãy nghĩ đến đứa bé. Nó là cốt nhục của Cận gia, con không vui thì nó làm sao mà vui được? Thái phu nhân, sau này con nhất định sẽ ngoan ngoãn thủ lễ, xin Thái phu nhân hãy nói với Hầu

gia, đừng cảm tức con nữa.”

Nói xong bắt đầu khóc nức lên, khóc tới không thể thở được. Thái phu nhân thấy bộ dạng nàng ta như vậy, lòng rất lo lắng.

Lúc này, Tưởng Nhược Nam biết tin thì vội tới. Không lâu sau, Lưu Tử Căng cũng đến, y giúp Vu Thu Nguyệt bắt mạch, rồi nói với Thái phu nhân: “Thai phụ tâm trạng u uất, không tốt cho đứa bé trong bụng.”

Vì câu nói này mà ngay tối đó Thái phu nhân thông báo cho Cận Thiệu Khang, rồi tha bổng Vu Thu Nguyệt.

Việc đầu tiên Vu Thu Nguyệt làm sau khi biết tin là sai a hoàn Lê Châu thân cận bên mình: “Sau này người hãy giúp ta theo dõi Nghênh Hương viện, thấy tiểu xướng phụ đó có gì bất thường thì về báo lại cho ta biết.” Muốn vờ vịt hả? Xem lão nương sẽ lột mặt nạ của người thế nào.

Cứ như thế, Vu Thu Nguyệt lại bắt đầu xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng bề ngoài có vẻ tỏ ra thận trọng sợ sệt, đối với Tưởng Nhược Nam cũng rất cung kính, có điều mỗi khi gặp Thanh Đại, ánh mắt đều tối lại.

Sáng nay, mọi người tới Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân, vừa ngồi xuống trò chuyện mấy câu, không lâu sau, Vu Thu Nguyệt được a hoàn dìu, lật bệt đi vào.

Vu Thu Nguyệt giờ đã mang thai năm tháng, đi lại không tiện nữa.

Mọi người thấy cô ta không hẹn mà cùng im bật, Cận Yên Nhiên quay đầu đi, không thềm để ý tới cô ta nữa. Vương thị cũng không dám thân thiết với cô ta như trước.

Nhưng cô ta lại làm như không nhìn thấy tất cả những cảnh ấy, lễ phép tới

hành lễ với Thái phu nhân và Tướng Nhượng Nam, sau đó ngồi vào chiếc ghế phía trên Thanh Đại. Thanh Đại vội vàng đứng dậy hành lễ với cô ta.

Vu Thu Nguyệt ngược mắt nhìn Thanh Đại một cái, sau đó cười: “Muội muội lễ nghi chu đáo, chẳng trách được mọi người thương.”

“Lễ nghi chu đáo vốn là bổn phận của Thanh Đại.”

Vu Thu Nguyệt cười khẽ, vẻ mặt khinh miệt.

Tướng Nhược Nam tay cầm chén trà ngồi yên lặng một bên không nói, ánh mắt nhìn về phía hai người bọn họ, hai vị này xem ra sắp “cấn” nhau rồi.

A dì đà phật, Phật tổ phù hộ, xin hãy tha thứ nàng vì tâm trạng háo hức muốn xem kịch vui lúc này.

Sự hiếu chiến của Vu Thu Nguyệt nàng rất hiểu, loại người miệng nam mô bụng bồ dao găm này, nếu bản thân nàng không chiếm ưu thế về mặt thân phận thì cũng khó đối phó. Chỉ không biết khả năng chiến đấu của Thanh Đại thế nào, vừa hay nhân cơ hội này phải quan sát xem sao.

Vu Thu Nguyệt liếc Thanh Đại một cái, rồi lại nhìn Thái phu nhân, nói: “Phu nhân, hôm nay Thu Nguyệt đến là để thỉnh an Thái phu nhân, ngoài ra cũng muốn nhận lỗi với phu nhân vì những lời hỗn hào trong rừng ngày hôm đó.”

Thái phu nhân gật đầu, vẻ mặt dịu xuống: “Người hãy xin lỗi phu nhân, phu nhân từ xưa tới nay đối xử với người không bạc, những lời như thế đúng là không nên.”

Vu Thu Nguyệt vẻ mặt rất hối hận, “Khi ấy Thu Nguyệt mất trí nên mới nói ra những lời vô lương tâm như vậy. Thời

gian vừa rồi, Thu Nguyệt vẫn luôn hối hận, càng nghĩ, càng hổ thẹn. Hôm nay không thể không dập đầu trước tử tử nhận lỗi.” Nói rồi đứng dậy, định quỳ xuống trước mặt Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam đặt chén trà bằng sứ trắng với hoa văn ngũ sắc xuống, kéo cô ta lại, nhìn Vu Thu Nguyệt điềm đạm đáp: “Vu di nương giờ cơ thể nặng nề rồi, không cần phải giữ lễ nữa. Nếu đã biết sai, sau này đừng tái phạm, con người ta không thể tha thứ cho người khác hết lần này tới lần khác được. Nếu còn có lần sau, cho dù di nương có dập đầu cũng vô ích.”

Vu Thu Nguyệt trong lòng rất hận, nhưng cô ta biết, địa vị của Tưởng Nhược Nam vững chắc, lại được Hầu gia sủng ái, nhất thời không thể lật đổ nàng. Bây giờ quan trọng nhất là phải tìm cách giúp mình hả giận. Cô ta không đối phó được với Tưởng Nhược Nam, nhưng không có lý gì đến một vũ nữ nhỏ bé cũng không đối phó nổi.

Vu Thu Nguyệt nén giận, cố nặn ra một nụ cười: “Phu nhân dạy phải.” Nói xong lại ngồi xuống, rồi lại bắt đầu nói chuyện như không có việc gì xảy ra.

Cô ta quay đầu hỏi Tưởng Nhược Nam: “Phu nhân, mấy hôm nay có phải

Hầu gia về hơi muộn không?”

Tưởng Nhược Nam nhìn cô ta một cái, đáp: “Đúng thế, hai hôm nay Hầu gia bận việc công, nên về hơi muộn.” Sau đó lại hỏi: “Vu di nương tự dung lại hỏi vậy là có ý gì?”

Vu Thu Nguyệt liếc về phía Thanh Đại, điềm đạm cười: “Thực ra muội hỏi thay Thanh di nương thôi. Muội thấy Thanh di nương không biết chính xác thời gian hồi phủ của Hầu gia, lần nào cũng đứng trên con đường Hầu gia sẽ đi qua từ rất sớm mà hóng gió bắc, thực quá đáng thương nên mới có lòng hỏi hộ. Muội sợ muội ấy hóng gió lâu nhiễm

lạnh, lại ôm thì nguy.”

A hoàn Lê Châu nhận được lệnh của cô ta, ngày nào cũng theo dõi Thanh Đại. Mặc dù nhiều lúc đi theo mãi bỗng dưng không thấy người đâu nữa, nhưng có lần vô tình bắt gặp Thanh Đại đang đứng trên con đường vào Thu Đường viện, nơi mà Hầu gia sẽ đi qua khi từ phủ nha về. Sau đó bèn vờ vịt như vô tình gặp Hầu gia.

Lời vừa dứt, ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về phía Thanh Đại, bình thường gặp Hầu gia đến nói cũng không dám nói, thế mà lại giở trò đó?

Có điều cũng phải thôi, làm gì có thiệp thât nào không muốn tranh sủng, chỉ là bình thường đâu cần phải vờ vịt thanh cao như nước thế?

Ánh mắt Thái phu nhân khẽ động, bung chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm.

Tưởng Nhược Nam nhìn Thanh Đại, thâm nghĩ, cuối cùng cũng không kìm được mà phải ra tay rồi đây? Kê sách rất hay, đầu tiên là thể hiện mình bình thản chẳng màng tranh giành, che mắt mọi người, lại có được thiện cảm của Cận Thiệu Khang. Nếu vừa vào phủ đã có ý định quyến rũ Cận Thiệu Khang, không khiến hấn chán ghét mới lạ. Giờ lại len

lén tìm cách tiếp cận, đương nhiên sẽ không khiến Cận Thiệu Khang phản cảm. Đáng tiếc, bị Vu Thu Nguyệt phát hiện.

Cổ nhân có câu rất đúng: Thà đắc tội với người quân tử, chứ đừng đắc tội với kẻ tiểu nhân.

Bị Vu Thu Nguyệt theo dõi thì không dễ chịu chút nào cả.

Tưởng Nhược Nam cảm thấy rất không phải trước tâm trạng sung sướng khi thấy người khác gặp nạn của mình.

Vu Thu Nguyệt nhìn Thanh Đại, khoe

miệng nhếch lên cười nhạt, vốn tưởng sẽ thấy bộ dạng hoảng hốt thất kinh của nàng ta.

Nhưng không ngờ, Thanh Đại mặc dù mặt thoáng biến sắc nhưng không hề kinh sợ, nàng ta mím chặt môi, nhìn thẳng vào Vu Thu Nguyệt, nói: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ đang chê cười muội ư? Tại sao? Thanh Đại đã làm gì sai chứ?”

Vu Thu Nguyệt cười nhạt một tiếng, “Người còn không biết ngượng mà hỏi ta người đã làm gì sai? Hôm đó ai đã hùng hồn đầy chính nghĩa mà nói với ta rằng: Chỉ cần được sống bình yên trong Hầu phủ, cho dù Hầu gia không thích người,

người cũng không mong mỗi gì hơn? Nhưng, mới qua vài hôm người đã làm cái trò lén lút vô sỉ ấy, nếu người không mong mỗi thì hà tất phải lén gặp Hầu gia? Thật giả tạo.” Cô ta nhấn mạnh vào hai từ giả tạo, giống như trút mọi bức dọc vào đó.

Thanh Đại nghe xong những lời chất vấn của Vu Thu Nguyệt, khuôn mặt lập tức trắng bệch, làm nền cho mái tóc đen nhánh của nàng ta, nhìn vô cùng đáng thương. Nàng ta không nhìn bất kỳ ai, khẽ quay đầu sang bên cạnh, ánh mắt nhìn xa xăm, nước mắt chạy quanh, bộ dạng vô cùng thê lương.

“Tỷ tỷ nói không sai, đúng là muội muốn sống một cuộc sống bình yên, mặc dù muội là con gái trong tông thất, nhưng không giống với những người là con của chính thất, từ nhỏ muội đã được nuôi dưỡng để trở thành một ca vũ. Tỷ tỷ thân là đích nữ, sẽ không biết những vất vả mà muội phải chịu đựng từ nhỏ đến lớn, vì vậy từ sau khi đến Lương triều, muội hy vọng có được một cuộc sống bình yên. Đây hoàn toàn là những lời tận đáy lòng muội.”

Giọng nàng ta bỗng trở nên dịu dàng nhẹ nhàng, nói những lời thề lương như thế khiến lòng người vô cùng lay động. Nhất thời, bao gồm cả Tướng Nhược

Nam trong đó, đều không khỏi cảm thán một tiếng.

Vu Thu Nguyệt vốn là cao thủ chuyên làm bộ làm tịch, vờ vịt đáng thương. Trong những lần tranh đấu với Tưởng Nhược Nam, nàng luôn khinh miệt chiêu này của cô ta, lần nào cũng dùng cương khắc nhu, khiến cô ta không ngóc đầu lên được. Nhưng không ngờ Thanh Đại không có bản lĩnh của “cương” mà mang thủ đoạn “nhu” ra dùng. Thậm chí còn cao thủ tới mức khiến sắc mặt mọi người đều lộ vẻ thông cảm, bất giác Vu Thu Nguyệt thấy cuống, bắt đầu không giữ được bình tĩnh.

“Nếu đã như thế, thì người cần gì phải giấu phu nhân, lén lút dụ dỗ Hầu gia? Người đừng có đứng đây mà vờ vịt đáng thương, hòng được mọi người cảm thông. Nói thẳng ra, đây chẳng qua cũng chỉ là thủ đoạn mong nhận được sự sủng ái của Hầu gia mà thôi, người tưởng có thể giấu được ai chứ?”

Nghe những lời như vậy, Thái phu nhân và Cận Yên Nhiên không hện mà cùng chau mày, bởi vì trước kia họ đều cảm thấy Thanh Đại đáng thương.

Thanh Đại ngẩng phắt đầu lên, nhìn Vu Thu Nguyệt, mắt nhòe nước, nhưng vẻ mặt bình tĩnh, “Muội không muốn tranh

giành cái gì cả, cũng không yêu cầu gì hết, chỉ là... muội chỉ là...” Nói tới đây, đôi mi dài khẽ chớp, từng giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, hai bên má nàng ta ửng hồng, “Muội chỉ muốn gặp Hầu gia một chút mà thôi, chỉ muốn nhìn Hầu gia nói với chàng một hai câu, nếu phu nhân không tin thì có thể hỏi Hầu gia. Thanh Đại chẳng làm điều gì đáng để hổ thẹn, có một hai lần muội chỉ len lén nấp ở một bên nhìn Hầu gia mà thôi, cho tới lần trước mới lấy hết dũng khí bước ra thỉnh an chàng. Muội không muốn đạt được điều gì, nhưng muội muốn gặp phu quân của mình, tại sao lại là hành vi vô liêm sỉ chứ?”

Mọi người đều biết từ sau khi nàng ta vào phủ, Hầu gia chưa từng để mắt tới nàng ta. Nếu những lúc tới thỉnh an Thái phu nhân mà không gặp thì một ngày cũng chẳng thể gặp Hầu gia lấy một lần. Nàng ta là một Việt nữ không nơi nương tựa, thời gian đầu có lẽ còn có chút sợ sệt nhưng lâu dần tự nhiên sẽ muốn được Hầu gia để ý. Nghĩ kỹ lại thì cũng là chuyện thường tình, so với những thiếp thất thích giở trò dụ dỗ quyến rũ ra, nàng ta chỉ đứng trên đường Hầu gia sẽ đi qua nhìn một cái, chẳng phải là chuyện gì không chấp nhận được. Dù sao, nàng ta cũng là thiếp thất của Hầu gia.

Nhưng những lời của Thanh Đại lại

khiến Tướng Nhượng Nam rất không vui, đang chuẩn bị nói mấy câu thì Vu Thu Nguyệt đã giành lên tiếng trước: “Thanh Đại, sao ta nghe những lời người nói có gì đó không đúng nhỉ? Người muốn gặp mặt Hầu gia, nhưng lại chỉ có thể gặp lên lên lút lút như thế, ý của người là, có ai đó ngăn không cho người gặp Hầu gia? Khiến người phải âm ức như vậy, khổ sở đứng đợi trong làn gió Bắc mới gặp được Hầu gia một lần.” Nói xong mắt vô thức liếc về phía Tướng Nhượng Nam, khóe miệng nhếch lên cười.

Lời vừa dứt, những người còn lại đều thoáng chau mày, ai không biết Tướng Nhượng Nam rất ghen chứ. Đương nhiên

là Tường Nhược Nam không cho Hầu gia tới gần thiếp thất, Thanh Đại thật thà, không dám phản kháng phu nhân, nhưng lại muốn gặp Hầu gia, vì vậy mới phải lén lút.

Tường Nhược Nam tức giận. Vu Thu Nguyệt này, đối phó với Thanh Đại còn không quên kéo nàng vào. Nhưng thấy sắc mặt của mọi người, nàng cũng biết chuyện hôm nay mình nhất định phải nói cho rõ ràng, nếu không sẽ khiến Thanh Đại càng được mọi người thương cảm đồng tình. Mà điều này đối với nàng mà nói, hoàn toàn không có lợi.

Nàng khẽ cười hai tiếng, rồi nói:

“Những lời này càng nghe càng thú vị. Trong nhà, Hầu gia là chủ; ở ngoài, Hầu gia là đại tướng quân bình định phản loạn phía Tây, nay cũng đang là Binh bộ Thị lang tam phẩm. Với khả năng và nhân phẩm của Hầu gia, ai dám giám sát chàng? Chàng muốn gặp ai, không muốn gặp ai, không có người nào có thể điều khiển được. Vu di nương, những lời của di nương thật nực cười, không cần thận đề tin này lọt ra ngoài, không biết người ta sẽ nghĩ về Hầu gia thế nào. Còn Thanh di nương...”

Tướng Nhượng Nam nhìn Thanh Đại, còn chưa nói hết, Thanh Đại đã quỳ sụp xuống trước mặt nàng, dập đầu “cộc”

một cái, sau đó ngẩng lên, nhìn Tưởng Nhược Nam, nói: “Phu nhân, Thanh Đại biết ngắt lời phu nhân là điều không nên, nhưng có những chuyện Thanh Đại không thể không nói. Từ sau khi vào Hầu phủ tới nay, Thanh Đại được phu nhân chăm sóc, trong lòng Thanh Đại vô cùng cảm kích. Vì vậy, trong lòng Thanh Đại hoàn toàn không dám có nửa câu khiến phu nhân không hài lòng và cũng không oán trách suy nghĩ của Vu di nương. Thanh Đại dù có nằm mơ cũng không dám làm những việc ấy, chỉ là vì Thanh Đại rất muốn gặp Hầu gia mà thôi, vốn tưởng chuyện chẳng có gì to tát, nhưng không ngờ lại bị Vu di nương mắng là vô liêm sỉ. Nếu đến phu nhân cũng nghĩ như thế

thì sau này Thanh Đại sẽ không bao giờ gặp Hàu gia nữa. Thanh Đại dù thế nào cũng không muốn làm phu nhân buồn, không muốn phu nhân giận Thanh Đại.”

Nàng ta ngẩng đầu lên, bộ dạng thành khẩn nhìn Tưởng Nhược Nam. Bộ dạng đó như muốn nói, dù Tưởng Nhược Nam bảo nàng ta chết, nàng ta cũng sẽ làm theo lời nàng.

Tưởng Nhược Nam có thể nói gì chứ? Nàng đương nhiên không muốn Thanh di nương xuất hiện trước mặt Hàu gia, nhưng nàng có thể nói những lời ấy ra không? Nàng nhìn khuôn mặt thanh khiết đơn thuần lại xinh đẹp như hoa như ngọc

của Thanh Đại, tâm trạng nặng nề.

Lúc này, Vu Thu Nguyệt cười nhạt: “Thanh di nương, có phải người đang ép phu nhân cho phép người gặp Hầu gia không?”

Thanh di nương quay ngoắt đầu lại, dường như đã thực sự tức giận, “Tỷ tỷ, muội biết chuyện lần trước Thanh Đại đã đắc tội với tỷ tỷ, nhưng nếu tỷ tỷ có giận thì cứ trút lên một mình Thanh Đại là được rồi, hà tất phải cố ý hết lần này tới lần khác khiêu khích muội và phu nhân. Tỷ làm vậy là có ý gì? Trước đó tỷ nói việc muội lén gặp Hầu gia là hành động không biết liêm sỉ, nay muội đường

hoàng xin minh xét, tại sao lại thành ép phu nhân? Chuyện này đương nhiên do phu nhân và Thái phu nhân xem xét, Thanh Đại lẽ nào lại làm sai rồi ư?”

Vu Thu Nguyệt thấy nàng ta lại dám chỉ trích mình trước mặt Thái phu nhân, bất giác cũng hét lên: “Người đúng là đồ tiện nhân mồm mép.” Rồi sau đó vội quay sang biện giải với Thái phu nhân, “Thái phu nhân đừng nghe kẻ tiện nhân ấy nói linh tinh, Thu Nguyệt tuyệt đối không có ý đó.”

Thái phu nhân sắc mặt trầm xuống, nặng nề đặt cách chén trà trên tay xuống bàn, khiến Vu Thu Nguyệt giật bắn cả

mình.

“Được rồi, Vu di nương, người ăn nói tiết chế một chút. Thanh di nương là do Hoàng thượng ngự ban, không phải người người có thể tùy tiện sỉ nhục. Người xem người, vừa được tha đã gây chuyện khiến gia đình bất hòa. Xem ra Hầu gia đã đúng, với tính cách của người, phải cấm túc người cả đời người mới chịu yên phận. Lần này đích thân ta hạ lệnh cấm túc người, người đừng mong được thả ra nữa.”

Vu Thu Nguyệt vội vàng quỳ xuống, dập đầu xin tha: “Thái phu nhân đừng giận, Thu Nguyệt không cố ý gây chuyện,

chỉ là thấy Thanh di nương nói một đằng làm một nẻo nên mới không kìm được mà lên tiếng. Thu Nguyệt biết sai rồi, Thái phu nhân xin hãy tha cho Thu Nguyệt.”

Thái phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Thanh di nương cũng giống người, cũng là thiếp thất của Hầu gia. Sao chỉ có người được nghĩ cách để gặp Hầu gia, lấy lòng Hầu gia? Giờ Thanh di nương đến gặp Hầu gia cũng không được phép? Phu nhân nói đúng, Hầu gia muốn gặp ai thì gặp, chẳng ai can thiệp được. Hầu gia nếu thật sự không muốn gặp Thanh di nương, dù Thanh di nương có chạy đuổi theo cũng vô ích. Vu di nương, nay người chỉ cần ngoan ngoãn dưỡng thai, an phận

đợi sinh con, đừng có quản mấy việc này nữa. Lẽ nào chỉ có mình người là sáng suốt, còn chúng ta đều là người ngu xuẩn hoa mắt hết hay sao?”

Vu Thu Nguyệt thất kinh, vội vàng dập đầu, không dám mở miệng giải thích nữa.

Thái phu nhân nhìn Tưởng Nhược Nam: “Nhược Lan, giờ con đã nắm quyền xử lý mọi việc trong nhà, con có gì muốn nói không?” Bà nhìn Tưởng Nhược Nam, vẻ mặt điềm đạm.

Bà biết con trai mình thích Nhược Lan, nhưng Hầu gia con cái hiếm muộn, chỉ dựa vào một mình Nhược Lan thì

không được. Nay có Thanh Đại dịu dàng hiểu biết, lại xinh đẹp như hoa như ngọc, mà Hầu gia cũng chẳng ghét nàng ta. Đã thế, đương nhiên không thể dung túng cho Nhược Lan chuyên sung lâu dài.

Tưởng Nhược Nam nhìn Thanh Đại đang quỳ trước mặt mình một cái, quả là một người con gái khá lợi hại, chỉ dăm câu ba điều đã rửa sạch tội lỗi cũng như nghi kị của mọi người, còn giành được cục diện thắng lợi về phía mình. Sau này cho dù nàng ta có tìm cách tiếp cận Hầu gia, cũng chẳng ai trách mắng gì nàng ta.

Nhưng điều khiến nàng bội phục chính là lời nói hành động hết sức tự nhiên,

chẳng tìm thấy sơ hở của sự giả dối, ngay bản thân nàng cũng không biết rốt cục có phải nàng ta cố ý hay không.

Con người Thanh Đại, làm chuyện gì cũng hết sức kín kẽ, tự nhiên tới mức giống như thật, khiến nàng có cảm giác không thể trở tay.

Nhưng cho dù người mưu kế có hiểm, thủ đoạn có cao, ta cũng quyết không để người phá vỡ hạnh phúc của mình.

“Mẫu thân nói rất có lý, Nhược Lan không có ý kiến khác.”

Nàng không tranh luận với Thái phu nhân, nhưng nàng sẽ quản chặt Cận Thiệu Khang, không cho hắn tới viện tử của Thanh Đại. Thái phu nhân có bản lĩnh thì hãy thuyết phục con trai mình.

Thái phu nhân hài lòng gật gật đầu, giáo huấn Vu Thu Nguyệt thêm vài câu, sau đó cho mọi người lui.

Cận Yên Nhiên ở lại với Thái phu nhân, đợi mọi người đi cả rồi mới hỏi Thái phu nhân: “Mẫu thân, người thấy Thanh Đại có thật sự tốt giống như những gì cô ta thể hiện không?”

Thái phu nhân cười cười, vẻ mặt hài

lòng: “Con có thể hỏi câu đó, chứng tỏ bao năm nay ta dạy dỗ con không uổng công.”

Cận Yên Nhiên ngượng ngùng cúi đầu: “Từ sau khi con gái tin nhầm Vu di nương, giờ không còn dám dễ dàng tin ai nữa.”

Thái phu nhân trầm mặc hồi lâu, mới đáp: “Từ nhỏ đã bị nuôi dạy thành ca kỹ, nói không có tâm kế thì ta không tin. Nhưng, con người Thanh Đại rất biết nặng nhẹ, không giống loại người tùy tiện ngang ngược như Vu Thu Nguyệt. Cho dù sau này nàng ta đắc sủng, có lẽ cũng sẽ chẳng gây ra chuyện gì lớn đâu.” Nói

xong thở dài, có phần lo lắng nhìn Cận Yên Nhiên: “Con ta, trước kia ta luôn muốn gả con vào một gia đình bình thường, không cầu nhà cao cửa rộng, không cầu vinh hoa phú quý, chỉ mong con rể sống tình cảm, những thứ khác đủ dùng là được. Nhưng không ngờ Hoàng thượng lại chỉ hôn con cho Ninh Vương. Phủ Ninh Vương đông người nhiều việc, giờ mẹ thật hối hận vì trước đó bảo vệ con quá kỹ nên mới khiến con không hiểu biết sự đời, mẹ rất lo lắng.”

Cận Yên Nhiên dựa vào lòng Thái phu nhân, “Mẹ không cần lo cho con. Con gái cũng sẽ kiên cường đối mặt với mọi chuyện, giống tàu tàu vậy. Cho dù có

chỗ không hiểu, quay về hỏi mẫu thân là được mà.”

Thái phu nhân cười: “Làm gì có con gái nhà ai xuất giá rồi còn thường xuyên về nhà mẹ đẻ. Nhưng... tâu tâu con thật là người hiếm thấy, cục diện khó xoay sở như thế mà từng bước từng bước trụ vững.”

[©DTV](#)

Vu Thu Nguyệt ôm một cục tức quay về Cẩm Tú viện.

Lệ Châu thấy sắc mặt đen như đáy nồi của cô ta, thận trọng dâng nước nóng lên,

hỏi: “Di nương, sau này nô tỳ còn phải đi theo Thanh di nương nữa không?”

Vu Thu Nguyệt ném chiếc bát nước bằng sứ trắng vẽ hoa văn trên tay xuống đất, quát: “Theo dõi vẫn phải theo dõi! Ta không tin cô ả sẽ không để lộ điều gì đó.” Người như cô ta mà lại thua trong tay một vũ nữ, nỗi hận này sao nuốt cho nổi.

Lệ Châu chớp chớp mắt, hạ giọng khuyên nhủ: “Di nương... Nô tỳ thấy nên thôi đi... Hôm nay Thái phu nhân giận như vậy, hơn nữa thái độ cũng đã rất rõ ràng. Cho dù sau này có bắt gặp cô ta và Hầu gia ở bên nhau, chúng ta có thể làm

gì được chứ?”

Vu Thu Nguyệt tức tối: “Hôm nay ta đã quá sơ suất, chuyện này căn bản không nên nói trước mặt Thái phu nhân. Tưởng Nhược Nam ghen tuông như vậy, chuyện này chỉ cần để cô ta biết là được. Sau này, người phát hiện được bất kỳ điều gì cũng đừng lên tiếng vội, chỉ cần báo lại cho ta biết, sau đó ta sẽ đưa phu nhân tới xem màn biểu diễn tình xảo đó. Ta không tin với tính cách của phu nhân mà vẫn dung túng được Thanh Đại. Đến khi ấy để cho bọn họ tự đấu đá nhau, còn ta làm ngư ông đắc lợi.”

Nghĩ đến đây cứ như nhìn thấy thắng

lợi đã ở ngay trước mắt, cô ta đắc ý cười.

Lệ Châu nhìn nụ cười của cô ta, trong lòng rất không đồng tình, hai người đó đâu phải những chủ tử yếu đuối, sao có thể để Vu di nương tùy ý thao túng được?

Nhắc ra mới nhớ, từ sau khi Vu di nương mang thai, tính cách thay đổi rất nhiều. Dễ cáu, dễ giận, làm việc cũng mạnh động hơn trước nhiều...

Nhưng Lệ Châu là kẻ dưới, ngoài nghe lệnh chủ nhân ra còn có cách gì chứ?

Tưởng Nhược Nam quay về Thu Đường viện, nhớ đến việc Cận Thiệu Khang đã gặp mặt Thanh Đại mấy lần nhưng không nói gì với nàng, trong lòng cũng thấy nổi giận. Thầm nghĩ, giờ thì giấu mình gặp mặt, một thời gian nữa không biết sẽ giấu mình làm những gì đây?

Nhưng khi thời gian dần trôi đi, nàng cũng bình tâm trở lại.

Kể ra thì cũng không thể hoàn toàn trách Cận Thiệu Khang. Thanh Đại đợi trên đường hấn về, hấn làm sao biết

được? Gặp rồi, Thanh Đại lại lễ phép hành lễ với hấn, lễ nào còn có thể không nhìn nàng ta? Việc hấn không cho nàng biết, có lẽ hấn cho rằng không cần thiết và chắc cũng sợ nàng thêm suy nghĩ.

Hấn từ phủ nha về vốn đã rất mệt rồi, nếu nàng còn vì việc này mà gây sự với hấn, bắt hấn giải thích rồi đổ dành nàng, thì cho dù tình cảm hấn dành cho nàng có sâu đậm tới đâu cũng sẽ có lúc thấy chán ghét. Như thế chẳng phải rất hợp ý của Hoàng đế ư? Nói cho cùng, Hoàng đế đưa Thanh Đại đến, mục đích chính là khiến nàng và Cận Thiệu Khang không được sống yên vui bên nhau mà thôi.

Nghĩ đến đây, Tưởng Nhược Nam quyết định, tạm thời không nhắc tới chuyện này.

Vì vậy, khi Cận Thiệu Khang quay về, Tưởng Nhược Nam vẫn đối đãi với hắn như thường, thăm hỏi ân cần, rót trà dâng nước, giúp hắn rũ bỏ mệt mỏi ưu phiền của cả một ngày dài, và cũng để hắn cảm nhận được sự dịu dàng chu đáo của nàng.

Nhưng sau đó, lúc tới Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân, Cận Yên Nhiên nhân lúc có mặt Cận Thiệu Khang đã trêu Thanh di nương: “Thanh di nương, giờ có ca ca của muội ở đây, di nương hãy ngắm cho kỹ đi, đừng đợi tới

lúc phải đứng trong gió lạnh chờ nhìn ca ca.”

Thấy Cận Thiệu Khang có vẻ không hiểu, Thái phu nhân vừa cười vừa giải thích: “Hầu gia có lẽ không biết, mấy hôm nay nha đầu ngọc nghéch Thanh Đại ngày nào cũng đứng trong gió lạnh chờ Hầu gia về, nói là vì muốn nhìn Hầu gia một cái thôi.”

Thanh Đại lí nhí: “Thái phu nhân, người đừng nói nữa.” Nàng ta xấu hổ đỏ bừng cả mặt, hai mắt lại lén liếc về phía Cận Thiệu Khang.

Cận Thiệu Khang vội vàng nhìn sắc

mặt Tưởng Nhược Nam. Hành động ấy khiến Thái phu nhân rất không vui, bắt đầu từ bao giờ, con trai lại phải nhìn sắc mặt con dâu chứ? Nếu cứ tiếp tục thế này, con trai bà chẳng phải sẽ bị con dâu nắm thóp hay sao?

Thái phu nhân sầm mặt, không nói gì nữa, một lúc sau thì kêu mệt, bảo mọi người lui cả ra.

Về Thu Đường viện, Cận Thiệu Khang bèn muốn giải thích với nàng, Tưởng Nhược Nam vội vàng lên tiếng ngăn hãm: “Thiệu Khang, chàng không cần nói, thiếp tin chàng. Thanh Đại dù sao cũng là thiếp thất do Hoàng thượng

ngự ban. Chúng ta không thể đuổi nàng ấy đi, nàng ấy sẽ mãi mãi ở đây, thiếp không thể lần nào nghe chuyện cũng tức giận với chàng được, cho dù chàng không mệt thiếp cũng sẽ mệt. Nhưng, thiếp chỉ nói với chàng một câu, thiếp rất không thích chàng ở riêng với nàng ta, chuyện sau này chàng tự giải quyết. Thiếp tin chàng, thiếp tin chàng tuyệt đối sẽ không khiến thiếp phải đau lòng.”

Tướng Nhược Nam dựa vào lòng hăn, ngẩng đầu nhìn, ánh mắt dịu dàng như muốn đốt cháy hăn.

Hăn ôm nàng thật chặt, khẽ nói: “Nhược Lan, ta nhất định sẽ không khiến

nàng phải thất vọng.”

Tưởng Nhược Nam mỉm cười, vùi đầu vào khuôn ngực rộng của hắn, chỉ cần bình an trải qua sáu tháng, sau này họ sẽ không gặp sóng gió gì nữa.

Nghĩ tới đây, Tưởng Nhược Nam lại nhớ ra một việc, nàng kéo Cận Thiệu Khang ngồi xuống giường, “Thiệu Khang, thiếp muốn bàn với chàng một chuyện.”

Cận Thiệu Khang thấy nàng trịnh trọng như thế, cũng nghiêm túc hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Từ khi thiếp gả về Hầu phủ tới nay đã nửa năm rồi, thiếp thấy chẳng bao lâu nữa, mẫu thân sẽ muốn cất nhắc Hoa Thanh và Nhượng Lâm, Hầu gia chàng nghĩ thế nào?”

“Mẫu thân muốn chính thức nạp họ làm thiếp thì cứ để người làm. Hai nha đầu ấy theo ta đã nhiều năm, cho họ thân phận thiếp thật để họ được sống cuộc sống tử tế, sau này ta cũng sẽ không tới viện tử của họ nữa.”

Lại thêm hai người nữa? Chẳng phải sẽ khiến nàng thêm đau đầu ư? Thiếp thật không giống thông phòng. Nếu hai người này lại không chịu an phận thì nàng lại

thêm phiên.

Đương nhiên, những lời như thế nàng không thể nói ra.

“Thiệu Khang, vì chàng nghĩ tới việc họ đã theo chàng nhiều năm nên muốn họ sống được tốt hơn. Đã vậy, thiếp có cách để giải quyết việc này được song toàn.”

Cận Thiệu Khang vội vàng hỏi: “Cách gì?”

“Họ vẫn còn nhỏ tuổi, chi bằng tìm cho họ một người đàn ông thật thà rồi gả đi, Hầu phủ chúng ta sẽ chuẩn bị hồi

môn, cho dù có lấy một người đàn ông nghèo khổ họ vẫn có thể sống tốt. Hơn nữa sau này còn có thể sinh con đẻ cái, hưởng thụ niềm vui con cái đầy nhà. Như vậy vừa giúp họ được sống vui vẻ, lại cũng không khiến họ phải cả đời cô độc chờ đợi. Chẳng phải một công đôi việc ư?”

Thông phòng mà bị gả đi thực ra là chuyện vô cùng thâm hiểm, bởi vì trong xã hội này người đàn ông rất coi trọng trinh tiết của phụ nữ. Phàm những người có chút năng lực đều sẽ không cần những người phụ nữ đã thất thân. Vì vậy thông thường, nếu tìm được người để gả những nô tỳ thông phòng thì sẽ là những người

có gia cảnh bần hàn, thậm chí là những người đàn ông thuộc tầng lớp tận cùng của xã hội. Cuộc sống sau này sẽ vô cùng vất vả.

Tướng Nhượng Nam muốn tìm những người đàn ông thật thà trung hậu cho họ, dù nghèo tới mức cùng đinh cũng không sao. Hầu phủ có thể cho họ của hồi môn thật hậu hĩnh, họ dùng tiền đó để mua đất dựng nhà, đương nhiên trong nhà họ sẽ trở thành người có địa vị. Người đàn ông không thể ức hiếp bắt nạt họ, sau này sinh con đẻ cái, hưởng cuộc sống vui vậy, chẳng phải tốt hơn nhiều so với việc ở lại Hầu phủ lạnh lẽo cả đời ư? Đầu tiên phải nói rõ, Tướng Nhượng Nam dù

thông cảm với họ tới đâu cũng tuyệt đối không để Cận Thiệu Khang bước vào phòng họ một bước. Nếu họ ở lại Hầu phủ sẽ phải sống cô độc cả đời.

“Thiếp nghĩ như thế, đương nhiên thiếp sẽ hỏi ý kiến của họ trước, nếu họ tình nguyện ở lại Hầu phủ...”

Cận Thiệu Khang cười cười: “Nhược Lan, nàng thật thú vị, còn hỏi ý kiến của họ làm gì? Nàng cứ quyết định là được, ta tin nàng, đương nhiên nàng sẽ không bạc đãi họ.”

Khóe miệng Tưởng Nhược Nam giật giật, thôi được, quả nhiên là đàn ông

phong kiến. Trong mắt hấn, thông phòng căn bản không có nhân quyền...

Tưởng Nhược Nam nhìn hấn chớp chớp mắt: “Ngộ nhớ mẫu thân nhắc đến chuyện cát nhắc...”

Cận Thiệu Khang nhướn mày: “Nha đầu xảo quyết, nói đi nói lại vẫn muốn đẩy tướng công ra làm bia đỡ tên phải không?”

Tưởng Nhược Nam vuốt vuốt mặt hấn, cười đáp: “Chuyện này chàng mà đứng ra nói thì không hay, đến khi ấy chàng nói đỡ thiệp vài câu là được, không phải bia đỡ tên nữa chứ?”

Cận Thiệu Khang đảo mắt, lúm đồng tiền lại lấp ló: “Đã phải cầu tới tướng công thì nàng định dùng gì để báo đáp?”

Tướng Nhượng Nam rướn người, khẽ hôn lên môi hắn một cái: “Thơm một cái là được chứ gì.”

“Thế chẳng phải ta rất thiệt thòi ư?”
Cận Thiệu Khang lật người đè lên người nàng.

Không biết một cơn gió từ đâu thổi tới, khiến ngọn nến chao qua đảo lại vài lần rồi tắt hẳn. Trong căn phòng tối đen

như mực, dần dần vang lên những tiếng thở gấp gấp...

Quả nhiên, đúng như những gì Tưởng Nhược Nam dự liệu, năm ngày sau, Thái phu nhân nhắc tới việc cất nhắc hai nô tỳ thông phòng kia với nàng.

Thái phu nhân đợi mọi người lui cả mới nói riêng việc này cùng Tưởng Nhược Nam.

“Vốn phải là thông phòng đã mang thai mới được cất nhắc thành thiếp thất.

Nhưng hai nha đầu này là do chính tay ta chọn cho Hầu gia, không danh không phận theo Hầu gia đã bao nhiêu năm nay. Giờ Hầu gia cũng không thường xuyên đến chỗ chúng nữa, ta đang nghĩ, chỉ bằng nạp chúng thành thiếp thất, còn con cái chỉ cần ngưng dùng thuốc sau này sẽ có thôi.” Nhân lúc quyền uy còn trong tay, bà phải sớm sắp xếp thỏa đáng việc này, nếu không đợi đến khi con dâu dần dần nắm quyền, lúc ấy Tưởng Nhược Nam muốn thế nào bà cũng không tiện can thiệp.

Tưởng Nhược Nam cười cười, cung kính đáp: “Mẫu thân, thực ra chuyện của hai nha đầu này, con cũng đang định bàn

với người.” Dứt lời bèn nói với Thái phu nhân về ý định tìm người để gả hai thông phòng này đi.

“Hầu gia nói, thực ra từ trước tới nay cũng chẳng có cảm giác gì đặc biệt với hai thông phòng này, có lẽ về sau sẽ không tới phòng họ nữa. Vì vậy con nghĩ, chi bằng gả họ đi cũng là giúp họ có được tương công thương yêu, có thể sinh con đẻ cái.”

Nghe xong những lời Tưởng Nhược Nam nói, sắc mặt Thái phu nhân sầm xuống: “Đây là ý của con hay ý của Hầu gia?”

Có những việc cần phải kiên quyết thì nên kiên quyết tới cùng, một khi phục tùng thì sẽ chỉ khiến bản thân khó chịu, nàng khó chịu thì hai nhà đầu đó cũng chẳng dễ sống.

Tưởng Nhược Nam nhìn Thái phu nhân, giọng dịu dàng, nhưng ngữ khí kiên quyết: “Mẫu thân, đây vừa là ý của con vừa là ý của Hầu gia.”

Thái phu nhân nhìn nàng, cười nhạt một tiếng: “Nhược Lan, ta biết đây là ý của con. Ta cũng biết con đang nghĩ gì. Nhưng sao con không nghĩ xem, có thể làm thế được không? Con nhìn Hầu gia đi, sắp hai mươi lăm tuổi rồi, ngoài đứa

trẻ trong bụng Vu Thu Nguyệt thì chẳng có đứa con nào nữa. Ở tuổi của Hầu gia, con cái người ta đã lớn cả rồi. Con là con dâu của Cận gia, không những không thay Hầu gia lo việc này mà chỉ vì bản thân, còn muốn gả phất hai thông phòng hầu hạ bao năm bên Hầu gia đi. Như thế nghe có được không? Bên cạnh Hầu gia có được mấy người? Có đếm hết trên một bàn tay không? Trong số ấy, Vu Thu Nguyệt đã thất sủng rồi, Thanh Đại đến giờ còn chưa được gặp Hầu gia mấy lần. Ngày nào Hầu gia cũng chỉ nghỉ ở Thu Đường viện, con còn không biết đủ, đến hai nha đầu đó cũng không tha sao?”

Tướng Nhược Nam có thể hiểu được

sự giận dữ của mẹ chồng. Nói thực, với thân phận của Cận Thiệu Khang thì quả thật những người phụ nữ bên cạnh hắn bây giờ không được coi là nhiều. Việc cất nhắc hai thông phòng đã theo hắn bao năm nay là chuyện hoàn toàn có thể hiểu được. Huống hồ, Cận Thiệu Khang thực sự cũng hiếm con, Thái phu nhân đương nhiên mong con trai mình đông con nhiều cái, tốt nhất là mỗi một thê thiếp đều mang thai.

Nhưng, mặc dù nàng hiểu nhưng lại không thể chấp nhận được. Chẳng có cách nào, quan niệm tư tưởng bất đồng, nàng không thể thay đổi được suy nghĩ của Thái phu nhân, nhưng Thái phu nhân

cũng đừng hòng bắt nàng phải chấp nhận tất cả.

Có điều, dù thế nào nàng cũng không thể giận bà, trong thế giới này rất xem trọng hiếu đạo, nếu vì chuyện này mà có tranh cãi với Thái phu nhân thì mọi việc sẽ lại thành ra là nàng sai. Muốn gả hai thông phòng đi cũng khó.

Vì vậy, sắc mặt Tưởng Nhược Nam vẫn cung kính, giọng nói vẫn dịu dàng: “Mẫu thân, chuyện này không phải ý kiến của một mình con, nếu mẫu thân không tin, buổi tối đợi Hài gia về cứ hỏi thì biết.”

Cận Thiệu Khang và Thái phu nhân là mẹ con, chuyện này để hẳn đứng ra giải quyết là hợp lý nhất. Con trai bà cũng có ý như thế, bà chẳng có lý do gì để phản đối nữa chứ?

Thái phu nhân cười nhạt: “Ý của con là, chỉ cần Hầu gia đồng ý, con cũng sẽ không có ý kiến nữa?”

Tướng Nhược Nam mỉm cười đáp: “Chính là như thế.”

“Được.” Thái phu nhân nhướn cao một bên mày, khẽ gật đầu. Bà không tin, đưa con do một tay bà nuôi lớn lại không nghe lời bà.

Buổi tối, khi Cận Thiệu Khang về, lúc hẳn định tới Tùng Hương viện thỉnh an Thái phu nhân, Tưởng Nhược Nam không đi cùng.

“Hôm nay, mẫu thân đã nói với thiếp về việc cất nhắc hai a hoàn thông phòng rồi. Thiếp cũng nhân cơ hội đó mà nói ra suy nghĩ của mình, mẫu thân rất không vui, nói muốn hỏi ý kiến chàng, thiếp mà đến lại làm phiền hai người bàn bạc, thiếp sẽ đến sau.”

Tưởng Nhược Nam vừa giúp hẳn sửa sang y phục, vừa dịu giọng nói: “Chàng đến xem thế nào trước đi, nếu mẫu thân

thực sự kiên quyết thì chàng cứ nhận lời người, chỉ khổ cho hai nha đầu đó, dù sao cũng đã theo chàng bao năm như thế...”

Ý của Tưởng Nhược Nam đã rất rõ ràng, nếu hấn mềm lòng nhận lời Thái phu nhân thì sau này hai nha đầu đó sẽ phải sống đời quả phụ. Nếu hấn thật sự quan tâm họ thì đừng có mềm lòng.

Cận Thiệu Khang khẽ nói: “Mẫu thân là người nhân từ, chỉ cần giải thích cho người rõ, người nhất định sẽ hiểu.”

Tưởng Nhược Nam dựa vào lòng hấn, dịu giọng: “Thiệu Khang, thiếp biết bảo

chàng phản đối ý kiến của mẫu thân là làm khó chàng, nhưng chuyện này chàng không ra mặt không được. Dù thiếp có nói thế nào, mẫu thân cũng sẽ cho rằng thiếp đồ kị ghen tuông, nói gì người cũng sẽ không nghe vào. Chỉ có chàng đích thân lên tiếng, có lẽ người sẽ hiểu được ý của thiếp. Thiệu Khang, chàng không trách thiếp chứ?”

Cận Thiệu Khang vòng tay ôm nàng, khẽ vỗ nhẹ nhàng lên lưng nàng, từng chút từng chút một: “Ta biết nàng không muốn tranh cãi với mẫu thân, không muốn ta khó xử, sao ta lại không hiểu nỗi khổ trong lòng nàng chứ? Hơn nữa, những gì nàng làm đều là vì nghĩ cho hai nha đầu

kia, ta là phu quân của nàng, có những chuyện ta không thể khoanh tay đứng nhìn, lúc cần ra mặt, ta đâu thể do dự?”

Thật ra với thế lực đứng sau hiện giờ của mình, nếu Tưởng Nhược Nam cứng rắn kiên quyết, cuối cùng mẫu thân cũng sẽ phải thỏa hiệp. Nàng làm vậy, đương nhiên là vì không muốn phá hỏng quan hệ với mẫu thân, không muốn hấn bị kẹt ở giữa mà khó xử.

Cận Thiệu Khang khe khẽ thở dài, trước kia đây là một người con gái nông cuồng hống hách, chỉ cần một lời không lọt tai có thể quát roi thị uy, mặc dù khiến người ta căm hận nhưng không thể

không thừa nhận, trước đó nàng sống rất vui vẻ thoải mái. Nhưng từ khi gả cho hắn, vì hắn, nàng phải nhẫn nhịn chịu đựng, tìm đủ mọi cách để lấy lòng mọi người, cố ép mình phải trở thành một người cư xử chu đáo vạn sự chu toàn. Mà tất cả những việc nàng làm, những hy sinh của nàng, chẳng qua cũng chỉ muốn có được trái tim một lòng một dạ của hắn. Bản thân hắn không thể khiến người con gái mình yêu được sống vui vẻ thoải mái, lẽ nào đến tâm nguyện nhỏ này của nàng cũng không thỏa mãn được?

“Nàng ở đây đợi tin tốt lành của ta. Ta sẽ không để nàng thất vọng.” Nói xong, hắn cúi đầu hôn lên môi nàng. Rất nhẹ.

Tướng Nhược Nam ngẩng lên nhìn vào đôi mắt đầy thành ý và dịu dàng của hắn, mỉm cười, lòng ngọt ngào vô cùng.

Cận Thiệu Khang đến Tùng Hương viện, hành lễ với Thái phu nhân.

Thái phu nhân ngồi trên sập, trên sập có đốt một lò hương thơm, khói hương bay lên, vẻ mặt Thái phu nhân chìm trong làn khói mờ ảo đó có phần lạnh lẽo.

“Hầu gia ngồi đi.” Thái phu nhân chỉ

vào vị trí đối diện với sập. Liễu Nguyệt vội vàng mang cho hắn cái gối để tựa lưng.

Thái phu nhân đón lấy chén trà từ tay Liễu Nguyệt, khe khẽ gạt lá trà bằng nắp, uống một hớp, sau đó đặt chén trà xuống, lên tiếng: “Hầu gia, hôm nay Nhược Lan không đến cùng con, có lẽ cũng biết ta sắp nói với con những gì rồi, đã như vậy ta cũng không vòng vo nữa.”

Cận Thiệu Khang ngồi đối diện với bà, cúi đầu, bộ dạng cung kính: “Mong mẫu thân chỉ dạy.”

Thái phu nhân nhìn Cận Thiệu Khang

một cái, khẽ nói: “Vi nương chỉ muốn hỏi con một câu, vi nương muốn cất nhắc Hoa Thanh, Nhược Lâm lên thiếp thất, con có đồng ý hay không?”

Cận Thiệu Khang cúi đầu, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt nặng như núi của mẫu thân. Bao nhiêu năm nay, bất luận mẫu thân có nói gì hấn cũng chưa từng phản đối, nay những lời định nói ra cứ nghẹn trong họng mãi, không thể bật ra được.

Nhưng cứ nghĩ đến kỳ vọng của Tưởng Nhược Nam, hấn lại thận trọng lựa lời.

“Mẫu thân, thực ra con nghĩ, những gì Nhược Lan nói cũng là một cách song toàn.”

Lời vừa dứt, Thái phu nhân tức giận đập tay xuống sập, khiến nắp chén trà rung lên bần bật.

“Song toàn? Vậy người được lợi là ai? Chẳng qua cô ta chỉ muốn thỏa mãn trái tim ghen tuông của mình mà thôi. Hầu gia, con làm sao thế? Con có còn là con trai ta không? Tại sao con lại để một người phụ nữ điều khiển sai khiến? Cát nhắc hai nha đầu đó lên thì có sao? Hai nha đầu đó đã theo con bao nhiêu năm nay, không có công lao cũng có khổ lao, cho dù cô ta mang chuyện này tới gặp Thái hậu cũng chẳng đủ lý lẽ.” Thái phu nhân thấy đứa con trai vẫn luôn hiếu thuận nghe lời giờ lại nghiêng về phía con dâu, nên càng giận.

“Mẫu thân, Nhược Lan đâu có ý đưa việc này tới tận Thái hậu. Nàng muốn

bàn bạc với người, sợ người giận nên mới để con tới nói với người.”

Thái phu nhân cười nhạt một tiếng: “Nếu đã là bàn bạc, thì ý của ta là lập tức cắt nhắc hai a hoàn đó. Hơn nữa, đợi Nhược Lan và Hầu gia động phòng tròn sáu tháng, Hầu gia cũng không được chuyên sủng một mình cô ta nữa. Hầu gia ít con hiếm cái, không thể chỉ nghĩ tới tình cảm nam nữ, còn phải nghĩ đến việc thừa kế hương hỏa của Cận gia.”

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu lên, nhìn mẫu thân, khẽ nói: “Mẫu thân, những việc khác con đều có thể làm theo lời người, nhưng chỉ riêng việc này... Mẫu

thân, sau này con chỉ có một thê tử là Nhược Lan, ngoài Thu Đường viện, con không đi đâu hết.”

“Thiệu Khang, con đang nói gì?” Thái phu nhân đột ngột cao giọng.

Cận Thiệu Khang biết mẫu thân đã nổi giận, vội vàng quỳ xuống: “Chính vì như thế nên Nhược Lan mới sợ thiệt thòi cho hai nha đầu ấy, nên mới muốn tìm người tốt để gả họ đi. Vu Thu Nguyệt và Thanh Đại, một người đang mang thai, một người là do Hoàng thượng ngự ban, đã không thể làm gì nữa. Đối với họ, con sẽ làm những gì có thể làm, đó là cho họ cuộc sống đầy đủ, cơm no áo ấm, sống

một cuộc đời nhàn nhã yên ổn. Ngoài những thứ ấy ra, con không thể cho họ gì nữa.”

Thái phu nhân chỉ hần, tức tới mức phát run: “Hầu gia, sao con có thể nói những lời chẳng còn khí chất như thế? Cả đời này con chỉ sống với cô ta, ngộ nhờ cô ta không có con thì làm thế nào? Mà nói khó nghe hơn cả là ngộ nhờ cô ta không sinh được con trai thì sao? Phụ hầu con khi xưa có năm thiếp thất, chỉ sinh được sáu người con trai, bốn người con gái, nhưng nay chỉ còn lại hai con trai, ba con gái. Con có thể không nghĩ đến hương hỏa Cậ²n gia, nhưng ta quyết không để con làm bừa làm bậy.”

“Mẫu thân, Nhược Lan khỏe mạnh, không bệnh không tật, sau này đương nhiên có thể sinh con đẻ cái cho Cậ gia chúng ta. Hơn nữa, nàng tinh thông y thuật, nhất định có thể chăm sóc tốt cho con cái. Chúng ta đâu phải nông phu, mong sinh đông con nhiều cái để chăm lo ruộng vườn? Con cái chỉ cần hai đứa thành tài là đủ.” Cậ Thiệu Khang ngẩng đầu nhìn mẫu thân, vẻ mặt kiên định, ngữ khí thành khẩn, “Mẫu thân, năm xưa khi phụ hâu thê thiếp đầy nhà, người đã phải chịu biết bao nhiêu khổ sở, đã rơi không biết bao nhiêu nước mắt. Người cũng mắc bệnh từ khi đó, Yên Nhiên còn nhỏ có lẽ không biết, nhưng con thì rất rõ.

Sau này hai huynh đệ chết chẳng rõ ràng, đứa lớn lúc chết mới mười tuổi, đứa nhỏ mới tám tháng. Sự khổ sở mà người phải chịu, hai đứa con chết yểu là do đâu? Xét cho cùng chẳng phải do lòng người hiểm ác ư? Những người phụ nữ ấy vì lợi ích của mình mà thủ đoạn tàn nhẫn tới đâu cũng ra tay được.”

Thái phu nhân nghe con trai nhắc lại chuyện xưa, nhớ lại những đau khổ mà mình phải chịu, sắc mặt cũng dần dịu xuống. Một lát sau, bà mới yếu ớt nói: “Nhưng, Thanh Đại và hai nha đầu ấy, ta thấy đều là người tốt...”

Cận Thiệu Khang lắc đầu: “Có lẽ bây

giờ họ đều là người tốt, nhưng lâu dần, ai có thể đảm bảo họ không bao giờ thay đổi? Thu Nguyệt là ví dụ tốt nhất, lẽ nào mẫu thân muốn Nhược Lan cũng phải chịu khổ như người, cũng phải khóc như người? Còn con cái nhiều, ai nói nhất định sẽ có phúc. Mẫu thân nhìn Hương Dương hầu, ông ta có tám người con, nhưng giờ ồm liệt giường, những đứa con của ông ta ngấm ngấm tranh giành gia sản tới mức sắp đánh nhau tới nơi rồi, tới tận khi Ngự sử phải tham gia vào, bị Hoàng đế giáo huấn một trận mới thôi.”

Thái phu nhân vốn qua lại thân thiết với phu nhân Hương Dương hầu, phu nhân Hương Dương hầu cũng từng khóc

lóc kể lể với bà chuyện này. Khi ấy lòng bà còn nghĩ, cũng may con cái lão Hầu gia không nhiều...

Thái phu nhân thở dài, lông mày giãn ra đôi chút.

Cận Thiệu Khang nhìn thấy, biết những lời mình nói đã có hiệu quả, lại tiếp: “Mẫu thân, con biết chuyện này Nhược Lan làm không thuận ý người, nhưng người nghĩ mà xem, ngoài việc này ra, nàng còn có gì đáng trách nữa đâu. Trước kia nàng là người thế nào, bây giờ nàng ra sao? Ai mà không nói nàng như hoàn toàn biến thành người khác, khen mẫu thân có công lao chỉ bảo

dạy dỗ nàng? Nàng muốn gả hai nha đầu đó đi cũng vì một lòng muốn họ được sống tốt, chủ mẫu về phủ gả thông phòng cho người khác là chuyện thường tình, nhưng làm gì có ai vì thông phòng mà phải hao tâm tổn trí tới thế? Làm gì có ai sắp xếp thỏa đáng cho cuộc sống của họ sau này đến thế? Mẫu thân, hai nha đầu đó cũng từng là a hoàn của người, từng hầu hạ bên cạnh người. Nếu người thật sự thương họ thì nên hiểu sự sắp xếp của Nhượng Lan mới là tốt nhất.”

Thái phu nhân nhớ tới những việc Nhượng Lan đã làm, mỗi lần bà không khỏe, dù mưa gió bão bùng hay trong bất kỳ tình huống nào, nàng cũng nhanh

chống đến giúp bà giảm bớt đau đớn. Biết mình không hiểu lễ nghi, biết mình không biết quản gia, nên dù khổ dù mệt tới đâu nàng cũng nghiên răng để học, tìm cách trở thành một An Viễn Hầu phu nhân ai ai cũng phải khen ngợi, khiến bà nở mày nở mặt. Nàng đối xử với Hầu gia cũng quan tâm chăm sóc, đối xử với đám thiếp thất chu đáo không có chỗ nào để oán trách, đối đãi với người dưới thưởng phạt phân minh, tình cảm nhưng nghiêm nghị. Một người con dâu như thế, thực sự chẳng có gì để chê, cũng không lạ khi nàng được con trai bà yêu thích như vậy.

Thôi thôi, hai đứa đang ân ân ái ái, vốn là phúc của Cạn gia, bà hà tất phải

làm người ác?

Nhưng...

Thái phu nhân cúi đầu nhìn Cận Thiệu Khang, sắc mặt kiên quyết, bà nói rõ từng chữ một: “Hầu gia, ta thừa nhận những gì con nói là có lý...”

Cận Thiệu Khang vui mừng, tưởng rằng mẫu thân đã đồng ý, đang định dập đầu tạ ân, nhưng Thái phu nhân lại giơ tay ra ngăn lại.

“Gượng đã, vi nương có thể đồng ý để các con gả hai thông phòng đi, sau này

chuyện của các con vi nương sẽ không can thiệp. Nhưng Hầu gia cũng phải hứa với vi nương một chuyện, nếu chuyện này Hầu gia không nhận lời, sau này Hầu gia cũng không cần gọi ta là mẹ nữa.”

Sau khi nói chuyện xong với Thái phu nhân, Cận Thiệu Khang quay về Thu Đường viện. Thấy hắn về, Tưởng Nhược Nam lập tức ra đón, hỏi: “Thiệu Khang, chuyện thế nào rồi? Mẫu thân có đồng ý không?”

Cận Thiệu Khang cười cười, đáp: “Mẫu thân đã đồng ý rồi, người nói,

chuyện này toàn quyền giao cho nàng xử lý.”

Tướng Nhượng Nam lập tức thở phào nhẹ nhõm, nàng vòng tay ôm lấy cổ Cận Thiệu Khang, vui mừng thơm lên má hấn một cái, cười tươi như đóa hoa: “Phu quân thiệp thật giỏi, thiệp biết mà, chuyện này giao cho chàng là đúng, quả nhiên thiệp đã không phải thất vọng.”

Cận Thiệu Khang cười, Tướng Nhượng Nam thấy sắc mặt hấn có vẻ gì đó khác thường, lại hỏi: “Sao thế? Việc đã được giải quyết rồi, sao chàng còn không vui?” Ngẫm nghĩ rồi như hiểu ra, “Có phải mẫu thân đã nói gì chàng không?”

Nàng có thể tưởng tượng được Thái phu nhân sẽ nói những lời như thế nào, khó trách hẳn lại không vui như thế.

Tưởng Nhược Nam cầm tay hắn lắc lắc, nhìn thì có vẻ như an ủi nhưng thực chất là đang nũng nịu.

“Được rồi, đừng ủ rũ nữa, cùng lắm thì...” Tưởng Nhược Nam chớp chớp mắt, đôi mắt nàng sáng long lanh, “Cùng lắm thì buổi tối thiếp xoa bóp cho chàng...”

Hai má nàng bỗng dung đỏ rực.

Bộ dạng nàng yêu kiều như thế, khiến Cận Thiệu Khang nhìn không rời mắt, hấn kéo nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên môi nàng. Sau một hồi triền miên quần quýt, hấn mới từ từ buông nàng ra, nhìn nàng khẽ nói: “Nhược Lan, cả đời này ta sẽ không để nàng phải đau lòng, buồn bã. Hãy tin ta.”

“Thiếp tin chàng.” Tưởng Nhược Nam nhìn hấn, mỉm cười.

Ánh nến nhảy nhót, một thứ ánh sáng mơ màng phủ lên người họ, tạo ra hai cái bóng mờ ảo, vô cùng đẹp đẽ và ấm áp.

Buổi tối, Tưởng Nhược Nam y lời

massage cho hắn, nhưng không biết thế nào, cuối cùng lại biến thành hắn massage cho nàng. Cuối cùng lại không biết thế nào, Tưởng Nhược Nam dần dần bị hắn lột sạch quần áo, cùng chui vào chăn, sau đó họ làm gì chắc không cần phải nói nhiều nữa.

Nhưng có một điểm cần phải nhắc tới, Tưởng Nhược Nam có cảm giác, tối nay Cận Thiệu Khang có vẻ khá hăng. Trước kia nàng thấy hắn không có nhiều phụ nữ, tưởng rằng về mặt này chắc hắn không nhiệt tình, nhưng sau mới biết mình đã nhầm to. Người đàn ông này, mỗi khi bên nàng, hắn dũng mãnh như thể sức lực không bao giờ cạn, lần nào cũng khiến

nàng mệt mỏi vô cùng. Hơn nữa tần suất lại rất dày, cứ cách một hai ngày lại một lần, đây còn là kết quả mà nàng đã phải nỗ lực đấu tranh để giành được. Nửa tháng đầu sau ngày động phòng, gần như ngày nào hắn cũng quần lấy nàng, thỉnh thoảng không chỉ ngày một lần...

Có điều nói thật thì... cảm giác ấy cũng thật tuyệt.

Nhưng đến tận tối nay mới biết, thì ra trước đó hắn vẫn chưa dùng hết sức...

Hắn ôm chặt nàng, lúc thì thế này, lúc lại thế kia, không biết đổi tư thế bao nhiêu lần, tấn công vô cùng mạnh mẽ.

Mỗi lần Tưởng Nhược Nam không chịu nổi, hấn lại ôm nàng, hôn nàng, dùng những lời ngọt ngào, tình cảm để dỗ dành nàng, khiến nàng choáng váng, rồi lại tiếp tục đợt tấn công mới. Chẳng biết bao lâu sau mới gỡ trống thu quân.

Sau chuyện ấy, Tưởng Nhược Nam mệt tới mức không thể cử động nổi. Cận Thiệu Khang gọi a hoàn mang nước vào, bình thường đều tự Tưởng Nhược Nam dậy rửa ráy dọn dẹp, nhưng lần này thấy nàng không muốn cử động, biết nàng ngại không muốn để bọn a hoàn làm những việc này nên hấn đích thân rửa ráy cho nàng. Cuối cùng, hấn gọi nàng dậy nằm vào trong ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Tưởng Nhược Nam hỏi một câu: “Chẳng phải chỉ có đàn ông mới được ngủ ở trong thôi sao?” Đây là phá lệ, mùa hè còn được, nhưng hễ đến mùa đông thì nằm ngoài sẽ lạnh chết người.

Cận Thiệu Khang đáp chẵn cho nàng, dịu giọng nói: “Nàng ấy, lạnh cũng không biết đường nói, cả buổi tối để chân lạnh ngủ sẽ không ngon đâu. Sau này hễ trời trở lạnh, nàng ngủ trong, bên trong ấm hơn.” Những lời của hắn giống như ánh mặt trời tháng Ba, khiến người nàng ấm lên. Nàng ôm eo hắn, vui mình trong lòng hắn. Miệng mỉm cười rồi nhắm mắt lại,

chìm vào giấc mộng hạnh phúc.

Cận Thiệu Khang ôm chặt nàng nhưng không làm sao ngủ được, hấn nhìn khuôn mặt kiều diễm của nàng mà bên tai vang vọng những lời của Thái phu nhân.

“Hầu gia, nếu trong vòng nửa năm mà Nhược Lan mang thai thì người làm mẹ như ta, từ nay về sau sẽ không can thiệp vào việc của hai con nữa. Nhưng nếu trong vòng nửa năm mà không có tin tức gì, Hầu gia cần phải đến phòng Thanh Đại. Nếu đến khi ấy Hầu gia vẫn còn lần lữa delay đưa thì không cần phải nhớ tới người làm mẹ này. Hầu gia chỉ cần sống với vợ mình thôi, cũng không

cần tới gặp bà mẹ già ta đây.”

Cận Thiệu Khang thở dài. Chuyện này, hấn nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn quyết định không kể cho Tường Nhược Nam. Hấn sợ nếu nàng biết, nàng sẽ có áp lực.

Có lẽ không sao đâu, Nhược Lan khỏe mạnh, không bệnh không tật, bản thân hấn chỉ cần nỗ lực một chút, nhất định sẽ khiến nàng mang thai.

Thời gian sau, Tường Nhược Nam bắt tay vào lo liệu việc chung thân đại sự cho hai nha đầu kia. Thái phu nhân đã chịu gặt đầu, cũng muốn gả hai nha đầu đó cho những người đàn ông tốt. Bà quan

hệ rộng hơn Tưởng Nhược Nam nên yêu cầu Trương ma ma giúp Tưởng Nhược Nam một tay.

Sau một thời gian bận rộn, đã tìm được ứng cử viên sáng giá cho hai nha đầu kia. Đều là những nông dân của huyện bên cạnh. Mặc dù gia cảnh bần hàn, nhưng đều là những người có tính cách thật thà trung hậu. Vì gia cảnh quá nghèo không dám nghĩ tới việc lấy vợ, có người tới làm mướn, của hồi môn lại hậu hĩnh, mặc dù nữ tử đã thất thân nhưng họ cũng chẳng chê bôi.

Tưởng Nhược Nam thấy Thái phu nhân quan tâm chuyện này, bèn kể rõ tình

hình của hai người đàn ông kia cho bà biết.

“Con định mua đất dựng nhà cho họ ở nơi khác, rời khỏi quê cũ.”

Thái phu nhân kỳ lạ hỏi: “Tại sao?”

Tưởng Nhược Nam đáp: “Cho dù người đàn ông có nghèo đến đâu thì vẫn cần thể diện, chuyện như thế này có lẽ không giấu được bao lâu. Những người quen biết bọn họ, đột nhiên thấy họ mua đất dựng nhà chắc chắn sẽ nảy lòng ghen tuông đố kỵ, tới khi ấy lại lời ra tiếng vào. Đàn ông phải chịu áp lực bên ngoài, về nhà đương nhiên sẽ trút lên vợ, lâu

dần ảnh hưởng tới tình cảm vợ chồng. Vì vậy con nghĩ, đôi hũu chỗ ở, người khác không biết gốc rễ, bọn họ sống sẽ yên vui hơn.”

Thái phu nhân nghe xong thì gật đầu liên tục, “Nhược Lan, con rất kỹ càn, suy nghĩ thật chu đáo.” Giọng đầy vẻ tán thưởng.

Tướng Nhược Nam cúi đầu, không nói gì. Thực ra cũng chẳng phải nàng đặc biệt tốt đẹp, nhưng nếu hai nha đầu đó sống tốt thì nàng cũng đỡ áy náy phần nào.

Trước chuyện này, Thanh Đại thì khen

Tưởng Nhược Nam tốt bụng, lại khen nàng đích thân lo lắng cho hai thông phòng là phúc khí của họ. Còn Vu Thu Nguyệt ngoài mặt tỏ ra cung kính, nhưng trong lòng cười nhạt, chẳng qua là do ghen tuông, vờ vịt tử tế chứ gì? Cũng may cô ta đã có thai, nếu không, không biết “phu nhân” sẽ làm gì cô ta nữa.

Đến ngày xuất giá, hai nha đầu tới dập đầu tạ ân Tưởng Nhược Nam.

Với sự sắp xếp của nàng, ban đầu, hai người bọn họ chẳng mấy thật sự cảm kích. Có điều thân phận thấp kém không thể phản đối nên dập đầu tạ ân cũng chỉ cho có lệ. Từ nhỏ họ đã sống trong Hầu

phủ, sớm quen cuộc sống ở đây, đột nhiên lại gả họ đuổi đi, trong lòng họ đương nhiên không muốn. Mặc dù Trương ma ma có nói nghìn hay vạn tốt, nhưng họ đều không tin. Tưởng Nhược Nam lại tốt bụng như thế?

Nhưng sau này, hai người họ xuất giá rồi, nhìn thấy nhà của mình, ruộng đất của mình, của hồi môn hậu hĩnh của mình, bên cạnh lại có được người chồng biết điều hết lòng yêu thương. Hai nhà đầu đó vốn là người giỏi giang, nếu không sẽ không thể được chọn làm thông phòng cho Cận Thiệu Khang. Có được nền tảng như thế đương nhiên sẽ biết cách để làm cuộc sống của mình ngày

một tốt đẹp hơn. Và phu quân của họ, do trước kia phải sống quá khổ sở, đột nhiên có cơm ăn áo mặc, nướng tử lại xinh đẹp như hoa, nên vô cùng trân trọng, yêu thương họ gấp bội.

Hai nha đầu lúc này mới biết, so với cuộc sống ngày ngày phòng không chờ đợi ở Hầu phủ trước kia thì bây giờ mình hạnh phúc hơn rất nhiều.

Trong Hầu phủ, họ cùng lắm cũng chỉ có thể làm di nương, lại còn lúc nào cũng rón rén quan sát sắc mặt của chủ mẫu và quý thiếp. May mắn sinh được con trai còn mong có chút ưu đãi; nếu không may, cả đời này sẽ sống tẻ nhạt

như thế. Đâu có thể tiêu dao như bây giờ.

Lúc này mới biết được tấm lòng của Tưởng Nhược Nam. Hồi hận khi ấy không thành tâm dập đầu tạ ân nàng. Đương nhiên, đây là chuyện về sau rồi.

Chẳng bao lâu lại tới cuối tháng, lại đến ngày Cận Thiệu Khang được nghỉ. Thái phu nhân thấy Cận Yên Nhiên sắp xuất giá, trong lòng không nỡ, bèn nhân dịp Cận Thiệu Khang được ở nhà mấy ngày, mọi người cùng tổ chức trò gì đó vui vẻ.

Vui chơi giải trí ở thời cổ đại chẳng có mấy trò, phổ biến nhất là xem kịch. Tướng Nhượng Nam biết Thái phu nhân muốn làm náo nhiệt nên mời gánh hát nổi tiếng nhất trong hoàng thành đến.

Gánh hát dựng sân khấu ở Hậu hoa viên.

Tướng Nhượng Nam bố trí để bọn a hoàn chuẩn bị bàn ghế, sợ gió to Thái phu nhân không chịu được, lại gọi người khiêng mấy tấm bình phong bằng gỗ ra, xung quanh đặt rất nhiều lò sưởi, bên trong đốt than hoa ấm áp, chẳng có chút lạnh lẽo nào.

Khi mọi người đều đã ngồi xuống ghế của mình, trên trà kỷ sơn đen bên cạnh là chén trà bốc khói nghi ngút, đủ mọi thứ điểm tâm, hạt dưa rồi hoa quả. Dưới ghế được đặt nệm dày, sau lưng cũng có gối kê, dưới chân trải thảm màu đỏ hoa văn bắt mắt với từ “cát tường phúc lộc”, khi ngồi cho người ta cảm giác vô cùng dễ chịu. Đến người khó tính như Thái phu nhân cũng không thể không thừa nhận, Tưởng Nhược Nam rất tỉ mỉ chu đáo.

Bà khe khẽ nói với Cận Yên Nhiên: “Chịu khó nhìn mà học, nếu con được như tẩu tẩu thì gả về phủ Ninh Vương ta cũng thấy vui.”

Cận Yên Nhiên bữu bữu môi: “Nói không chừng con còn làm tốt hơn tâu ấy.”

Thái phu nhân cười ngất, lắc lắc đầu.

Lúc này, Thái phu nhân đang ngồi ở vị trí chính giữa, hàng trên cùng. Bên trái là Cận Thiệu Khang, bên cạnh Cận Thiệu Khang là Tưởng Nhược Nam, bên phải là Cận Yên Nhiên, kế bên là Triệu di thái thái và Cận Thiệu Đường.

Hàng sau có Vu Thu Nguyệt, Thanh Đại và Vương thị. Hàng sau nữa thì là các ma ma có chức sắc đã hầu hạ trong Hầu phủ nhiều năm. Bọn a hoàn và kẻ hầu thì đứng xung quanh đợi hầu, một vài

tiêu nha đầu còn ngồi xồm trong góc khuất đợi xem náo nhiệt.

Lúc này, chủ gánh hát đưa thẻ cho Thái phu nhân chọn, Thái phu nhân chọn vở kịch vui “Lý Đạt gả con gái”, rồi đưa cho Triệu di thái thái, Triệu di thái thái chọn “Quý phi say rượu”, Cậ Thiệu Khang không chọn mà đưa cho Tưởng Nhược Nam, Tưởng Nhược Nam chẳng có hứng thú với thẻ loại kịch ỉ ôi này, thấy Thái phu nhân thích vui vẻ, nàng cũng chọn vở kịch vui. Tiếp đến là Vương thị, Vu Thu Nguyệt chọn kịch, đến lượt Thanh Đại, Thanh Đại nói: “Mọi người đều chọn cả rồi, muội vở nào cũng thích xem.”

Sau đó Thái phu nhân ép nàng ta chọn, nàng ta mới chịu lật bài.

Trên sân khấu các diễn viên bắt đầu hát, vốn sẽ là một buổi tối hết sức vui vẻ, không ngờ lại xảy ra chuyện không vui.

Sân khấu được ghép lại bằng cây trúc và gỗ, rồi dùng dây thừng để cố định, bên trên trải vải hoặc dùng các vật trang trí khác.

Gánh hát đang hát được một nửa, phía trên sân khấu đúng lúc í í a a, đánh qua

gạt lại, phía dưới Thái phu nhân cùng mọi người xem rất say sưa.

Lúc này, Thanh Đại đột nhiên đứng dậy, nói Vu Thu Nguyệt nhường đường cho mình qua. Vu Thu Nguyệt chau mày tức giận: “Không thể ngồi yên được à? Đi đi lại lại để làm gì? Không thấy ta cử động khó nhọc hay ssao?”

Thanh Đại không giận, chỉ khẽ xin lỗi, rồi nói rằng mình cần đi vệ sinh, lúc này Vu Thu Nguyệt mới lườm nàng ta một cái, dịch dịch chân.

Thanh Đại đi ra, định vòng qua sân khấu, tìm tới nhà vệ sinh ở phía sau.

Nhưng vừa đi tới trước mặt Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang thì đột nhiên một cột cờ rất lớn đổ ập xuống, đè lên lò đồng trên liên hoa đài bên cạnh. Cây cột này thân khá lớn, nên khi đổ xuống làm lò đồng cũng bị đổ, gần như lặn về phía Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang.

Thái phu nhân thấy cái lò đồng rơi về phía mình thì nhất thời ngồi ngẩn ra không biết làm gì, Tưởng Nhược Nam ngồi cách bà khá xa nên cũng không cứu kịp, còn Cận Thiệu Khang ngồi bên cạnh Thái phu nhân lại nhanh trí, lập tức quay người bảo vệ Thái phu nhân, nhưng đã không kịp thoát thân, nhìn như sẽ bị lò đồng rơi vào người. Tưởng Nhược Nam

thấy vậy, không kịp hét lên cầu cứu, xung quanh mọi người cũng chỉ biết ngồi ngẩn ra chứng kiến cảnh đó.

Nhưng đúng lúc ấy, một bóng người mảnh dẻ đột nhiên xông tới sau lưng Cận Thiệu Khang, sau đó nghe “bộp” một tiếng, chiếc lò đồng cao bằng nửa người đập thẳng vào lưng Thanh Đại. Thanh Đại phun ra một búng máu, rồi đổ ập vào lưng Cận Thiệu Khang. Sau đó thấy lò đồng lăn qua, cơ thể Thanh Đại cũng từ từ trượt xuống.

Mọi người ngồi im, không khí tĩnh mịch chết chóc, lúc này mới như bừng tỉnh, sau đó khung cảnh vô cùng hỗn

loạn.

Đám a hoàn ma ma chạy ào tới bên Thái phu nhân, kiểm tra xem Thái phu nhân có làm sao không. Cận Yên Nhiên sợ tới mức nước mắt rùng rùng, cầm tay mẫu thân, nhìn trái ngó phải, Triệu di thái thái và Vương thị cũng chạy đến, làm ra bộ quan tâm. Còn Tưởng Nhược Nam lại chạy ra phía sau Cận Thiệu Khang kiểm tra xem hắn có bị thương không. Vu Thu Nguyệt lại đỡ bụng đi giật lùi về phía sau, sợ mọi người trong lúc luống cuống sẽ va vào mình.

Thái phu nhân sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, sau khi hồi tỉnh lại, đầu tiên là nghĩ

đến Cận Thiệu Khang đã giơ thân ra che cho mình. Bà quay người kéo tay con trai, miệng lẩm bẩm: “Hầu gia, con không sao chứ?”

Cận Thiệu Khang thấy mẫu thân bình an mới yên tâm, rồi sau đó lại nhớ ra Thanh Đại đã đứng bảo vệ cho mình, vội vàng nói: “Vừa rồi là Thanh Đại lao lên, che cho con...”

Thái phu nhân nghe vậy thì hét: “Thanh Đại? Vậy con bé sao rồi?”

Lúc này mọi người mới nhớ ra công thần của việc này, lần lượt nhìn về phía Thanh Đại, nhưng nghe một nha đầu hét

lên thất thanh: “Trời ơi, di nương thổ huyết rồi.”

Thái phu nhân thất kinh, vội vàng vỗ vỗ tay Cận Thiệu Khang: “Mau ra xem đi, con bé tình nghĩa như vậy, đừng để nó xảy ra chuyện gì.”

Cận Thiệu Khang lao đi như một mũi tên xuất hiện bên cạnh Thanh Đại, thấy sắc mặt nàng ta trắng bệch, lông mày khể chau lại, lông mi run run, đôi môi bợt bạt vẫn còn dính máu.

Hôm nay nàng ta mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt thêu cành mai, trước ngực vẫn còn dính mấy giọt máu bắn,

làm hoa mai thêm đỏ, giống như đang kỳ nở rộ, nhìn vô cùng nhức mắt.

Cận Thiệu Khang bỗng thấy nặng nề, ngồi xuống, thận trọng đỡ đầu nàng ta lên.

Thái phu nhân, Tưởng Nhược Nam và Vu Thu Nguyệt đều vây lại.

Tưởng Nhược Nam thấy Cận Thiệu Khang ôm Thanh Đại, cảm bào màu trắng thêu cây tùng xanh trên người hắt phối với chiếc váy thêu hoa sen xanh của nàng ta, nam tài nữ sắc, một bức họa vô cùng đẹp mắt.

Tướng Nhược Nam bấu môi, nhắc nhở mình đây là tình huống đặc biệt, không được nhỏ nhen.

“Thanh Đại, Thanh Đại.” Cậ Thiệu Khang khẽ gọi.

Thanh Đại từ từ mở mắt, ánh nhìn yếu ớt lướt qua khuôn mặt của từng người, sau đó dừng lại ở chỗ Thái phu nhân, môi khẽ hé, giọng nói lí nhí: “Thái... phu nhân... Người không sao chứ?”

Thái phu nhân thấy câu đầu tiên sau khi nàng ta tỉnh lại là hỏi tới tình hình của mình thì vô cùng cảm động. Thấy nàng ta yếu như thế nên giọng bà bỗng

ngheñ ngào: “Ta không sao... đừng lo. Đã đi mời đại phu rồi, người sẽ không sao đâu.”

Thanh Đại khẽ khẽ quay đầu, nhìn Cận Thiệu Khang, đôi mắt vốn lơ mờ ảm đạm bỗng dưng lóe lên tia sáng dị thường, lại thêm khuôn mặt nàng ta trắng bệch, khiến nàng ta lúc này vẫn vô cùng xinh đẹp.

“Hầu gia... Hầu gia...” Giọng nói dịu dàng, vô cùng ước át, để lộ tấm chân tình sâu thẳm, “Hầu gia... Chàng có sao không...”

Cận Thiệu Khang nhìn bộ dạng này của nàng ta, trong lòng lại nhớ đến những

lời nàng ta cầu khẩn trước tượng Phật.

Cầu mong Hâu gia có thể nhìn con một lần...

Hắn khe khẽ thở dài: “Nàng hà tất phải làm thế, cơ thể ta khỏe mạnh, cho dù có bị lò đồng đập vào một cái cũng không sao.”

Thanh Đại ngậy người nhìn hắn, giống như cả thế giới này chỉ mình hắn tồn tại, chăm chú như thế, say mê như thế, sau đó khóe môi nàng ta cong lên, để lộ nụ cười dịu dàng.

“Hầu gia, thấy chàng gặp nguy hiểm, thiếp chẳng nghĩ được gì nhiều, đã thấy mình lao lên đấy rồi... Chỉ cần Hầu gia không sao, Thanh Đại... Thanh Đại yên tâm rồi.” Nói xong nghẹo đầu, há miệng thở ra một búng máu tươi.

Thái phu nhân sợ hãi cao giọng gọi: “Mau, mau đưa di nương về phòng. Đã cho mời đại phu chưa?”

Cận Thiệu Khang cũng không đợi bọn người dưới tới bế, hấn ôm nàng ta lên, đi thẳng về Nghênh Hương viện.

Thái phu nhân và Cận Yên Nhiên vội vã đi theo.

Tưởng Nhược Nam nhìn theo bóng họ ngẩn ra một lúc, đang chuẩn bị đi theo thì nghe Vu Thu Nguyệt đứng bên nói với giọng ghen tuông: “Hay cho màn khổ nhục kế, sao trước đó ta lại không nghĩ ra nhỉ?”

Tưởng Nhược Nam quay đầu lại lạnh lùng lên tiếng: “Người nói ít đi một câu, cẩn thận để Thái phu nhân nghe thấy thì sẽ lãnh đủ đó.”

Vu Thu Nguyệt cũng “hừ” một tiếng: “Khi ấy mọi người đều sợ tới không dám cử động, chỉ mình cô ta lao lên trên đó, chẳng phải khổ nhục kế thì là gì?”

“Đấy cũng là vì cô ấy có gan lao lên, đôi lại là người, người có dám không?”

Vu Thu Nguyệt lại “hừ” lạnh tiếng nữa, nhưng không nói gì thêm. Tưởng Nhược Nam ngừng việc đôi co với cô ta, đi về phía Nghênh Hương viện của Thanh Đại.

Cho dù Thanh Đại có dùng khổ nhục kế hay không, lúc này, trong lòng Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang, nàng ta đã không màng cả tính mạng để cứu họ. Nếu họ biết nàng và Vu Thu Nguyệt đứng đây nói nhăng nói cuội, không hiểu họ sẽ nghĩ gì nữa.

Vừa vào Nghênh Hương viện liền ngửi thấy mùi hương quen thuộc, trong viện tử xếp một hàng hoa nhỏ màu trắng, trong thời tiết này mà vẫn nở rất đẹp. Tưởng Nhược Nam chú ý nhìn một lúc, rất giống như mùi hương trong túi thơm, có lẽ là loài hoa lan mà Thanh Đại từng nói.

Nhưng so với hoa tươi, mùi hương trong túi thơm nồng hơn một chút, chắc là vì được phơi khô.

Bước vào phòng, thấy Thái phu nhân và Cận Yên Nhiên đang đứng ở đầu giường, Thanh Đại nằm trên giường, mắt

nhắm chặt, vẻ mặt đau đớn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Thái phu nhân cầm tay nàng ta, nói với Cận Yên Nhiên: “Con bé gầy yếu như thế mà lại có dũng khí để hứng trọn cái lò đồng thay Hầu gia...”

Cận Yên Nhiên đáp: “Có thể thấy tấm lòng của tâu ấy dành cho ca ca...”

Thái phu nhân dường như nhớ tới việc Thanh Đại không được sung ái, bất giác thở dài, “Đứa bé đáng thương...”

Tướng Nhược Nam coi như không

nghe thấy gì, nàng bước vào, ánh mắt khẽ đảo quan sát căn phòng của Thanh Đại. Đại thể thì không có gì thay đổi nhiều, nhưng nhìn đâu cũng thấy tâm tư tỉ mỉ của Thanh Đại. Ở cửa treo rèm thêu hoa mẫu đơn và bướm bướm bằng chỉ vàng. Gối tựa trên ghế thêu hoa phù dung bằng chỉ bạc, trên cửa sổ là rèm cửa thêu bức họa bách điều, phía dưới là những dây tua rua rất đẹp, trên giường treo rất nhiều loại túi thơm, chỗ nào cũng thể hiện rõ tâm tư của người con gái.

Còn Cận Thiệu Khang đang đứng bên cạnh chiếc bàn bằng sơn mài hình vuông có khắc hoa hải đường, chăm chú nhìn mặt bàn.

Tưởng Nhược Nam bước tới bên cạnh hắn, thấy hắn đang nhìn bức họa trái trên đó. Bức tranh vẽ một người đàn ông, các đường nét trên khuôn mặt rắn rỏi, ngũ quan cương nghị, thần thái ánh mắt đều sống động như thật, chính là Cận Thiệu Khang.

Nhìn thấy bức họa người con gái khác vẽ phu quân của mình giống như truyền thần, trong lòng Tưởng Nhược Nam không vui, nàng cầm bức họa lên, khẽ nói: “Không ngờ nàng ta lại vẽ đẹp như thế...”

Cận Thiệu Khang quay sang nhìn

nàng, rồi lại nhìn về phía Thanh Đại đang nằm hôn mê trên giường, khẽ thở dài, “Bị gả về phủ chúng ta thật tủi cho nàng ấy...”

Tưởng Nhược Nam đặt bức họa trên tay xuống, vốn định nói gì đó, nhưng kìm lại. Bởi vì nàng biết, lúc này không phải lúc ghen tuông.

Cận Thiệu Khang nhận ra nàng không vui, hấn cầm tay nàng, đang định nói gì đó thì a hoàn đưa đại phu vào.

Cận Thiệu Khang buông tay nàng ra, nói: “Ta qua đó xem sao đã.”

Tưởng Nhược Nam nhìn bàn tay bị hấn buông của nàng, trong lòng nặng như đeo đá. Nàng nắm chặt tay, thầm nhắc nhở bản thân: Đừng nghĩ ngợi linh tinh, Thanh Đại vì hấn mà bị thương nặng như thế, phàm là người có chút lương tâm đều sẽ lo lắng.

Đừng nghĩ ngợi lung tung.

Tưởng Nhược Nam tự nói với mình mấy lần rồi mới bước tới bên giường Thanh Đại, nghe xem đại phu nói gì.

Đại phu là một ông lão râu tóc bạc phơ, họ Trương, bình thường trong nhà có người ốm, đa phần sẽ mời ông ta tới.

Chỉ khi những người quan trọng như Thái phu nhân, Tướng Nhượng Nam, Hầu gia lâm trọng bệnh mới mời Lưu thái y. Vu Thu Nguyệt vì mang thai đưa con đầu tiên của Cận Thiệu Khang nên Thái phu nhân rất căng thẳng, vì vậy mới mời Lưu Thái y tới khám cho cô ta.

Trương đại phu bắt mạch, sau đó mới nói với Thái phu nhân đang rất sốt ruột đứng bên cạnh: “Cô nương này bị thương rất nặng, có điều may là cơ thể khỏe mạnh, mặc dù bị nội thương nhưng không tới nỗi ảnh hưởng tới tính mạng. Chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian sẽ dần bình phục.”

Thái phu nhân nghe Trương đại phu nói vậy mới coi như yên tâm, bà gật đầu: “Nhất định là do từ nhỏ Thanh Đại đã tập múa nên cơ thể mới dẻo dai khỏe mạnh.”

Cận Thiệu Khang cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn không muốn Thanh Đại vì hắn mà bỏ mạng.

Trương đại phu đi ra bàn ngồi kê đơn thuốc, dặn dò kỹ càng một hồi. Thái phu nhân cho người tặng bạc, lại gọi kẻ hầu đi theo bốc thuốc.

Tướng Nhược Nam thoáng lóe lên một suy nghĩ, nàng lẳng lặng đi theo sau

đại phu.

Vu Thu Nguyệt nói một câu rất đúng. Khi ấy, rất nhiều người có mặt tại hiện trường, tất cả bao gồm cả nàng đều không biết nên phản ứng như thế nào, tại sao Thanh Đại lại phản ứng nhanh nhẹn như thế? Lẽ nào chỉ có mình nàng ta có tình cảm sâu nặng với Hầu gia? Hơn nữa, bản thân nàng cũng là người từng luyện võ, mà khi ấy còn không kịp phản ứng...

Tướng Nhược Nam nhanh chân đuổi kịp Trương đại phu, tìm cách tách tên hầu đi theo đại phu ra. Trương đại phu thường xuyên đi lại chữa bệnh cho những nhà danh gia quyền thế nên thấy nàng làm

như vậy, hiểu ngay là nàng có chuyện muốn nói với mình.

“Phu nhân có gì cần dặn dò?” Trương đại phu khẽ nói.

Tưởng Nhược Nam nhìn trái ngó phải, sau đó đưa Trương đại phu đến một góc khuất, rồi mới hạ giọng nói: “Trương đại phu, ngài hành nghề y lâu năm như vậy, chỉ cần bắt mạch, chắc sẽ biết được rất nhiều chuyện phải không?”

“Phu nhân quá khen lão phu rồi, có điều đúng là thông qua bắt mạch, có thể biết được rất nhiều chuyện của đôi phương.”

Tưởng Nhược Nam mắt sáng lên: “Trương đại phu, vậy vừa rồi khi ông bắt mạch cho di nương nhà chúng tôi, có phát hiện ra điều gì bất thường không?”

Trương đại phu khẽ ngần người: “Không biết phu nhân có ý gì?”

Tưởng Nhược Nam nhìn hắn, nói từng lời từng chữ rõ ràng: “Di nương có phải người biết biết võ công không?”

Tưởng Nhược Nam đã từng thử nài ta, nhưng qua việc vừa rồi lại bất giác nảy sinh nghi ngờ. Đối với người con gái

được Hoàng thượng ban tặng này, nàng không sao cảm thấy yên tâm cho được.

Trương đại phu lắc lắc đầu, “Lão phu hành nghề bao nhiêu năm như thế, từng khám cho không ít người bệnh, không hiếm những người biết võ công giang hồ. Người con gái này mặc dù cơ thể rắn chắc khỏe mạnh, nhưng mạch tượng của nàng ta hoàn toàn không giống mạch tượng của người biết võ. Theo lão phu, người con gái này không biết võ đâu.”

“Không biết sao?” Tưởng Nhược Nam lẩm bẩm, trong lòng trào lên cảm giác ghen tuông. Vậy hành vi vừa rồi của nàng ta, hoàn toàn xuất phát từ tận đáy

lòng sao?

Cho dù là khổ nhục kế, cho dù nàng ta là vì muốn có được trái tim Cận Thiệu Khang, thì hành động đó cũng phải xuất phát từ tận đáy lòng bởi vì nàng ta sẽ phải mạo hiểm tính mạng.

Vì Cận Thiệu Khang mà đến tính mạng cũng không cần nữa ư?

Trương đại phu thấy nàng vẫn đang ngần ngừ đứng đó, bèn cáo từ một tiếng rồi đưa tên hầu nhỏ vẫn đang lấp ló cách đây không xa lui đi.

Không lâu sau, Ánh Tuyết bèn tới tìm Tưởng Nhược Nam: “Phu nhân, chủ gánh hát đang quỳ trong phòng khách.”

Tưởng Nhược Nam bỗng dưng thấy nổi giận, những người này làm ăn kiêu gì thế không biết? Cũng may là hôm nay không nguy hiểm đến tính mạng con người, nếu Thái phu nhân xảy ra chuyện gì thì đâu phải chỉ quỳ xuống là xong việc.

Tưởng Nhược Nam cùng Ánh Tuyết đi vào phòng khách.

Giữa phòng, chủ gánh hát cùng mấy người nữa trong gánh đang quỳ, vẻ mặt

thành khẩn và lo sợ, vừa nghe thấy tiếng động sau bình phong, họ bèn không ngừng dập đầu.

Tưởng Nhược Nam ngồi xuống ghế, chủ gánh hát thấy gấu váy của nàng thì biết ngay chính là chủ nhân.

Hắn vừa dập đầu vừa nói: “Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng.”

Tưởng Nhược Nam trong lòng rất giận nên ngữ khí cũng không hòa nhã bao nhiêu: “Các người là gánh hát nổi tiếng nhất trong kinh thành, sao lại có thể để xảy ra chuyện này? Đến sự an toàn tối thiểu mà còn không đảm bảo được thì

cho dù các người hát hay diễn tốt đến đâu cũng có ích gì chứ? Qua hôm nay, sau này các người đừng mong có chỗ đứng trong hoàng thành, đấy cũng coi như là sự trừng phạt thích đáng đối với các người rồi.”

Chuyện này mà truyền ra ngoài thì còn ai dám mời họ tới hát?

Tưởng Nhược Nam vốn tưởng họ sẽ xin tha, ai ngờ gánh chủ lại lớn tiếng kêu oan: “Phu nhân, đúng như phu nhân vừa nói, bọn nô tài cũng phải bôn ba bao nhiêu năm mới có được chút danh tiếng, giờ danh tiếng bị hủy trong tay bọn nô tài, bọn nô tài cũng đành chấp nhận.

Nhưng phu nhân, chuyện hôm nay thật sự rất đáng ngờ, sự phụ dựng sân khấu của bọn nô tài đã làm nghề này trên mười năm rồi, tuyệt đối không bao giờ để xảy ra sai sót như vậy. Tối qua đích thân nô tài còn kiểm tra một lượt, mỗi chỗ buộc, mỗi mối nối đều vô cùng chắc chắn, không thể xảy ra chuyện như hôm nay. Nô tài thật không biết tại sao lại như vậy.”

Ánh Tuyết đứng bên cạnh cao giọng nói: “Mấy người các người, chuyện đến nước này mà vẫn còn狡辯?”

Gánh chủ đó vẫn cương quyết: “Phu nhân, nô tài cũng biết sau chuyện này, bọn nô tài khó có chỗ đứng trong kinh

thành nữa. Nô tài cũng không mong phụ nhân tin nô tài, nhưng sự thật thế nào, nô tài phải nói rõ ràng. Hiện nay, nô tài không có chứng cứ để chứng minh sự trong sạch của gánh hát, nên bọn nô tài cam tâm chịu phạt, nhưng nô tài tin sự phụ dựng sân khấu của gánh hát tuyệt đối không bao giờ để xảy ra những sơ suất đáng tiếc như thế.”

Tướng Nhượng Nam trầm ngâm hồi lâu, rồi nói: “Các người hãy đợi ở đây một lát.”

Nói rồi cùng Ánh Tuyết đi ra chỗ sân khấu được dựng ở Hậu hoa viên. Cây cột gỗ đó vẫn đang nằm đổ dưới đất, bên

cạnh là đoạn dây thừng to bằng ngón tay cái. Tưởng Nhược Nam nhặt lên xem kỹ, đoạn dây bị đứt ở giữa, miệng chỗ đứt lởm chởm không giống như bị vật sắc cắt mà do bị ma sát tạo thành.

Ánh Tuyết nhìn thấy, bèn kêu lên: “Đây rõ ràng là dây thừng vì ma sát mới đứt, nhất định do kịch viện tiết kiệm tiền không chịu mua dây thừng mới, nên mới gây ra chuyện ngày hôm nay. Vậy mà họ còn dám quỳ trước phu nhân lớn tiếng.”

Những lời Ánh Tuyết vừa dứt, thì một người phụ nữ tầm hơn ba mươi tuổi đứng bên cạnh cũng lên tiếng: “Đại cô nương, gánh hát chúng tôi không bao giờ dùng

dây thừng cũ. Nếu phát hiện có chỗ sứt sọc sẽ lập tức thay mới ngay, đây là chuyện có liên quan đến tính mạng con người, chúng tôi có tiết kiệm tới đâu cũng không tiết kiệm loại tiền ấy.”

Ánh Tuyết định nói gì đó, Tưởng Nhược Nam giơ tay ra ngăn lại, khẽ nói: “Đề họ đi đi, có điều số tiền công lần này sẽ không có, coi như tiền thuốc.”

“Không đưa họ tới quan phủ sao?”
Ánh Tuyết hỏi.

Tưởng Nhược Nam lắc đầu: “Thôi, đề họ đi. Sau này họ cũng không thể làm ăn ở kinh thành nữa, đây là sự trừng phạt

lớn nhất với họ rồi.”

Đưa tới quan phủ? Quan phủ biết chuyện này liên quan đến Hầu phủ lại chẳng tìm cách lấy lòng? Những người trong gánh hát không chết cũng bị lột da, họ mặc dù đã phạm sai lầm nhưng cũng chưa gây tổn thất tới tính mạng, nà^{ng} không muốn họ phải lấy mạng mình ra đền.

Người trong kịch viện nghe Tưởng Nhược Nam nói vậy thì thở phào nhẹ nhõm, vội vàng quỳ xuống dập đầu tạ ân. Còn về số bạc đó, đương nhiên họ cũng chẳng dám mong gì.

Tướng Nhược Nam xử lý việc với gánh hát xong lại tới Nghênh Hương viện.

Từ ngoài cửa đã nghe thấy tiếng Thanh Đại thì thào, xem ra đã tỉnh lại rồi.

“Hầu gia, Thái phu nhân, khiến hai người phải lo lắng, Thanh Đại thật sơ suất.”

Giọng Thái phu nhân nhàn từ cất lên: “Đứa trẻ này, xem con nói kia, vì mẹ con ta mà con đến tính mạng của mình cũng không cần, tình cảm đó ta mãi mãi ghi nhớ trong lòng.”

“Thanh Đại sống là người nhà họ Cận, chết là ma nhà họ Cận. Vì tính mạng của Thái phu nhân và Hầu gia, cho dù phải hy sinh tính mạng này, Thanh Đại thấy cũng xứng đáng.”

“Thanh Đại tẩu tẩu, tẩu đối với mẹ, với ca ca của muội như thế, sau này trong mắt muội, trong lòng muội, tẩu chính là người nhà họ Cận rồi. Nhà họ Cận tuyệt đối sẽ không để tẩu phải chịu tủi thân âm ức.”

“Tiểu thư...” Giọng Thanh Đại đầy cảm kích.

“Còn tiểu thư gì chứ, sau này tâu cứ gọi muội là Yên Nhiên. Nói thật, muội rất thích nghe tâu hát nhưng tâu chỉ hát có lần đó rồi không hát nữa.”

Thái phu nhân cười: “Đương nhiên là vì người mà Thanh Đại muốn hát cho nghe nhất lại không cho nó cơ hội, nên nó chẳng còn hứng thú mà hát nữa.”

“Thái phu nhân đừng nói như thế, Thái phu nhân muốn nghe, Thanh Đại lập tức hát ngay.” Giọng Thanh Đại nghe rất nũng nịu, Tưởng Nhược Nam thậm chí còn có thể tưởng tượng ra bộ dạng ngượng ngùng và khuôn mặt đỏ hồng như cánh hoa đào của nàng ta.

“Thôi, giờ con đang bị thương, chờ con khỏi rồi hãy hát... Hầu gia, tấm lòng của Thanh Đại dành cho Hầu gia, có lẽ Hầu gia cũng đã nhìn thấy rồi. Những chuyện khác mẹ có thể không quản nhưng Thanh Đại vì con mà bị thương. Thời gian này con hãy dành chút thời gian mà tới thăm nom Thanh Đại.”

Tay Cận Thiệu Khang bất chợt nắm chặt lại.

Giọng Cận Thiệu Khang trầm ấm vang lên: “Thanh Đại, hãy nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, thời gian này... thời gian này, khi rảnh ta sẽ tới thăm nàng.”

“Không sao đâu, thiếp biết Hầu gia bận rộn việc công, Hầu gia không đến thăm Thanh Đại cũng không sao.” Mặc dù nói như thế nhưng giọng nàng ta vẫn ngập tràn hy vọng, đồng thời đôi mắt cũng lấp lánh chờ đợi.

Tưởng Nhược Nam không muốn nghe tiếp nữa. Đột nhiên nàng cảm thấy bản thân như người ngoài, thế giới bên trong kia hoàn toàn không cần đến mình. Nàng cúi đầu xuống, lặng lẽ quay người, chậm chậm rời khỏi Nghênh Hương viện.

Một canh giờ sau Cận Thiệu Khang cũng quay về, hẩn bước vào phòng, bảo a hoàn chuẩn bị nước, phía sau gáy hẩn vẫn còn dính máu của Thanh Đại.

“Nhược Lan, nàng giúp ta lau một chút.” Hẩn nói với Tưởng Nhược Nam.

Tưởng Nhược Nam bước tới, vắt khô chiếc khăn, vén tóc của hẩn sang một bên, vết máu dính sau gáy đã khô.

Tưởng Nhược Nam không nói gì, lặng lẽ lau sạch.

Cận Thiệu Khang cúi đầu nhớ lại cảm

giác của mình khi búng máu ấy phun ra
đánh vào gáy, một người con gái yếu đuối
như vậy mà lại có thứ dũng khí ngất
trời...

“Nhược Lan...” Cận Thiệu Khang nhẹ
nhàng nói, ngữ khí có vài phần do dự,
“Nhược Lan, lần này Thanh Đại vì ta mà
bị thương, trong thời gian nàng ấy dưỡng
thương, ta cũng không thể vờ như không
biết...”

“Hầu gia muốn thế nào?” Tưởng
Nhược Nam cũng nhẹ nhàng hỏi.

Cận Thiệu Khang quay người lại, cầm
lấy chiếc khăn trong tay nàng, ném vào

chậu đồng, sau đó nắm chặt hai tay nàng, nhìn nàng nói: “Thời gian này, ta phải tới đó thăm...”

Không sai, Thanh Đại vì Cận Thiệu Khang mới bị thương, hấn tới thăm nàng ta cũng là việc nên làm. Nhưng rõ ràng chuyện hợp tình hợp lý như thế, tại sao trong lòng nàng vẫn thấy không vui, khó chịu?

Bởi vì người con gái đó có ý đồ với phu quân nàng.

Tướng Nhược Nam ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt hấn, đôi mắt nàng đen như hắc ngọc sâu không thấy đáy, “Thiệu

Khang, thiếp sẽ bố trí cho nàng ta thêm vài a hoàn, thiếp có thể điều Ánh Tuyết sang đó phục vụ nàng ta một thời gian, cho tới khi nàng ta khỏi hẳn...”

Cận Thiệu Khang nắm chặt tay nàng, khẽ ngắt lời nàng: “Nàng và ta cùng đi...”

“Gì cơ?” Tưởng Nhược Nam ngần người.

Cận Thiệu Khang cũng mỉm cười, “Ta nói, mỗi lần ta tới thăm Thanh Đại, nàng đi cùng ta. Nàng là chủ mẫu Cận gia, đương nhiên cũng không thể không quan tâm tới việc này, đúng không nào?”

Cách này không phải là Tưởng Nhược Nam chưa từng nghĩ đến, nhưng nếu nàng đưa ra yêu cầu như thế thì một là sẽ thể hiện sự nhỏ nhen ích kỷ của nàng; hai là, lẽ nào nàng luôn phải đề phòng theo dõi họ, như thế tình cảm giữa nàng và Cận Thiệu Khang còn có ý nghĩa gì nữa?

Nhưng nếu là do hấn đề nghị thì lại khác. Điều đó cho thấy, lúc nào hấn cũng quan tâm tới cảm nhận của nàng.

Tưởng Nhược Nam ngả vào lòng hấn, vòng tay ôm lấy eo hấn, giọng nói có chút ghen ngào, “Được, sau này thiếp sẽ đi cùng chàng.”

Hắn ôm nàng, khẽ nói: “Ngốc ạ, nàng đã quên rồi ư? Ta từng nói, cho dù thế nào ta cũng sẽ không bao giờ làm những việc khiến nàng đau lòng, buồn bã.”

Sáng hôm sau, Tưởng Nhược Nam và Cận Thiệu Khang cùng tới tỉnh an Thái phu nhân. Trong lúc đó, mọi người đều đang bàn luận về sự trung nghĩa của Thanh Đại.

Thái phu nhân vẫn luôn có thiện cảm với Thanh Đại, qua chuyện này thì càng

thêm yêu quý. Mặc dù bà và con trai đã có thỏa thuận, nếu trong vòng nửa năm mà Tưởng Nhược Nam mang thai, bà sẽ không can thiệp vào chuyện giữa phu thê họ nữa. Nhưng đây là vì con trai bà quá kiên quyết, chứ thực lòng bà rất bất mãn với đòi hỏi chuyên sủng của Tưởng Nhược Nam. So với Tưởng Nhược Nam, Thái phu nhân thích sự ngoan ngoãn và phục tùng của Thanh Đại hơn.

Bà khen ngợi Thanh Đại trước mặt Tưởng Nhược Nam, thực ra là cố ý để Tưởng Nhược Nam nghe. Tưởng Nhược Nam không phải là không hiểu ý bà, nhưng nàng vẫn một mực giả ngây giả ngốc, chẳng nói chẳng rằng, coi như

không nghe thấy gì.

Vu Thu Nguyệt ngồi bên cạnh, liếc mắt nhìn Tưởng Nhược Nam này giờ vẫn đang trầm ngâm một cái, cười nói: “Trong tình huống như thế, đừng nói là người đang mang thai như con không phản ứng lại được, mà ngay cả người từng luyện võ như phu nhân cũng chẳng phản ứng kịp. Thế mà Thanh Đại chẳng màng tới sự an toàn của bản thân, lập tức lao lên che chắn cho Hầu gia, có thể thấy tấm lòng của nàng ấy dành cho Hầu gia nhiều như thế nào.” Cô ta cố tình nhấn mạnh mấy chữ “từng luyện võ”.

Giờ Thanh Đại đang chiếm ưu thế, cô

ta không dám nói nửa lời khó nghe về Thanh Đại trước mặt Thái phu nhân, nhưng với Tưởng Nhược Nam, hề có cơ hội là cô ta sẽ không bỏ qua.

Tưởng Nhược Nam nghe cô ta nói vậy, biết cô ta đang ám chỉ rằng mình là người có võ nghệ mà lại không dũng cảm bằng Thanh Đại. Tưởng Nhược Nam thấy Thái phu nhân ngồi trên ghế sắc mặt thoáng sa sầm xuống, rõ ràng là bà rất không vui, những người còn lại trong phòng đều liếc nhìn nàng. Tưởng Nhược Nam lập tức quay sang Vu Thu Nguyệt, khế trách: “Vu di nương, sao di nương lại nói những lời như thế? Hôm qua di nương nói Thanh Đại dùng khổ nhục kế

ta cũng nhắc nhở di nương rồi, không ngờ hôm nay di nương vẫn cố chấp mang những lời ấy nói ra trước mặt mọi người. Ta không biết phải nói gì với di nương nữa.”

Tướng Nhược Nam lắc lắc đầu, vẻ mặt bất lực.

Câu nói của Vu Thu Nguyệt vốn mang ý nghĩa rất mơ hồ nay bị Tướng Nhược Nam nói thế thì mọi người gần như đều hiểu ngay ý của cô ta.

Vu Thu Nguyệt tức tới đỏ cả mặt, nhưng hôm qua đúng là cô ta đã nói những lời như vậy, nên nhất thời chẳng

biết phản bác thế nào, tức tối hồi lâu mới thốt lên: “Ta không phải có ý đó...”

“Vậy nàng có ý gì?” Cận Thiệu Khang lạnh lùng lên tiếng.

Vu Thu Nguyệt thấy sắc mặt âm trầm của Cận Thiệu Khang, mặt cô ta trắng bệch, cúi thấp đầu: “Thiếp... thiếp...”

Thái phu nhân không kiên nhẫn được nữa: “Được rồi Vu di nương, những lời như thế mà ngươi cũng nói ra được. Ta từng chứng kiến khổ nhục kế, nhưng ta chưa từng thấy người nào hy sinh cả tính mạng của mình để dùng khổ nhục kế cả. Một ngày ngươi không gây chuyện thị phi

thì cảm thấy rất khó chịu hay sao? Ta thấy người là nhàn rồi quá mức, phạt người chép một trăm lần ‘Nữ tắc’, chưa chép xong chưa được bước chân ra khỏi Cẩm Tú viện một bước.”

Tưởng Nhược Nam đá quả bóng, nên Thái phu nhân lại quay sang tức giận Vu Thu Nguyệt, quên mất ý tứ trước đó mà Vu Thu Nguyệt muốn nhắm vào.

Vu Thu Nguyệt mặt trắng bệch, nghiêng răng nghiêng lợi nhận lỗi với Thái phu nhân, sau đó được a hoàn dìu ra khỏi Tùng Hương viện.

Thái phu nhân nhìn theo bóng lưng

nàng ta chau mày: “Vừa sáng sớm đã bị cô ta phá hỏng tâm trạng... Thôi, mọi người cũng lui đi.”

Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam đang định rời đi lại bị Thái phu nhân gọi: “Hầu gia, Thanh Đại vì Hầu gia mà bị thương, Hầu gia đừng quên dành chút thời gian tới thăm nom con bé.”

Cận Thiệu Khang đáp: “Lát nữa bọn con sẽ qua đó.”

“Bọn con?” Thái phu nhân lập tức nhìn về phía Tưởng Nhược Nam.

Triệu di thái thái và Vương thị vốn cũng đang định rời đi, nghe Cận Thiệu Khang nói vậy thì bỗng dừng bước, không hẹn mà cùng có suy nghĩ, Hầu gia đi thăm Thanh Đại, phu nhân cũng muốn theo sao? Cứ đề phòng như thế, hình như hơi quá đáng...

Tưởng Nhược Nam làm như không thấy ánh mắt đó của mọi người. Kim chưa đâm vào thịt thì chưa biết đau, nàng hà tất phải quan tâm tới suy nghĩ của họ.

Nàng đang chuẩn bị đáp, thì Cận Thiệu Khang đứng bên đã lên tiếng nói trước: “Con cho rằng Nhược Lan là chủ mẫu của Cận gia, Thanh Đại vì con mà

bị thương, về lý nàng cũng tới đó thăm nom mới phải đạo. Là con bảo Nhược Lan cùng đi.”

Tưởng Nhược Nam thấy Cận Thiệu Khang chịu giúp mình như thế, trong lòng rất vui. Nàng đứng bên mím cười diễm đạm, bộ dạng hiền lành thuần phục.

Thái phu nhân lại nhìn Cận Thiệu Khang một lúc, nhìn cho tới khi hấn phải cúi đầu xuống, ánh mắt đó như đang nói, *sao ta lại có một thằng con trai vô dụng như con chứ?* Một lát sau, bà nặng nề nói: “Các con đi đi.”

Lúc ấy Cận Thiệu Khang và Tưởng

Nhược Nam mới hành lễ rồi lui đi.

Triệu di thái thái và Vương thị cũng lui ra.

Vương thị nhìn trái ngó phải, khẽ tiếng nói: “Tuởng Nhược Nam này thủ đoạn thật quá lợi hại, có thể nắm chặt được Hầu gia như vậy. Thanh Đại vì Hầu gia mà bị thương nặng như thế mà vẫn không cho phép Hầu gia quan tâm riêng.”

Triệu di thái thái cười nhạt đáp: “Cứ đợi đấy mà xem, ta thấy chuyện không đơn giản như thế đâu. Thanh Đại lợi hại hơn biểu muội của con nhiều. Con xem, cô ta vào phủ chưa được bao lâu mà

khiến Thái phu nhân hài lòng tới vậy, toàn phủ này từ trên xuống dưới chẳng ai dám nói nửa lời không hay về cô ta, đủ biết thủ đoạn và tâm địa thâm sâu hơn biểu muội của con nhiều. Nhưng thủ đoạn quá lộ liễu nên mới bị Tưởng Nhược Nam tìm mọi cách đàn áp. Có điều Thanh Đại này cũng không cho phu nhân có cơ hội đàn áp mình, ngoài việc giữ chặt Hầu gia ra, phu nhân đâu thể làm gì cô ta. Đàn ông có kẻ nào chịu để bị nắm thóp chứ, càng giám sát càng phòng bị thì hẳn sẽ càng thấy khó chịu ngứa ngáy. Con xem, việc Thanh Đại đắc sủng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.”

Vương thị thất kinh: “Ý của người là,

Thanh Đại làm tất cả đều có mục đích? Sao con không nhận ra, Thái phu nhân cũng rất tin tưởng cô ta mà.”

“Thái phu nhân...” Triệu di thái thái tiếp tục cười nhạt, “Nếu đổi lại là thời lão Hầu gia còn sống, bà ấy nhất định cũng sẽ phòng Thanh Đại như phòng trộm. Nhưng giờ Thanh Đại là di nương của con trai bà ấy chứ không phải di nương của phu quân bà ấy, bà ấy chỉ muốn sớm được bế cháu, đương nhiên là không nhận ra rồi. Từ xưa tới nay, tranh đấu với di nương chỉ có chính thê, ta chưa từng nghe nói có nhà nào mà mẹ chồng lại tranh chấp với di nương của con trai. Còn con...” Triệu di thái thái

trùng mắt nhìn Vương thị một cái, “Nếu con lợi hại giỏi giang được như thế thì Thiệu Đường cũng không nạt hết kẻ này tới kẻ khác. Không những sức khỏe suy yếu mà còn khiến nó phân tâm, chẳng có công danh lợi lộc gì. Nói ra cũng đều tại con quản gia không nghiêm, nhắc đến là ta thấy giận. Nếu Thiệu Đường sớm đỗ đạt thì ta có đến nỗi từng này tuổi rồi còn phải nhìn sắc mặt bà ta mà sống không?”

Nói xong bà ta lại trùng mắt nhìn Vương thị thêm cái nữa, lằm bằm bỏ đi.

Vương thị âm ức trề môi, chậm chậm đi theo Triệu di thái thái.

Về phần Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam, sau khi rời khỏi Tùng Hương viện. Đến chỗ vắng vẻ, Tưởng Nhược Nam nói với Cận Thiệu Khang: “Thiệu Khang, chàng nói đỡ thiếp trước mặt mẫu thân, mặc dù thiếp rất vui, nhưng mẫu thân liệu có giận không? Sau này chàng đừng làm như vậy nữa.”

Tưởng Nhược Nam thấy vẻ mặt hần buồn buồn thì hiểu ngay rằng hần đang lo lắng vì chuyện vừa rồi, nên nàng mới nói như thế khiến hần cảm thấy dễ chịu hơn.

Quả nhiên Cận Thiệu Khang nghe được những lời quan tâm chu đáo của nàng, bao phiền muộn trong lòng tiêu tan,

hắn nắm chặt tay nàng, dịu giọng nói: “Không sao, mẫu thân sẽ không giận ta thật đâu. Mà vốn đúng là do ta bảo nàng cùng đi, sao có thể để nàng bị mẫu thân nghi ngờ.” Rồi hắn nói tiếp, “Đi thôi, tới thăm Thanh Đại xong, ta cùng nàng ra Hậu hoa viên đi dạo.”

Hai người bèn tới Nghênh Hương viện.

Cách bài trí của Nghênh Hương viện vẫn giống như trước, chỉ có điều bức tranh trên bàn đã được thu lại, khiến người ta có cảm giác là trước đó chủ nhân chỉ vô tình để đây khiến Cận Thiệu Khang nhìn thấy mà thôi.

Thanh Đại nằm trên sập, đắp một chiếc chăn nhẹ màu hồng thêu hoa phù dung, màu sắc tươi tắn của chăn càng làm nổi bật khuôn mặt nhợt nhạt của nàng ta.

Hai mắt nàng ta nhắm hờ, mái tóc dài thả tung, phủ trên gối, những sợi tóc đen nhánh làm nổi bật sự dịu dàng yếu đuối của chủ nhân.

Đại a hoàn của Thanh Đại là Liễu Hồng vội vàng dâng trà mời họ, khẽ nói: “Vừa rồi đại phu mới tới khám, di nương uống xong thuốc đã ngủ rồi, nô tỳ sẽ gọi di nương dậy.”

Liễu Hồng chính là đại a hoàn được Thái phu nhân ban cho Thanh Đại.

Cận Thiệu Khang nói: “Không cần gọi nàng dậy. Chúng ta cũng chỉ tới thăm xem nàng đã đỡ chưa thôi, đại phu nói thế nào?”

Liễu Hồng nhìn Thanh Đại một cái, sau đó hạ giọng: “Đại phu nói, vết thương của di nương mặc dù không nguy hiểm tới tính mạng nhưng xét cho cùng vẫn là bị nội thương, phải điều dưỡng một thời gian dài.”

Cận Thiệu Khang không ngờ vết thương của nàng ta lại nghiêm trọng như vậy, hấn nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Thanh Đại một cái, trong lòng bỗng thấy xót thương.

Tưởng Nhược Nam nhìn hấn, rồi dặn Liễu Hồng: “Cần gì thì cứ nói với ta.” Sau đó quay sang Cận Thiệu Khang: “Thanh Đại đang nghỉ, chúng ta đừng làm phiền nàng ấy nữa.”

Cận Thiệu Khang gật gật đầu, hai người chuẩn bị rời đi, thì Thanh Đại đang nằm trên sập đột nhiên phát ra tiếng nói yếu ớt: “Liễu Hồng, là ai tới thế?”

Liễu Hồng vội vàng đi đến, “Di nương, là Hầu gia...”

Còn chưa nói hết câu, Thanh Đại đã vui mừng reo lên: “Là Hầu gia đến ư?”

Liễu Hồng nhích người ra, khuôn mặt trắng bệch của Thanh Đại xuất hiện trong tầm mắt của Cận Thiệu Khang, Cận Thiệu Khang có thể thấy rõ những tia sáng kỳ lạ trong đôi mắt ấy, “Hầu gia...” Giọng nói vô cùng vui mừng.

Nhưng ngay sau đó, Thanh Đại nhìn thấy Tưởng Nhược Nam bên cạnh Cận Thiệu Khang, ánh sáng trong mắt dần dần biến mất, sự thất vọng rất rõ ràng: “Phu

nhân...” Giọng nói nhỏ hỏ hỏ đi.

Tưởng Nhược Nam thấy thần sắc đỏ của nàng ta thì biết nàng ta hy vọng chỉ có mình Cận Thiệu Khang tới thăm. Nhưng như thế cũng đúng thôi, nàng ta có thể hy sinh tính mạng mình vì Cận Thiệu Khang, đương nhiên phải dành rất nhiều tình cảm cho hỏ, và cũng muốn được hỏ tới thăm riêng.

Tưởng Nhược Nam nghĩ được như thế, Cận Thiệu Khang ắt cũng nhìn ra. Nàng đưa mắt sang Cận Thiệu Khang, thấy ánh mắt hỏ đang nhìn về phía Thanh Đại, trái tim nàng bỗng như thắt lại.

Liễu Hồng đỡ Thanh Đại ngồi dậy, nhét chiếc gối dựa theo hình hoa mai vào sau lưng nàng ta. Chỉ một động tác hết sức nhẹ nhàng như thế mà trán Thanh Đại đã lấm tấm mồ hôi, sắc môi thêm nhợt nhạt, khiến người ta không khỏi xót thương.

Cận Thiệu Khang lên tiếng: “Vẫn chưa khỏe thì đừng cử động, nàng cứ nằm nghỉ, bọn ta đi đây.”

Giọng hần rất nhẹ nhàng.

Thanh Đại nhìn Cận Thiệu Khang, ánh

mắt dịu dàng như nước, “Hầu gia và phu nhân đã có lòng tới thăm Thanh Đại, Thanh Đại không thể bái kiến hai người đã là thất lễ rồi, sao có thể để hai người không kịp uống trà mà đi như thế.” Vừa nói vừa sai Liễu Hồng mời họ ngồi xuống, hai người đành ngồi thêm một lát.

Đợi hai người ngồi xong, Thanh Đại nói với Tưởng Nhược Nam trước: “Phu nhân, Liễu Hồng nói phu nhân đặc biệt kê mấy đơn thuốc điều trị bằng thực liệu cho Thanh Đại, Thanh Đại đa tạ phu nhân.”

“Chỉ là việc nhỏ thôi mà, hy vọng có ích cho muội muội.” Tưởng Nhược Nam

đáp.

Thanh Đại cười nói: “Mọi người ai cũng khen phu nhân y thuật cao siêu, phương thuốc phu nhân kê nhất định sẽ có tác dụng.”

Ánh mắt của Thanh Đại lại chuyển sang nhìn Cận Thiệu Khang: “Vết thương của Thanh Đại chắc chắn sẽ mau khỏi thôi, Hầu gia không cần phải quá lo lắng.”

Dịu dàng quan tâm như vậy, thấu tình đạt lý như vậy, lại thêm bộ mặt ngây ngốc đáng thương, giọng nói khẽ khàng, sao có thể khiến người ta không xót?

Cận Thiệu Khang trầm mặc hồi lâu, sau đó mới nói: “Nàng hãy yên tâm nghỉ ngơi, chịu khó dưỡng thương. Sau khi nàng khỏi rồi, bọn ta đương nhiên cũng sẽ không lo lắng nữa.”

Thanh Đại thoáng đỏ mặt, cúi đầu: “Đa tạ sự quan tâm của Hầu gia và... phu nhân.”

Tướng Nhược Nam nhìn họ, đột nhiên cảm thấy mình có mặt ở đây cũng như không mà thôi.

Nhất cử nhất động của Thanh Đại

không có gì là quá đáng, bản thân nàng ta là người con gái của thời đại này, là một thiếp thất, muốn có được sự thương xót của người đàn ông thì chẳng có gì là sai cả, nàng ta không giống Vu Thu Nguyệt, giờ mọi thủ đoạn để tìm cách chiếm lấy trái tim Cận Thiệu Khang, cũng không tìm mọi cách để đề phòng làm tổn thương tới nàng, ngoài việc nàng ta là người của Hoàng thượng khiến nàng nảy sinh nghi ngờ ra, chẳng có lý do gì để hận nàng ta cả.

Nếu là ở thời hiện đại, Thanh Đại danh chính ngôn thuận là kẻ thứ ba, nàng có thể mắng chửi nàng ta, cho nàng ta một cái bạt tai. Nhưng ở thế giới này,

Tưởng Nhược Nam chỉ cảm thấy bất lực mà thôi.

Từ nhỏ tới lớn Tưởng Nhược Nam luôn như vậy, ai dám bắt nạt nàng, nàng sẽ lấy oán trả oán, tuyệt đối không nường tay, nhưng bảo nàng vô duyên vô cớ giở trò với người khác, chuyện như thế nàng không làm nổi.

Phân Vu Thu Nguyệt, nàng có thể rất thoải mái đánh cô ta, chỉ vào mặt cô ta mà chửi mà mắng. Nhưng đối với Thanh Đại, ngoài đề phòng ra, nàng chưa từng nghĩ sẽ âm thầm dùng thủ đoạn để đối phó.

Có điều nghĩ thì nghĩ thế thôi, nếu vì duy trì tình cảm của Cận Thiệu Khang mà nàng phải hao tâm tổn trí để nghĩ kế thì có đuối được Thanh Đại đi thì sau này vẫn sẽ có người khác. Lẽ nào bản thân nàng cứ phải sống trong tính toán đố kỵ cả đời? Như thế cuộc sống còn ý nghĩa gì nữa...

Nghĩ đến đây, Tưởng Nhược Nam thảm thở dài một tiếng, nàng nói: “Hầu gia, sắc mặt của Thanh Đại không tốt lắm, thiếp thấy muội ấy cần được nghỉ ngơi, chúng ta đi thôi.”

Cận Thiệu Khang gật gật đầu, hai người đứng dậy, dẫn dò nàng ta thêm vài

câu nữa, rồi mới rời đi.

Sau khi ra khỏi Nghênh Hương viện, họ đi dạo ở Hậu hoa viên. Trong thời gian đi dạo ấy, có lẽ Cận Thiệu Khang đã nhận thấy nàng không vui nên hấn dụi dàng nói rất nhiều, kể những câu chuyện mà hấn từng trải qua trên chiến trường, thậm chí còn kể những chuyện hồi hấn còn nhỏ. Tưởng Nhược Nam hiểu tâm tư hấn, nên tâm trạng nàng cũng dần khá lên..

Thời gian chậm chậm trôi qua, chẳng mấy chốc là tới ngày Mười hai tháng Mười, không khí ngày một lạnh, trong phòng đã bắt đầu đốt lò sưởi và hệ thống

sưởi dưới đất. Ngồi trong phòng sẽ không có cảm giác lạnh lẽo.

Thanh Đại tĩnh dưỡng một thời gian đã khá hơn rất nhiều, bắt đầu xuống giường đi lại nhưng vẫn phải cần có người dìu, đi được mấy bước sắc mặt đã trắng bệch. Thái phu nhân ban cho nàng ta loại nhân sâm nghìn năm mà bà cất giữ đã lâu, có thể thấy bà thương yêu nàng ta tới thế nào.

Trong thời gian này, Cận Thiệu Khang tới thăm nàng ta rất nhiều lần. Lần nào hắn cũng kéo Tưởng Nhược Nam cùng đi, mỗi lần như thế, ngoài có chút thất vọng khi thấy hai người bọn họ cùng đến

thì vẻ mặt sau đó của Thanh Đại đều hết sức thản nhiên. Thái độ của nàng ta khi đối mặt với Cận Thiệu Khang tự nhiên hơn, không cố ý giữ khoảng cách. Nàng ta cũng lễ phép thân thiết với Tưởng Nhượng Nam, hoàn toàn không phải vì nàng cùng Cận Thiệu Khang đến mà tỏ vẻ không vui với nàng, ngược lại còn thể hiện sự cảm kích vì nàng đã quan tâm.

Nàng ta như thế càng khiến người khác quý mến. Thỉnh thoảng khi Cận Thiệu Khang tới thỉnh an Thái phu nhân, Thái phu nhân có dành cho Thanh Đại những lời khen ngợi trước mặt hắn, hắn cũng phụ họa vào mấy câu. Nhưng quý mến là quý mến, Cận Thiệu Khang không

vì thế mà đôi xử đặc biệt hơn với Thanh Đại.

Chương 14

Vu Thu Nguyệt mang thai đã gần sáu tháng, thời gian này, cô ta hoàn toàn bị lạnh nhạt. Cận Thiệu Khang vốn đã bắt đầu thấy chán ghét, lại thêm gần đây việc hẩn điều tra cho thấy có dính dáng tới cô ta, nên càng không muốn gặp mặt. Trước kia, Thái phu nhân vì cô ta mang thai cốt nhục của Cận gia mà còn thường xuyên quan tâm. Nhưng thời gian này Thái phu

nhân vì bận tâm tới vết thương của Thanh Đại mà bỏ quên cô ta, chỉ có Tưởng Nhược Nam, trong phủ có gì ngon có gì tốt vẫn ban cho cô ta một phần.

Tâm trạng của thai phụ vốn không giống người bình thường, lại thêm bản tính hay nghĩ ngợi, giờ cô ta thiếu sự quan tâm chăm sóc của mọi người, càng buồn phiền, thường xuyên ngồi trong phòng oán trách người này, chỉ trích người kia. Thấy một vũ nữ như Thanh Đại mà còn được mọi người quan tâm chăm sóc hơn một quý thiếp như mình, trong lòng vừa giận vừa đố kị, nghe thấy tên Thanh Đại là đã bực tức dậm chân, càng nóng vội muốn nắm được sơ hở của

Thanh Đại. Nhưng Lê Châu đã theo dõi Thanh Đại lâu như vậy rồi mà không phát hiện được điều gì, Vu Thu Nguyệt chỉ còn cách trút mọi tức giận lên Lê Châu.

“Người đúng là nô tỳ đáng chết, nhất định là người lười biếng chứ làm sao lại không thể điều tra ra được việc gì như thế. Ta không tin Thanh Đại thật sự tốt đẹp như vậy. Ta nói cho người nghe, người còn lười biếng nữa thì cẩn thận đấy. Chọc giận ta, ta sẽ gả người cho lão già tàn tật ngoài kia.”

Lê Châu sợ hãi quỳ xuống trước mặt nàng ta, khóc lóc: “Di nương, người cứ đánh cứ mắng, đừng gả nô tỳ cho lão già

tàn phế, nô tỳ nhất định sẽ làm tốt, nhất định sẽ không lười biếng, cho dù cả đêm không ngủ cũng sẽ canh chừng Nghênh Hương viện.”

Cứ thế, liên mấy hôm Lê Châu không dám ngủ, đứng nấp ngoài Nghênh Hương viện, ban ngày những lúc rảnh rỗi đều ngủ gà ngủ gật. Mỗi tối nấp trong một góc nào đó ngoài Nghênh Hương viện, tay ôm lò sưởi nhỏ mà người run lên bần bật. Nhưng cứ nghĩ tới việc không có được thông tin gì thì sẽ bị gả cho một lão già tàn tật, liên không dám có suy nghĩ lười nhác.

Tối hôm nay, Lê Châu như thường lệ

ngồi nấp ở góc khuất, cho tới tận giờ Sầu.

Khi cô ta sắp ngủ gật, đột nhiên nghe thấy có chút động tĩnh.

Lúc này xung quanh vắng lặng như tờ, chỉ có tiếng gió rít vù vù, chút động tĩnh nhỏ xíu đó rất dễ khiến người ta để ý. Lê Châu lấy lại tinh thần, thận trọng giấu mình, nhìn về phía cửa lớn của Nghênh Hương viện.

Góc khuất mà cô ta nấp là ở phía đối diện, xéo với cửa chính của Nghênh Hương viện, phía sau một lùm cây thấp. Lại thêm sắc trời tối đen, mà cô ta lại nín

thở, nên căn bản không thể có ai phát hiện ra.

Lúc này, cổng Nghênh Hương viện “kẹt” một tiếng rồi hé ra, sau đó, bóng người mảnh mai nhanh chóng lén ra ngoài. Người đó mặc y phục màu đen, mái tóc dài quấn trên đỉnh đầu, hành động nhanh nhẹn. Lê Châu mở to mắt nhìn về phía bóng người ấy, mượn ánh sáng lơ mờ của trăng, khi nhìn rõ mặt người ấy rồi...

Lê Châu bịt miệng, suýt nữa thì bật kêu thành tiếng.

Người đó chính là Thanh Đại.

Là Thanh Đại thì cũng không khiến cô ta phải kinh ngạc như thế. Điều khiến cô ta kinh ngạc là hành động của Thanh Đại nhanh nhẹn lạ thường. Nàng ta lách ra ngoài, quay mình đóng cửa, nhìn trái ngó phải, sau đó men theo bờ tường tới bên con đường lát đá xanh. Phía trước có một hòn giả thạch cao tầm đầu người chắn đường nàng ta, nàng ta nhún mình nhảy lên, như con chim lớn bay qua hòn đá ấy.

Lệ Châu không kịp được khẽ kêu lên “á” một tiếng. Lớn bằng từng này rồi, đây là lần đầu tiên cô ta thấy cảnh này, quá kì dị.

Càng kì dị hơn là Thanh di nương chẳng phải nên nằm trên giường dưỡng thương hay sao? Ban ngày khi gặp Thanh di nương ở chỗ Thái phu nhân, di nương vẫn còn thờ rất nặng nhọc, bộ dạng như chết đi sống lại, sao lúc này cứ như biến thành một người khác vậy?

Di nương nhà mình nói quả không sai, Thanh di nương này đúng là có vấn đề.

Lệ Châu nhìn về phía hòn giả thạch, nhưng đã không thấy bóng dáng Thanh Đại đầu.

Trong lòng Lê Châu vui sướng, có lẽ đây là một tin tức vô cùng hữu ích, chỉ cần kể lại với di nương, di nương được như ý nguyện, sẽ không gả cô ta cho lão tàn tật nữa.

Cô ta thận trọng bò ra khỏi chỗ nấp, vừa quay người, không kịp được hét tướng lên, ngã ngồi dưới đất. Mặt cô ta trắng bệch nhìn Thanh Đại đang đứng ngay trước mắt mình.

Thanh Đại mặt lạnh như băng, hoàn toàn không có bộ dạng dịu dàng thuận phục lúc ban ngày nữa. Khuôn mặt đó như được điêu khắc bằng gỗ, bình tĩnh chẳng hề có biểu hiện gì. Mà càng đáng

sợ hơn, chính là ánh mắt của nàng ta, lạnh lẽo, đầy sát khí, khiến người ta không lạnh mà run.

“Thanh... Thanh di nương...” Giọng Lê Châu run lên bần bật.

Thanh Đại mặt không biểu cảm, đến ngữ khí cũng đều đều, lạnh thê lương: “Ngươi là nha đầu hầu hạ bên Vu Thu Nguyệt phải không? Ngươi ở đây làm gì?”

Lê Châu lưng đổ mồ hôi lạnh, cố gắng nặn ra một nụ cười, “Nô tỳ... nô tỳ đi tiêu...”

Thanh Đại cười nhạt, “Là Vu Thu Nguyệt sai người tới. Từ trước tới nay người đã theo dõi ta, người tưởng ta không biết?”

Lệ Châu bị nụ cười của Thanh Đại dọa cho sợ mất mật, giật lùi về phía sau mấy bước.

“Ta biết vừa rồi người đều đã nhìn thấy cả, người đừng trách ta, có trách thì hãy trách di nương nhà người lắm chuyện.” Nói xong, Thanh Đại sa sầm sắc mặt ép sát Lệ Châu.

Lệ Châu đột nhiên cảm nhận được nguy hiểm, há miệng định kêu, nhưng

Thanh Đại đã nhanh hơn, giờ tay đánh ngắt Lê Châu.

Phía Tây hoàng thành có một căn nhà cũ nát tối như mực, căn nhà này vốn là của một vị quan lục phẩm. Vì quan viên phạm tội nên căn nhà này cũng bị niêm phong, tiêu điều hoang tàn, chẳng có bóng người.

Lúc này, một bóng đen nhỏ bé nhảy vài bước trên nóc nhà rồi nhảy vào trong sân.

Trong phòng khách hoang tàn, đồ đạc đều bị đổ dưới đất, xung quanh bản thủ luộ²m thuộ²m. Trong cái đ²ồng đ²ổ nát ấy,

một người đàn ông tay cầm phất trần, thân mặc áo gấm đang đứng sừng sững, dáng vẻ uy nghiêm.

Người đàn ông này khoảng năm mươi tuổi, tóc hoa râm, mặt trắng nhẵn nhụi không có râu. Chẳng bao lâu, một bóng dáng yêu kiều nhẹ nhàng đáp xuống ngoài phòng khách, nhanh nhẹn đi tới trước mặt người đàn ông, quỳ xuống, hai tay chấp cao ngang lông mày.

Người đàn ông lạnh lùng hừ một tiếng, rồi trách: “Sao muộn thế, để ta phải đợi lâu.” Âm thanh nhọn hoắc, khác với người thường.

Người con gái ngẩng đầu, dung mạo xinh đẹp, vẻ mặt trầm lạnh, người đó chính là Thanh Đại.

“Bầm công công, không phải Thanh Đại cố ý tới muộn, mà trước khi ra khỏi phủ Thanh Đại bị một việc ngáng chân, không muốn thân phận bị bại lộ nên mới phải nán lại để xử lý, vì vậy tới muộn, xin công công trách phạt.”

Người đàn ông lại lạnh lùng hừ một tiếng: “Chuyện đã xử lý xong chưa?”

Thanh Đại cười nhạt, “Công công, Thanh Đại làm việc cho công công bao nhiêu năm nay, đã từng để xảy ra sai sót

gì chưa?”

Nghe tới câu này, người đàn ông lộ ra nụ cười hài lòng, giơ tay đỡ Thanh Đại dậy: “Tốt lắm, người đúng là gián khách tốt nhất trong tay ta, nói người là gián khách giỏi nhất Đại Lương cũng không quá lời. mấy năm trước, điều người tới Liệt quốc, người cũng chưa từng làm ta thất vọng. Hy vọng lần này người cũng sẽ mang về tin tốt. Phải biết rằng lần này do đích thân Hoàng thượng ra lệnh, khi Hoàng đế hỏi ta nên chọn ai, ta đã lập tức tiến cử ‘Yêu Hồ’ Thanh Đại người. Người đừng để ta phải khó ăn khó nói trước mặt Hoàng thượng.”

Thanh Đại hơi hắt cằm lên, “Công công yên tâm, trước kia nô tỳ chưa từng làm công công thất vọng, lần này cũng thế.”

Người đàn ông gật gật đầu, “Giờ hãy báo cáo tình hình hai tháng vừa rồi. Hoàng thượng đang nóng lòng muốn biết.”

Cái gọi là gián khách, thực ra chính là gián điệp. Thực chất là một cơ quan có mô hình tương tự như Đông xưởng thời nhà Minh^[1], cơ quan này do thái giám được Hoàng đế tín nhiệm nhất quản lý, trực thuộc Hoàng đế. Nhưng nó có đặc điểm khác với Đông xưởng là, Cẩm y vệ

của Đông xưởng nhằm vào các thế lực phản động trong nước, còn cơ quan bí mật này của Lương triều chủ yếu đi thăm dò các tin tức tình báo ở nước khác, những “thám tử” trong cơ quan ấy gọi là gián khách.

[1] Đông xưởng là một trong bốn cơ quan giám sát được Hoàng đế thời nhà Minh thành lập nhằm giám sát hành vi, cử chỉ của các quan lại thuộc mọi cấp. Bốn cơ quan đó gồm: Cẩm y vệ, Đông xưởng, Tây xưởng và Nội hành xưởng. Danh từ chung để gọi bốn cơ quan đó là Xưởng vệ.

Gián khách có nam có nữ, đa phần đều là những cô nhi, tướng mạo xuất chúng được các thái giám lượm nhặt từ khắp mọi nơi trong nước từ khi còn rất

nhỏ, chưa có ký ức. Sau khi có hiểu biết đã trải qua các khóa huấn luyện tàn khốc như võ công, dùng độc, cầm kỳ thi họa, thăm dò, thích sát... lại trải qua vô số những lần tuyển chọn tàn khốc, những người cuối cùng sống sót mới được trở thành gián khách. Mà những kẻ sống sót được thì đều là những kẻ máu lạnh, tâm trí kiên cường, thủ đoạn tàn độc, thông minh tuyệt đỉnh.

Thanh Đại với biệt danh “Yêu Hồ”, là một gián khách có biểu hiện vô cùng xuất sắc. Mấy năm nay nàng ta đều trà trộn vào trong giới quyền quý của nước khác, dùng mọi loại thân phận nhằm có được rất nhiều tin tức tình báo đáng giá. Hành

động nhanh gọn sạch sẽ, không để lại bất kỳ dấu vết nào nên được xưng danh Đại Lương đệ nhất gián khách.

Vì vậy khi Hoàng đế yêu cầu Trương công công chọn cho hấn một nữ tử thủ đoạn cao siêu để giúp hấn làm việc, chỉ được phép thành công mà không được thất bại, Trương công công chẳng hề do dự mà tiến cử Thanh Đại vừa hoàn thành nhiệm vụ ở Liệt quốc trở về.

Chẳng thể trách Tướng Nhược Nam hoàn toàn không thể phát hiện được Thanh Đại, có năm mơ nàng cũng không thể ngờ Hoàng đế lại sai gián điệp xuất sắc nhất Đại Lương tới đối phó với nàng.

Nhưng đối với Thanh Đại mà nói, khi vừa nhận nhiệm vụ này, trong lòng rất không vui, sao lại điều nàng đi dụ dỗ một người đàn ông? Làm vậy chẳng phải “dùng dao mổ trâu để giết gà” hay sao? Nhưng nguyên tắc đầu tiên của gián khách chính là trung thành tuyệt đối, chỉ có nghĩa vụ nghe lệnh mà không có quyền được nói “không”. Cho dù phía trước là biển đao biển lửa, chỉ cần cấp trên hạ lệnh thì họ cũng không hề do dự mà nhảy vào. Nếu không, hậu quả về sau chính họ cũng không thể gánh chịu nổi.

Thanh Đại là một cô gái có dung mạo xinh đẹp, vì muốn có được những tin tức

tình báo, chuyện gì mà chưa từng làm? Hơn nữa trước kia, vì nhiệm vụ nàng ta cũng đã từng làm kỹ nữ ở lầu xanh, lại thêm tư chất thông minh nên đối với đủ loại đàn ông, nàng ta đều rất hiểu.

Với những người đàn ông háo sắc thì nàng ta sẽ biến thành một người phụ nữ phóng đảng, khiến đám đàn ông ấy chỉ hận không thể gục ngay trên người nàng ta. Còn đối với những văn nhân mặc khách, nàng ta bèn biến thành một tài nữ tinh khiết, mỗi hành động mỗi lời nói đều mang tình thơ ý họa. Đối với các võ tướng cứng rắn, nàng ta bèn biến thành người hào sảng, tư thế hiên ngang, cao ngạo khó thuần phục, khiến người ta náy

sinh ham muốn chinh phục mãnh liệt. Chính vào lúc đối phương đã say mê nàng ta không dứt ra được, thì đây cũng là thời cơ tốt nhất để nàng ta ra tay.

Cho tới nay, chưa có người đàn ông nào mà Thanh Đại chưa chinh phục được.

Thanh Đại dịch người đứng sang bên cạnh Trương công công, khẽ cúi đầu, bắt đầu dùng một thứ giọng rất bình tĩnh để báo cáo công việc trong suốt hai tháng nay của mình.

“Công công, Thanh Đại sớm đã điều tra được tính cách thói quen của An Viễn

Hầu. Người này trên chiến trường thì dũng cảm gan dạ, nhưng đối với người nhà và thê tử lại vô cùng yêu thương bảo vệ, thuộc loại người ngoài cứng trong mềm. Năm nay hắn đã gần hai mươi lăm tuổi, nhưng bên cạnh chẳng có mấy thiếp thất, có thể thấy hắn không phải loại háo sắc. Tuổi còn trẻ, chức cao quyền lớn, nhưng hắn làm việc rất chu đáo, luôn khiến Hoàng thượng hài lòng, cho thấy hắn là người thận trọng tỉ mỉ.”

“Còn những người khác trong Cận gia, đa phần đều rất lương thiện. Phu nhân nhà đó trước kia cũng mang nhiều tiếng xấu nhưng từ khi được gả vào Cận gia thì đã thay đổi không ít, hơn nữa là người

cũng hay mềm lòng, chỉ cần nhìn cách nàng ta nhẫn nhịn quý thiếp sinh thứ trưởng tử trước mình cũng có thể hiểu được cách đối nhân xử thế của nàng ta. Về mặt y thuật cũng hiểu biết ít nhiều.”

“Vì vậy, nô tỳ mới nhờ công công bố trí cho nô tỳ màn thân phận của một Việt nữ, một vũ nữ tha hương, chẳng nơi nương tựa, chẳng có gì đáng giá trong tay. Một thân phận như thế khiến người khác phải đoái thương, cũng rất dễ khiến người ta rơi lòng cảnh giác. Đến Hầu phủ một thời gian rồi, nô tỳ vẫn cố gắng không có bất kỳ tiếp xúc nào với An Viễn Hầu...”

Trương công công nghe tới đây, bắt giắc chau mày, “Không có bất kỳ tiếp xúc nào? Thế chẳng phải không có tiền triển gì ư?”

Thanh Đại đáp: “Công công đã từng nói rằng, An Viễn Hầu độc sủng Hầu phu nhân, có thể thấy tình cảm An Viễn Hầu dành cho phu nhân sâu nặng tới mức nào. Nếu lẳng lơ dụ dỗ quá lộ liễu, chỉ e sẽ khiến Hầu phu nhân phòng bị nô tỳ, An Viễn Hầu lại không háo sắc, hành động như thế sẽ khiến hấn coi thường nô tỳ, đánh đồng nô tỳ vào với đám vũ nữ ti tiện hạ lưu. Mà như vậy thì sẽ không có kết quả. Đối với kiểu đàn ông này, cần phải tự nhiên, không được quá chủ động,

để hấn từ từ phát hiện ra điểm tốt của nô tỳ, từ từ chấp nhận nô tỳ, như thế mới là thủ đoạn giành chiến thắng toàn vẹn tốt nhất.”

Trương công công “ừm” một tiếng, hai lông mày giãn ra, “Người suy nghĩ rất khá, vậy tiếp theo, người định làm thế nào?”

Thanh Đại mặt vẫn không biểu cảm, “Nô tỳ đã dùng khổ nhục kế khiến từ trên xuống dưới khắp Hầu phủ không còn đề phòng nô tỳ nữa. Hầu phu nhân trước kia có chút nghi ngờ nô tỳ, đã từng năm lần bảy lượt thăm dò, có điều nếu Thanh Đại dễ dàng bị người ta thăm dò tung tích

như vậy thì cũng không thể sống được tới ngày hôm nay. Về phần An Viễn Hầu...” Nói đến đây, khóe miệng Thanh Đại nhếch lên cười nhạt, “Mặc dù hấn vẫn chưa đón nhận nô tỳ, nhưng nô tỳ có thể cảm nhận được, lòng hấn không còn bài trừ nô tỳ nữa. Đáng tiếc hiện giờ phu nhân hoàn toàn không cho nô tỳ có cơ hội tiếp cận hấn, chỉ cần nô tỳ tìm được cơ hội được ở riêng với Hầu gia, nô tỳ nhất định sẽ có được trái tim Hầu gia.” Giọng Thanh Đại tràn ngập sự tự tin.

“Vậy chuyện mà Hoàng thượng sai người làm, người có làm được không?”

“Công công yên tâm, ngay hôm đầu

tiên vào Hầu phủ nô tài đã làm xong, phu nhân không nghi ngờ gì cả.” Thanh Đại cười nhạt, “Cho dù nghi ngờ, phu nhân cũng không thể phát hiện ra manh mối gì, huống hồ nô tỳ còn có chiêu dự phòng.”

Trương công công lẳng lẳng cười gian hai tiếng, lớp phấn trắng ửng trát trên mặt rung rung bay xuống, “Thanh Đại, ta sẽ chuyển những lời người vừa nói về cho Hoàng thượng. Ta cũng tin, người nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt đẹp như trước kia. Nếu không... hi hi hi...” Tiếng cười cổ quái đó khiến người ta phải dựng hết lông mao, “Nếu không, hậu quả thế nào người cũng biết rồi đấy.”

Thanh Đại từ nãy tới giờ vẫn rất bình tĩnh, nghe đến câu này, sắc mặt bất giác trắng bệch, nhưng ngay lập tức đã khôi phục lại vẻ mặt bình thường.

Trương công công uể oải liếc nàng ta một cái, rồi từ trong người moi ra một bình sứ trắng rất nhỏ, ném cho nàng ta, Thanh Đại lập tức đón lấy, nhìn bình sứ trắng, trong lòng khẽ thở phào.

“Đây là thuốc giải cho bốn tháng. Bốn tháng sau, người có lấy được thuốc giải hay không thì phải xem người thể hiện thế nào đã.”

Thanh Đại quỳ một gối xuống, “Thanh

Đại sẽ cố gắng hết sức để không phụ sự kỳ vọng của công công.”

“Vậy thì tốt.” Trương công công lại cười hai tiếng, hát phát tràn ra khỏi phòng.

Hai hôm sau, Vu Thu Nguyệt tới chỗ Tưởng Nhược Nam báo, Lê Châu mất tích rồi.

“Mất tích?” Tưởng Nhược Nam nhìn Vu Thu Nguyệt, “Đang yên đang lành tại sao lại mất tích, có phải bị phòng nào đó

mượn dùng không?”

Vu Thu Nguyệt đáp: “Đã hai ngày rồi không thấy bóng dáng cô ta đâu, cho dù bị phòng nào đó mượn dùng thì cũng phải về rồi chứ.”

Cô ta không dám nói rằng mình sai Lê Châu giám sát Thanh Đại, nếu để Thái phu nhân và Hầu gia biết sẽ trách cô ta gây sự, nhưng Lê Châu mất tích rất đáng ngờ, a hoàn đặc lực của cô ta cũng chỉ có mình Lê Châu mà thôi.

Hai người đang nói, đột nhiên Ánh Tuyết sắc mặt kinh hoàng chạy vào, thấy Vu Thu Nguyệt thì thoáng sửng lại, sau

đó quay sang Tưởng Nhược Nam, khom người thì thào vào tai nàng một hồi.

“Sao?” Tưởng Nhược Nam thất kinh, nhìn Ánh Tuyết: “Có thật là Lê Châu không?”

Ánh Tuyết gật đầu.

Vu Thu Nguyệt nghe đến tên Lê Châu thì vội hỏi: “Có phải tìm thấy Lê Châu rồi?”

Tưởng Nhược Nam quay sang nhìn Vu Thu Nguyệt, sắc mặt nặng nề, “Vừa rồi phát hiện thi thể Lê Châu ở bên hồ.”

“Thì thế?” Vu Thu Nguyệt kinh hãi kêu lên rồi đứng bật dậy, xem ra cô ta vô cùng hoảng sợ.

Tướng Nhượng Nam vội vàng gọi Ánh Tuyết đỡ cô ta, sợ cô ta xảy ra chuyện, cho người đưa cô ta về viện tử.

Vu Thu Nguyệt sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhìn trừng trừng, thân hình run lẩy bẩy.

Ra khỏi Thu Đường viện chưa được bao lâu, đã gặp ngay Thanh Đại đang được a hoàn dìu tới thỉnh an Tướng Nhượng Nam.

Vu Thu Nguyệt vừa nhìn thấy nàng ta, mắt lập tức trợn tròn, cô ta giằng khỏi tay a hoàn đang đỡ, lao thẳng về phía Thanh Đại, giơ tay tát Thanh Đại. Thanh Đại thét lên thảm thiết, bị cô ta đánh ngã lăn dưới đất.

Nàng ta cố gắng để đứng dậy, quay đầu nhìn Vu Thu Nguyệt với ánh mắt vô tội, nước mắt lưng tròng, sắc mặt nhợt nhạt, khóe miệng rỉ máu.

Đại a hoàn hầu bên cạnh Thanh Đại là Liễu Hồng vội vàng chạy lại đỡ chủ nhân dậy, quay đầu nói với Vu Thu Nguyệt: “Vu di nương, di nương nhà nô tỳ sức khỏe yếu ớt, sao người lại nổi giang tay

đánh?”

“Là người, nhất định là người.” Vu Thu Nguyệt chỉ vào Thanh Đại đang ngã ngời dưới đất mà gào lên, “Lệ Châu nhất định là bị người hại chết.”

“Lệ Châu? Lệ Châu chết rồi?” Thanh Đại ôm lấy khuôn mặt bị đánh cho đỏ rực, vẻ mặt ngơ ngác: “Tỷ tỷ đang nói gì thế, việc này có liên quan gì tới muội?”

“Ta rõ ràng...” Vu Thu Nguyệt nhìn nhìn a hoàn bên cạnh, rồi kìm lại, cô ta nhìn Thanh Đại, nắm chặt tay vào: “Người giấu được người khác, nhưng không giấu được ta đâu. Người cứ đợi

đây, ta nhất định sẽ lột được mặt nạ của ngươi.” Nói xong, bèn tức tối đi qua Thanh Đại, xông về phía trước, a hoàn vội vàng chạy đuổi theo.

Liễu Hồng đỡ Thanh Đại: “Di nương, lát nữa chúng ta hãy nói chuyện này cho phu nhân biết, phu nhân nhất định sẽ lấy lại công bằng cho di nương.”

Thanh Đại chậm chậm lắc đầu: “Thôi, ta nghĩ Vu di nương cũng chỉ là nhất thời hồ đồ, khi nào di nương nghĩ thông sẽ hối hận vì những việc mình đã làm. Di nương đang mang thai, đừng để di nương bị phu nhân trừng phạt.”

Liễu Hồng nhìn sắc mặt trắng bợt của chủ nhân nhà mình, khẽ thở dài: “Di nương, di nương thật dễ bị bắt nạt, vì vậy nên mới thế này đây.”

“Đừng nói linh tinh, giờ ta đang rất tốt, Thái phu nhân và phu nhân đều rất tốt với ta.”

Liễu Hồng định nói gì đó, nhưng lại nhẫn nhịn.

Hai người tới Thu Đường viện, thấy Tưởng Nhược Nam mang theo hai ba người cùng đi ra.

Tướng Nhượng Nam nhìn năm ngón tay đỏ hần trên má Thanh Đại, lập tức hỏi: “Chuyện gì thế này?”

Liễu Hồng đau lòng vì chủ nhân bị đánh, bèn phớt lờ sắc mặt chủ nhân, kể hết chuyện vừa rồi cho Tướng Nhượng Nam nghe.

“Vu di nương cũng thật là, a hoàn của mình chết sao lại trách di nương nhà nô tỳ? Cũng chẳng chịu suy nghĩ xem, di nương nhà nô tỳ giờ yếu thế này, hàng ngày ngoài nằm bẹp trên giường thì cũng chỉ đến thỉnh an Thái phu nhân và phu nhân thôi. Vu di nương còn nói di nương nhà nô tỳ hại chết Lê Châu, thật hoang

đường. Nô tỳ biết bình thường Vu di nương đố kị với Thanh di nương, nhưng cũng không thể vì thế mà ăn nói hàm hồ, còn ra tay đánh người.” Liễu Hồng rất bất bình.

Tưởng Nhược Nam nhìn Thanh Đại một cái, thầm nghĩ, tại sao Vu Thu Nguyệt lại nói như thế? Có điều khi nghĩ đến Vu Thu Nguyệt, con người cô ta lắm mưu nhiều kế, phải chăng gần đây thấy Thanh Đại được mọi người quan tâm nên nảy lòng ghen tức, cố ý đổ mọi tội lỗi lên đầu Thanh Đại?

Thanh Đại thấy sắc mặt Tưởng Nhược Nam, biết nàng đang sinh lòng nghi ngờ

việc này, bèn nói đỡ Vu Thu Nguyệt vài câu, đồng thời thể hiện sự tủi thân vì bị đánh.

Tưởng Nhược Nam nhìn nàng ta: “Hôm nay đã khỏe hơn chưa? Giờ ta phải ra hồ xem sao, muội có muốn đi cùng không?”

Hậu hoa viên.

Một cơn gió lạnh thổi lướt qua mặt hồ.

Tưởng Nhược Nam mặc một chiếc áo màu xanh sẫm, chiếc váy màu trắng bạc thêu chỉ hồng, bên ngoài khoác áo choàng màu lông chồn. Phía sau nàng là Thanh Đại với sắc mặt trắng bệch. Thanh Đại mặc một chiếc áo gấm màu xanh nhạt, phía dưới váy xếp ly màu vỏ quế, bên ngoài khoác áo lông màu đen do Tưởng Nhược Nam sai người mang tới. Liễu Hồng đỡ nàng ta, những a hoàn khác đứng sau nàng.

Ánh Tuyết đến bên cạnh Tưởng Nhược Nam chỉ vào nơi mọi người đang tập trung rất đông, “Phu nhân, thi thể của Lê Châu ở kia.”

“Ta bảo người sai người đi mời ngỗ tác^[2] của nha môn đến, người đã làm chưa?” Vừa nói nàng vừa đi về phía Ánh Tuyết chỉ.

[2] Ngỗ tác: Tên một chức lại để xét nghiệm tử thi.

“Ngỗ tác đã đến rồi. Trời ơi phu nhân...” Ánh Tuyết kéo nàng lại, “Đừng đến gần quá, nghe nói thi thể của Lê Châu đã trương phình hết cả lên, rất đáng sợ, mùi cũng rất kinh khủng.”

Tướng Nhược Nam tưởng tượng ra cảnh Lê Châu căng phồng lên như cái bao tải thì trong lòng thấy sợ, nàng dừng

chân, “Vây lát nữa người mời ngỗ tác tới chỗ ta.” Nàng muốn biết vì sao Lê Châu lại chết.

Không lâu sau, Ánh Tuyết đưa ngỗ tác đến.

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn Thanh Đại một cái, thấy nàng ta rụt cổ như đang sợ, ngoài hành động ấy ra, không có biểu hiện gì đặc biệt.

Tưởng Nhược Nam hỏi tới nguyên nhân cái chết của Lê Châu, ngỗ tác đáp: “Là chết đuối.”

Tưởng Nhược Nam nhớ những cảnh quay trong phim về phá án mà nàng từng xem ở thời hiện đại, lại hỏi: “Có phải chết rồi mới bị người ta ném xuống hồ không?”

Ngỗ tác lắc đầu: “Không phải, phổi của người chết trữ nước, là bị chết đuối. Hơn nữa trên người cũng chẳng có thương tích gì, bên hồ có dấu chân bị trượt, có lẽ do không cẩn thận mà trượt chân ngã xuống hồ thôi.”

Nghe thì chẳng có gì phải nghi ngờ. Tưởng Nhược Nam nhìn về phía Thanh Đại, chỉ thấy nàng ta đang nhìn về phía đặt thi thể của Lê Châu, vẻ mặt đầy

thương xót: “Thật đáng thương...”

Tưởng Nhược Nam thầm thở dài, xem ra chẳng liên quan gì tới nàng ta cả. Cho dù là có liên quan thì bản thân nàng cũng chẳng nhận ra. Đột nhiên Tưởng Nhược Nam hy vọng, giá như thời này cũng có Tống Tử^[3] thì tốt.

[3] Tống Tử (tiếng Trung: 宋慈) (1186 - 1249), tự Huệ Phủ, người huyện Kiến Dương, tỉnh Phúc Kiến thời Tống. Ông là nhà pháp y học trứ danh thời cổ xưa của Trung Quốc và cũng là của thế giới. Ông viết quyển “Tẩy Oan Tập Lục” (洗冤集录), một quyển sách chuyên môn về pháp y học sớm nhất trên toàn thế giới.

Lúc này Thanh Đại bỗng hắt xì hơi

một cái, Tưởng Nhược Nam đành bảo Liễu Hồng dìu nàng ta về viện tử.

Hôm đó Tưởng Nhược Nam đã bẩm báo lại việc này cho Thái phu nhân. Bà niệm thầm mấy câu a di đà phật rồi nhắc nhở Tưởng Nhược Nam hãy sắp xếp ổn thỏa, đừng để lớn chuyện, dù sao trong phủ có a hoàn chết, để truyền ra ngoài cũng không phải tin hay. Huống hồ hôn kỳ của Cận Yên Nhiên cũng sắp đến. Sau đó bà lại nói: “Chỉ có viện tử của cô ta là nhiều chuyện, năm ngày ba tật, giờ lại còn liên quan tới mạng người, không biết có phải đã động chạm tới thần thánh nào rồi không. Yên Nhiên sắp xuất giá rồi.” Giọng nói bà đầy chán ghét.

Ngày hôm sau, Tưởng Nhược Nam bèn sai người lo hậu sự cho Lê Châu, sau đó bố trí một a hoàn khác đến cho Vu Thu Nguyệt thay Lê Châu.

Còn Vu Thu Nguyệt lại khẳng định việc này có liên quan tới Thanh Đại, cô ta cho rằng nhất định là Lê Châu đã thăm dò được tin gì đó, bị Thanh Đại phát hiện nên mới đẩy Lê Châu xuống hồ. Nói như vậy, Thanh Đại chắc chắn có vấn đề, đáng hận là người biết được chút manh mối thì đã chết, cô ta thậm chí mắng Lê Châu vô dụng.

Nhưng bản thân cô ta không có chứng

cứ, nếu nói với Thái phu nhân và phu nhân, không chừng họ còn cho rằng cô ta gây sự lại trừng phạt cô ta cũng nên. Lại nghĩ, nếu Thanh Đại có vấn đề, chỉ cần tiếp tục tìm người theo dõi, không sợ không nắm được cái đuôi hồ ly.

Như thế, Vu Thu Nguyệt lại sai một a hoàn bồi giá của mình theo dõi Nghênh Hương viện, đương nhiên chẳng bao lâu sau cũng bị Thanh Đại phát hiện.

Thanh Đại rất tức giận, ta không gây sự với người mà người lại cứ nhằm vào ta, người cứ chọc ta hết lần này tới lần khác phải không? Người tưởng tất cả mọi phụ nữ trên đời này ai cũng tử tế như

Tưởng Nhược Lan chắc, hết lần này tới lần khác nhẫn nhịn người? Người tự tìm tới chỗ chết, đừng trách ta.

Ba ngày sau, là ngày Cận Yên Nhiên xuất giá. Sáng sớm nay, Tưởng Nhược Nam nhận thấy mình lại đến tháng.

Nhìn vết máu trên giường, trong lòng Tưởng Nhược Nam hơi thất vọng. Kể ra thì hơn hai tháng nay, Cận Thiệu Khang đã rất nỗ lực, bản thân nàng cũng khỏe mạnh mà tại sao vẫn không có thai? Vu Thu Nguyệt chỉ trong một thời gian ngắn đã mang thai, nghĩ tới điều đó Tưởng Nhược Nam lại thấy giận.

Hôm nay muối muối xuất giá nên Cận Thiệu Khang được nghỉ phép, khi ngồi dậy hắn cũng phát hiện ra vết máu, sự thất vọng của hắn còn nhiều hơn Tưởng Nhược Nam. Nhớ lại cái hẹn nửa năm với mẫu thân, áp lực chỉ tăng mà không giảm.

Chỉ còn bốn tháng nữa...

Nhìn sắc mặt thất thần của Tưởng Nhược Nam, hắn bèn ngồi xuống cạnh nàng, ôm nàng rồi khẽ an ủi: “Không sao, còn nhiều thời gian mà, cả hai chúng ta đều khỏe mạnh, nhất định sẽ có con.”

Tưởng Nhược Nam dựa vào lòng hắn

khẽ gật đầu. Nhưng trong lòng nàng lập tức nghĩ, nói thế cũng không sai, nhưng ở thời đại này họ rất coi trọng việc con trai nối dõi tông đường. Nếu một năm liền mà họ không có con, Thái phu nhân không cổ vũ hẳn vào phòng Thanh Đại mới lạ, đến khi ấy Cận Thiệu Khang làm sao có thể phản đối Thái phu nhân?

Theo lý, cơ thể của Tưởng Nhược Lan là cơ thể của một cô gái mười bảy mười tám tuổi, lẽ ra phải rất dễ dàng mang thai mới phải, bình thường nàng cũng chịu khó bồi bổ, sao lại thế này?

Đương nhiên, trong đầu nàng lập tức có suy nghĩ, nhưng rồi lại gật phắt đi.

Cận Thiệu Khang y phục chỉnh tề, đứng bên cạnh nhìn Tường Nhược Nam, thấy nàng hôm nay mặc một chiếc áo màu bạc thêu chỉ vàng, phía dưới là chiếc váy dài màu trắng, tóc vẫn gọn gàng, trên đầu cài trâm vàng. Đột nhiên nàng quay đầu lại, nhìn hắn mỉm cười, những hạt châu trên chiếc trâm vàng đung đưa, phản chiếu đôi mắt đen như hắc ngọc của nàng, khiến hắn nhìn ngất ngây.

Nàng xinh đẹp tươi tắn như nắng tháng Ba thế kia, khiến người ta thấy lòng thật ấm áp.

Cận Thiệu Khang đi tới, chọn một

chiếc vòng trong hộp đựng đồ trang sức sơn đen trên bàn, khẽ ướm vào cổ nàng. Hai người nhìn vào gương đồng, trong gương là khuôn mặt kiều diễm của nàng, cùng đôi mắt tràn ngập tình cảm của hắn. Trong gương họ đang nhìn nhau, lặng lẽ cười.

Sau đó, cả ngày hôm ấy trong ấn tượng của Tường Nhược Nam chỉ có một chữ: Loạn.

Khắp phòng toàn các phu nhân quần là áo lượt, châu ngọc khắp người, bên ngoài là tiếng pháo giòn giã kinh thiên động địa và những tiếng í ới hỗn tạp, lại thêm vô số a hoàn bổ dịch đi đi lại lại

làm việc. Tưởng Nhược Nam rất phục bản thân, từ đầu tới cuối không gọi nhầm tên họ của bất kỳ vị phu nhân nào, hơn nữa trên mặt còn luôn nở nụ cười...

Đến tối, bên tai Tưởng Nhược Nam dường như vẫn còn vang vọng tiếng cười nói và tiếng pháo lúc ban ngày.

“Mệt rồi phải không?” Cận Thiệu Khang nhìn sắc mặt mệt mỏi của nàng mà xót xa, hẳn biết hôm nay nàng không khỏe.

“Cũng ổn, chỉ là vai mỏi lưng đau thôi.” Tưởng Nhược Nam đăm đăm lưng.

Cận Thiệu Khang nghe vậy, bèn đỡ nàng tới ngồi bên giường, rồi lại giúp nàng cởi giày. Tưởng Nhược Nam co chân lại, đỏ mặt, “Thiếp tự làm được rồi.” Nói thật, nhìn hấn khom lưng cởi giày cho mình nàng thấy không quen.

Cận Thiệu Khang làm như không nghe thấy lời nàng, giữ chặt chân nàng, cố chấp giúp nàng cởi giày, lại ấn nàng nằm xuống.

Tưởng Nhược Nam sờ sờ trán, cười hỏi: “Chàng làm gì thế?”

Cận Thiệu Khang để nàng nằm sấp, sau đó khe khẽ đấm lưng cho nàng, từng

chút từng chút một, hấn đấm khá mạnh, đủ biết bình thường hấn chưa từng làm việc này.

“Nhược Lan, thời gian này nàng bận hết việc này tới việc kia, thật vất vả cho nàng quá.” Giọng nói vô cùng dịu dàng.

Tưởng Nhược Nam nằm sấp trên giường, không dám cử động, nhưng trái tim mềm như muốn nhũn ra.

E là hấn cũng chưa từng làm việc này cho Thái phu nhân...

“Thiệu Khang, nếu có thể được sống

với chàng như thế này mãi, thiếp thấy dù phải làm gì cũng đáng.” Tưởng Nhược Nam khẽ nói.

Cận Thiệu Khang cúi đầu, khẽ thơm lên má nàng một cái.

Ngày hôm sau, Cận Thiệu Khang đến phủ nha như thường lệ, Tưởng Nhược Nam đến thỉnh an Thái phu nhân, rồi quay về viện tử xử lý việc trong phủ. Chẳng bao lâu, thì Hoàng công công đến mời Tưởng Nhược Nam vào cung.

Thì ra người con gái mới sáu tuổi của Hoàng đế là Trường Lạc Công chúa sôt cao mãi không hạ, lại không chịu uống

thuốc, không chịu châm cứu, cả đám ngự y không biết phải làm sao. Hoàng hậu Hoàng thượng càng chẳng có cách nào, lúc này họ bèn nghĩ đến Tưởng Nhược Nam, cho người tới mời nàng vào.

Tưởng Nhược Nam thấy một đứa trẻ nhỏ bị ốm nên cũng không dám lòng chừng, bèn bám lại với Thái phu nhân, sau đó thu dọn vài thứ, theo Hoàng công công vào cung.

Trường Lạc Công chúa là do Hoàng hậu sinh thành, lanh lợi thông minh, vẫn luôn được Hoàng thượng yêu thương.

Tưởng Nhược Nam đến Trường Xuân

cung nơi Trường Lạc Công chúa ở, vừa vào đã nghe tiếng hét của Cảnh Tuyên Đế: “Các người đúng là một lũ vô dụng, hưởng bao nhiêu bổng lộc của triều đình, sao chữa mãi mà Công chúa vẫn không hạ sốt?”

Sau đó là tiếng run rẩy của các thái y: “Hoàng thượng bớt giận, Hoàng thượng bớt giận.”

“Bớt giận, bớt giận, nếu các người giúp Công chúa hạ sốt, thì bớt giận cũng đồng nghĩa với vô tội.” Giọng nói của hấn nghe như muốn bực cả trần nhà.

Tướng Nhược Nam rút cổ, cúi đầu,

bước vào.

“Thần phụ tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Hoàng hậu.”

Hoàng hậu thấy nàng thì vội ra đón. Lúc này, sắc mặt Hoàng hậu tiêu tụy, tóc tai rối bời, đã không còn sự uy nghi như hàng ngày nữa. Hoàng hậu bước tới trước mặt nàng, đỡ nàng dậy, hai tay nắm chặt cổ tay nàng, giọng nói nghẹn ngào: “Nhược Lan, giờ bốn cung chỉ còn biết trông cậy vào ngươi thôi, Trường Lạc không chịu uống thuốc, cũng không chịu châm cứu, sốt cao đã hai ngày nay, mãi không giảm, thế này là thế nào?” Ngộ nhỡ sốt cao thành kẻ ngốc thì biết phải

làm sao?

Tưởng Nhược Nam khẽ tiếng an ủi, “Nương nương, người đừng lo lắng, để thần phụ xem xem đã.”

Hoàng hậu lúc này mới chịu buông tay nàng, cùng nàng đi đến trước giường của Trường Lạc.

Cảnh Tuyên Đế đang mặc long bào màu vàng, ngồi bên giường, cầm tay Trường Lạc Công chúa, so với tiếng hét chói tai vừa rồi thì khi nói chuyện với Công chúa giọng hẳn lại dịu dàng như nước.

Trường Lạc Công chúa đang nằm nghiêng trên giường, dung mạo giống Cảnh Tuyên Đế tới sáu phần, đôi mắt to, cái mũi cao, nhưng lúc này đôi mắt Công chúa thất thần, mắt hõm sâu, sắc mặt đỏ vì sốt cao, hai tay cầm chặt tay Cảnh Tuyên Đế, nhìn hẩn, yếu ớt nói: “Phụ hoàng, nhi thần không châm cứu, châm cứu rất đau.”

Cảnh Tuyên Đế nhìn con, trong đôi mắt đào hoa của hẩn ngập tràn sự thương yêu: “Trường Lạc, không châm cứu sẽ không khỏi bệnh được, không khỏi bệnh thì sau này làm sao phụ hoàng có thể đưa con đi câu cá, đi thả diều đây?” Giọng nói hẩn dịu dàng như một cơn gió nhẹ.

“Nhi thần muốn đi câu cá, thả điều với phụ hoàng, nhưng nhi thần không muốn châm cứu. Cái kim của thái y rất dài, châm vào người Trường Lạc đau lắm, Trường Lạc sợ.”

Hoàng hậu đứng bên nghe vậy thì rơi nước mắt.

“Phụ hoàng đã mời một vị phu nhân đến, phu nhân không cần châm cứu sẽ chữa được bệnh cho con.”

Tướng Nhược Nam nghe vậy, đứng bên thăm lăm bầm, ta có nói thế bao giờ

đâu...

Nhưng ngay lập tức nàng đến bên cạnh Cảnh Tuyên Đế, nhìn Trường Lạc Công chúa nói: “Công chúa, để thần phụ bắt mạch cho Công chúa được không?”

Trường Lạc Công chúa từ từ nhìn về phía nàng, mỉm cười, mệt mỏi nói: “Người sẽ không châm cứu thật chứ?”

Tưởng Nhược Nam giơ tay lên: “Thần phụ hứa.” Bảo nàng châm cứu nàng cũng không biết.

Trường Lạc Công chúa bị bộ dạng này

của nàng làm cho buồn cười, bèn buông tay Cảnh Tuyên Đế, vẫy vẫy nàng: “Được, bốn Công chúa ân chuẩn cho người khám bệnh. Nếu chữa được bệnh cho bốn Công chúa, bốn Công chúa sẽ nói phụ hoàng thưởng hậu cho người.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức nghiêm túc của Trường Lạc Công chúa, Tưởng Nhượng Nam thầm cười trong lòng, đúng là con gái của kẻ nào đó, đến cách ăn nói cũng giống hệt nhau.

Tưởng Nhượng Nam liếc mắt nhìn Cảnh Tuyên Đế một cái, thấy hắn cũng đang nhìn mình, ánh mắt thâm sâu khó dò. Tưởng Nhượng Nam vội ngoảnh đầu

đi, khóe mắt liếc thấy Cảnh Tuyên Đế đứng dậy, đi tới phía sau nàng.

Tướng Nhượng Nam thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may hắn còn chưa tới mức hoàn toàn mất kiểm soát... Phải thôi, hắn còn rõ hơn nàng nhiều về tính nghiêm trọng của sự việc mà.

Tướng Nhượng Nam quay người, cúi xuống, giơ tay sờ sờ vào trán Công chúa, khi chạm vào cảm giác tay nàng như nóng rực lên, ít nhất cũng phải sốt hơn 39 độ. Trẻ con ở cô nhi viện đông, đứa lớn trông đứa bé, từ năm mười hai tuổi Tướng Nhượng Nam đã phải trông những đứa trẻ nhỏ tuổi hơn khi chúng ốm, vì

vậy nàng cũng có một chút ít kinh nghiệm. Sau này học các liệu pháp dưỡng sinh, nàng bèn học những kiến thức có liên quan tới việc trị bệnh cho trẻ con, đôi khi hữu ích hơn nhiều so với việc uống hay tiêm.

Công chúa ngoài bị sốt, thì còn có ho khan, thở nông và nhanh, cánh mũi, xung quanh miệng và móng tay hơi thâm tím. Tưởng Nhược Nam quan sát mãi, bỗng thấy có chút kinh ngạc, sao càng nhìn càng thấy giống như Công chúa bị viêm phổi vậy?

Ở cái thời chưa có thuốc kháng sinh này, mắc bệnh viêm phổi chẳng phải đã

bước một chân vào cửa tử rồi hay sao? Chân còn lại đành phải chờ vào bàn tay sắp xếp của ông trời mà thôi.

Tướng Nhượng Nam thấy lòng bàn tay rịn mồ hôi.

Công chúa Trường Lạc đang thấy rất vui vì không phải chiêm cứu, nàng nhìn Tướng Nhượng Nam khẽ nói: “Phu nhân hãy giúp bọn Công chúa chữa bệnh đi. Phụ hoàng nói khi nào ta khỏi bệnh, sẽ ban cho ta tới tắm ở suối nước nóng. Nếu phu nhân chữa khỏi bệnh cho bọn Công chúa, bọn Công chúa sẽ tặng cho phu nhân viên minh châu mà ta thích nhất.”

Chỉ mới nói hai câu mà Trường Lạc Công chúa đã thở hồng hộc. Cung nữ đứng bên vội vàng bước lên dùng khăn tay lau mồ hôi cho Công chúa, rồi lại vắt một chiếc khăn lạnh chườm lên trán cho nàng.

Trường Lạc Công chúa mệt tới mức bắt đầu mê man ngủ mất.

Hoàng hậu thấy sắc mặt hết sức trịnh trọng của Tướng Nhượng Nam, thì hỏi nàng với giọng đầy kỳ vọng: “Nhượng Lan, người có thể chữa được bệnh cho Trường Lạc không?”

Tướng Nhượng Nam đâu dám chắc

chấn, nhưng thấy sự tiêu tụy của Hoàng hậu, đủ hiểu tâm trạng của người lúc này, bèn an ủi: “Hoàng hậu xin hãy yên tâm, Nhược Lan nhất định sẽ tận tâm tận lực, Nhược Lan phải hỏi qua thái y chuyện này.”

[©DTV](#)

Tướng Nhược Nam an ủi Hoàng hậu xong, quay người đi, thấy ngoài cha con Lưu viện sử còn có hai vị thái y đứng hầu bên cạnh. Tướng Nhược Nam nhìn Lưu Tử Căng một cái, khẽ gật đầu, coi như thay lời chào, sau đó đi đến bên cạnh Lưu viện sử.

“Viện sử đại nhân, theo ngài thì, Trường Lạc Công chúa mắc bệnh gì?”

Lưu viện sử sắc mặt nghiêm trọng, khẽ đáp: “Công chúa sốt cao, không ra mồ hôi, ho nhiều, đờm trắng mà loãng, ra nhiều nước bọt; miệng không khô; lưỡi bị tưa có màu trắng bệch, trắng đục; lưỡi bọt màu hồng nhạt; mạch phù căng; ở phong quan^[4] vân tay màu bầm. Đây chính là bệnh phong hàn tắc phổi. Bệnh tình của Công chúa mới đầu không nghiêm trọng lắm, chỉ cần uống thuốc một thời gian, kết hợp với vài lần châm cứu là sẽ khỏi. Chỉ hiềm nỗi Công chúa không chịu uống thuốc, cũng không chịu châm cứu nên cứ chần chừ thế này hai

ngày rồi, sốt cao liên tục không hạ, bệnh tình mới ngày càng nghiêm trọng...” Nói đến đây, Lưu viện sử chẳng biết phải nói thêm gì nữa.

[4] Phong quan: là vân ngang nằm giữa đốt thứ nhất và đốt thứ hai của ngón cái trong lòng bàn tay.

Thái y không phải là thần thánh, bệnh nhân không chịu phối hợp, họ còn cách nào chứ? Nếu là bách tính bình thường thì còn có thể cưỡng chế, nhưng vấn đề đây là lá ngọc cành vàng, Hoàng thượng không hạ lệnh, sao họ dám?

Tướng Nhược Nam đột nhiên hiểu ra,

nhất định là do Hoàng thượng và Hoàng hậu thương xót con gái, không chịu được khi thấy con gái bị đau đớn nên mới ép các thái y tìm cách khác, khiến họ lỡ mất thời kỳ thích hợp nhất để trị bệnh.

Lưu Tử Căng đứng bên cạnh bổ sung thêm, “Hai hôm nay bọn ta thường xuyên dùng nước lạnh để giúp Công chúa hạ nhiệt, lại sai các cung nữ dùng rượu mạnh lau mấy đại huyết đạo cho Công chúa, nhưng nhiệt độ cứ lên lên xuống xuống, xuống được một lúc lại lên. Thấy thời gian ngủ mê man của Công chúa ngày càng dài, phu nhân, tình hình này của Công chúa, vẫn phải uống thuốc và châm cứu. Nếu còn chần chừ... chỉ e...”

Lưu Tử Căng mặc dù không nói tiếp, nhưng ý nghĩa thì rất rõ ràng.

Không cần Lưu Tử Căng nói, Tưởng Nhược Nam cũng biết, bệnh tình của Công chúa không thể chỉ dùng phương thức thực liệu mà mong chữa khỏi, cần phải dùng thuốc và châm cứu mới được, hơn nữa còn phải nhanh chóng dùng thuốc.

Tưởng Nhược Nam đi đến bên cạnh Hoàng hậu, nói kết luận của mình cho Hoàng hậu nghe. Hoàng hậu nhìn Công chúa đang ngủ mê man trên giường một cái, khó khăn nói: “Nhưng Trường Lạc không thích uống thuốc, cho dù ép nó

uống, nó cũng sẽ nôn ra. Châm cứu càng không phải nói, đã từng thử châm khi nó ngủ, nhưng nó lập tức bị sự đau đớn đánh thức, không ngừng giãy dụa, thái y suýt nữa châm nhầm huyết đạo nên mới không châm cứu cho nó nữa.”

Tướng Nhược Nam nghe những lời này, thì chợt nhớ tới câu nói “mẹ hiền thì con hư”.

“Nhưng thưa Hoàng hậu, người thương xót Công chúa, không muốn Công chúa chịu khổ thì sẽ càng khiến Công chúa phải chịu nhiều đau khổ mà thôi. Hiện giờ bệnh tình của Công chúa không thể dùng thực liệu để chữa trị, không

uống thuốc châm cứu thì không được, mà còn phải nhanh chóng thực hiện nữa.”

Hoàng hậu thất kinh, vô thức cầm lấy cổ tay nàng: “Có... nghiêm trọng như vậy không?”

Tướng Nhượng Nam nhìn Hoàng hậu, nói từng chữ rõ ràng: “Hoàng hậu, nói thật với người rằng, không thể chần chừ được nữa.”

Những lời này, thái y có thể không dám nói, chỉ nhìn bệnh tình Công chúa ngày một thêm nghiêm trọng mà lo lắng. Nhưng Tướng Nhượng Nam chẳng đắn đo được nhiều như vậy, nàng phải nói thẳng

vào vấn đề cho Hoàng hậu và Hoàng thượng biết.

Sắc mặt Hoàng hậu trắng bợt, giật lùi về phía sau hai bước, người không ngờ bệnh tình của con gái lại nghiêm trọng như vậy, còn Cảnh Tuyên Đế thì trút giận lên các thái y: “Các người đúng là một lũ vô dụng, bệnh tình của Công chúa nghiêm trọng như thế, tại sao không nói cho trẫm biết sớm. Nói cho các người hay, nếu Công chúa có mệnh hệ gì, trẫm sẽ chôn các người theo bồi táng.”

Thái y nhất loạt quỳ xuống dập đầu, lòng đầy oan ức. Thực ra họ đã sớm nói từ lâu, chỉ là bọn họ dùng từ ngữ thận

trọng chứ không nói thẳng ra như Tưởng Nhược Nam. Mà giờ dù có nói gì, cũng đều là bọn họ sai cả.

“Hoàng thượng, xin hãy nghe một lời này của thần phụ.” Tưởng Nhược Nam ngắt lời Cảnh Tuyên Đế.

Đám thái y bị Hoàng thượng mắ^đng cho run lẩy bẩy, lúc này thấy Tướng Nhược Nam chịu đứng ra nói đỡ thì đều thở phào, chỉ có Lưu Tử Căng là âm thầm lo lắng cho nàng. Giờ Hoàng thượng đang trong cơn tức giận, nếu nàng nhận hết trách nhiệm về mình, ngộ nhỡ tình hình của Công chúa xấu đi...

Y ngẩng đầu, vẻ mặt lo lắng nhìn Tướng Nhược Nam, thấy nàng bước tới trước mặt Hoàng đế, cúi đầu, trầm giọng nói: “Hoàng thượng, giờ không phải lúc nổi giận, bệnh tình của Công chúa không thể kéo dài hơn được nữa, việc châm cứu dùng thuốc phải thực hiện ngay. Mời Hoàng thượng, Hoàng hậu di giá ra ngoài

cung, bất luận nghe thấy động tĩnh gì cũng không được vào.”

Nàng chỉ cần nói một câu rằng, chuyện này nàng bất lực là có thể hoàn toàn thoát thân, tạm thời bảo toàn tính mạng. Cho dù có kết cục thế nào cũng chẳng liên quan tới nàng.

Nhưng chỉ cần nàng bỏ đi, Hoàng thượng Hoàng hậu không chịu được khi thấy ái nữ phải chịu đau đớn, các thái y chưa có lệnh của Hoàng thượng sẽ không dám làm gì. Mà kéo dài thêm hai ngày nữa thì bệnh của Công chúa đến thần tiên cũng chẳng cứu được.

Trẻ con sợ đau là chuyện thường tình, trẻ con thời hiện đại còn sợ tiêm nữa. Nhưng không thể vì thế mà mặc cho đứa trẻ sợ hãi để nguy hại tới tính mệnh của chúng. Đây là cháu nội của Thái hậu, vì Thái hậu, nàng phải cố gắng hết sức.

Câu này nếu đổi lại là người khác nói, Cảnh Tuyên Đế sẽ nhắc chân đá bay ngay, thế nào là dù nghe thấy bất cứ động tĩnh gì cũng không được vào? Đang ra lệnh cho hẩn chắc?

Nhưng người này là Tưởng Nhược Lan, Cảnh Tuyên Đế dù có tức giận tới đâu cũng không thể phát tác. Ngực hẩn phập phồng lên xuống, hai mắt trừng

trừng nhìn nàng.

Hoàng hậu nghe vậy thì cũng có chút không vui: “Nhược Lan, người định làm gì Công chúa?”

Tướng Nhược Nam cúi đầu, nói rành rọt từng từ: “Thân thể Công chúa đáng giá ngàn vàng, thần phụ không dám làm gì cả. Thần phụ chỉ muốn Công chúa uống thuốc và châm cứu, nhanh chóng trị khỏi bệnh cho Công chúa. Châm cứu mặc dù hơi đau, nhưng không phải là không thể chịu đựng được. Đứa trẻ nào bị ốm mà không phải uống thuốc, không phải châm cứu? Công chúa có phản ứng mạnh mẽ như thế, xin thứ lỗi cho thần phụ nói

thẳng, chính là vì Hoàng hậu và Hoàng thượng đứng sau dung túng. Lát nữa khi thần phụ khuyên Công chúa uống thuốc và châm cứu, Công chúa nhất định sẽ gào khóc, nhưng chỉ cần Hoàng thượng và Hoàng hậu không xuất hiện, Công chúa sẽ không có cách nào, thần phụ và các thái y sẽ tận tâm cứu chữa cho Công chúa. Mong Hoàng thượng và Hoàng hậu hết lòng ủng hộ chúng thần.”

Hoàng thượng trừng mắt nhìn Tưởng Nhược Nam, “Hầu phu nhân, gan người cũng thật lớn đấy.”

Hoàng hậu hai mắt ngấn lệ, nhìn Trường Lạc đang ngủ mê mết trên giường

một cái, hỏi Tưởng Nhược Nam: “Chỉ cần uống thuốc và châm cứu là có thể chữa khỏi bệnh cho Trường Lạc phải không?”

Tưởng Nhược Nam lắc đầu, nói thật: “Uống thuốc, châm cứu thì còn có được một phần hy vọng, không uống thuốc châm cứu thì chẳng có tia hy vọng nào hết.” Nàng lại nhìn về phía Cảnh Tuyên Đế, chậm rãi nói: “Hoàng thượng, thực ra gan thần phụ rất nhỏ, thần phụ chỉ muốn chữa trị cho Công chúa mà thôi, chắc chắn Hoàng thượng còn muốn Công chúa nhanh khỏi bệnh hơn thần phụ nhiều. Vậy thì xin hãy tin thần phụ lần này.”

Cảnh Tuyên Đế nhìn nàng, đôi mắt đen láy của nàng bình tĩnh và điềm đạm, nghiêm túc mà chân thành. Mỗi lần nàng nhìn hắn như thế, hắn hoàn toàn chẳng còn sức mà ra oai, hắn sẽ cam tâm tình nguyện mà giờ cờ trắng đầu hàng.

Hắn quay người, ra khỏi nội điện trước. Hoàng hậu đi tới bên Tường Nhược Nam, nắm tay nàng, nước mắt giàn giụa nói: “Nhược Lan, Trường Lạc giao cho người đây. Thực ra nó rất ngoan, rất nghe lời, chỉ là sợ đau, sợ đắng, người đừng dọa nó.”

“Nương nương yên tâm.”

Hoàng hậu nhìn con gái lần nữa, sau đó mới lưu luyến đi theo Cảnh Tuyên Đế.

Đợi hai vị đại thần đi rồi, Tưởng Nhược Nam sai cung nữ bắt đầu đi sắc thuốc theo đơn thái y kê.

Sau đó gọi Công chúa dậy, Công chúa mơ màng mở mắt, nhìn nàng, mắt có phần đờ đẫn.

Tưởng Nhược Nam dịu giọng nói: “Công chúa có muốn nhanh khỏi bệnh để đến suối nước nóng tắm không?”

Công chúa gặt đầu.

“Thần phụ đã thăm bệnh cho Công chúa rồi, Công chúa phải uống thuốc phải châm cứu, nếu không không những không thể tắm ở suối nước nóng, mà e là sang năm cũng không thể đi câu cá thả diều với Hoàng thượng nữa.”

“Nhưng chẳng phải người đã hứa sẽ không châm cứu cơ mà?”

Tưởng Nhược Nam có chút ngượng ngùng, vừa rồi nàng đã nói quá chắc chắn, nhưng dù sao da mặt nàng cũng dày, “Thần phụ hứa sẽ không châm cứu cho Công chúa, nhưng không hứa là các

thái y không châm cứu mà.”

“Không, người ra ngoài đi, ta không châm cứu.” Tiểu Công chúa bắt đầu ra lệnh.

Tướng Nhược Nam đã có được cái gậy đầu của Hoàng thượng, nàng sao có thể sợ một đứa trẻ sáu tuổi. Nàng lập tức sa sầm mặt xuống: “Không được, hôm nay nhất định phải châm cứu, phải uống thuốc.” Ngày trước, mỗi lần gặp những đứa trẻ không chịu uống thuốc không chịu tiêm ở cô nhi viện, nàng cũng phải cương trước nhu sau.

Có điều, rất rõ ràng rằng, Công chúa

không sợ chiêu này của nàng. Công chúa ngồi dậy, cao giọng: “To gan, lại dám nói như vậy trước mặt bỗn Công chúa, người đâu, đưa...” Nói đến đây, còn chưa kịp thở, đã bắt đầu ho sù sụ, vừa ho vừa lắp bắp nói hết câu: “Đưa... khụ khụ... đưa cô ta ra ngoài... khụ khụ, đánh hai mươi... khụ khụ... trượng...”

Có điều người trong nội điện đều biết Tướng Nhượng Nam được sự đồng ý của Hoàng thượng, nên đương nhiên không nghe theo lệnh Công chúa.

Tướng Nhượng Nam vỗ lưng cho Công chúa, “Công chúa người xem, giờ người ốm đến mức hạ lệnh còn không nổi.

Không chậm cứu, đến lúc đó cả nói cũng không nổi nữa. Hoàng thượng đã cho phép thần phụ được toàn quyền chăm lo cho bệnh tình của Công chúa, họ sẽ không nghe lời Công chúa đâu.”

Công chúa thấy nô tài trong nội điện đứng im, lại không thấy phụ hoàng và mẫu hậu đâu, Tưởng Nhược Nam thì đang sầm mặt, còn đáng sợ hơn cả ma ma phụ trách dạy dỗ lễ nghĩa, khiến Công chúa cảm thấy sợ hãi, òa một tiếng khóc thút thít: “Mẫu hậu, phụ hoàng.” Vừa khóc vừa ho vừa gọi.

Hoàng hậu và Cảnh Tuyên Đế thực ra đang đứng bên ngoài, nghe tiếng khóc và

tiếng ho của Công chúa thấy vô cùng xót xa. Hoàng hậu định xông vào, nhưng vừa nhúc nhích đã bị Cảnh Tuyên Đế ngăn lại.

Các thái y cũng cuống cả lên, nhưng đồ dành trẻ con không phải sở trường của họ nên nhất thời họ chẳng biết phải làm thế nào. Các cung nữ đứng bên vì sợ Tể Tướng Nhược Nam nên cũng không dám tới đỡ.

Còn Tể Tướng Nhược Nam thì trưng ra bộ mặt của một bà mẹ kế, lạnh lùng nhìn Công chúa khóc.

Không có sự bảo vệ của Hoàng

thượng, Công chúa chẳng qua vẫn chỉ là một đứa trẻ, làm gì có khả năng phản kháng. Công chúa khóc một lúc, thấy khóc mãi mà phụ hoàng và mẫu hậu vẫn không vào, còn Tưởng Nhược Nam cũng chẳng chịu đỡ dành, nên nhất thời không biết làm gì tiếp. Chẳng bao lâu sau thì mệt.

Nhưng thực ra Công chúa vẫn vô cùng quật cường, chỉ cần Tưởng Nhược Nam động vào người, Công chúa sẽ lập tức gào lên, sống chết giãy giụa. Với kiểu không phối hợp đó, các thái y không dám châm cứu.

Tưởng Nhược Nam trừng mắt với

Công chúa, Công chúa cũng trừng mắt nhìn lại nàng, hai người lườm qua ngóýt lại, chẳng ai chịu yếu thế. Tưởng Nhược Nam biết giờ mà nói đạo lý thì Công chúa cũng nghe chẳng lọt tai. Cương không được thì nhu vậy.

Nhu tức là dụ dỗ, mà đã dụ dỗ một đứa trẻ con thì không thể dùng vàng bạc châu báu.

Tưởng Nhược Nam bắt đầu kể chuyện như nói một mình, nàng kể chuyện “Na Tra đại náo thủy cung”. Tưởng Nhược Nam bắt đầu kể từ khi Na Tra còn là một cục thịt, rồi kể chuyện hấn báỉ sư học nghệ, kể hấn thần thông quảng đại ra sao,

kể về Phong Hỏa Chân, Càn Khôn Quyền và dải lụa Hồn Thiên Lãng của hắn. Ban đầu Công chúa còn chẳng thèm để ý, nhưng cuối cùng bị câu chuyện hấp dẫn của nàng thu hút, sau hoàn toàn như chìm đắm vào đó, cuối cùng thậm chí còn không ngừng giật tay áo nàng, giục nàng kể cho mau.

Nhưng đúng vào lúc quan trọng Na Tra và Long Thái tử đại chiến, Tướng Nhược Nam đột nhiên dừng lại, không kể nữa.

Công chúa đang nghe hào hứng, thấy nàng dừng lại, bèn nói: “Sau đó thì sao, mau kể đi.”

Tưởng Nhược Nam quay đầu nhìn Công chúa, dịu giọng nói: “Công chúa, câu chuyện Na Tra đại náo thủy cung còn rất dài, nếu Công chúa không chịu chăm chú không chịu uống thuốc, thì có thể đến ngày mai ngày kia chẳng còn sức mà nghe nữa đâu.”

Công chúa không phải ngốc, mới sáu tuổi nhưng đã rất hiểu biết, Công chúa cúi đầu nói: “Ý người là ta sẽ giống Nhị tử tử, ôm mãi ôm mãi không dậy nữa phải không?”

Nhị tử tử mà Công chúa nói chính là người con gái do Khánh tần sinh ra, năm

ngoái cũng mắc bệnh phong hàn, ốm liệt giường một tháng rồi mất, khi mất mới bảy tuổi.

Hoàng hậu đứng ngoài nghe xong thì nổi giận: “Sao nàng ta có thể nói với Trường Lạc những điều này?” Nói xong lại định xông vào. Cảnh Tuyên Đế kéo Hoàng hậu lại, “Đợi xem thế nào đã, Hậu phu nhân không phải người không biết nặng nhẹ. Hơn nữa Trường Lạc cũng không phải đứa trẻ chưa biết gì.”

Tướng Nhượng Nam nhìn khuôn mặt đỏ ửng thường của Công chúa, trong lòng rất xót thương, giọng dịu dàng hơn: “Công chúa, thần phụ không giầu Công chúa.

Nếu Công chúa còn không uống thuốc không châm cứu, thì sẽ giống Nhị Công chúa vậy.” Tưởng Nhược Nam cho rằng, đứa trẻ đã lớn bằng từng này không thể chẳng hiểu gì được, thỉnh thoảng nên phân tích lợi hại cho nó nghe, còn có ích hơn là cứ lừa gạt dỗ dành.

Hoàng hậu đứng ngoài nghe xong thì nước mắt giàn giụa.

Đám thái y sợ tới toát mồ hôi, còn Lưu Tử Căng lại lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn nàng, ánh mắt y rất dịu dàng. Cũng chỉ có nàng mới hoàn toàn không hề lo lắng cho sự an nguy của bản thân mà nói ra được những lời như thế.

“Nhưng Nhị tử tử cũng đã uống thuốc mà có ích gì đâu.” Tâm trạng của tiểu Công chúa rất sa sút.

Tướng Nhược Nam nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của Công chúa, khẽ nói: “Công chúa không giống thế, bệnh của Công chúa không nghiêm trọng như Nhị Công chúa. Công chúa uống thuốc châm cứu rồi sẽ khỏi, hơn nữa Công chúa còn có Na Tra phù hộ nữa.”

“Tiểu Na Tra sẽ phù hộ ta thật chứ?”

“Thật chứ, tiểu Na Tra thích những

đưa trẻ dũng cảm.” Tưởng Nhược Nam tiếp tục dụ dỗ, “Chỉ cần Công chúa ngoan ngoãn nghe lời, uống thuốc châm cứu, mấy hôm nữa ngày nào thần phụ cũng kể chuyện cho Công chúa nghe, kể hết câu chuyện Na Tra được sinh ra từ cục thịt, còn kể câu chuyện về những người được sinh ra từ trứng, và cả Tôn hầu tử nhảy ra từ một phiến đá đại náo thiên cung.” Tưởng Nhược Nam ra sức thả mồi.

Trẻ con xét cho cùng vẫn là trẻ con, Trường Lạc mặc dù là Công chúa nhưng chưa bao giờ được nghe những câu chuyện hấp dẫn như thế. Hoặc cũng có thể do sự sợ hãi trước cái chết, hoặc có

lẽ do những lời dụ dỗ hấp dẫn của
Tưởng Nhược Nam, Công chúa đã đồng
ý uống thuốc và châm cứu.

Tưởng Nhược Nam cùng Hoàng
thượng Hoàng hậu đang đứng ngoài điện
và các thái y cung nữ đều nhất loạt thở
phào nhẹ nhõm. Rèn thép nhân lúc còn
nóng, Tưởng Nhược Nam vội gọi thái y
tới châm cứu cho Công chúa.

Tiến hành châm cứu là Lý thái y,
người có kinh nghiệm về nhi khoa nhất,
nhưng vừa mới châm được một kim,
Công chúa với mức độ căng thẳng cao
độ đã òa khóc nức nở: “Đau quá, ta
không châm nữa, đau quá, phụ hoàng,

mẫu hậu, hoàng nữ nữ...” Khóc tới mức nghẹn cả lại và bắt đầu ho. Cứ nấc lên nấc xuống giống như sắp chết tới nơi vậy.

Đứa trẻ là khúc ruột đầu của người mẹ, Hoàng hậu nước mắt rùng rùng, định xông vào, Hoàng thượng lại giữ chặt.

“Hoàng thượng, Trường Lạc ho tới mức ấy rồi, Hoàng thượng không đau lòng ư?”

Cảnh Tuyên Đế quay lại nhìn Hoàng hậu: “Không làm vậy thì còn có cách nào? Lẽ nào nàng muốn Trường Lạc giống An Ninh^[5] sao?”

[5] Nhị Công chúa An Ninh.

Lúc đó Hoàng hậu mới kìm xúc động, bịt chặt miệng, lẳng lặng rơi nước mắt.

Tướng Nhượng Nam giữ chặt tay Công chúa, không dỗi dành khuyên nhủ. Nàng rất bình tĩnh bắt đầu kể tiếp chuyện Na Tra đại náo thủy cung, có lẽ sự bình tĩnh của Tướng Nhượng Nam đã truyền sang Công chúa, mà cũng có thể là do câu chuyện quá hấp dẫn nên thu hút sự chú ý của Công chúa. Trường Lạc Công chúa dần dần nín khóc, có điều mỗi lần thái y châm kim, Công chúa lại níu chặt tay Tướng Nhượng Nam. Có lúc móng tay

Công chúa cắm chặt vào lòng bàn tay nàng, nhưng Tưởng Nhược Nam như người mất tri giác, nàng chẳng cả chau mày, chỉ sợ sự lên xuống của tâm trạng mình sẽ ảnh hưởng đến Công chúa.

Qua một tuần hương, việc châm cứu hoàn thành. Trường Lạc Công chúa thở hắt ra, buông tay Tưởng Nhược Nam, lúc này mới phát hiện mình đã bấm nàng chảy máu.

“Ái da, ngươi chảy máu rồi, là bôn Công chúa bấm móng tay vào ngươi sao?” Trường Lạc Công chúa có chút ngượng ngùng.

Tướng Nhược Nam cười đáp: “Chỉ cần Công chúa chịu uống thuốc châm cứu, cho dù mỗi lần thân phụ đều bị Công chúa bấm chảy máu cũng đáng.”

“Còn phải châm cứu nữa ư?” Cái miệng nhỏ của Công chúa cong lên.

“Công chúa đã lớn rồi, nên biết rằng nếu Công chúa không khỏe lại thì ai là người đau lòng nhất? Là phụ hoàng, là mẫu hậu, là hoàng nãi nãi của người đó...”

Trường Lạc Công chúa suy nghĩ một lát, mới nói: “Vậy mỗi lần châm cứu, người hãy kể cho bản Công chúa nghe

một câu chuyện.”

Giọng như ra lệnh, nhưng ánh mắt lại đầy hy vọng, rất đáng yêu.

“Được.” Tưởng Nhược Nam cười gật đầu.

Trường Lạc Công chúa nghĩ một lát rồi gọi cung nữ thân cận bên mình mang chiếc hộp bằng gỗ Tử Đàn chạm hoa, nạm vàng tới. Công chúa mở hộp, lấy từ trong đó ra tám hạt thủy tinh, ngắm nghĩ, rồi lấy ra hai hạt, đặt vào tay Tưởng Nhược Nam. Do dự một hồi, lại lấy ra thêm hai hạt nữa, nhưng vẫn không nỡ cho nàng, nhìn cả nửa ngày, mới lưu

luyện đưa cho nàng, rồi bỏ bốn hạt còn lại vào trong hộp.

“Phụ hoàng cho ta tổng cộng tám hạt, người rất tốt, kể chuyện rất hay, thưởng cho người bốn hạt...” Khi nói, mắt vẫn không ngừng nhìn bốn hạt kia, vừa nhìn đã biết đây là thứ đồ chơi yêu thích của Công chúa.

Tướng Nhược Nam đương nhiên chẳng thích gì thứ đồ của trẻ con này, nhưng thấy Công chúa chịu thưởng cho mình thứ mà bản thân yêu quý nhất, trong lòng nàng bỗng thấy vui. Đột nhiên có cảm giác như khi còn nhỏ có được người bạn tốt.

“Đa tạ Công chúa ban thưởng, thần phụ nhất định sẽ giữ gìn.” Tưởng Nhược Nam thành tâm thành ý nói.

Trường Lạc Công chúa nhìn nàng cười ngọt ngào, khi cười hai mắt sáng long lanh, sống động giống như phiên bản nữ của Cảnh Tuyên Đế.

Không lâu sau, thuốc đã được cung nữ sắc xong mang vào, lần này không cần Tưởng Nhược Nam thuyết phục, Công chúa ngoan ngoãn uống ngay. Vì trước đó khóc lóc giãy giụa nhiều nên Công chúa hơi mệt, uống xong thuốc liền ngủ mất.

Lúc này Hoàng hậu và Cảnh Tuyên Đế mới bước vào, Hoàng hậu cầm tay Tướng Nhược Nam, nói vài câu tán thưởng. Cảnh Tuyên Đế không nói gì, nhưng ánh mắt luôn dính chặt lấy nàng, khiến nàng thấy nhột nhột.

Trước lúc nàng rời cung, Cảnh Tuyên Đế hạ chỉ, trong thời gian tới khi Công chúa còn đang trong tình trạng nguy kịch, rất cần có sự chăm sóc của Tướng Nhược Nam, Hầu phu nhân phải ở lại trong cung cho đến khi bệnh tình của Công chúa có biến chuyển. Hoàng hậu lập tức đồng ý: “Cũng chỉ có Nhược Lan mới khiến Trường Lạc ngoan ngoãn chằm chằm uống thuốc mà thôi.”

Tướng Nhược Nam còn có thể nói gì, đành dập đầu tạ ân, nhưng trong lòng lại nghĩ, nàng không có ở nhà, Cận Thiệu Khang và Thanh Đại...

Ngay lập tức lắc lắc đầu, nghĩ gì thế này? Nàng nên tin Cận Thiệu Khang mới phải. Rồi nàng lại nghĩ ngay, liệu có phải Hoàng đế cố ý không?

Nhưng việc hấn yêu cầu nàng ở lại cũng chẳng có chỗ nào không hợp lý.

Đang lúc nghĩ ngợi lung tung, Hoàng hậu và Hoàng đế không muốn quấy rầy

con gái nghỉ ngơi, đã rời cung Trường Xuân. Thái y giúp Công chúa bắt mạch xong, cũng lục tục rời đi.

Trước khi Lưu Tử Căng đi, Tưởng Nhược Nam lặng lẽ ra hiệu cho hắn. Đợi các thái y đi cả rồi, Tưởng Nhược Nam mới rời cung, nàng bèn tới gặp Lưu Tử Căng đang đứng đợi bên ngoài.

Tưởng Nhược Nam cười nói: “Ta còn sợ ngài không hiểu ý ta.”

Lưu Tử Căng cúi người hành lễ: “Không biết phu nhân tìm hạ quan có việc gì?”

Sao lại không hiểu? Y còn hiểu nàng hơn nhiều so với nàng tưởng tượng... Có điều, nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết được điều đó...

Tưởng Nhược Nam nhìn quanh, dẫn Lưu Tử Cầm ra một góc khuất, sau đó lấy từ trong người ra một chiếc túi thơm màu đỏ có thêu hoa, đưa cho y.

Túi thơm này chính là của Thanh Đại tặng nàng.

Thực ra ở thời đại này, túi thơm là vật rất phổ biến, nữ nhân trong phủ ai cũng mang theo trên mình một cái và để trong phòng hai ba cái. Việc tặng túi thơm cho

nhau cũng là việc hết sức bình thường. Chỉ có điều, ở kiếp trước, Tưởng Nhược Nam đã từng đọc rất nhiều tiểu thuyết cung đấu, túi thơm là một vũ khí giết người vô hình, có thể khiến người ta không mang thai được hoặc bị sảy thai. Vì vậy khi Thanh Đại tặng túi thơm cho nàng, nàng đã bắt đầu nghi ngờ, còn cố ý rạch ra xem. Thế nhưng thấy bên trong chỉ có cánh hoa khô nên nàng mới yên tâm. Vì ở thời hiện đại thì việc làm khô cánh hoa cũng là việc thường thấy, chưa từng nghe nói có loại hoa khô nào có thể hại người.

Khi ấy, nàng còn trách mình quá đa nghi, lại thêm mùi hương của túi thơm

khiến nàng rất thích, còn là lễ vật do chính tay người ta làm nên nàng mới để trong phòng. Chỉ có điều lâu như vậy rồi nàng chẳng có thai, lại vô tình nghĩ đến cái túi thơm này, thực sự bắt đầu không thể yên tâm. Nhân cơ hội lần này vào cung, nàng muốn mang cho Lưu Tử Căn xem. Y là thái y, kiến thức rộng và sâu hơn nàng nhiều, biết đâu lại có loại hoa khô nào hại được người thật cũng nên. Nếu đúng thế, nàng sẽ dùng chứng cứ này ép Hoàng đế thu lại Thanh Đại. Người con gái mà Hoàng đế ban cho phu quân nàng dám giở thủ đoạn độc ác như vậy, nếu truyền ra ngoài, hắn sẽ vô cùng mất mặt.

“Lưu thái y, chuyện này ta không tiện hỏi người khác, nhưng ta biết thái y là người cẩn trọng, nên ta đành mặt dày tới thỉnh giáo ngài. Ngài có thể giúp ta xem xem trong túi thơm này có gì bất thường không?”

Lưu Tử Căng nhận lấy chiếc túi thơm, nhìn nhìn, nhất thời chưa hiểu: “Phu nhân... Đây là...”

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, đỏ mặt, giọng lí nhí như muỗi kêu, “Ta muốn Lưu thái y xem giúp ta xem, trong túi thơm này có phải bị người ta bỏ... thành phần khiến người khác không thể mang thai được...”

Thật là, sao lại phải hỏi rõ ràng như vậy? Lẽ nào một thái y như hấn lại không biết “túi thơm kế” là một trong những phương thức lợi hại nhất trong cung đấu sao?

Lưu Tử Căng không ngờ câu hỏi của y lại nhận về một câu trả lời như thế. Làn da mịn màng như ngọc của hấn bỗng đỏ hồng, khiến Tưởng Nhược Nam nhìn mà còn sinh lòng đổ kị, lại một lần nữa thở dài ai oán, nàng là con gái mà làn da còn không bằng cả một người đàn ông...

Lưu Tử Căng nhét túi thơm vào trong túi, nửa ngày sau cũng chẳng dám ngẩng

đầu lên, “Được, hạ quan mang về xem xem, ngày mai sẽ trả lời phu nhân.”

“Đa tạ...” Tưởng Nhược Nam lại nói, “Ngày mai nếu tiện, không biết Lưu thái y có thể giúp ta bắt mạch, hai tháng nay ta... hai tháng nay rồi vẫn...”

Tưởng Nhược Nam ấp a ấp úng, thực ra nếu ở thời hiện đại thì sẽ tới phòng khám phụ khoa. Nhưng nhìn khuôn mặt ngày càng đỏ rực lên của y, Tưởng Nhược Nam cũng thấy ngại, càng nói càng lắp bắp.

Trong thời đại này bác sỹ nữ ít tới đáng thương, bản thân nàng muốn khám

bệnh có phải yêu cầu gì quá đáng đâu. Muốn tìm một bác sỹ mà mình thân quen cũng không quá đáng chứ? Y là đại phu, chẳng phải chưa từng khám bệnh cho phụ nữ, sao da mặt lại mỏng toẹt thế nhỉ? Cảm giác như nàng đang trêu ghẹo người ta vậy... Ông trời soi xét, nàng chỉ là một phụ nữ hiền lành, chẳng có tâm tư thế đâu.

“Hạ quan... Ngày mai khi hạ quan tới bắt mạch cho Công chúa sẽ xem giúp phu nhân. Hạ quan xin cáo lui trước.” Nói xong lại hành lễ, khi quay người, một chùm nắng ấm áp từ trên chiếu thẳng vào người y, khiến khuôn mặt đỏ bừng của y lại trở nên trong suốt như ngọc, đường

nét càng thêm dịu dàng tuần tú. Trong khoảnh khắc ấy, Tưởng Nhược Nam chỉ muốn có máy ảnh để chụp lại.

Tưởng Nhược Nam nhìn y rời đi, thâm thở dài. Con người này, tướng mạo đẹp, tính cách tốt, lại là một nhân sĩ chuyên nghiệp. Nếu ở thời hiện đại chắc chắn sẽ được tôn trọng, được đàn bà con gái si mê. Đáng tiếc sinh nhầm thời, cứ rúm ró ở đây, ngày nào cũng lo lắng phập phồng, hễ không cẩn thận là mắc họa rơi đầu, đáng tiếc, đáng tiếc...

Tưởng Nhược Nam thở dài thườn thượt rồi quay vào nội điện.

Trường Lạc Công chúa được châm cứu và uống thuốc xong bắt đầu hạ sốt nhưng cứ đến đêm lại nóng rực lên.

Châm cứu liên tục đối với trẻ con không phải là tốt, Lý thái y nhất thời chẳng nghĩ ra được cách gì, đành bảo bọn cung nữ dùng khăn lạnh chườm đầu. Nhiệt độ trên trán giảm, nhưng người thì nóng như quả cầu lửa.

Tướng Nhược Nam thức cùng thái y, nghĩ cách để hạ sốt cho Công chúa. Nàng biết, bệnh tình ở thời cổ đại, một nửa phụ thuộc vào cách chữa trị, một nửa phải dựa vào ý chí của chính người bệnh. Nếu gắng gượng được thì dần dần sẽ khỏi;

nếu không gắng được, kéo dài một thời gian sẽ chết.

Thái y không dám châm cứu, Tưởng Nhược Nam sai cung nữ thỉnh thoảng lại bón nước trắng cho Công chúa, còn nàng rửa sạch tay, bắt đầu massage cho Trường Lạc.

Tưởng Nhược Nam biết một cách massage giúp hạ sốt, chẳng hay có tác dụng đối với Công chúa hay không. Nhưng giờ cũng đâu còn cách nào khác, đành phải “có bệnh thì vái tứ phương” vậy.

Tưởng Nhược Nam bấm huyệt Thiên

Đột tới Kiềm Đột cùng hai bên, sau đó ấn huyết Đại Chùy đến đốt sống lưng số một và hai bên sườn. Lặp đi lặp lại cho tới khi dưới lớp da đã có dấu hiệu tụ máu, làm xong thao tác massage giảm sốt, lại làm massage trị liệu bệnh viêm phổi, xoa bóp lòng bàn tay, huyết Thanh Phế Kinh, Thanh Can Kinh, nhằm nghịch chuyển những huyết đạo trong đó.

Làm xong, lại cho uống nước, uống thuốc, chườm khăn ẩm, bận rộn tới tận khi trời gần sáng, cuối cùng Công chúa cũng hạ sốt.

Tướng Nhược Nam và những người trong nội điện đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn hơi thở của Công chúa dần dần bình thường trở lại, sắc mặt cũng dần hồng hào như thường, Tưởng Nhược Nam nắm bàn tay nhỏ bé của Công chúa, khẽ mỉm cười.

Lý thái y nói với nàng, “Tình hình tối qua vô cùng nguy cấp, cũng may có phu nhân ở đó nên mới hóa nguy thành an.” Nếu không, ngộ nhỡ Công chúa có mệnh hệ gì, hấn thân là đại phu chủ trị, chẳng cần phải bồi táng nhưng chắc chắn sẽ phải chịu trừng phạt.

Tưởng Nhược Nam cười đáp, “Cũng may có Lý thái y đứng bên chỉ bảo, không phải công lao của một mình ta.”

Rồi lại hỏi: “Lý thái y xem, bệnh của Công chúa đã ổn chưa?” Thực ra nàng rất thích đứa trẻ đáng yêu này, thật không muốn nó có mệnh hệ gì.

Lý thái y thấy nàng chẳng cầu lập công, trong lòng bỗng dưng có thiện cảm, lập tức cười đáp: “Tôi qua nguy hiểm như thế mà Công chúa cũng đã chống đỡ được, ta nghĩ chỉ cần tiếp tục uống thuốc và tĩnh dưỡng là sẽ không có trở ngại gì lớn nữa.”

“Vậy thì tốt quá!” Tưởng Nhược Nam bỗng dưng thấy vui.

Sau buổi chiều sáng, Cảnh Tuyên Đế

cùng Hoàng hậu, Thái hậu đến thăm Công chúa. Công chúa đã tỉnh, đã uống xong thuốc trong sự khuyên bảo của Tướng Nhượng Nam, vừa nghe Tướng Nhượng Nam kể chuyện, vừa ăn cháo do nàng dứt.

Hoàng hậu thấy tinh thần con gái đã tỉnh táo, còn có thể ăn được cháo, vui mừng đi tới nói với Công chúa vài câu, rồi lại cảm ơn Tướng Nhượng Nam hết lời. Tướng Nhượng Nam không dám nhận công một mình, nàng nhắc tới Lý thái y, Hoàng đế rất vui, lập tức thưởng cho Lý thái y một trăm lượng bạc.

“Về phần Hầu phu nhân, sau này sẽ

thường.”

Bốn phận của thái y là chữa bệnh, nhưng Tưởng Nhược Nam thân là Nhất phẩm phu nhân, nên phần thưởng đương nhiên cũng không thể giống với thái y được. Tưởng Nhược Nam bỗng nghĩ, tốt xấu gì mình cũng cứu mạng Công chúa, không biết có được coi là đại công lao không?

Thái hậu đi đến nói chuyện một lúc với Công chúa, nhìn nhìn bát cháo trong tay Tưởng Nhược Nam, cười hỏi: “Cháo này không phải loại cháo bình thường đúng không?”

“Thái hậu quả là tinh mắt, đây là cháo hạnh nhân, nếu thường xuyên ăn trong một thời gian dài sẽ rất tốt cho sức khỏe của Công chúa.”

Thái hậu nhìn Hoàng hậu cười: “Ta biết ngay mà, chỉ cần nha đầu Nhược Lan ra tay, nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho Trường Lạc.”

Hiện giờ Hoàng hậu vô cùng cảm kích tấm lòng của Tưởng Nhược Nam, sớm đã coi nàng như thần y, đương nhiên là cũng vội lên tiếng phụ họa. Thực ra Tưởng Nhược Nam biết, chuyện lần này nàng cũng gặp may thôi, bệnh của Công chúa là viêm phổi thời kỳ đầu, hơn nữa

bình thường ăn uống dinh dưỡng phong phú, thể chất khá tốt, mà cũng là mệnh của Công chúa chưa đến lúc tận.

Buổi chiều, Lưu Tử Căng theo phụ thân tới bắt mạch cho Công chúa, Tưởng Nhược Nam tìm cơ hội mời Lưu Tử Căng ra chỗ vắng để hỏi chuyện chiếc túi thơm.

Lưu Tử Căng nói: “Ta đã xem xét kỹ rồi, trong túi thơm này chẳng có loại hương liệu nào dùng để tránh thai cả. Những cánh hoa đó là hoa lan, ta còn đặc biệt hỏi qua đồng liêu ở Việt quốc. Ở Việt quốc, hoa chi lan là loài hoa rất phổ biến, người Việt quốc thích dùng những

cánh hoa nơi này phơi khô cho vào túi thơm, chẳng có chỗ nào đáng nghi cả.”

Tưởng Nhược Nam nghe xong, thâm nghĩ, lẽ nào đúng là ta đã đa nghi rồi? Không có thai được là vấn đề ở ta ư?

Tưởng Nhược Nam vội giơ tay ra, đề Lưu thái y bắt mạch giúp, “VẬY thái y hãy xem giúp ta, sức khỏe của ta có vấn đề gì không?”

Lưu Tử Cầm nhìn tay nàng, mặt lại đỏ hồng, nhưng vẫn làm ra vẻ trấn tĩnh bắt mạch giúp nàng.

“Mạch tượng của phu nhân không có vấn đề gì.” Lưu Tử Căng ho khan một tiếng, “Phu nhân còn trẻ, có những việc không cần phải vội...”

Cũng đúng, mới hai tháng, nàng hình như hơi nóng vội quá. Tưởng Nhược Nam ngượng ngùng cười cười.

“Nói vậy thì, túi thơm này ta mang bên mình cũng không sao chứ?”

Lưu Tử Căng trầm mặc hồi lâu, mới đáp: “Sự vật trên thế gian này luôn thiên biến vạn hóa, hạ quan không thể biết hết được, biết đâu có điều gì đó mà hạ quan không phát hiện ra. Xin thứ lỗi cho hạ

quan nói thẳng, nếu phu nhân đã không yên tâm thì đừng mang theo bên mình nữa.” Lưu Tử Căng thấy nàng lo lắng về cái túi thơm như vậy, đương nhiên biết nguồn gốc của cái túi thơm này chính là nỗi nhức nhối trong lòng nàng.

“Lưu thái y nói có lý.” Không thể giữ cái túi thơm này bên mình được. Chỉ thật tiếc, nó lại không thể trở thành chứng cứ.

“Muội muội của ta nhờ ta chuyển lời hỏi thăm tới phu nhân.” Lưu Tử Căng nói.

“Hôn sự của lệnh muội đã định ngày chưa?”

“Đã định rồi, đợi Tử Đồng cập kê sẽ tiến hành hoàn hôn.” Khi nhắc đến những việc này, thần thái của Lưu Tử Căng lại khôi phục vẻ dịu dàng hòa nhã như thường, “Phu nhân gần đây có khỏe không?” Lưu Tử Căng nhìn nàng, thấy nàng nghe xong câu hỏi của y thì nụ cười trên môi như cứng lại, mặc dù rất nhanh lại khôi phục vẻ tự nhiên, nhưng sự bối rối đó không qua được mắt y.

Chuyện Hoàng thượng ban thiệp cho Hầu gia đương nhiên y cũng biết, mà việc Tưởng Nhược Nam rất ghen hân cũng được nghe, lúc này tâm trạng của nàng chắc chắn rất tệ.

“Ta vẫn khỏe... Đúng rồi, bao giờ thì Lưu thái y hoàn hôn?” Cho dù nàng có gì đó không ổn, cũng sẽ không nói với y.

Lưu Tử Căng mắt tối lại, “Tháng Hai năm sau hạ quan sẽ hoàn hôn.”

Suốt cả ngày hôm nay, tinh thần của Công chúa được coi là khá tốt, ăn được một chút, không còn sốt nữa, nhưng vẫn hơi ho. Tưởng Nhược Nam cho Công chúa uống nhiều nước, trong phòng đốt lò sưởi nên không khí khô nóng, Tưởng

Nhược Nam bèn sai người mang những chậu nước lớn để ở bên giường, duy trì độ ẩm trong phòng, giúp Công chúa dễ chịu hơn.

Ngoài ngủ ra, những khi Công chúa tỉnh đều đòi nàng kể chuyện, Tưởng Nhược Nam thích sự hào phóng đáng yêu của cô bé này. Công chúa cũng thích sự thẳng thắn lưu loát của nàng, đương nhiên càng thích những câu chuyện nàng kể hơn, không giống những người khác, đến nói thừa một câu cũng không dám. Giữa hai người bắt đầu nảy sinh tình bạn thân thiết.

Buổi tối, Tưởng Nhược Nam massage

cho Công chúa, sợ đến đêm Công chúa sốt lại nên massage xong bèn dỗ dành Công chúa ngủ. Lúc này có thái giám vào, thì thăm bên tai nàng câu gì đó.

Sắc mặt Tưởng Nhược Nam biến đổi, nhưng không tiện thể hiện trước mặt bao nhiêu nô tài thế này, làm vậy sẽ khiến người ta nảy sinh nghi ngờ, ngầm nghĩ, đành theo thái giám ra ngoài.

Đi tới cửa, Tưởng Nhược Nam hạ giọng nói với thái giám: “Người đi bẩm lại với Hoàng thượng, cứ nói rằng đêm đã khuya, ta không đến được.” Nàng không muốn gặp riêng hắn.

Nhưng thái giám như đã đoán biết nàng sẽ nói như thế, chẳng hề kinh ngạc, chỉ bình tĩnh đáp: “Hoàng thượng nói, nếu phu nhân không tới, sẽ giữ phu nhân lại thêm vài ngày nữa.”

Tưởng Nhược Nam vô cùng tức giận, vốn nàng thấy bệnh tình của Công chúa đã dần có chuyển biến tốt, ngày mai định xin Hoàng thượng cho về nhà, nhưng tên vô lại đó định giữ nàng ở lại thêm vài ngày, nàng làm gì có lý do để phản đối?

Đã hai đêm rồi không ở nhà, nói nàng không lo là nói dối.

Cái tên biến thái đáng chết này,

chuyện gì cũng tính toán rất chi li.

“Phu nhân, hãy mau theo nô tài qua bên này.”

Không còn cách nào, Tưởng Nhược Nam đành phải đi theo thái giám.

Thái giám tay cầm đèn lồng, đưa nàng đi về phía trước, Tưởng Nhược Nam nhận ra mình đang đi đến Ngự hoa viên.

Không lâu sau, thái giám bèn đưa Tưởng Nhược Nam đến trước một tiểu đình, bốn mặt của tiểu đình này đều có cửa sổ, cửa lớn rèm buông hờ, bên trong

có ánh sáng yếu ớt hắt ra.

“Phu nhân, Hoàng thượng đang ở trong đình, mời phu nhân vào, bên ngoài gió to sẽ nhiễm lạnh.”

Thái giám nói xong câu đó, hành lễ rồi quay người bỏ đi.

Tưởng Nhược Nam nhìn tiểu đình, không gian khép kín thế này, nàng sao dám vào?

Đêm mùa đông không khí vô cùng lạnh, Tưởng Nhược Nam mặc dù tay cầm lò sưởi nhỏ, khoác áo choàng, nhưng

đứng ở ngoài này một lúc vẫn lạnh tới mức không kìm được mà khẽ run lên. Cho dù là thế, Tưởng Nhược Nam cũng không muốn vào trong không gian chỉ có mình nàng với Cảnh Tuyên Đế.

“Nếu đã đến rồi thì sao còn không vào? Bên ngoài gió lớn, đừng để bệnh của Công chúa còn chưa khỏi, nàng cũng lại đổ bệnh theo. Mà như thế thì ta thật ngại, không dám để nàng rời cung, dù gì cũng phải đợi nàng khỏi bệnh mới được.”

Giọng nói trầm ấm của Cảnh Tuyên Đế vọng ra từ trong đình tử. Trong màn đêm tĩnh mịch thế này, giọng nói ấy có

sức mạnh khiến người ta phải rung động.

“Có chuyện gì xin người hãy nói, nói xong, để thần phụ sớm quay về là được.”
Tuông Nhược Nam tức giận đáp.

Cửa “kẹt” một tiếng mở ra, thân hình cao lớn của Cảnh Tuyên Đế xuất hiện ở cửa đình. Ánh nến khiến những sợi chỉ vàng thêu trên long bào của hắn lấp lánh, khuôn mặt hắn vì đứng quay lưng lại với ánh đèn nên nàng không nhìn rõ biểu hiện trên đó.

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng, “Nàng sợ gì? Ở bãi săn ta còn chẳng làm gì nàng, trong cung ta có thể làm gì chứ?” Giọng

hắn rất không vui.

Tưởng Nhược Nam không dám tin hắn, “Có gì xin Hoàng thượng hãy cứ thế này mà nói.”

Cảnh Tuyên Đế trầm mặc, khí lạnh toát ra từ cơ thể hắn. Tưởng Nhược Nam chỉ cảm thấy sống lưng mình đông cứng vì sợ, bất giác lùi về phía sau một bước.

Đúng lúc này, Cảnh Tuyên Đế lại tiến về phía trước, bước những bước rộng tới bên nàng, cầm cổ tay nàng, nhanh nhẹn kéo nàng vào trong đình rồi tiện tay đóng cửa, quay người một cái đã ép nàng vào cửa, hai tay chống lên, khiến nàng bị kẹt

ở giữa. Cơ thể hắt lừng lững ép sát cơ thể nàng.

Một loạt các động tác ấy dường như chỉ diễn ra trong nháy mắt, khi nàng phản ứng lại được, mặt hắt đã kề ngay trước mặt.

Mùi Long Diên hương quen thuộc lại bao vây lấy nàng.

Khuôn mặt hắt ẩn hiện trong bóng tối, khiến các đường nét càng sâu càng rõ. Đôi mắt hắt đen như màn đêm, lạnh lẽo quan sát nàng. Ánh mắt đó không có ý trêu đùa, không có dục vọng, chỉ có tình cảm đong đầy và sự nặng nề vô bờ bến.

Tưởng Nhược Nam vốn định mắ³ng chửi nhưng cũng phải ngắ²n ra.

Bên tai vang lên giọng nói trầm thấp của hắ³n.

“Nhược Lan, ta rất nhớ nà²ng.”

Tưởng Nhược Nam hít một hơi thật sâu, nhìn hắ³n, nói rõ ràng từng từ từng chữ một: “Nhưng thần phạ² chưa bao giờ nhớ Hoằ²ng thượ²ng.” Có những việc, quyết không được để đôi phươ²ng hy vọng.

Ánh mắt Cảnh Tuyên Đế tối lại, lạnh lùng cười hai tiếng, “Tuởng Nhược Lan, nàng dám hỗn xược như thế, chẳng qua vì nghĩ ta thích nàng mà thôi.” Nói xong, hắn bèn thả nàng ra.

Nhưng Tuởng Nhược Nam lại bị câu nói đó của hắn làm cho chấn động. Thật vậy ư? Nàng dám phản kháng hắn hết lần này tới lần khác là vì nàng sớm đã biết hắn sẽ không bao giờ làm tổn thương nàng?

Cảnh Tuyên Đế quay người, đi tới đứng trước một chiếc đèn lồng được làm bằng gỗ lê màu đen khắc hoa văn hình bướm. Bóng dáng cao lớn của hắn dường

như che hết tất cả ánh sáng của ngọn đèn.

“Gần đây sống có ổn không?” Ngón tay hắn vô tình lướt trên những hoa văn được chạm khắc ở thân đèn.

Tưởng Nhược Nam cố gắng nhin cười, quả nhiên có rất nhiều người quan tâm tới cuộc sống của nàng.

“Hoàng thượng muốn nghe thần phụ nói sống tốt hay không tốt đây?” Giọng nói của Tưởng Nhược Nam bất giác đầy trào phúng.

Hắn cố ý tặng cho phu quân của nàng

một người con gái, lại còn dám hỏi nàng sống có tốt không? Giả tạo.

Cảnh Tuyên Đế quay người, tay đặt lên chiếc đèn, những sợi chỉ vàng trên long bào sáng lấp lánh, con rồng nhẹ nhàng múa vuốt thêu trên áo như sống dậy, khiến hắn càng thêm uy phong.

Khóe miệng hắn cong lên cười: “Ta thật sự mong thời gian này nàng sống thật khổ sở.”

Tướng Nhược Nam sầm mặt xuống, lạnh lùng nhìn hắn.

“Nhưng...” Hấn cup mắt, ánh đèn chiếu sáng một nửa khuôn mặt, khiến ngũ quan của hấn càng thêm rõ ràng, “Ta lại rất không muốn thấy bộ dạng đau lòng của nàng, thật sự rất mâu thuẫn.”

Tưởng Nhược Nam nhướn mày, “Hoàng thượng không cần phải lo, người sẽ không nhìn thấy bộ dạng đau lòng của thần phụ đâu.”

“Vậy sao?” Cảnh Tuyên Đế cười nhạt, rồi lập tức vờ như vô tình nói: “Nàng đoán xem trong hai ngày này giữa An Viễn Hầu và nàng Việt nữ đó xảy ra chuyện gì? Không có nàng bên cạnh, hấn liệu có chống đỡ nổi sự quyến rũ của cô

gái đó không? Trong thiên hạ này không có người đàn ông nào từ chối được một người con gái vừa có sắc lại vừa phong tình như thế.”

Trái tim Tưởng Nhược Nam như bị ai bóp chặt, “Hoàng thượng quả nhiên là cố ý giữ thần phụ lại trong cung.” Nàng trừng mắt lườm hắn, ánh mắt sắc lẹm như một lưỡi dao.

“Thiệu Khang tốt xấu gì cũng là thần tử của người, chàng đã vì người vào sinh ra tử, bình định phản loạn, toàn tâm toàn ý trung thành với người, tin tưởng người. Nhưng còn Hoàng thượng thì sao, giờ người đang làm gì thế này, tìm mọi cách

để phá hoại gia đình của chàng. Hoàng thượng, người không sợ thần phụng sẽ kể chuyện này cho chàng nghe, không sợ hành động của mình sẽ khiến trái tim chàng lạnh giá, không sợ sẽ mất đi một thần tử luôn trung thành với người ư?”

“Nhược Lan, nàng sẽ không nói cho hắn biết...” Cảnh Tuyên Đế khẽ cười, lắc lắc đầu, sau đó rời khỏi chỗ cái đèn, từ từ bước tới bên nàng, “Bởi vì nàng biết, lúc này nếu để hắn biết thì hắn còn bị tổn thương trầm trọng hơn trăm. Hắn không thể phản kháng trăm, nếu hắn còn muốn giữ tất cả những gì hắn có lúc này, hắn chỉ còn cách nhẫn nhịn, không dám nói gì, lại còn phải tìm mọi cách để giấu

giếm không cho người khác biết. Nếu thật sự yêu nàng, hắn sẽ buồn, hắn sẽ bắt đầu nghi ngờ tất cả, nghi ngờ những lúc không có hắn ở bên, nàng và ta sẽ làm gì? Giống như bây giờ nàng đang nghi ngờ hắn vậy.”

Cảnh Tuyên Đế cúi đầu nhìn nàng, cười đầy tự tin và cao ngạo, “Nhược Lan, vì vậy cho dù nàng tận mắt chứng kiến người con gái ấy từng bước từng bước chiếm trọn trái tim hắn, nàng cũng không dám nói. Bởi vì nàng biết rằng, cho dù nói ra tình hình cũng chẳng khá khẩm hơn là bao.”

Tướng Nhược Nam nhìn hắn chòng

chọc, tức tới mức toàn thân phát run: “Bỉ ổi!” Nghiến răng nghiến lợi thốt ra được hai từ.

Cảnh Tuyên Đế tiếp tục cười, “Nhược Lan, đừng tức giận, ta hoàn toàn không phạm vào mười tội ác không thể tha thứ được. Chẳng qua ta cũng giống như những quân vương khác mà thôi, ban một người con gái cho thần tử mà ta yêu mến, đây là sự ân sủng của trẫm dành cho hần chứ sao lại bảo phá hoại gia đình hần? Ta chỉ làm cái việc ban cô gái đó cho hần, còn thích hay không là ở hần, việc này ta không quản được, đừng có đẩy hết trách nhiệm lên đầu ta.”

“Hơn nữa, bệnh tình của Trường Lạc không phải là việc ta có thể khống chế, ta có thích nàng tới đâu cũng sẽ không mang tính mạng con gái mình ra đùa, chỉ có thể nói là...” Hấn nhìn nàng, cười vô cùng đắc ý, “Chỉ có thể nói là, đến ông trời cũng không giúp nàng mà thôi.”

Tưởng Nhược Nam cắn chặt răng, nắm chặt nắm đấm, phải cố gắng lắm mới không khiến bản thân xúc động mà cho hấn một cái bạt tai.

“Hoàng thượng, thời gian của người đều dùng vào việc tìm cách để cướp thể tử của thần tử? Thần phụ có nên cảm thấy vinh hạnh? Người đường đường là

Hoàng đế Đại Lương mà lại chịu hao tâm tổn trí vì một người con gái bình thường như thân phụ. Người cũng không còn nhỏ tuổi nữa, người định tùy tiện tới khi nào đây?”

“Tới khi ta không còn muốn nàng nữa. Đến khi ta không còn mơ thấy nàng nữa. Đến khi ta nhìn thấy nàng ở bên cạnh người đàn ông khác mà không cảm thấy buồn nữa, đến khi ta không còn muốn tìm mọi cách để có cơ hội gặp mặt nàng nữa.” Hãn ôm chặt nàng vào lòng, ép sát nàng vào ngực hãn, “Trước lúc ấy, trẫm tuyệt đối không buông tay.”

“Người có thể dựa vào thân phận của

mình để thao túng tất cả, nhưng người không thể thao túng được trái tim của thần phụ. Người sẽ không được như ý muốn đâu.” Tưởng Nhược Nam đón ánh mắt hắn, nói từng từ một.

“Chúng ta hãy cứ đợi mà xem.” Hắn cũng nhìn nàng đắm đuối, sóng mắt cuộn cuộn, sau đó hắn đột nhiên buông nàng ra, bỏ đi thẳng. “Tin là lần sau khi gặp mặt, thắng thua đã phân định rõ ràng, khi ấy, xem nàng còn có thể nói ra những lời như vậy nữa không.”

Hắn đi ra khỏi đình, bên ngoài vang lên giọng nói uy phong凛冽 của hắn.

“Hoàng Quý, cho người đưa Hầu phu nhân về Trường Xuân cung.”

Tướng Nhược Nam nhìn theo bóng dáng hần biển mất dần trong bóng tối, mím chặt môi, sống lưng thẳng đứng.

Ngày hôm sau, sau khi được Lưu viện sử, Lý thái y cùng hai vị thái y khác hội chẩn, cuối cùng cũng xác định rằng bệnh tình của Công chúa đã ổn định, thời gian sau này chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là sẽ khỏi.

Cảnh Tuyên Đế, Hoàng hậu và Thái hậu rất vui, Cảnh Tuyên Đế thưởng cho các thái y ngay tại chỗ, sau đó nói với

Tưởng Nhược Nam: “Hầu phu nhân, lần này công của người rất lớn, trăm nên thưởng người cái gì cho phải đây?”

Thái hậu đứng bên cười đáp: “Hoàng thượng, lần này người phải thưởng cho Nhược Lan thật hậu hĩnh, không được tỏ ra keo kiệt.”

Hoàng hậu và những phi tần khác cũng cười phụ họa theo.

Cảnh Tuyên Đế gật gật đầu, “Đề trăm nghĩ xem...”

Lúc này, Tưởng Nhược Nam bỗng quỳ

xuống, nói với Cảnh Tuyên Đế: “Hoàng thượng, không biết thần phụ có thể tự mình xin thưởng không?”

Mọi người đều ngẩn ra, tự mình xin thưởng? Hầu phu nhân này cũng thật quá ngông cuồng, vẫn là Thái hậu phải lên tiếng phá vỡ không khí gượng gạo: “Đúng, Nhược Lan, người nên xin Hoàng thượng thưởng một món thật lớn. Lần trước người giúp Thục phi giữ được long thai, Hoàng thượng lại coi như chẳng có gì xảy ra, thật quá đáng!”

Hoàng hậu và các phi tần khác thấy Thái hậu nói vậy, Hoàng thượng cũng chẳng có ý giận, bèn cười phụ họa vài

câu. Hoàng hậu cười nói: “Thiếp cũng muốn biết, Hầu phu nhân muốn được thưởng cái gì?”

Cảnh Tuyên Đế phá lên cười lớn: “Được, hôm nay cho phép phu nhân bắt chẹt trăm lần này. Nói đi, ngươi muốn được thưởng gì?”

Tướng Nhượng Nam nhìn Cảnh Tuyên Đế mỉm cười: “Hoàng thượng, thần phụ muốn gì tạm thời còn chưa nghĩ ra, có thể cho thần phụ ghi nợ ở đây, đợi thần phụ nghĩ ra rồi, sẽ lại xin Hoàng thượng ban thưởng không?”

Tướng Nhượng Nam rất muốn hấn thu

lại Thanh Đại. Nhưng nàng cũng biết, nàng không thể đòi hỏi quá đáng, yêu cầu Hoàng thượng thu lại người con gái hắt đã ban tặng là không hợp tình hợp lý, nàng tin Thái hậu cũng sẽ không ủng hộ nàng làm thế.

Chỉ là muốn hắt nhận nợ mình một lần trước mặt bao người mà thôi, nếu sau này hắt còn dám có những hành động quá đáng, nàng sẽ có “vốn” để phản kháng.

Cảnh Tuyên Đế sao lại không hiểu tâm tư của nàng, ngay lập tức sắc mặt hắt tối sầm, nhưng rồi nhanh chóng khôi phục lại vẻ tự nhiên như thường, “Tuống Nhược Lan, gan của ngươi cũng lớn thật

đây, chưa từng nghe nói đòi thưởng lại còn bắt trăm phải nhận nợ.”

Tướng Nhượng Nam cười ngọt ngào: “Chỉ là thần phụ nhất thời không nghĩ ra, lại sợ bị thiệt mà. Hoàng thượng yên tâm, thần phụ sẽ không để người quá lỗ đâu.”

Câu nói này khiến mọi người đều phá lên cười vui vẻ, không khí bỗng chốc dịu hẳn. Thái hậu chỉ Tướng Nhượng Nam cười mắng: “Hay cho nha đầu này, còn không chịu thiệt thòi chút nào nữa.”

Trường Lạc Công chúa vẫn im lặng nhìn người lớn nói chuyện này giờ bỗng lên tiếng, “Phụ hoàng, hãy nhận lời

Nhược Lan đi, Nhược Lan rất tốt.” Mấy ngày hôm nay tiểu Công chúa cũng đã bắt đầu gọi “Nhược Lan, Nhược Lan” theo Hoàng hậu.

Sắc mặt Cảnh Tuyên Đế dịu xuống, nhìn Tưởng Nhược Nam: “Được, trầm đồng ý.” Dù sao tất cả vẫn đang nằm trong tay hắn.

Tưởng Nhược Nam dập đầu tạ ân: “Đa tạ Hoàng thượng.” Rồi quay đầu lại nháy mắt với Trường Lạc Công chúa.

Bệnh tình của Trường Lạc Công chúa đã có chuyển biến tốt, Tưởng Nhược Nam có thể về nhà rồi. Nàng thu dọn mọi

thứ, Trường Lạc không nỡ xa nàng, cứ kéo nàng không cho nàng đi, tới tận khi Tưởng Nhược Nam phải hứa, sẽ thường xuyên vào thăm Công chúa, lúc đấy mới chịu buông tay nàng.

Tưởng Nhược Nam ở trong cung ba ngày hai đêm, cuối cùng cũng được về Hầu phủ.

Tưởng Nhược Nam quay về Hầu phủ, vừa vào cổng lớn, Ánh Tuyết hay tin đã đứng chờ hầu tại đây. Ánh Tuyết đỡ Tưởng Nhược Nam từ xe ngựa xuống, còn chưa đợi Tưởng Nhược Nam đứng

vững, đã hạ giọng nói: “Phu nhân, mấy ngày người không có nhà, trong phủ xảy ra chuyện lớn rồi.”

Tướng Nhượng Nam giật thót cả mình, túm chặt tay Ánh Tuyết, “Trong phủ xảy ra chuyện gì?”

Ánh Tuyết đáp: “Thái phu nhân dặn, đợi người về thì lập tức đưa đến Tùng Hương viện gặp Thái phu nhân, nô tỳ vừa đi vừa nói.”

Tướng Nhượng Nam gật gật đầu, hai người cùng đi về phía Tùng Hương viện.

Đám người dưới họ gặp trên đường đều có bộ dạng thận trọng rón rén, nhấp nha nhấp nhồm.

Tướng Nhược Nam lo lắng không yên, bất giác hỏi: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh Tuyết cúi đầu, khẽ đáp: “Ngày thứ hai sau khi phu nhân đi vắng, Thanh di nương được a hoàn đưa tới Cẩm Tú viện để thỉnh an Vu di nương. Cũng không biết là tại sao, Vu di nương cho người đánh Liễu Hồng, Liễu Hồng không phục nên mới tranh cãi với người hầu của Vu di nương. Từ tranh cãi tới đánh nhau, kết quả là trong lúc vật lộn, đã đập

người vào rừng đựng quần áo của Vu di nương, rồi mọi người phát hiện ra... phát hiện ra...” Nói đến đây, thần sắc của Ánh Tuyết có vài phần kinh hoàng.

Tưởng Nhược Nam giục: “Rốt cuộc là phát hiện ra cái gì? Người đừng có nói lấp lửng câu được câu chẳng nữa đi.”

Ánh Tuyết hạ giọng hơn nữa: “Trong rừng quần áo của Vu di nương, phát hiện ra một bức tà tượng có vẻ mặt rất gian ác, ghê tởm, còn không ít bùa chú. Liễu Hồng vừa nhìn thấy, lập tức cầm bức tà tượng đó và đóng bùa chú đến chỗ Thái phu nhân, nói là Vu di nương

muốn dùng vu thuật để hại Thanh di nương, vì vậy nên Thanh di nương mới bị thương. Và vết thương lại còn mãi không khỏi, đều tại vu thuật của Vu di nương đang tác oai tác quái. Khi Thái phu nhân nhìn thấy những thứ ấy đã tức giận tới mức suýt thì ngất xỉu.”

Tướng Nhược Nam bước chậm lại, những người ở thế giới này đều rất mê tín, bình thường họ tin vào Phật giáo và Đạo giáo, còn những tín ngưỡng khác đều bị coi là tà giáo vu môn. Vu Thu Nguyệt này lén lén lút lút giấu những thứ ấy trong phòng, có thể nói là phạm vào điều đại kỵ trong thế giới này. Cung đình thời cổ đại, vì những vụ án liên quan tới

tà thuật phù thủy mà đã chết không biết bao nhiêu người, bao nhiêu gia đình ly tán nhà tan cửa nát. Lần này e là Vu Thu Nguyệt cũng sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

“VẬY tình hình bây giờ thế nào, Thái phu nhân và Hâu gia định xử lý Vu di nương ra sao?” Tưởng Nhược Nam hỏi.

“Thái phu nhân rất giận, vốn định cho người đưa Vu di nương tới biệt trang giam lỏng, Vu di nương khóc lóc cầu xin bọn họ hãy nghĩ tới đứa bé mà tha cho di nương lần này. Chỉ có Hâu gia là chẳng tỏ thái độ giận dữ gì nhiều, rất bình tĩnh nói rằng, đợi phu nhân về sẽ xử lý sau.”

Trong lúc vừa đi vừa nói chuyện, họ đã đến Tùng Hương viện. Khi bước vào, thấy Thái phu nhân đang ngồi trên ghế chính giữa trong phòng, Thanh Đại đứng phía sau bà, đang đấm lưng cho Thái phu nhân, thì thăm điều gì đó.

Thái phu nhân nói: “Được rồi, Thanh Đại, con không cần phải cầu xin cho cô ta nữa. Cô ta độc ác như thế, lại dám dùng vu thuật tà ác, thời gian này trong phủ luôn ồn ào xảy ra hết chuyện này tới chuyện khác. Đầu tiên là con bị thương, sau đó nha đầu trong Cẩm Tú viện chết, mấy hôm trước ngựa trong phủ vô duyên vô cớ chết liền mấy con. Ta thấy nhất

định là cô ta đã mang tà vật vào phủ nên mới xảy ra những chuyện ấy. Người phụ nữ độc ác như thế không thể giữ lại trong phủ được.”

“Vu di nương cũng là vì con nên mới bị phát hiện, di nương lại đang mang thai, sắp sinh rồi, Thanh Đại thấy trong lòng không yên...”

“Con không yên cái gì? Ta còn cảm thấy may mắn vì chuyện này sớm bị phát hiện, nhắc tới thì lại thấy phải thưởng hậu cho nha đầu Liễu Hồng kia. Nếu nó không phát hiện ra mà để Vu Thu Nguyệt tiếp tục dùng tà vật thì không biết còn hại thêm bao nhiêu người nữa. Chính vì

thương hại cô ta đang mang thai cốt nhục của Cận gia nên mới luôn nhẫn nhịn cô ta, mấy lần cô ta làm Hầu gia nổi giận cũng do ta đứng ra nói đỡ, ngăn cản. Giờ nghĩ lại, ta thấy thật hối hận.” Nói rồi Thái phu nhân quay đầu lại, nhìn Thanh Đại: “Ta biết con yếu lòng, con cũng không cần lo lắng quá, cho dù cô ta có bị đưa tới biệt trang, ta cũng sẽ cho người chăm sóc cô ta chu đáo, đợi sinh xong sẽ đón đứa trẻ về Hầu phủ. Đứa bé đó rất cuộc là máu mủ của Cận gia, ta sẽ không để nó phải ở ngoài chịu khổ.”

Đang nói, Thái phu nhân nghe thấy kẻ hầu bẩm báo: “Phu nhân đến rồi.”

Thái phu nhân ngẩng đầu nhìn Tưởng Nhược Nam, nói: “Về rồi à, bệnh của Công chúa khỏi chưa?”

Tưởng Nhược Nam bước vào hành lễ với Thái phu nhân, “Công chúa đã không còn nguy kịch nữa, thái y nói nghỉ ngơi một thời gian sẽ khỏi.”

Thái phu nhân gật đầu: “Vậy thì tốt, lần này cũng coi như con giúp Cận gia được mở mày mở mặt, thật vất vả cho con quá.”

Tưởng Nhược Nam đáp:” Con đã là người của Cận gia rồi, những chuyện này đều là bổn phận của con, không vất vả.”

Thanh Đại đứng bên cạnh dịu dàng cười, “Phu nhân thật giỏi giang, việc trong phủ quản lý đâu ra đấy, chữa bệnh còn lợi hại hơn thái y trong cung.”

Tưởng Nhược Nam nhìn nàng ta cười đầm đìa. Nàng ta thật sự tốt bụng tới mức đang xin cho Vu Thu Nguyệt ư?

Thái phu nhân nhớ tới sự giỏi giang của Tưởng Nhược Nam, lại cười cười, nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới Vu Thu Nguyệt, bất giác thở dài. Bà nói với Tưởng Nhược Nam: “Chuyện của Vu Thu Nguyệt con đã biết chưa?”

“Vừa rồi con đã nghe Ánh Tuyết kể lại.”

“Hầu gia nói đợi con về mới xử lý. Chuyện này con thấy thế nào?”

Có thể đưa Vu Thu Nguyệt tới biệt trang, Tướng Nhược Nam đương nhiên rất vui, nhưng chuyện này nếu do nàng đề xuất thì thật không ổn thỏa cho lắm, người khác nhìn vào sẽ cho rằng nàng giậu đổ bìm leo. Mặc dù nàng không thể như Thanh Đại là xin tha cho Vu Thu Nguyệt, nhưng để là người đứng ra giải quyết việc này thì nàng không muốn.

“Chuyện qua lời kể của Ánh Tuyết mơ

mơ hồ hồ, con cũng không hiểu rõ lắm. Nhưng con nghĩ, Vu di nương dù sao cũng là quý thiếp do Hoàng thượng ngự ban, lại là đích nữ của nhà Vu đại nhân. Đợi Hài gia về sẽ mời người của Vu gia tới, làm rõ chuyện này trước mặt Vu di nương, cần phải khiến di nương tâm phục khẩu phục, không thể chối cãi. Như thế đối với Hoàng thượng, đối với Vu gia cũng coi như hợp tình hợp lý.”

Nghe Ánh Tuyết nói, chuyện xảy ra với Vu di nương có quan hệ gián tiếp đến Thanh Đại. Mặc dù Thanh Đại trong chuyện này nghe thì như người vô tội, sau khi xảy ra chuyện còn nói giúp Vu Thu Nguyệt. Nhưng đầu tiên là xảy ra

chuyện Thanh Đại tức giận tố cáo Vu Thu Nguyệt trong rừng bị Cận Thiệu Khang nghe được, sau đó Thanh Đại lại bị thương vì cứu Thiệu Khang, tiếp theo Vu Thu Nguyệt lại chỉ trích Thanh Đại hại chết a hoàn của mình, giờ Vu Thu Nguyệt vì Thanh Đại mà lộ chuyện dùng tà vật.

Tất cả những chuyện này đều là ngẫu nhiên ư? Thanh Đại thật sự ngây thơ trong sáng, ngoan ngoãn như những gì nàng ta thể hiện? Chuyện này là do nàng ta vô tình phát hiện, hay nàng ta đã có kế sách từ trước? Nàng phải làm rõ việc này.

Thái phu nhân nghe Tưởng Nhược

Nam nói thì gật đầu: “Nhược Lan, vẫn là con suy nghĩ thấu đáo, giờ ta giao cả cho con.”

Tướng Nhược Nam nhận lời, sau đó cố ý nhìn Thanh Đại, thấy nàng ta vẫn giữ bộ dạng dịu dàng ôn hòa đó. Như cảm nhận được ánh mắt của Tướng Nhược Nam, nàng ta bèn ngẩng đầu lên, nhìn Tướng Nhược Nam mỉm cười, chẳng phát hiện ra điều gì dị thường.

Tướng Nhược Nam quay đầu đi, sau khi hành lễ với Thái phu nhân, nàng bèn lui ra.

Về tới Thu Đường viện, vừa vào phòng đã thấy một chậu hoa hình tròn chạm trổ những bông hoa Hải đường, đặt trên bàn. Những cánh hoa trắng muốt, nhụy hoa màu vàng, đúng là loại chi lan thường thấy trong phòng Thanh Đại.

Hoa chi lan nở rất tươi rất đẹp, mùi hương thơm ngát tràn ngập cả căn phòng.

Tướng Nhược Nam gọi Ánh Tuyết và Liên Kiều vào, chỉ chậu hoa chi lan hỏi: “Ánh Tuyết, hoa này là ai mang vào đây?”

Ánh Tuyết nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, cúi đầu đáp: “Là Hầu gia... Tối hôm kia, Hầu gia đi thăm Thanh di nương. Khi quay về, Ninh An mang chậu hoa này vào.”

Tối hôm kia, chính là đêm đầu tiên nàng ở lại trong cung.

Tưởng Nhược Nam nhìn chậu hoa, khẽ hỏi: “Hai hôm nay, Hầu gia đều tới chỗ Thanh di nương sao?” Mặc dù biết rõ đáp án, nhưng nàng vẫn không kìm được bật hỏi thành lời.

Liên Kiều khẽ đáp: “Hai hôm nay Hầu gia đều đi thăm Thanh di nương,

nhưng... lần nào Hầu gia cũng chỉ tới ngồi một khắc thôi rồi quay về. Buổi tối cũng ngủ ở đây.” Thân là a hoàn thân cận của Tưởng Nhược Nam, đương nhiên biết tâm tư của nàng.

Một khắc, tức là nửa tiếng đồng hồ. Tưởng Nhược Nam cố gắng ngăn cản mình nghĩ tới những chuyện mà họ nói, họ làm với nhau trong nửa tiếng đồng hồ ấy.

Nhưng càng cố ngăn cản bản thân, trong đầu càng hiện ra vô số những hình ảnh kỳ kỳ quái quái.

Trong lòng Tưởng Nhược Nam bỗng

trào dâng cảm giác lo lắng. Nàng ngồi xuống bàn, nhìn chậu hoa chi lan, trầm giọng nói: “Mang chậu hoa này trả về Nghênh Hương viện, cứ nói là ta không thích.” Vừa vứt đi cái túi thơm, lần này thì mang cả hoa sang tặng rồi?

Liên Kiều thấy vẻ mặt tối sầm của Tưởng Nhược Nam, “vâng” một tiếng rồi quay ra gọi người. Ánh Tuyết ngăn Liên Kiều lại, bảo Liên Kiều ra ngoài trước.

Đợi Liên Kiều ra ngoài xong, Ánh Tuyết đi đến bên Tưởng Nhược Nam, hạ giọng nói: “Phu nhân, nô tỳ biết lúc này tâm trạng của phu nhân rất khó chịu, nhưng bây giờ người không nên mang trả

chậu hoa này.”

Tưởng Nhược Nam hít một hơi thật sâu, cúi đầu xuống: “Ta biết người nói vậy là có ý gì. Chậu hoa này là do Hầu gia mang về, ta vừa về đã mang trả hoặc tìm cách xử lý nó, điều đó cho thấy ta nhỏ nhen, đến chậu hoa của người ta mà cũng không chấp nhận được.” Vừa rồi nàng thật sự quá sơ suất.

“Phu nhân, nô tỳ nói những lời này có thể vượt quá thân phận của mình, nhưng phu nhân từ xưa tới nay không coi nô tỳ là người ngoài, luôn tin tưởng nô tỳ. Vì vậy những gì nô tỳ nói, dù khiến phu nhân không vui, nô tỳ vẫn phải nói ra.”

Tưởng Nhược Nam thở dài, “Ánh Tuyết, người muốn nói gì thì nói đi, ta sẽ không trách người đâu.”

Ánh Tuyết khẽ khàng: “Phu nhân, Hầu gia đối với người một lòng một dạ, nhưng phu nhân vừa về đã làm như thế... đương nhiên Hầu gia cũng sẽ hiểu cho người, nhưng trong lòng Hầu gia khó tránh khỏi có suy nghĩ rằng người hẹp hòi. Hơn nữa nếu để chuyện này truyền tới tai Thái phu nhân, càng khiến Thái phu nhân cho rằng người ghen tuông vô độ. Nếu Thái phu nhân nói gì đó về người trước mặt Hầu gia, trong lòng Hầu gia sẽ nghĩ gì? Vì vậy nô tỳ cho rằng, nếu

phu nhân thật sự không muốn nhìn thấy chậu hoa này thì hãy chuyển nó ra vườn là xong. Phu nhân, hoa không quan trọng, không cần phải đề phòng, cần đề phòng là người cơ.”

Tưởng Nhược Nam bất lực cười cười, người phải đề phòng, hoa cũng phải đề phòng, đương nhiên chuyện không có căn cứ này Tưởng Nhược Nam không tiện nói ra. Nàng đang nghĩ, Thanh Đại cũng trồng hoa trong vườn, nàng bỏ chậu hoa này ra ngoài vườn chắc không sao đâu.

Nếu hoa thật sự có vấn đề, nàng ta không thể hại ngay chính bản thân mình

được. Ở thời đại này, con cái đối với phụ nữ mà nói là chuyện đại sự hàng đầu, không có người phụ nữ nào dám mang chuyện này ra để mạo hiểm.

“Người nói có lý, vậy thì làm theo lời người đi. Gọi người vào chuyển chậu hoa ra ngoài vườn.” Tưởng Nhược Nam dặn.

Ánh Tuyết cười vâng dạ, “Nô tỳ sẽ gọi người vào làm ngay.” Nói xong định đi ra.

Tưởng Nhược Nam gọi giật Ánh Tuyết lại: “Ánh Tuyết, cảm ơn người.” Thật hiếm gặp được người nào hết lòng

hết dạ với nàng như thế.

Ánh Tuyết quay đầu, mỉm cười: “Phu nhân, không có phu nhân thì đã không có Ánh Tuyết ngày hôm nay.” Không có sự coi trọng của phu nhân, mẹ chồng cũng không tôn trọng Ánh Tuyết như thế. Hai vợ chồng Ánh Tuyết cũng sẽ không được vui vẻ thoải mái như vậy.

Ánh Tuyết đi ra, gọi một a hoàn vào chuyển chậu hoa, a hoàn vừa chuyển chậu hoa ra khỏi phòng thì Cận Thiệu Khang cũng vừa về.

Nhìn thấy chậu hoa trong tay a hoàn, hắn bất giác hỏi: “Sao lại mang hoa ra

ngoài?”

Tưởng Nhược Nam nghe thấy giọng nói của hắn, trong lòng thoáng vui, vội vàng vén rèm đi ra, ba ngày không gặp, nói không nhớ hắn là nói dối. Nhưng nghe hắn mở miệng hỏi tới hoa, nỗi vui mừng trong lòng nàng đã biến mất hoàn toàn.

Nàng đứng ở cửa nhìn hắn.

Cận Thiệu Khang quay đầu lại thấy Tưởng Nhược Nam, hai mắt sáng lên, nụ cười lập tức lan tỏa khắp mặt, sau đó ném ngay chuyện về chậu hoa đi, vội vàng đi tới bên nàng, cũng chẳng màng

có người đang ở đó, nắm hai tay nàng, “Nhược Lan, nàng về từ bao giờ thế?” Sự vui mừng trên nét mặt hắn thể hiện rõ mồn một.

Thấy nụ cười của hắn, Tưởng Nhược Nam mới đáp: “Thiếp vừa về chưa được bao lâu.” Nói xong, giằng tay khỏi hắn, quay người đi vào phòng.

Cận Thiệu Khang ngẩn ra, sau đó cũng đi theo nàng.

Ánh Tuyết thấy hai người đã vào trong, vội vàng giục a hoàn kia mang chậu hoa chuyển ra ngoài vườn.

Trong phòng, sau khi Cận Thiệu Khang vào, thấy Tưởng Nhược Nam đứng trước bàn quay lưng về phía mình, chiếc váy dài thêu hoa hồng quấn lấy thân hình nhỏ nhắn với các đường cong đẹp mắt, nhìn chiếc eo thon của nàng, trái tim hắn bỗng rộn ràng. Hắn bước tới, ôm lấy nàng từ phía sau, vùi đầu vào vai nàng.

Hắn hít sâu mấy hơi, mùi hương thơm thoang thoảng như mùi hoa lan vẫn vút nơi mũi hắn, cảm giác trống trải trong lòng vì mấy ngày không gặp nay bỗng được lấp đầy.

“Nhược Lan, ta rất nhớ nàng.” Hắn

khẽ nói, đồng thời hôn vào tai nàng.

Nếu là ngày trước, những lúc thế này, Tưởng Nhược Nam sẽ quay người lại, vòng hai tay ôm cổ hấn, nhìn hấn, miệng mỉm cười, đôi mắt đen sáng rực đầy tình ý. Khi ấy, hấn sẽ cảm thấy rằng cho dù bắt hấn phải bỏ ra tất cả để lưu giữ hạnh phúc trong khoảnh khắc này, hấn cũng tình nguyện.

Nhưng bây giờ, cơ thể Tưởng Nhược Nam cứng lại như kháng cự, nàng không nói gì.

Cận Thiệu Khang nói lỏng tay, “Sao thế? Nhược Lan, sao nàng không vui?”

Hắn từ từ xoay người nàng lại phía mình.

Tưởng Nhược Nam ngược mắt lên nhìn hắn, đôi mắt đen như hắc ngọc thoáng có ý giận.

Cận Thiệu Khang lập tức thấy hoang mang, “Nhược Lan, làm sao thế? Có phải trong cung đã phải chịu áp lực gì không?”

“Không phải.” Tưởng Nhược Nam lắc đầu, “Trong cung thiếp rất ổn, bệnh tình của Công chúa đã ổn định rồi.” Nàng rất muốn chát vát hắn, nhưng nàng lại cố gắng đè nén sự nghi ngờ trong lòng xuống.

Nàng nhìn hấn hỏi: “Hai ngày nay... hai ngày nay, sức khỏe của Thanh Đại có khá hơn không?”

Cận Thiệu Khang trả lời với vẻ mặt khá tự nhiên: “Hôm kia có bị nhiễm lạnh, nói đau ở ngực. Hôm qua vì chuyện của Vu Thu Nguyệt lại nặng hơn một chút, vì vậy hai ngày nay ta đều tới thăm nàng ta một lát.” Hấn kéo nàng ôm vào lòng, “Ta biết ta đã hứa với nàng, mỗi lần tới thăm nàng ấy sẽ đi cùng nàng, nhưng hai hôm nay nàng không có ở trong phủ, sức khỏe của Thanh Đại lại không tốt. Về tình về lý ta đều nên tới thăm. Nhưng mỗi lần tới thăm ta đều chỉ hỏi bệnh tình, uống chén

trà rồi đi ngay. Nhược Lan, nàng sẽ không trách ta chứ?”

Trái tim Tưởng Nhược Nam bỗng dịu xuống, thuận thế vùi đầu vào lòng hắn, vòng hai tay ôm lấy eo.

Cảm nhận được động tác thân mật của nàng, hắn ôm nàng chặt hơn.

“Đúng rồi, khi đến thăm Thanh Đại, Thanh Đại nói nàng rất thích loại hoa này, mà chậu hoa vừa rồi lại là chậu hoa nở đẹp nhất, vì vậy mới bảo ta mang về cho nàng. Ta ngửi mùi hương, cảm thấy rất quen, bèn bảo Ninh An chuyển về, vừa rồi thấy nàng lại chuyển ra ngoài.

Sao thế, không phải là nàng thích ư?”

Thì ra là vậy, Tưởng Nhược Nam thầm trách mình đa nghi, nàng ngẩng đầu nhìn Cận Thiệu Khang nói: “Hầu gia, hoa vẫn nên để ở chỗ nhiều ánh nắng mặt trời thì tốt hơn, trong phòng nó sẽ không sống được.”

Cận Thiệu Khang gật gật đầu: “Thì ra là như vậy. Tùy nàng, nàng thích thế nào thì làm thế nấy.”

Tưởng Nhược Nam vốn định nói ra nỗi hoài nghi của nàng với loại hoa này. Nhưng thứ nhất là ngay cả Lưu Tử Căng cũng không phát hiện ra điều gì bất

thường, thứ hai là trong phòng Thanh Đại cũng có, nói ra cũng chẳng có sức thuyết phục, còn khiến hắn cảm thấy nàng đa nghi. Ngẫm nghĩ một lát, nàng thấy vẫn nên im lặng thì hơn.

Cận Thiệu Khang ôm chặt nàng, tiếp tục thổ lộ: “Không có nàng ở bên cạnh ta không ngủ ngon giấc được, luôn cảm thấy như thiếu thứ gì đó. Tối hôm kia, ta thức cho tới tận khi trời sáng; còn tối hôm qua ta lấy gối thay nàng, ôm trong lòng mới ngủ được một chút. Nàng nói xem, nếu sau này ta phải ra chiến trường thì làm thế nào? Ta không thể đưa nàng cùng đi, lẽ nào hàng ngày đều thức tới tận sáng?”

Tướng Nhượng Nam không kìm được bật cười, “Nói linh tinh. Thiệu Khang, chàng càng ngày càng không giống chàng nữa.”

“Ai bảo thế, có lẽ đây mới thật sự là ta, có điều chỉ mình nàng mới được thấy thôi.”

Cận Thiệu Khang nói rồi cúi đầu xuống, ngậm chặt môi nàng.

Tiểu biệt thắng tân hôn, Tướng Nhượng Nam không muốn nghĩ tới những chuyện kia nữa, toàn tâm toàn ý chìm đắm trong sự nhiệt tình của hắn.

Một lát sau, hai người nhắc đến chuyện của Vu Thu Nguyệt, Tưởng Nhược Nam nói: “Ngày mai là ngày Yên Nhiên lại mặt, thiếp nghĩ cứ để qua ngày mai đi rồi hẵng giải quyết chuyện này thì tốt hơn.”

Cận Thiệu Khang gật gật đầu, “Ta cũng nghĩ như thế.” Sau đó, giọng hần hần như trầm hẳn xuống, “Lần này, ta quyết sẽ không tha cho nàng ta.”

“Hầu gia cũng cho rằng Vu Thu Nguyệt dùng bùa phép để hại người?”

“Không chỉ chuyện này...” Cận Thiệu Khang ngập ngừng, rồi sau đó nói, “Đến

khi ấy nàng sẽ biết.”

Còn làm bộ làm tịch... Tưởng Nhược Nam bấu bấu môi.

Buổi tối đương nhiên họ lại quần quýt lấy nhau không rời, Cận Thiệu Khang dường như muốn bù cho cả hai ngày vừa rồi, vô cùng nỗ lực. Đến sáng, lưng eo nàng lại đau nhức đúng như dự tính. Trước khi Cận Thiệu Khang đi, hắn thơm lên má thê tử xinh đẹp lười biếng trên giường, “Hãy nghỉ ngơi đi, nằm thêm lúc nữa.”

Tưởng Nhược Nam nghiêng răng nghiêng lợi, “Xấu xa, đều là do chàng hại

cả.”

Cận Thiệu Khang cười xấu, “Tôi qua nàng không nói như thế.”

Tướng Nhượng Nam đỏ mặt, kéo chăn trùm đầu. Nghe tiếng hắc cười, rồi hắc nói: “Hôm nay Yên Nhiên lại mặt, xong buổi chiều sáng ta sẽ xin nghỉ phép về đón Yên Nhiên, ở nhà nàng chịu khó vất vả vậy.”

Tướng Nhượng Nam khẽ “ừm” một tiếng, lòng vô cùng ngọt ngào.

Cận Thiệu Khang đi không bao lâu,

Tưởng Nhược Nam bèn ngồi dậy, thu dọn rồi trang điểm tới thỉnh an Thái phu nhân. Sắp xếp cho bọn người dưới xong, nàng lại dặn dò Ánh Tuyết: “Đưa Nguyệt Linh tới đây.”

Nguyệt Linh hiện là đại a hoàn của Vu Thu Nguyệt. Vào hôm chuyện xảy ra, chắc chắn cô ta có mặt ở đó. Hôm ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô ta nhất định biết rõ.

Không lâu sau, Ánh Tuyết đưa Nguyệt Linh đến phòng Tưởng Nhược Nam.

Nguyệt Linh quỳ trước mặt nàng, mặt sưng đỏ, đầu tóc rối loạn, quần áo xộc

xệch, rõ ràng vừa rồi đã chịu khổ không ít.

Cô ta run rẩy, vừa khóc vừa nói: “Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng, nô tỳ chẳng biết gì hết, nô tỳ không biết sao di nương lại có những thứ ấy, nô tỳ thật sự là không biết chút gì hết.”

Tướng Nhược Nam nhìn cô ta nói: “Giờ ta hỏi người vài câu, người hãy trả lời cho thật, nếu không, hậu quả thế nào, người biết rồi đây.”

Nguyệt Linh dập đầu lia lịa: “Chỉ cần là việc nô tỳ biết, nô tỳ tuyệt đối không dám giấu phu nhân.”

“Ta hỏi ngươi, hôm đó đã xảy ra chuyện gì, Vu di nương sao lại cho người đánh Liễu Hồng?”

Vu Thu Nguyệt cũng không phải người dễ xúc động, sao lại làm ra việc như thế?

Nguyệt Linh ngừng khóc, bập bõm kể lại: “Hôm ấy Thanh di nương đến thỉnh an Vu di nương. Di nương bảo nô tỳ và Liễu Hồng ra ngoài, hai người họ ở trong phòng không biết đã nói những gì, rồi nghe thấy tiếng “bốp” một cái, sau đó là tiếng kêu thất thanh của Thanh di nương. Nô tỳ và Liễu Hồng lập tức xông vào, thấy Thanh di nương mặt mày trắng nhợt

nằm dưới đất, trên mặt còn in dấu năm ngón tay bị đánh. Liễu Hồng chất vấn di nương tại sao lại đánh Thanh di nương, di nương nói Thanh di nương tự đánh vào mặt mình, Thanh di nương chỉ khóc, cũng không tranh cãi. Liễu Hồng đương nhiên là không tin, đừng nói Liễu Hồng, ngay cả nô tỳ cũng không tin, trên đời này làm gì có ai tự vả vào mặt mình chứ? Liễu Hồng đối đáp với di nương mấy câu, di nương nổi giận, nói Liễu Hồng không có trên có dưới, bèn sai nô tỳ đánh Liễu Hồng. Liễu Hồng không phục, không chịu cho nô tỳ đánh, và rồi bắt đầu vật lộn với nô tỳ. Thanh di nương bò dậy kéo Liễu Hồng ra, nhưng không biết làm sao, Liễu Hồng đột nhiên va vào chiếc

rương lớn, cửa rương bật mở, sau đó...
tà tượng và bùa chú liền lăn ra ngoài.
Khi ấy mặt di rương tái nhợt cả đi.”

Tướng Nhược Nam chăm chú nghe,
“Những gì người nói đều là sự thật?”

Nguyệt Linh vội đáp: “Nô tỳ không
dám có nửa câu dối trá. Sau đó, Liễu
Hong cầm những thứ ấy tới mách Thái
phu nhân. Không lâu sau, Thái phu nhân
đưa rất nhiều người tới kiểm tra phòng
của di rương, còn trói nô tỳ chất vấn
chuyện của di rương, nhưng nô tỳ làm
sao mà biết được? Nô tỳ thật sự không
biết gì. Trước kia đều do Lệ Châu hầu hạ
di rương.”

Nói xong lại liên tục đập đầu xin tha mạng, Tưởng Nhược Nam biết có hỏi nữa cũng không biết thêm được gì, bèn bảo Ánh Tuyết đưa cô ta ra, bôi thuốc cho cô ta.

Nguyệt Linh ra ngoài rồi, Tưởng Nhược Nam ngồi nguyên ở bàn đăm chiêu suy nghĩ.

Vậy cái tát đó rốt cuộc là Vu Thu Nguyệt đánh hay Thanh Đại tự đánh? Nếu là Thanh Đại tự đánh thì mục đích của nàng ta hình như là muốn cố ý khích Liễu Hồng và Vu Thu Nguyệt tranh chấp. Tại sao nàng ta lại phải làm như thế?

Mắt Tưởng Nhược Nam bỗng sáng lên. Lẽ nào, nàng ta sớm đã biết trong rương của Vu Thu Nguyệt có những thứ đồ ấy? Nhưng nếu Vu Thu Nguyệt thật sự dùng tà thuật thì chắc chắn là giấu kín như bưng, ngay cả a hoàn thân cận của cô ta còn không biết, Thanh Đại làm sao lại biết? Nói thế thật không thuận tí nào, nàng thân là chủ mẫu của Cận gia, vậy mà lại chẳng hay biết gì.

Hay, tất cả chỉ là trùng hợp? Nếu là trùng hợp thì có lý hơn, nhưng nói gì thì nói vẫn thấy kỳ lạ.

Trong Nghênh Hương viện.

Liễu Hồng vào phòng nói với Thanh Đại đang nằm trên sập, sắc mặt trắng bợt: “Di nương, vừa rồi nô tỳ nghe nói, Ánh Tuyết đã đưa đại a hoàn Nguyệt Linh của Vu di nương tới Thu Đường viện rồi.”

Trong mắt Thanh Đại lóe lên một tia lạnh lùng, phu nhân đang nghi ngờ chuyện này? Vị Hầu phu nhân này hình như vẫn không yên tâm về “ta”.

Nhưng nàng ta lập tức nở một nụ cười

dịu dàng: “Xảy ra chuyện lớn như thế, phu nhân đương nhiên phải tra hỏi.”

Liễu Hồng vừa vén chăn cho Thanh Đại, vừa nói: “Như thế cũng tốt, Vu di nương cứ đánh di nương hết lần này tới lần khác. Hôm kia người còn ngăn nô tỳ không cho nô tỳ nói, hôm nay phu nhân chắc chắn sẽ biết mọi chuyện qua Nguyệt Linh. Đến khi ấy tội càng thêm tội, Hầu gia nhất định sẽ tống Vu di nương tới biệt trang, sau này chẳng còn ai dám bắt nạt di nương nữa.”

Liễu Hồng từ sau khi theo hầu Thanh Đại, Thanh Đại chưa bao giờ đối xử hay coi cô ta như kẻ hầu người hạ, có đồ gì

tốt cũng không quên phần cô ta, khiến cô ta rất cảm kích, vì vậy càng thêm tận tâm tận lực với Thanh Đại.

Thanh Đại thở dài: “Thực ra Vu di nương cũng rất đáng thương, vết thương của ta chắc không liên quan gì đến Vu di nương đâu.”

“Di nương quá tốt bụng rồi, vì vậy mới bị cô ta bắt nạt.”

Thanh Đại ngoài mặt thì dịu dàng cười cười, nhưng trong lòng thì thâm cười nhạt. Nếu như để Liễu Hồng biết vì muốn trừ trị Vu Thu Nguyệt, nàng ta đã phải theo dõi Vu Thu Nguyệt suốt hai

ngày, đến tối còn không được ngủ mới tìm được tử huyết của cô ta thì không hiểu Liễu Hồng sẽ nghĩ gì? Vốn muốn lấy mạng của Vu Thu Nguyệt cơ, nhưng dù sao cô ta cũng đang mang cốt nhục của Cận gia, Lệ Châu vừa chết, nếu cô ta lại chết nữa thì bản thân nàng ta khó tránh bị nghi ngờ. Lần này chỉ đuổi được cô ta tới biệt trang, coi như dễ dàng cho cô ta quá rồi.

Cô ta nên cảm thấy may mắn vì mình còn tốt số, động đến “Yêu Hồ” mà mẫu tử vẫn bình an.

Gần trưa, Cận Thiệu Khang mới đón phu thê Ninh Vương về Hầu phủ.

Đầu tiên là Thái phu nhân dẫn theo cả gia đình tới hành lễ với Ninh Vương và Ninh Vương phi; sau đó, Ninh Vương cùng Ninh Vương phi lại hành lễ văn bái với Thái phu nhân.

Cận Yên Nhiên mặc một chiếc áo mới, bên ngoài khoác áo thêu những bông hoa lớn bằng chỉ vàng, phía dưới là váy màu trắng thêu hoa, tóc chải kiểu song phượng, trên đó cài ba chiếc trâm vàng nạm ngọc, đuôi tóc còn ghim một bông hoa bằng ngọc phỉ thúy màu xanh khảm vàng. Vinh hoa cao quý, từng hành

động lời nói đều thể hiện khí chất của Vương phi.

Tướng Nhược Nam lẳng lặng quan sát Ninh Vương, chỉ thấy hắn khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, thân hình cao ráo rắn chắc, da hơi trắng, tướng mạo anh tuấn, ngôn ngữ cử chỉ có sự kiêu ngạo của quý tộc nhưng cũng không khiến người ta phải ghét bỏ.

Hành lễ xong, Cận Thiệu Khang giới thiệu mọi người trong nhà với Ninh Vương. Sau một hồi chào hỏi vắn vắn, Cận Thiệu Khang cùng Ninh Vương ngồi uống trà trò chuyện, Cận Yên Nhiên theo Thái phu nhân và các nữ quyến khác về

Tùng Hương viện.

Thái phu nhân cho Triệu di thái thái, Vương thị cùng Thanh Đại lui ra, chỉ giữ Tưởng Nhược Nam ở lại.

Cận Yên Nhiên nhân lúc không có ai, bèn quỳ xuống hành đại lễ với Thái phu nhân. Thái phu nhân thấy con gái với bộ dạng cao quý quỳ lạy dưới chân mình thì mắt ươn ướt nước, “Được rồi, mau đứng dậy đi, giờ con đã là Vương phi cao quý, là người của Hoàng gia, còn quỳ xuống hành lễ với ta là không thích hợp.”

Cận Yên Nhiên ngẩng đầu lên, nhìn mẫu thân, ghen ngào đáp: “Cho dù giờ

con gái có mang thân phận gì thì vẫn là con gái của mẹ, mẫu thân nhận quỳ lạy của con gái là việc hết sức bình thường trong trời đất này.”

Tướng Nhượng Nam bước tới, đỡ Cận Yên Nhiên đứng dậy, “Chẳng mấy khi về nhà, ở lại một lát đã phải đi rồi, không nhân cơ hội nói chuyện với mẫu thân còn khiến mẫu thân rơi lệ coi sao được?”

Cận Yên Nhiên lau nước mắt rồi mới đứng dậy, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Thái phu nhân.

Thái phu nhân nắm tay con gái, ngắm con thật kỹ, thấy gương mặt con hồng

hào, tinh thần rạng rỡ, nhìn thì có vẻ không phải chịu ảm ức gì khi ở vương phủ, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm hơn, “Yên Nhiên, ở vương phủ có ổn không? Vương gia đối với con có tốt không? Những người phụ nữ khác của Vương gia có dễ gần không? Tẩu tẩu con không phải người ngoài, nói không chừng còn có thể tham mưu giúp con đấy, đừng lo lắng, nói cho chúng ta nghe xem nào.”

Cận Yên Nhiên mặt ửng hồng, cúi đầu, khẽ nói: “Vương gia đối với con rất tốt, ba ngày nay đều ở phòng con. Ngày thứ hai đã gọi trác phi Tĩnh Nhân giao sổ sách và chìa khóa vào tay con. Trước khi con về vương phủ, mọi việc trong phủ

đều do Tĩnh Nhân quản lý. Ban đầu con còn tưởng Tĩnh Nhân sẽ không chịu giao ra, không ngờ nàng ta không nói không rằng, đích thân đưa tới tận phòng con, còn nói, dù Vương gia không yêu cầu, nàng ta cũng sẽ giao lại cho con. Trước kia vì trong phủ chưa có nữ chủ nhân, giờ con đã vào phủ rồi, trở thành nữ chủ nhân của vương phủ, đương nhiên mọi việc trong phủ phải do nữ chủ nhân cai quản mới hợp quy tắc.”

Ninh Vương sớm đã chuyển khỏi cung về phủ riêng, sinh mẫu của hắc Khương thái phi đương nhiên vẫn ở trong cung. Trong phủ Ninh Vương không có trưởng bối, vì vậy Cận Yên Nhiên vừa về đã

phải cai quản mọi việc.

Cận Yên Nhiên nói tới đây thì dừng lại, rồi tiếp tục, “Con thấy Tĩnh Nhân trắc phi ăn nói hòa nhã, thấu tình đạt lý, hiểu biết. Hai trắc phi còn lại con cũng đã gặp rồi, đều rất giữ phép tắc lễ nghi, đối với con cung kính. Con nghĩ họ đều là những người không khó tiếp xúc. Còn về những thị thiếp khác, địa vị thấp kém, càng không có gì phiền phức.”

Thái phu nhân chau mày: “Biết người biết mặt khó biết lòng. Con cũng đừng qua loa quá, trắc phi Tĩnh Nhân cai quản mọi việc trong vương phủ lâu như thế, không biết đã có được bao nhiêu lợi lộc

từ việc ấy. Giờ bỗng dưng phải giao lại cho con, mà cô ta lại cam tâm tình nguyện như thế thì thật không bình thường. Con phải cảnh giác một chút, cẩn thận cô ta giở trò sau lưng. Quản sự trong phủ có lẽ đều là người của cô ta, chuyện trong vương phủ, cô ta quen thuộc hơn con, nếu muốn can thiệp thì cũng chẳng khó khăn gì.” Thái phu nhân mắt lóe sáng: “Từ từ thay hết người của cô ta đi, phải thật khéo léo, con cũng phải để ý tới việc của vương phủ để mau chóng nắm bắt mọi chuyện. Đừng để Vương gia thất vọng về con. Ngộ nhớ con làm sai chuyện gì, khiến Vương gia cảm thấy con không thể quản nổi vương phủ, lại đem quyền lực trong tay con

chuyên đi, thì khi con muốn đoạt lại sẽ rất khó đấy.”

Thái phu nhân dù sao cũng là chủ mẫu của Hầu phủ bao nhiêu năm như thế, nên ngay lập tức hiểu ra tình trạng của con gái.

“Mấy năm nay, ta cũng đã dạy con việc quản gia, nhưng Hầu phủ không bằng vương phủ, tình hình ở vương phủ phức tạp hơn nhiều, con không được để xảy ra sơ suất gì.”

Tướng Nhược Nam rất đồng cảm, Hầu phủ tình hình thế nào chứ? Khi Cận Yên Nhiên học quản gia thì Hầu lão gia

đã mất rồi, di nương trong Hầu phủ cũng chỉ còn lại Triệu di thái thái yên ổn mà sống qua ngày, huynh đệ tử muội hoặc đã xuất giá, hoặc ngoan ngoãn thật thà không dám gây chuyện, ca ca của Cận Yên Nhiên lại vô cùng thương yêu em gái. Người trong Hầu phủ ít nên mọi chuyện đương nhiên cũng đơn giản hơn. Cận Yên Nhiên chưa từng phải tiếp xúc với chuyện lá mặt lá trái bao giờ, mang một trái tim thuần khiết mà lớn lên, quản gia tính toán thì còn có thể làm được, nhưng bảo đối phó với âm mưu phức tạp của những người trong vương phủ, liệu nàng ta có làm được không?

Nếu nói những trắc phi, thị thiếp trong

vương phủ người nào người nấy an phận thủ thường, Tưởng Nhược Nam nàng là người đầu tiên không tin. Bao nhiêu phụ nữ như vậy mà chỉ có một người đàn ông, không tranh giành sao được sủng ái? Không được sủng ái thì làm sao có con? Có con rồi càng phải tranh, nếu không sao có tiền đồ? Đều ngoan ngoãn thật thà, nhường mọi thứ tốt đẹp cho người khác ư? Tưởng Nhược Nam lớn bằng từng này, chưa từng thấy ai tốt bụng như vậy. Đến một Việt nữ làm nghề ca kỹ không nơi nương tựa như Thanh Đại mà còn biết đem tính mạng của mình ra đánh cược nữa là.

Cận Yên Nhiên giống như đứa trẻ mới

học bơi, từ khu vực dành cho trẻ con bỗng dưng bị ném xuống phần bể dành cho người lớn, hoàn toàn không biết nước ở chỗ ấy sâu bao nhiêu, nguy hiểm ra sao, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm.

Cận Yên Nhiên rõ ràng là không nhận ra hoàn cảnh bây giờ của mình, nàng ta nói: “Con cảm thấy Tĩnh Nhàn trác phi không giống loại người đó. Nàng ta sợ con không hiểu chuyện trong vương phủ, mấy ngày nay còn kể cho con nghe về vương phủ. Có chỗ nào con không hiểu, nàng ta còn nói rất chi tiết. Nếu nàng ta có tâm tư ấy thì hà tất phải giúp con, cứ ngồi mà đợi con phạm lỗi là xong mà.”

Tưởng Nhược Nam buồn bã thở dài trong lòng một tiếng, đưa trẻ ngốc nghếch. Cô ta làm vậy là đang thăm dò muội, có chỗ nào không hiểu muội đều đi hỏi cô ta, muội có yếu điểm gì cô ta đều nắm được hết.

Thái phu nhân nhìn con gái một cái, định nói gì lại kìm lại, chỉ bảo: “Sau này con có chỗ nào không hiểu thì cứ đi hỏi Dương ma ma. Bà ấy là người bồi giá ta đặc biệt chọn cho con, kinh nghiệm phong phú. Con chỉ được tin bà ấy, chuyện gì khó quyết định thì cứ bàn với bà ấy. Ngoài Dương ma ma ra, con không được tin ai hết.” Giọng nói có

phần nghiêm khắc.

Cận Yên Nhiên cúi đầu: “Con biết rồi.”

Thái phu nhân quay sang hỏi Tưởng Nhược Nam: “Tĩnh Nhân là con gái nhà ai?”

Tưởng Nhược Nam đáp: “Là đích nữ của Thẩm đại nhân trong Hộ bộ Lang trung, hai trắc phi kia, một người là con gái của Lưu đại nhân - chủ sự Công bộ, một người là con gái Trương Ti Nghiệp của Quốc Tử Giám, cả hai trắc phi này đều là thứ nữ. Thân phận những thị thiếp khác không đáng nhắc tới. Điều cần chú

ý là, Tĩnh Nhân trắc phi ở lần tuyển chọn tú nữ trước, Ninh Vương cũng đứng ra chọn rồi xin Hoàng thượng ban cho. Chỉ có điều chắc Hoàng thượng chê gia thế của trắc phi Tĩnh Nhân không xứng với Hoàng gia nên mới chỉ hôn làm trắc phi. Nhưng ba năm nay đều rất đắc sủng, lại thêm nàng ta thiên tư thông minh, nhanh nhẹn giỏi giang, vì vậy mới được cai quản mọi việc trong vương phủ. Hiện đã có một trai một gái.”

Thái phu nhân thấy Tướng Nhược Nam trả lời trôi chảy, rất hài lòng, “Không ngờ con lại quan tâm tới chuyện của Yên Nhiên như vậy.”

Tướng Nhược Nam đáp: “Muội muội của nhà mình thì phải quan tâm hơn mới đúng.” Cũng may trước kia nàng hiểu được chút ít về tình hình của vương phủ, nếu không hôm nay Thái phu nhân hỏi, không trả lời được, lại chẳng bị trách không quan tâm tới cô em chồng này hay sao? Chỉ sợ trong lòng bà sẽ lại đề ý việc này.

Làm con dâu người ta chẳng dễ chút nào...

Thái phu nhân trầm ngâm: “Hoàng gia phép tắc nghiêm ngặt, cho dù nàng ta có sinh được thứ trưởng tử cũng chẳng làm gì được. Chỉ cần Yên Nhiên sinh được

đích tử thì danh chính ngôn thuận sẽ là thế tử. Có điều ngộ nhớ nàng ta giành được việc chăm lo sổ sách cai quản vương phủ, nắm vương phủ trong tay thì chuyện sẽ rơi vào bế tắc. Vì vậy Yên Nhiên...” Bà nhìn Cận Yên Nhiên, nghiêm sắc mặt nói tiếp, “Con đừng bao giờ nhẹ dạ tin vào cô ta, không được để cô ta biết bất cứ chuyện gì của con, ngoài ra phải hết sức tìm cách lôi kéo hai trắc phi còn lại, mọi việc trong vương phủ phải giải quyết thỏa đáng, đừng để cô ta có bất kỳ cơ hội nào.”

Cận Yên Nhiên như bị những lời của mẫu thân làm cho khiếp sợ, mặt trắng bệch, “Con biết rồi, mẫu thân.”

Thái phu nhân gật đầu, nói với Tưởng Nhược Nam: “Con đưa nó ra ngoài đi dạo, ta có vài lời muốn nói với Dương ma ma.”

Dương ma ma là ma ma bồi giá của Cận Yên Nhiên, Tưởng Nhược Nam biết Thái phu nhân muốn tìm hiểu tình hình trong vương phủ qua Dương ma ma. Sợ Dương ma ma khó nói khi có mặt Yên Nhiên nên mới bảo nàng đưa Yên Nhiên đi dạo.

Tưởng Nhược Nam đưa Cận Yên Nhiên tới Thu Đường viện.

Tưởng Nhược Nam kéo nàng ta ngồi lên sập, rồi gọi Ánh Tuyết mang trà nóng vào.

Cận Yên Nhiên nhấp một ngụm trà, đặt tách trà bằng sứ màu trắng với màu hoa ngũ sắc lên trà kỷ, sau đó nói với Tưởng Nhược Nam: “Tẩu tẩu, lẽ nào đúng như những gì mẹ vừa nói, Tĩnh Nhàn trác phi là người đáng sợ như thế sao? Hai người đều chưa gặp nàng ta, vì vậy không hiểu, từ trên xuống dưới khắp người nàng ta không tìm được điểm nào đáng để ghét...”

Tưởng Nhược Nam bình tĩnh ngắt lời Cận Yên Nhiên: “Yên Nhiên, trước kia

muội có thấy Vu di nương đáng ghét không?”

Cận Yên Nhiên im bất.

Tưởng Nhược Nam nắm tay nàng ta, khẽ nói: “Yên Nhiên, có những lời ta nói rồi muội sẽ cho rằng ta lảm chuyện, nhưng muội là muội muội mà Hầu gia thương yêu nhất, ta là tẩu tẩu của muội, cho dù muội không muốn nghe, ta cũng vẫn phải nói.”

“Trước kia muội ở nhà là đại tiểu thư, cho dù muội có nhìn nhầm ai, tin nhầm ai, cũng chẳng sao hết. Bởi vì họ và muội không có quan hệ lợi ích, nên chẳng

ảnh hưởng gì nhiều tới muội. Nhưng những người phụ nữ trong vương phủ, nếu muội lơ là thì sẽ có lúc muội phải chịu khổ chịu tội, thà tin là nó xấu còn hơn tin là nó tốt. Cho dù họ có tốt thật hay không, muội cũng không được gần gũi họ quá mức. Bề ngoài muội có thể xưng tử gọi muội với họ, thân thân mật mật, nhưng trong lòng muội quyết không được tin bất kỳ ai trong số họ. Đối với ai cũng nên có tâm lý cảnh giác đề phòng. Muội làm sao biết được họ có phải là loại người như Vu di nương hay không?”

“Còn nữa, nhất định phải giữ thật chặt trái tim của Vương gia. Trong phủ có bao nhiêu phụ nữ như vậy, khó tránh Vương

gia phân tâm, muội phải để Vương gia biết rằng, muội mới là người thực sự quan tâm tới Vương gia. Ngoài những việc trong cuộc sống hàng ngày muội phải tận tâm tận lực ra, muội cũng nên bớt chút thời gian quan tâm tới Khương thái phi, lễ tiết nhất định phải vào cung thăm thái phi. Bình thường nếu có cơ hội cũng hãy vào thăm bà ấy, giúp bà ấy giải khuây, tấm lòng này của muội sớm muộn gì Ninh Vương cũng biết, người sẽ ghi nhớ ưu điểm của muội. Sau này cho dù muội sai sót, Vương gia sẽ đứng về phía muội, rộng lượng hơn với muội.”

Muốn chiếm được một vị trí trong trái tim Ninh Vương khi ngài ấy có quá nhiều

phụ nữ như thế, đành phải hy sinh nhiều hơn, nhẫn nhịn nhiều hơn. Nếu đứng trên góc độ một cô gái thời hiện đại mà nói thì việc này thật ảm ức hết sức. Nhưng ở xã hội nam quyền là tối thượng này, chỉ có cách ấy mới có thể mỉm cười tới phút chót.

Nhưng nàng rõ ràng là biết những việc này lại không làm được. Nàng từng được hưởng nền giáo dục của thời hiện đại nên không có tư tưởng tam tòng tứ đức. Tất cả mọi hy sinh và nhẫn nhịn của nàng đều có giới hạn. Nàng không cho rằng được cười như vậy tới phút cuối cùng thì nụ cười còn có ý nghĩa, nàng có dũng khí để gánh vác mọi hậu quả. Thế nhưng Cạn

Yên Nhiên không giống nàng, nàng ta là người của thời đại này, nàng ta có những tư tưởng thâm căn cố đế của thời đại, con đường này mới là con đường phù hợp với nàng ta nhất.

Những lời từ tận đáy lòng như thế khiến Cận Yên Nhiên cảm động vô cùng, nàng ta nắm tay Tưởng Nhược Nam, ghen ngào nói: “Cũng chỉ có những người thật sự quan tâm đến muội mới nói những lời ấy. Tẩu tẩu, trước kia muội thiên vị Vu di nương, đã hiểu làm tẩu tẩu nhiều, năm lần bảy lượt đối đầu với tẩu tẩu, tẩu tẩu không trách muội chứ?”

Tưởng Nhược Nam cười cười, dịu

dàng đáp: “Yên Nhiên, còn nhớ lúc chúng ta cùng đối phó với Từ Uyển Thanh chứ? Khi ấy muội ghét ta như vậy, nhưng lúc quan trọng nhất muội vẫn đứng ra giúp ta, bởi vì sao? Vì muội biết, chúng ta là người một nhà, người một nhà thì phải tương trợ lẫn nhau.” Sau đó nàng vờ như giận dữ nói: “Muội từng mấy lần giúp Vu di nương đối đầu với ta, ta nói không giận thì là giả, nhưng ta cũng biết, muội là người tốt. Sau này, muội làm Vương phi rồi phải chịu khó chăm sóc quan tâm tới ta nhiều hơn, coi như bù đắp.”

Cận Yên Nhiên phì cười trong nước mắt, “Tẩu tẩu nói mãi nói mãi lại không

ngghiêm túc rồi.”

Buổi trưa, mọi người cùng ăn cơm. Trong bữa ăn, Ninh Vương gấp cho Yên Nhiên mấy món mà nàng thích, điều này khiến Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang yên lòng hơn, Ninh Vương đúng là vẫn rất thích Cận Yên Nhiên.

Sau bữa cơm, hai người ngồi thêm một lát rồi đứng dậy cáo từ. Cận Yên Nhiên nghĩ đến việc từ nay về sau không thể thường xuyên về nhà mẹ đẻ nữa, lúc đi cứ cầm tay Thái phu nhân mà khóc. Thái phu nhân cười, mắng yêu: “Con gái ngốc ngếch, khóc gì chứ, tới Tết chẳng phải sẽ lại về rồi sao?”

Ninh Vương đứng bên cạnh an ủi: “Đúng, khi ấy ta sẽ cùng nàng về nhà là được mà.”

Lúc đó, Cận Yên Nhiên mới đỏ mặt lau nước mắt. Hai người lên xe rồi, Cận Thiệu Khang tiễn họ về vương phủ.

Sau khi họ đi, Thái phu nhân bèn dặn Tướng Nhượng Nam: “Cho người đi mời người nhà Vu gia tới, hôm nay phải giải quyết chuyện của Vu Thu Nguyệt. Ngày nào cô ta còn chưa đi, ngày ấy ta vẫn không thể yên tâm. Ai biết được lúc nào cô ta sẽ lại nảy sinh tâm tư độc ác gì đó.”

Tướng Nhượng Nam khẽ thở dài, đích thân viết một lá thư, sai người đưa cho Vu phu nhân.

Giờ Tuất tối đó, xe ngựa của Vu phu nhân đỗ ở cửa mé của Hầu phủ. Vu phu nhân cùng mấy a hoàn được đưa đến Tùng Hương viện.

Trong thư, Tướng Nhượng Nam viết cũng rất nhẹ nhàng. Nàng mời Vu phu nhân giờ Tuất đến Hầu phủ một chuyến, có vài việc liên quan đến Vu di nương cần thương lượng với bà ta. Vu phu nhân sau khi nhận được thư của Tướng Nhượng Nam, tim đập thình thịch, không biết là

chuyện gì. Những chuyện thế này lão gia không tiện ra mặt, đích nữ làm thiếp, vào đến Hậu phủ là phải cúi đầu trước người ta rồi. Muốn gọi đại ca nhà mẹ đẻ cùng đến chống lưng giúp, nhưng không biết vì sao, trước đó rất lâu, đại ca Vương Quang cứ thấy bà là tránh không gặp, đến nhà cũng chẳng tìm thấy người. Lần này cho người tới mời, Vương Quang cũng cáo bệnh không tiếp, khiến Vu phu nhân thấy lạ, trong lòng bỗng có dự cảm xấu.

Vào Tùng Hương viện, thấy Thái phu nhân ngồi ở chính giữa, Cận Thiệu Khang ngồi ở ghế đầu, bên cạnh là một người con gái dung mạo thanh tú, vẻ mặt điềm đạm. Nghĩ chắc đây là Tưởng

Nhược Lan, người đã cướp hết mọi thứ của con gái mình, Vu phu nhân bất giác liếc nhìn nàng nhiều hơn, thầm lẩm bẩm trong lòng, rõ ràng không đẹp bằng con gái mình, mà sao con gái mình lại thua vào tay cô ta? Đứng sau Tưởng Nhược Nam còn có một nữ tử vô cùng xinh đẹp, bộ dạng dịu dàng hiền thực, Vu phu nhân thầm nghĩ, đây chắc là ca vũ do Hoàng đế ngự ban.

Vu phu nhân bước lên phía trước hành lễ với Thái phu nhân, Cận Thiệu Khang và Tưởng Nhược Nam. Thái phu nhân lúc này nhìn Vu phu nhân đã không có cảm tình, nhưng vẫn phải giữ lễ nên cũng miễn cưỡng mỉm cười chào hỏi bà ta vài

câu. Sau đó mời Vu phu nhân ngồi sang một bên, gọi a hoàn dâng trà.

Vu phu nhân vừa ngồi xuống bèn hỏi ngay: “Không biết Thái phu nhân cho gọi tôi tới là có việc gì?”

Thái phu nhân cười diềm đạm: “Vu phu nhân, từ sau khi con gái phu nhân gả vào Hầu phủ, Cậ gia chúng tôi xưa nay chưa từng bạc đãi nàng ta, đồ ăn đồ mặc dù không phải loại tốt nhất nhưng cũng quyết không thua kém gì so với đồ dùng của chính thất. Nhưng con gái bà thực sự đức hạnh khiêm khuyết, Cậ gia chúng tôi không thể giữ nàng ta ở lại phủ nữa, không muốn Vu gia bất ngờ nên phải mời

Vu phu nhân tới làm chứng chuyện này.”

Vu phu nhân không ngờ Thái phu nhân lại mở lời thẳng thắn như thế, sắc mặt lập tức trắng bệch, kinh ngạc kêu lên: “Thái phu nhân nói vậy là có ý gì? Ai mà không biết con gái chúng tôi hiểu biết đoan trang hiền thực, sao câu ‘đức hạnh khiếm khuyết’ lại dùng để nói về con gái chúng tôi được? Thái phu nhân có phải nhầm lẫn rồi không?”

Sau đó quay đầu sang nhìn Cận Thiệu Khang, vẻ mặt như rất đau lòng: “Hầu gia, trước kia Thu Nguyệt vì tình cảm dành cho Hầu gia quá sâu đậm, không tiếc thân đích nữ mà chịu ảm ức làm

thiếp, nay Hầu gia sao có thể đôi xử với Thu Nguyệt như vậy? Ngài sao xứng với tấm chân tình mà Thu Nguyệt dành cho ngài đây?”

Cận Thiệu Khang ngẩng đầu lên nhìn Vu phu nhân một cái, nhưng vì nể mặt bà ta thân phận trưởng bối, nên không nói gì. Có điều Thái phu nhân ngồi ở ghế chủ thì lại nghe không lọt tai những lời Vu phu nhân trách mắng con trai mình.

“Vu phu nhân, có lẽ bà còn chưa biết, con gái bà dùng mê hương để sai khiến a hoàn dụ dỗ Hầu gia đâu nhỉ? Tình cảm sâu sắc tới mức ấy thật khiến chúng tôi cảm động vô cùng, nói đến việc âm ức

về Hầu phủ làm thiếp...” Thái phu nhân cười nhạt: “Ban đầu đúng là Cận gia có ý tuyển con gái bà làm chính thất, nhưng sau có biến, con gái bà tự ý chạy tới tìm Hầu gia khóc lóc đòi về làm thiếp. Nay hãy nghĩ lại xem, hành động đó sao có thể gọi là hiểu biết đoan trang hiền thực, xem ra không phải lời đồn đại nào cũng đáng tin.”

Tưởng Nhược Nam đứng bên cạnh, im lặng lắng nghe, suýt nữa không nín được mà phì cười thành tiếng, thì ra Thái phu nhân cũng có thể cay nghiệt như vậy.

Sắc mặt Vu phu nhân hết trắng lại đỏ, một lúc sau mới thốt lên: “Không biết

Thu Nguyệt nhà tôi đã làm sai chuyện gì mà khiến Thái phu nhân tức giận như vậy, tôi thấy chắc do hiểu lầm thôi...”

Thái phu nhân cười nhạt, “Có phải hiểu lầm hay không, hãy hỏi con gái bảo bối của bà thì sẽ biết.” Nói xong sai Liễu Nguyệt đưa Vu Thu Nguyệt vào.

Một lúc sau, hai a hoàn đỡ Vu Thu Nguyệt đi vào, niệm tình cô ta đang mang thai, không tiện quỳ lạy, nên sai a hoàn mang một chiếc ghế dài vào cho cô ta ngồi.

Đây là lần đầu tiên Tưởng Nhược Nam gặp lại cô ta sau lần từ cung về, chỉ

thấy sắc mặt cô ta nhợt nhạt, ánh mắt trống rỗng, đầu tóc rối bời, quần áo trên người phối rất ngẫu nhiên hỗn loạn, hoàn toàn chẳng còn bộ dạng xinh đẹp tinh tế thường ngày.

Vu phu nhân lao tới, ôm chặt Vu Thu Nguyệt, khóc gọi: “Con của mẹ, sao con lại thành ra thế này?” Nói xong quay đầu nhìn Thái phu nhân: “Thái phu nhân, trong bụng Thu Nguyệt là cốt nhục của Cận gia, cho dù xảy ra chuyện gì, người cũng không nên để nó phải buồn phải khổ vào lúc này. Có chuyện gì đợi đứa trẻ sinh ra rồi hãy nói không được sao?” Rồi lại khóc xoa xoa bụng Vu Thu Nguyệt: “Con của mẹ, bụng to thế này rồi

còn không được nhà chồng thương yêu. Trời ơi, sao chân con sưng to thế... Đứa con đáng thương của mẹ..." Vu phu nhân khóc rống lên.

Vu Thu Nguyệt nãy giờ vẫn đờ đẫn bỗng dưng tỉnh lại, ôm lấy Vu phu nhân mà gào khóc: "Mẹ, mẹ, mẹ đến rồi, mẹ, Hài gia muốn đuổi mẹ con con đi! Mẹ, mẹ phải giúp con làm chủ."

Tưởng Nhược Nam nhìn cái bụng to của cô ta, rồi lại nhìn bàn chân sưng to như cục gạch của cô ta dưới gấu váy, bất giác thở dài, trong lòng bỗng cảm thấy cô ta thật đáng thương. Lúc này, Cận Thiệu Khang ngồi bên mới khẽ nói: "Đừng

mềm lòng, cô ta không đáng để nàng thương xót.”

Thái phu nhân chẳng bận tâm tới mẹ con họ, ra hiệu cho Liễu Nguyệt. Không lâu sau, Liễu Nguyệt cầm một tay nải màu đỏ vào ném xuống trước mặt Vu phu nhân, tay nải vừa tiếp đất thì bung ra, bên trong là bức tà tượng với khuôn mặt ghê rợn và mấy chục lá bùa.

Vu phu nhân ngừng bật tiếng khóc, sắc mặt trắng nhợt.

Thái phu nhân lạnh lùng lên tiếng: “Vu phu nhân, đã nhìn rõ chưa? Đây là những thứ chúng tôi tìm thấy trong phòng con

gái bà. Bà nói xem, nếu là bà liệu bà có chấp nhận để nàng dâu dùng tà thuật ở lại trong nhà mình không? Nếu không phải vì cô ta đang mang trong mình cốt nhục của Cận gia, ta nhất định sẽ đưa cô ta tới quan phủ. Đến khi ấy cô ta có kết cục thế nào, Vu gia nhà các người ra sao, bà chắc chắn hiểu hơn ai hết. Giờ ta không trả người về nhà họ Vu coi như đã rất nể mặt Vu gia rồi. Với bên ngoài ta sẽ nói Vu Thu Nguyệt bị bệnh, cần phải tĩnh dưỡng, cũng coi như đẹp mặt tất cả.”

Vu phu nhân biết chuyện này rất nghiêm trọng, không thể dễ dàng thừa nhận, vội vàng nói: “Thái phu nhân, những thứ này mặc dù phát hiện trong

phòng Thu Nguyệt, nhưng không chắc đã là của Thu Nguyệt. Không chừng có người muốn hại nó. Xin hỏi Thái phu nhân có tận mắt nhìn thấy không? Nếu không phải, thì do ai phát hiện?” Nói xong, lại hỏi Vu Thu Nguyệt: “Thu Nguyệt, con nói đi, là ai muốn hại con?”

Vu Thu Nguyệt bỗng tỉnh táo, vội quỳ xuống, cũng may hai hôm nay cô ta chưa thừa nhận những thứ đó là của mình.

“Thái phu nhân, hôm đó người đang giận nên khẳng định những thứ này là của con, cũng không có thời gian hỏi con. Những thứ này đúng là không phải của Thu Nguyệt, là có người muốn hại Thu

Nguyệt. Thật oan uổng quá!” Nói xong lại bắt đầu khóc.

Lúc này, Liễu Hồng đứng bên Thanh Đại bỗng lên tiếng: “Không ai hại di nương cả, là nô tỳ phát hiện ra. Nô tỳ và di nương của nô tỳ, còn cả a hoàn Nguyệt Linh của di nương tận mắt nhìn thấy những thứ này rơi ra từ trong rương quần áo của di nương. Bao nhiêu cặp mắt như thế, còn giấu được không?” Liễu Hồng từng là a hoàn trong viện tử của Thái phu nhân, vì vậy mới dám lên tiếng trước mặt Thái phu nhân.

Nghe Liễu Hồng nhắc đến Thanh Đại, lửa giận của Vu Thu Nguyệt lại bốc lên,

cô ta đứng dậy, bước lên phía trước hai bước, lao về phía Thanh Đại, cô ta chỉ vào Thanh Đại, vẻ mặt căm hận, nghiêng răng nghiêng lợi: “Là ngươi, chính là tiện nhân ngươi, đều là ngươi hại ta.” Vu Thu Nguyệt hét lên với Thái phu nhân: “Thái phu nhân, người đừng tin cô ta, cô ta không phải người tốt đâu! Cô ta rất nham hiểm, là cô ta hại con, Lệ Châu cũng do cô ta hại chết.”

Đợi bao nhiêu lâu, cuối cùng cũng đợi được đến màn mà Tưởng Nhược Nam mong chờ nhất. Thanh Đại có vấn đề hay không nàng không biết, nhưng hôm nay nàng nhất định phải khiến mọi người không còn tin tưởng vào Thanh Đại như

trước nữa.

Thanh Đại giống như bị Vu Thu Nguyệt làm cho sợ hãi, giật lùi về phía sau hai bước, tay ôm ngực, sắc mặt trắng nhợt.

Liễu Hồng thấy vậy bèn đứng chắn ra trước mặt Thanh Đại, lớn tiếng hét: “Vu di nương, di nương đừng ngấm máu phun người. Mọi người đều biết Thanh di nương vào phủ với hai bàn tay trắng, thời gian này ngoài chuyến đi tới Vân Khai tự cùng mọi người ra, Thanh di nương chẳng đi đâu. Thanh di nương lấy ở đâu ra những thứ này để ám hại Vu di nương chứ? Di nương nói Thanh di nương hại

chết Lê Châu thì lại càng đáng buồn cười hơn. Lê Châu nhìn còn to khỏe hơn Thanh di nương rất nhiều, khi cô ta chết, Thanh di nương còn đang bị thương nặng, sao có thể hại Lê Châu được? Nô tỳ cũng không biết tại sao di nương lại cứ nhắm vào Thanh di nương như thế, nhưng di nương đã nhiều lần bắt nạt Thanh di nương, Thanh di nương vì niệm người đang mang thai, không cho nô tỳ lên tiếng. Nay di nương lại nói những lời như thế này, vừa hay có dịp để Thái phu nhân và Hầu gia đứng ra giải thích cho phu nhân hiểu.”

Thanh Đại co rúm người phía sau Liễu Hồng, nước mắt tuôn rơi.

Vu Thu Nguyệt tức tới mức toàn thân run lên bần bật, chỉ vào Liễu Hồng mà mắng: “Hay cho nha đầu mồm nanh miệng nọc nhà người, ta thấy không chừng là chủ tớ các người liên kết với nhau để ám hại ta cũng nên.” Nói rồi lại quay sang Thái phu nhân: “Thái phu nhân, người đừng tin họ. Việt nữ này rất biết cách làm bộ làm tịch, nha đầu thân cận của cô ta cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì.”

Sắc mặt Thái phu nhân lập tức tối lại, Cận Thiệu Khang cũng không thể kiên nhẫn thêm được nữa.

Tướng Nhược Nam thâm thở dài, lần này Vu Thu Nguyệt quá đáng rồi Lẽ nào cô ta đã quên, Liễu Hồng vốn là người hầu của Thái phu nhân ư?

Thấy Thái phu nhân không thể nhẫn nhịn được định lên tiếng, Tướng Nhược Nam vội vàng lên tiếng trước: “Vu di nương, đừng vội vàng như thế, có phải mọi người không cho người cơ hội để nói đâu. Người cứ bình tĩnh lại, ngồi xuống, từ từ mà nói. Người là phụ nữ mang thai, không nên vì tức giận mà làm kinh động tới thai nhi trong bụng.” Nói xong nàng bảo Ánh Tuyết tới đỡ cô ta ngồi xuống, còn rót trà nóng cho cô ta uống.

Thái phu nhân đã bắt đầu thấy sốt ruột. Cho dù thế nào cũng phải để Vu Thu Nguyệt nói hết những gì cô ta muốn nói ra. Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang đều không phải người ngu xuẩn. Chỉ có điều Thanh Đại hành sự quá kín kẽ, biết đâu những lời của Vu Thu Nguyệt sẽ khiến họ nảy sinh nghi ngờ với Thanh Đại. Chỉ cần Thái phu nhân không còn tin tưởng Thanh Đại như trước nữa thì nhiều chuyện sau này cũng sẽ dễ dàng hơn.

Vu Thu Nguyệt nghe thấy lời khuyên của Tưởng Nhược Nam, nhất là câu cuối cùng, khiến cô ta lập tức bình tĩnh trở

lại. Kể ra thì, gần đây đưa con trong bụng cô ta cũng chẳng được dễ chịu thoải mái, có lẽ vì cô ta thường xuyên cúi gập mà ra. Cô ta phải bình tĩnh hơn, nếu động thai thật, sẽ chẳng còn gì để mất nữa.

Cô ta nhìn Tưởng Nhược Nam một cái, giống như có chút bất ngờ khi thấy nàng đứng lên nói giúp mình, nhưng giờ Vu Thu Nguyệt cũng chẳng còn quản được nhiều như thế nữa.

Thái phu nhân nghe Tưởng Nhược Nam nói vậy, nghĩ: Có mặt Vu phu nhân ở đây không thể không cho Vu Thu Nguyệt cơ hội biện giải. Lập tức, bà nuốt những lời định nói xuống.

Vu Thu Nguyệt uống xong trà, hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh lại sự kích động của tâm trạng, rồi mới nói: “Thái phu nhân, trước kia có rất nhiều việc vì con không có chứng cứ, lại sợ mọi người trách mắng con ăn nói hàm hồ nên con mới không nói ra. Nhưng chuyện đã đến nước này, con cũng chẳng quan tâm tới việc bị mọi người trách mắng nữa.” Cô ta ngẩng cao đầu, chỉ vào Thanh Đại: “Người phụ nữ này đúng là một tiểu nhân bỉ ổi, từ lâu con đã phát hiện ra sự bất thường của cô ta nên mới sai Lê Châu theo dõi cô ta. Nhưng Lê Châu lại chết một cách hết sức kỳ lạ, con nghĩ nhất định Lê Châu đã phát hiện ra điều gì đó

rồi mới bị cô ta sát hại. Hôm xảy ra sự việc, cô ta tới phòng con thỉnh an, con muốn ngồi riêng với cô ta để hỏi về việc của Lê Châu nên mới đuổi bọn người dưới ra ngoài. Nhưng không ngờ, chưa nói được hai câu, cô ta đã tự tát vào mặt mình, sau đó ngã lăn ra đất khiến a hoàn của cô ta tranh cãi với con. Sau đó hai a hoàn lao vào nhau, rồi va vào rương quần áo của con, những tà vật ấy mới rơi ra.”

Tướng Nhược Nam hỏi: “Người nói cái tát ấy là do Thanh di nương tự đánh? Như vậy nghe không đúng lắm.”

Liễu Hồng lập tức lên tiếng: “Đúng

vậy, rõ ràng là do Vu di nương đánh.”

Tưởng Nhược Nam hỏi Liễu Hồng: “Người có nhìn thấy Vu di nương đánh Thanh di nương không?”

Liễu Hồng ngăn ra: “Không tận mắt nhìn thấy... nhưng Thanh di nương sao có thể tự tát vào mặt mình chứ?”

Tưởng Nhược Nam gật gật đầu: “Người nói cũng phải. Đúng rồi, ta còn có một thắc mắc...” Nàng nhìn Vu Thu Nguyệt, “Bình thường chiếc rương lớn đó của người không khóa ư? Sao vừa đụng vào đã bung ra như thế?”

Trong mắt Thanh Đại bỗng thoáng hiện ra những tia nhìn sắc lạnh. Nàng ta chăm chăm nhìn Tưởng Nhược Nam, không ngờ cuối cùng lại để Tưởng Nhược Nam nắm được sơ hở. Vốn cứ tưởng chẳng ai để ý điểm này...

Vu Thu Nguyệt cười nhạt: “Phu nhân nói thật nực cười, trong ruộng lớn chỉ để mấy bộ quần áo, hàng ngày a hoàn đều dọn dẹp trong đó, nếu ta khóa...” Nói đến đây, Vu Thu Nguyệt chợt nhận ra, cô ta đứng phắt dậy, nhìn Thái phu nhân, vẻ mặt rất kích động, “Thái phu nhân, người nghĩ mà xem, nếu con thật sự dùng những tà vật ấy thì sao có thể để ở trong cái ruộng mà bọn a hoàn ngày nào cũng mở

ra được chứ, mà con sẽ tìm cách giấu đi, giấu thật kỹ. Chắc hẳn Thanh Đại đã bỏ những thứ ấy vào trong rương của con, sau đó tìm cách để con và a hoàn của cô ta tranh cãi, rồi a hoàn của cô ta mới phát hiện ra những vật đó.”

Nhắc đến mới thấy lạ, bình thường cô ta đều cất những thứ đó vào trong một cái rương và khóa lại. Cái rương bị khóa ấy cũng để rất nhiều đồ quý giá, người ngoài không thể mở được, sao đột nhiên những thứ ấy lại xuất hiện trong rương quần áo? Trước đó cô ta vẫn cứ nghĩ rằng do thời gian này mang thai nên trí nhớ giảm sút, tinh thần lơ là mới cất nhầm chỗ. Giờ mới nghĩ ra nhất định là

Thanh Đại đã giở trò. Nhưng có ai biết việc cô ta thờ tà thần ấy đâu? Ngay cả Lê Châu thân cận như thế mà còn không biết, sao Thanh Đại lại biết chuyện này?

Vu Thu Nguyệt nghĩ mãi vẫn không hiểu, nhưng giờ chuyện đó không còn quan trọng nữa rồi. Quan trọng là đã tóm được điểm sơ hở để hát lại chầu nước bản lên người Thanh Đại.

Thái phu nhân và Cận Thiệu Khang xem màn hỏi đáp giữa Tưởng Nhược Nam và Vu Thu Nguyệt xong, vô thức nhìn về phía Thanh Đại, trong lòng cũng đã nảy sinh nghi ngờ. Cận Thiệu Khang nhớ đến việc Tưởng Nhược Nam từng

hoài nghi việc Thanh Đại biết võ công. Nếu Thanh Đại biết võ thật thì chuyện trong rừng cây, chuyện Thanh Đại liều chết cứu hấn cùng với chuyện lần này, đều rất dễ giải thích. Người biết võ nếu muốn làm mấy việc gấp lửa bỏ tay người quý không hay thân không biết, dễ như trở bàn tay.

Lúc này Vu phu nhân thấy Thái phu nhân cũng đề lộ vẻ nghi ngờ, trong lòng vui mừng, bất luận thế nào, cũng không thể để bọn họ đưa Vu Thu Nguyệt đi. Nếu không, sinh đứa trẻ này ra chẳng phải cũng vô ích hay sao?

Vu phu nhân nghiêng chặt răng, “bộp”

một tiếng quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân: “Thái phu nhân, mong người minh xét, không thể để Thu Nguyệt nhà chúng tôi bị người ta ám hại, không thể để kẻ gian đắc chí.”

Thái phu nhân nhìn Thanh Đại, ánh mắt tối hằm đi, “Thanh Đại, con có gì để giải thích không?”

Tướng Nhược Nam nhìn Thanh Đại, không bỏ qua bất kỳ biểu hiện nào trên mặt cô ta. Cùng lúc đó, Cận Thiệu Khang cũng đang ngằm quan sát Thanh Đại, để ý nhất cử nhất động của cô ta, xem trong lúc hành động cô ta có thể hiện nào giống của một người biết võ hay không...

Thanh Đại ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Thái phu nhân, ánh mắt kiên định bất khuất. Cô ta quỳ thụp xuống, hướng về phía Thái phu nhân mà dập đầu: “Thái phu nhân, Thanh Đại không biết phải giải thích thế nào, nhưng Thanh Đại không làm bất cứ việc gì khuất tất cả. Nếu Thái phu nhân không tin, chi bằng hãy đưa Thanh Đại tới quan phủ, để quan phủ điều tra việc này.”

Những thứ đó vốn là của Vu Thu Nguyệt, nàng ta sợ gì chứ? Chỉ cần có thể chứng minh những thứ ấy là của Vu Thu Nguyệt, chuyện khác sẽ tự lộ ra thôi.

Vu Thu Nguyệt và Vu phu nhân cùng giật thót mình, Vu Thu Nguyệt chỉ thẳng vào Thanh Đại mà hét: “Chuyện này liên quan tới thể diện của Hầu phủ, sao có thể bị đồn đại ra ngoài? Người làm vậy là có ý gì?” Giọng có phần run rẩy.

Nhìn cảnh ấy, Tưởng Nhược Nam biết, những thứ đó đúng là của Vu Thu Nguyệt thật rồi. Có lẽ Thái phu nhân sẽ không nghi ngờ Thanh Đại nữa, nhưng Thiệu Khang thì sao? Tưởng Nhược Nam quay lại nhìn Cận Thiệu Khang, thấy hắn đang nhìn Thanh Đại, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Tưởng Nhược Nam thở phào nhẹ

nhỏm, ít nhất thì cô ta cũng khiến Thiệu Khang nghi ngờ... Sau này mỗi khi gặp mặt Thanh Đại, chắc chắn hẳn sẽ nảy sinh tâm lý đề phòng.

Thanh Đại ngẩng đầu lên lẳng lẳng nhìn Vu Thu Nguyệt: “Sao thế? Tỷ tỷ sợ ư? Tỷ tỷ có tật giật mình, vì vậy mới sợ. Thanh Đại cây ngay không sợ chết đứng, nên chẳng sợ gì cả.”

Nói xong, Thanh Đại quay đầu, nhìn Cận Thiệu Khang, mắt ầng ậng nước, trong ánh mắt tràn ngập sự tổn thương: “Hầu gia, ngài cũng nghi ngờ Thanh Đại ư?”

Cận Thiệu Khang nhìn cô ta, không đáp lời.

Thanh Đại thấy Cận Thiệu Khang im lặng, cô ta cúi đầu, bộ dạng đau lòng tuyệt vọng.

Thái phu nhân thấy phản ứng của Vu Thu Nguyệt, trong lòng cũng đã hiểu ra chân tướng, lập tức cười nói: “Để làm rõ chuyện này và cũng là để trả lại sự trong sạch cho Thu Nguyệt, Cận gia chúng ta không sợ mất mặt. Chỉ là một khi đưa tới quan phủ thì hậu quả không dễ lường.” Nói rồi, Thái phu nhân liếc Vu phu nhân một cái.

Cận Thiệu Khang cũng lên tiếng: “Chuyện này một khi đưa ra quan phủ, ta tin không tới hai ngày sẽ điều tra rõ ngọn ngành. Chỉ cần tra được nguồn gốc của tà tượng đó thì đương nhiên cũng sẽ biết ai là người đem chúng về đây.”

Mẹ con Vu Thu Nguyệt nghe Cận Thiệu Khang nói như thế, sắc mặt đều tái xanh cả lại, đặc biệt là Vu phu nhân. Bức tượng thần ấy là bà ta đích thân mang về. Nếu như quan phủ điều tra ra, không những bản thân bà ta bị liên lụy, mà còn liên lụy tới con trai và phu quân nhà mình.

Nghĩ đến đây, bà ta run sợ, đành hạ

quyết tâm, bà ta quay về phía Thái phu nhân dập mạnh đầu, khấn cầu: “Thái phu nhân, đừng đưa Thu Nguyệt tới quan phủ, chúng tôi nhận, chúng tôi nhận. Thái phu nhân, thứ đó chẳng phải là tà thuật gì, chỉ là tượng thần bình thường, chỉ cần ngày nào cũng quỳ lạy là có thể sinh con trai. Thật sự không phải thứ có thể hại người. Thu Nguyệt nhà chúng tôi chỉ vì muốn sinh con trai cho Hầu phủ, chứ không hề có ý ám hại ai hết.”

Vu Thu Nguyệt kêu lên thất thanh: “Mẹ...”

“Thu Nguyệt, thôi, nhận đi con, nếu để chuyện này lên quan phủ thì hậu quả khôn

lường.”

Thái phu nhân lại hỏi: “VẬY MẤY BÙA CHÚ ĐÓ LÀ THỂ NÀO?”

Vu Thu Nguyệt cúi đầu đáp: “Chỉ cần mỗi ngày uống một bát nước tro của bùa chú đó thì có thể sinh con trai. Thái phu nhân không tin hãy cho người đi điều tra.” Nói xong mới kể lại xuất xứ của tượng thần ấy.

Thái phu nhân tức tới mức ném vỡ chiếc chén trong tay, “LẠI DÁM DÙNG THỨ TÀ VẬT ẤY ĐỂ VẮY BẮN LÊN CỐT NHỤC CỦA CẬN GIA? CÁC NGƯỜI THẬT TO GAN!”

Vu Thu Nguyệt run rẩy ngã lăn ra đất.

Lúc này Thanh Đại lại ôm mặt bật khóc nức nở.

Thái phu nhân biết nàng ta tủi thân, bèn vội vàng an ủi: “Con ngoan, thật tủi thân cho con quá, giờ đã không còn ai nghi ngờ con nữa rồi.”

Vu Thu Nguyệt thấy vậy bèn điên cuồng gào lên: “Tiện nhân, là người hại ta, người đừng giả vờ nữa, người là kẻ xấu xa...”

Thái phu nhân không thể nhẫn nhịn

hơn được nữa, đột nhiên hét lớn: “Người đâu, kéo cô ta ra ngoài, ngày mai đưa về biệt trang.” Nói xong lại liếc nhìn Tưởng Nhược Nam: “Chuyện vốn hết sức đơn giản mà lại làm ra phức tạp thế này.”

Tưởng Nhược Nam cúi đầu, không nói không rằng, một tờ bùa chú bay đến bên chân nàng. Tưởng Nhược Nam nhặt lên, nhìn kĩ, thấy bùa chú được viết bằng hai màu thủy ngân và chu sa, là kim loại nặng...

Nàng bất giác lên tiếng hỏi: “Cô uống nước bùa chú này bao lâu rồi?”

Vu Thu Nguyệt không lên tiếng, Vu

phu nhân hạ giọng đáp: “Bắt đầu từ khi thai nhi được ba tháng đã uống rồi.”

Thế chẳng phải là đã uống gần bốn tháng trời ư? Tưởng Nhược Nam nhìn sắc mặt trắng bợt của Vu Thu Nguyệt, trong lòng bỗng có dự cảm xấu.

Người hầu vào định đưa Vu Thu Nguyệt ra, lúc này, Cận Thiệu Khang lại đột nhiên lên tiếng: “Đợi đã, chuyện còn chưa xong.”

Ebook phi lợi nhuận được làm
bởi DTV Forum. Để download
thêm các ebook truyện ngôn tình
khác, hãy truy cập: [http://www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)